

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Empire of Royals

his
JULIET

AN AGE GAP
HURT COMFORT
MILITARY ROMANCE

Emilia Rossi

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

A decorative floral wreath made of black line art flowers and leaves, surrounding a central white rectangular box.

his JULIET

EMILIA ROSSI

Telif hakkı © 2025 Emilia Rossi.

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Emilia Rossi

Düzeltilme: Chelsea Adams, Starlight Editorial

İç Karakter Çizimleri: Incendio Sketches, Mary Begletsova

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

*Travmanın tuzagına düşmüş herkese Bize yeniden
ortaya çıkma cesareti verdiği için sevgiye içelim*

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Romeo
2. Juliet
3. Romeo
4. Juliet
5. Romeo
6. Romeo
7. Juliet
8. Romeo
9. Juliet
10. Romeo
11. Romeo
12. Juliet
13. Romeo
14. Juliet
15. Juliet
16. Romeo
17. Juliet
18. Romeo
19. Juliet
20. Romeo
21. Juliet
22. Romeo
23. Romeo
24. Juliet
25. Romeo
26. Juliet
27. Romeo
28. Romeo
29. Juliet
30. Romeo
31. Romeo
32. Romeo
33. Juliet
34. Romeo
35. Juliet
36. Romeo

37. Romeo
38. Romeo
39. Juliet
40. Romeo
41. Juliet
42. Romeo
43. Juliet
44. Romeo
45. Juliet
46. Romeo
47. Juliet
48. Romeo
49. Juliet
50. Juliet
51. Romeo
52. Juliet
53. Romeo
54. Juliet
55. Romeo
56. Romeo
57. Juliet
58. Juliet
59. Romeo
60. Juliet
61. Romeo
62. Juliet
63. Juliet
64. Juliet
65. Romeo
66. Romeo
67. Juliet
68. Juliet
69. Juliet
70. Juliet
71. Romeo
72. Romeo
73. Romeo
74. Romeo
75. Romeo
76. Juliet
77. Juliet
78. Juliet
79. Juliet

80. Romeo

81. Juliet

Emilia Rossi'nin diğeri

eserleri Teşekkürler

Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

İÇERİK UYARISI İÇİN BUNU OKUYUN

His Juliet, Empire of Royals serisinin ikinci kitabıdır, ancak tek başına da okunabilir. Kitap, açık seks sahneleri dahil olmak üzere yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Ana çift arasındaki tüm fiziksel yakınlık tamamen rızaya dayalıdır.

Bu hikayede agorafobi, panik atak ve kendine zarar verme (kesme) gibi ruh sağlığı sorunları ele alınmaktadır. Kendine zarar verme konusu sizin için tetikleyici olabilir, lütfen daha ayrıntılı içerik uyarısı için www.emiliaemerson.com/content-warnings adresini ziyaret edin.

'da yer alan ve potansiyel olarak rahatsız edici içerik şunları içerir:

Geçmişte yaşanan uyuşturucu kullanımı ve tecavüz olayları, ebeveynlerin öldürülmesi ve bir arkadaşın intiharı üzerine tartışmalar yer almaktadır. Kitapta şiddet, kanlı sahneler, kaçırılma, işkence, seks ticareti, uyuşturucu kullanımı, cinsel saldırı girişimi ve şişmanlara karşı önyargı gibi unsurlar bulunmaktadır.

Bu kitap mutlu sonla bitiyor!

ROMEO

SOĞUK YAĞMUR, ÇOĞU INSANI KARANLIK

Manhattan caddesinden uzaklaştırmıştı. Sokak lambaları, bu gece dışarıda olan az sayıdaki insana gölgeler düşürüyordu: parlak mor şemsiyeli, kaldırımında bir el arabası sürükleyen yaşlı kadın, bir binanın içine koşarken annesinin elini sıkıca tutan çığlık atan genç kız ve tek bir niyetle beni takip eden adam: beni öldürmek.

Telefonum titredi ve onu kulağıma götürdüm.

“Seni öldüreceğim.”

Elimde değildi — New York'taki İtalyan mafyasının patronu Matteo, *beni ilk öldürme zevkini yaşamak istediği için kendimi öldürmemem gerektiği* konusunda uzun bir nutuk atarken dudaklarım gülümsemeye başladı.

"Ah, çok duygulandım," dedim, bir yan sokağa sarkarken. Sesi yükseldi ve telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Matteo benim patronum, en iyi arkadaşım, kan bağı dışında kardeşim gibiydi. Eski Don olan babasının öldürülmesinden beri onun ikinci adamıydım. İmparatorluğunu kazanmasına yardım etmek için her şeyi feda etmişim ve o bunu asla unutmamıştı.

"Sana bunun çok riskli olduğunu söylemişim," diye öfkeyle bağırdı telefonda.

Omzumun üzerinden bir göz attım; sokak lambasının ışığında silueti beliren Arnavut'u görmeyince kaslarım gevşedi.

"Bana yardım edecek misin yoksa sadece bana sızlanacak mısın?" Başka bir sokağa dönerken sesim alçaldı. Sokak, kapalı tabelaları asılı dükkanlarla doluydu.

Matteo uzun bir iç çekişle nefes verdi. "Saklanacak bir yer bul. Franco'nun sokak kameralarına erişimini bir şekilde engelliyorlar, bu yüzden hiçbir şey göremiyoruz."

Küçük bir dükkânın önünden geçtim ve duraklayarak durdum. Kapıdaki tabelada *kapalı* yazıyordu ama içeride ışık yanıyordu. Kapı kolunu denedim ve kapı açılınca rahat bir nefes aldım. İçeri süzüldüm, arkamdan kapıyı kilitledim ve panjurları kapattım.

"Bir dükkanın içindeyim. Arkamda onu göremedim," diye mırıldandım ve içeriye doğru ilerledim. Lambalar *her yerde* sıkışık kitap yığınlarını aydınlatıyordu. Anlaşılan bir kitapçıya girmiştım. Yanlarından geçerken ışıkları kapattım ve koridorları karanlığa boğdum.

"Bölgeyi gözlemleyene kadar orada kal. Lanet olası Kasap'ın dikkatini çektiğine inanamıyorum..."

Kasa tezgahını gördüğümde aniden durdum. Bir kadın tezgahın arkasında donakalmış duruyordu, bir elinde kalem, diğerinde bir dilim pizza vardı.

"Kapatmam lazım." Matteo'yu kızdıracağını bilerek telefonu kapattım, ama önümdeki bu muhteşem güzelliğin yanı sıra halletmem gereken daha acil işlerim vardı. Saçları koyu kahverengi bukleler halinde düşüyordu ve alt kısmında pembe vurgular vardı, taktığı pembe saç bandıyla uyumluydu. Gözleri parlak yeşildi, yanakları pembe ve çilli, yüzündeki ifade ise giderek artan bir dehşet ifadesiydi.

Doğru.

Kahret

sin.

"Merhaba," dedim, telefonumu cebime sokarken neşeli bir sesle. Ona en çekici gülümsememi gösterdim, o gülümseme

tüm kadınları ve bazı erkekleri adeta ayaklarımın dibine düşüren gülümsemeyi ona gösterdim, ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. “Kapatmıştık,” dedi sonunda.

"Ah, evet, özür dilerim. Kapı açıktı." Kaşlarımı çattım. "Bu gerçekten güvenli değil. Kapalı olduğunuzda kilitlemelisiniz, özellikle de burada yalnızsanız."

"Bunu aklımda tutacağım." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi; kalemini hızla bırakıp cep telefonunu kaptı ve bir kitap yığınının çarpana kadar geriye doğru çekildi. Elinde hâlâ bir dilim pizza tutuyordu.

"Bunu yapmana izin veremem," dedim, telefonuna kaşlarımı kaldırarak. Parmakları, sanki ben fark etmeden 911'i nasıl arayacağını bulmaya çalışıyormuş gibi ekranın üzerinde duruyordu.

"Ne istiyorsun?"

Sesindeki korku içimi burktu. Aramızdaki mesafeyi kapattım, tezgahın üzerine eğildim ve elimi bileğine doladım. “Telefonu bırak, güzelim.”

Telefonu bırakmadan önce bir an tereddüt etti. Telefonu yakaladım ve arka cebime koydum.

"İşte oldu. Endişelenecek bir şey yok." Ne yaptığımı fark etmeden önce başparmağımla bilek iç kısmındaki yumuşak cildi okşadım. İsteksizce onu bıraktım.

"Eminim akşamını böyle geçirmeyi beklemiyordun, ama söz veriyorum, pizzanı ve muhasebe işlerini engellemeyeceğim."

Çenesini sıktı ve gözlerime sertçe baktı. "Bana telefonumu geri vermeni ve gitmeni isteyeceğim. Kitaba ihtiyacın varsa, çalışma saatleri içinde tekrar gelebilirsin."

Dudaklarım seğirdi. Kahretsin, ne kadar da sevimliydi. "Maalesef, öylece gidemem."

"Neden?"

Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken bir an durdum. “Başım biraz belada ve ortalık yatışana kadar burada kalmam gerekiyor.”

Ön kapıdan gelen bir ses beni harekete geçirdi. Tezgahın üzerinden atladım, kadını belinden yakaladım ve ikimizi de yere çektim, silahım çoktan elimdeydi. Bana karşı direndi, nefes alışını giderek daha panik hale geldi.

"Şşş, şşş, bir şey yok," diye fısıldadım ve onu kendime daha sıkı çektim. Kahretsin, çok güzel kokuyordu.

Nefesimi tuttum ve işte oradaydı—biri kesinlikle kapıyı açmaya çalışıyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve kadına uzattım. "Eğer içeri girerse, bulabildiğin bir yere saklan ve Matteo'yu ara." Korkudan donuklaşmış iri gözleri benimkilerle buluştu. Çenesini kavradım. "Anladıysan başını sallla. Saklan ve Matteo'yu ara."

Kafasını salladı.

"Aferin kızım."

Çenesini bıraktım ve karşısına geçtim. Gergin bir sessizlik içinde bekledik, ama dakikalar geçtikçe başka bir ses gelmedi. Görünüşe göre Kasap yoluna devam etmişti.

Rahat bir nefes alarak geriye yaslandım. "Tamam, bu akşam için bu kadar heyecan yeter."

Küçük kitapçıma dönüp baktım. Yüzü solgundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve göğsü çok hızlı nefes alıyordu.

"Kahretsin. Panik atak mı geçiriyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ağzından çıkan tek şey bir iniltiydi. Bu belirtileri, Matteo'nun kız kardeşi Sienna'nın daha küçükken geçirdiği panik ataklardan tanıyordum.

"Tamam, tamam, her şey yoluna girecek."

Elinden gevşek duran pizza dilimini nazikçe aldım ve üç büyük ısırıkta yedikten sonra ellerini ellerime aldım.

"Sadece nefes al ve ver," dedim ağzım yemekle dolu halde.

Kaşlarını çattı. "Az önce benim lanet pizzamı yedin."

“Ağzına dikkat et,” diye azarladım, çiğnerken sözlerim boğuk çıkıyordu. “Senin kadar tatlı biri küfür etmemeli.”

Dudaklarını büzmesi, ne kadar saçma konuştuğumu bana açıkça gösterdi.

“Ne oluyor *lan*?” diye sordu, sesi daha sakinleşmişti.

Gülmekten boğulmak üzereydim, sonunda pizzanın geri kalanını yuttum. “Hâlâ panik atak mı geçiriyorsun?” Ellerini sıktım, ne kadar soğuk olduklarına bakıp kaşlarımı çattım.

"İyiyim." Titreyerek bir nefes daha aldı. "Ama hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Bana zarar vermek için mi buradasın?"

Sesi o kadar sessiz, o kadar savunmasızdı ki, kalbim parçalandı. “Hayır, tatlım. Kimse sana zarar vermeyecek.

Sadece

bir süre burada kalmamız gerekiyor.”

Arkamı uzandım, tezgahıdan pizza kutusunu aldım ve ona bir dilim pepperoni uzattım. “Yiy şunu. İçecek bir şeyin var mı? Su mu, viski mi?”

Hâlâ temkinli bir şekilde bana bakarak pizzayı aldı. “Şey, sanırım viskimiz bitti.”

Gülümsedim. “Neyse ki bende var.” Ceketimin cebine uzandım ve dün gece kaldığım otel odasından aldığım birkaç seyahat boyu içki şişesini çıkardım.

"Sanırım gerçeklikle bağım kopuyor," dedi. Ama mini tekila şişesini aldı.

"Önce pizzanı ye."

Elinde tuttuğu dilime baktı ve bir ısırık aldı. Ben de kendime bir dilim daha aldım. Restoranın adını tanıdım; aile işletmesiydi ama daha önce hiç gitmemiştim. Pizza gerçekten çok lezzetliydi.

"Bir süre burada kalacağımıza göre, içki oyunu oynayalım," dedim.

“Eğer bir hayalet değilsen, kimsin sen? Kim içeri girmeye çalışıyordu?”

Telefonum titredi ve kadının kucağında durduğunu fark ettim. "Alabilir miyim?"

Telefonu eline aldı ve bir an tereddüt etti, belki yardım çağırabilir mi diye düşündü, sonra bana uzattı.

Ekranda Matteo'nun mesajı belirdi; bölgede hâlâ gözlem yapamadıklarını ve benim olduğum yerde kalmam gerektiğini bildiriyordu. Bana uyar. Gözlerim kadının vücudunu taradı. Genç görünüyordu—belki yirmili yaşlarının başında ya da ortasında, benim otuz sekiz yaşına kıyasla—ve dolgun kıvrımları, dolgun dudakları ve muhteşem saçları vardı.

Kollarımı başımın üzerine uzattım ve bir dilim daha aldım. "Ye," dedim sert bir sesle. O bir ısırık daha aldıktan sonra devam ettim. "Yanlış kişinin dikkatini çektim ve durum güvenli hale gelene kadar beklemem gerekiyor."

"Burada kalmak mı istiyorsun? Ne kadar süreyle?"

Omuz silktilim. "Benden kurtulmak için acelen mi var?" "Eve gitmem gerek."

"Buna izin veremem. Bir süreliğine benimle kalmak zorundasın. Ee, içme oyunu oynar mıyız?"

Pizzadan bir ısırık daha aldı. "Kesinlikle halüsinasyon görüyorum. Gözlerimi kapatacağım ve açtığımda sen gitmiş olacaksın."

Gözlerini sıkıca kapattı, çok sevimli görünüyordu. Sessizce yana yuvarlandım, böylece gözlerini açtığımda, bir anlık şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Sonra beni gördü ve abartılı bir şekilde homurdandı.

"İyi haber!" dedim. "Halüsinasyon görmüyorsun. Şimdi, oynamadan önce, muhtemelen kendimizi tanıtmalıyız. Adın ne, güzelim?"

Yanakları pembeye döndü. "Juliet."

Geniş gülümsememi durduramadım. *Hayatta olmaz.* "Juliet, bence bu gece yıldızlarda yazılmıştı. Ben Romeo'yum."

Gözlerini kırptırdı ve gözlerini devirdi. "Evet, kesinlikle aklımı kaçırıyorum."

"Hayır, gerçekten, benim adım bu."

"Hı hı." Sırtını kitaplarla dolu duvara dayayacak şekilde yer değiştirdi, bacaklarını önüne uzattı. Bacakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve onlara dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. "Hadi söyle bana *Romeo*, kiminle başın belaya girdi?"

Adımı sanki sahteymiş gibi söyledi, ama yine de dudaklarından çıkan sesini çok sevdim.

"Şey, *stellina*, herkes benim ne kadar komik ve yakışıklı olduğumu takdir etmiyor."

Burnunu kırıştırdı. "Seni takip eden biri var, taşıdığın silaha bakılırsa muhtemelen seni öldürmek istiyor, çünkü çok komik ve yakışıklısın? Hikayen bu mu?"

"Bana olan güvensizliğin şaşırtıcı." "Ayrıca, *stellina*?"

"Küçük yıldız. Çünkü biz talihsiz aşıklarız. Bu Romeo ve Juliet, değil mi?"

Gözlerini yine devirdi ve ben buna bayıldım. Onda her an kırılabilir gibi kırılğan bir yan vardı, ama bu küstah tavırları göğsümdeki bir yükü hafifletiyordu.

"Demek Shakespeare hayranısın?" diye sordu. "Hayır.

Benim zevkime göre fazla iç karartıcı. Peki, hangi içki oynayalım, Juliet? Arkada bira pongu hazırlamadıysan, "Doğruluk mu Cesaret mi" gibi bir klasikle yetinmemiz gerekebilir. Ya da striptiz pokeri oynayabiliriz."

Yanakları kızardı, ama bana attığı bakış çok sert ve keskin bir bakıştı.

"Gerçek mi Cesaret mi olsun o zaman," dedim, açılmamış mini viski şişemi kaldırarak.

JULIET

HAYATIM, GECE VAKTI YAŞANAN KARANLIK VE KORKUTUCU OLAYLARDAN ama bu, kendimi içinde bulduğum en tuhaf durumlar arasında kesinlikle birinci sırayı alıyordu. Çılgılık atmalı, ağlamalı, mücadele etmeliydim... Romeo'nun sert bakışlarını yatıştırmak için bir parça daha pizza yemekten başka *bir şey* yapmalıydim. Beni kaçıran kişi — hayır, bu tam olarak doğru değildi... partiye davetsiz gelen kişi mi? — akşam yemeğimi yeterince yiyip yemediğim konusunda çok endişeli görünüyordu.

Romeo'nun ellerimi tutmasıyla şaşırtıcı derecede çabuk yatışan mini panik atak dışında, çıldırmak için enerji toplayamıyordum. İçimde her zaman, işler yolunda giderken olduğundan daha çok tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda kendimi daha sakin hissettiren garip bir şey vardı.

Romeo pizzamdan bir dilim daha yerken kaşlarımı çattım. Büyük bir pizzayı tek başıma yiyebilecek değildim ama artanları saklamak istiyordum. En sevdiğim pizzacıdan sipariş vermiştim çünkü o gece envanter gecesi idi. Öğleden sonra büyük bir kitap sevkiyatı almıştım ve onları raflara koymadan önce hepsini kataloglamam gerekiyordu.

Genelde envanter gecesini severdim. Genellikle bir sesli kitap ya da podcast dinlerken, sıkıcı ve monoton işin içine dalabilirdim.

Karşımdaki yakışıklı, neşeli adam sıkıcı olmaktan çok uzaktı.

Hala tüm bunların gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Bir noktada aklımı kaçıracığımı bekliyordum, ancak beynimin bu adamı yaratabilecek kapasitede olduğundan emin değildim. Uzun bacakları benimkilerin yanında uzanmıştı. Kot pantolonlu bacaklarımı onunkilere sürtmem için neredeyse hiçbir şey gerekmiyordu. Kravat takmamış siyah bir takım elbise giymişti ve gömleğinin üst düğmeleri açık, altın kahverengi göğsünü ortaya çıkarmıştı. Gümüş rengi birkaç telin serpiştirildiği siyah saçları, dağınık ve şekillendirilmemiş bir görünüme sahipti, ama bir şekilde hem seksi hem de bakımlı görünüyordu. Sert çenesini sakal izleri süslüyordu ve onun ateşli bakışları altında yüzümün kızardığını hissettim.

Lanet olası bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu. Ya da İtalyan, sanırım.

“Oyunun kurallarını biliyorsun, değil mi?”

Tabii ki. "Doğruluk mu Cesaret mi" oyunu, birkaç yıl yaşadığım kız yurdunda vazgeçilmez bir oyundu. Birçok geceyi bu şekilde geçirirdik.

"Doğruluk mu Cesaret mi içki oyunu değildir," dedim.

"Ah, işte burada yanıyorsun. Yeterince çaba gösterirsen her şey içki oyunu olabilir, tatlı Juliet. Gerçeği söylemeyi ya da cesaret görevini yapmayı reddedersen, bir içki içmelisin."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Gerçekten bu korkutucu, seksi suçluyla Truth or Dare oynayacak mıydım? Öyle görünüyordu.

"Tamam, Romeo." Bunun onun gerçek adı olduğuna bir an bile inanmadım. Adımı öğrendikten sonra Romeo ve Juliet şakası yapan ilk kişi o değildi. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

O sırttı. "Cesaret."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Tabii ki cesaret seçecekti. En yakın arkadaşım Breanna, oynadığımızda hep *cesaret* seçerdi. Ama o her zaman korkusuzdu ve şimdi o yoktu, tüm cesaretimi de beraberinde götürmüştü.

"Dükkanımdan çıkmaya cesaretin var mı?"

Romeo başını salladı. "Kırıldım." Ama viskiden bir yudum alırken yüzünde gülümseme vardı. "Sıra sende, güzelim. Doğruluk mu, cesaret mi?"

Dudaklarımı büzüştürdüm. Romeo açıkça büyük bir flörtçüydü ve muhtemelen tonlarca kadına *güzel* diyordu. Bundan ne kadar hoşlandığımı nefret ediyordum.

"Gerçek."

"Senin için mükemmel bir gün nasıl olur?"

Gözlerimi kırptım. Bu soru hiç de beklediğim gibi değildi, özellikle de Romeo'nun sanki cevabı gerçekten bilmek istermiş gibi açık ifadesiyle birleştğinde.

Dürüstçe cevap vermeyi, kendimi savunmasız hissetmeyi düşününce göğsümde rahatsız edici, tırmalayan bir his oluştu. Son birkaç yıldır, aşılmaz duvarlar örmüştüm. Ama bu adamı bir daha asla görmeyecektim ve bu gecenin tamamı *gerçek dışı* bir hava taşıyordu. Kaybedecek neyim vardı ki?

Küçük tekila şişesini sıkıca kavradım, endişemle başa çıkmak için bir yudum içme dürtüsüyle mücadele ediyordum.

"Sanırım önce uyuyarak başlıyor, sonra da dairemın yanındaki bagel dükkanında kahvaltı yapıyorum. Sonra dükkanı açıyorum ve akşam yemeği için pizza sipariş ediyorum..." Romeo'nun gözlerine bakamadan sözlerim kesildi. Mükemmel günüm son derece acınası geliyordu, ama agorafobimin o kadar kötüleştiğini, bagel dükkanı, bakkal ve kitapçı dışında hiçbir yere gitmeye korkacak kadar kötüleştiğini nasıl itiraf edebilirdim? Tek istediğim Breanna ile bir gün daha geçirmekken nasıl dürüstçe cevap verebilirdim? Arkadaşım öldüğü ve onu kurtaramadığım için sahip olamadığım tek şey.

"Anladığım kadarıyla, mükemmel gününü böldüm ve onu daha da güzelleştirdim."

Burun kıvırdım, sonunda onun bakışlarına cesaretle karşılık verebildim. Gözlerinde hiçbir yargılama yoktu ve omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı.

"Eminim senin mükemmel günün, cinayet işleyen gizemli bir adam tarafından kovalanmak ve birini rehin alıp pizzasını çalmakla geçiyordur."

Göz kırptı. "Tam isabet." Bu kadar seksi görünmesi çok haksızlıktı.

"Peki, yine senin sıran. Doğruluk mu cesaret mi?"

Bu sefer *doğruyu* seçti ve bu adam hakkında ne bilmek istediğime karar vermem bir dakika sürdü. Sorumu akıllıca kullanmam gerekiyordu.

"Eğer bir süper gücün olsaydı, bu ne olurdu?" diye sordum.

Belki orijinal olmayan bir soruydu, ama ne yapayım.

Tısladı, gözleri parıldıyordu. "Senden daha iyisini beklerdim, Juliet."

"Of, peki." Daha iyi bir soru bulmak için kafamı yordum. "Kimsenin senin hakkında bilmediği bir şey var mı?" Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

"Çok daha iyi." Düşünmek için bir an durdu. "Ben, şey, yakın zamanda yeni bir hobi edindim." Saçlarını karıştırdı ve ben cevabını bekledim. Ne olabilir ki? Ağırlık kaldırma? Maraton koşma? Düşmanlarını çıplak elleriyle yok etme?

"Tığ işi." "Ne?"

Omuz silkti, garip bir şekilde utanmış görünüyordu. Zeytin rengi teninin pembeleştiğine yemin edebilirdim.

"Fotoğrafın var mı?" diye sordum, telefonuna doğru başımı sallayarak. "Görmek istiyorum."

"Şey, sanırım, evet, var." Bir dakika boyunca telefonunda gezinip durduktan sonra ekranı bana doğru çevirdi. Granny square tekniğiyle yapılmış bir dekoratif yastığın fotoğrafıydı. Ben tığ işi yapmazdım – sanatsal yeteneğim yoktu – ama gece geç saatlerde yeterince el işi videosu izlemiştim, bu konuda biraz bilgim vardı.

"Bu gerçekten çok güzel," dedim, Romeo'ya bakarak. Artık kızardığını inkar edemezdi.

“Önemli bir şey değil, ama zaman geçiyor,” dedi sert bir sesle ve telefonu yanına bıraktı. “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordu, açıkça konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

“Doğruluk.”

“Eğer bir süper gücün olsaydı, bu ne olurdu?”

Gülerek öne eğildim ve koluna hafifçe vurdum. “Hadi ama.”

“Cevap vermelisin,” dedi, kendini beğenmiş bir ifadeyle. “Kural bu.”

Gözlerimi devirdim. “Peki. Görünmezlik gücünü isterdim.”

Romeo beni dikkatle inceledi. “Asla görünmez olamazsın.”

Şimdi de benim yüzüm kızardı. Sesi o kadar samimi geliyordu ki, kafam karıştı. Son iki yılımı görünmez olarak geçirmiştım.

“Bu arada, benimki uçma yeteneği olurdu,” dedi. “Ama bunu benim sıram olarak saymayacağım. Bir gerçek daha soracağım.”

Bunu iyi bir soru yapmam gerekiyordu. Telefonum olsaydı, soru fikirleri arayabilirdim. Bir tane bulana kadar tekila şişemle oynayıp bir yudum daha aldım. “Bir kristal küreye herhangi bir soru sorabilseydin, bu ne olurdu?”

Şimdi sıra onda, viski şişesiyle oynamaya başladı ve cevap vermek yerine yine içeceğini düşündüm. Ama şişeyi kucağına koydu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Babamın, onu kurtarmak için yeterince çaba göstermediğim için beni affedip affetmediğini sorardım.”

Boğazımda bir yumru oluştu, o kadar şiddetliydi ki nefes alamıyordum. Çünkü bu, Breanna hariç, benim de tam olarak vereceğim cevaptı.

Onun cevabı, anında ona daha yakın hissetmemi sağladı. Geç saat, loş ışık ve burada sadece ikimizin kilitli kaldığını bilmek, tüm bunları kutsal hissettiriyordu.

Öne doğru eğildim ve elini tuttum, tıpkı az önce ben paniklediğimde onun benim elimi tuttuğu gibi. “O hissi bilirim. Keşke seni affedeceğini bildiğimi söyleyebilseydim, ama ben de

benim de affedildiğimden emin değilim.” Ben bunu hak etmezken Breanna beni nasıl affedebilirdi ki? Ben kendimi nasıl affedebilirdim?

"Kimi kaybettin?" diye sordu, parmaklarımızı birbirine dolarken sesi kısılmıştı.

"Arkadaşımı."

Başını salladı. Bir an öylece oturduk, ta ki durum fazla samimi hale gelip ikimiz de geri çekilene kadar. Boğuk bir kahkaha attım ve tekilamdan bir yudum aldım. Boğazımdan geçerken yakıyordu.

Romeo öne eğildi ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Buna bayılıyorum,” dedi, parmaklarını pembe saç tellerimin üzerinde gezdirerek.

"Arkadaşlarım bana nasıl yapılacağını öğretti." Breanna ve Daniela'nın odalarımıza gizlice ağartıcı ve saç boyası sokup hepimizin saçını boyadıkları anıyı hatırlayarak gülümsedim. Sonunda kendime düzgün bir ombre balayaj yapmayı öğrenmişim ve bu, kendimi gerçekten güzel hissettiren birkaç şeyden biriydi.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu aniden.

"Önce bana 'doğruluk mu cesaret mi' diye sorman gerek," dedim sırtarak.

Neredeyse bir hırıltı gibi bir ses çıkardı. “Peki. Doğruluk mu cesaret mi?”

Sadece onunla dalga geçmek için cesaret seçtim. Başını salladı, dudakları isteksiz bir gülümsemeye büründü. “Sen baş belasısın. Tamam... sana ne yaptırayım?”

Yüzlerimiz o kadar yaklaştı ki, beni öpecek ya da beni öpmeye cesaretlendirecek sandım. Göğsümü *bir* heyecan sardı, ama bunun korku mu yoksa heyecan mı olduğundan emin değildim. Romeo gözlerini kırptıktan sonra geriye yaslanarak tezgaha dayandı. Etrafına bakındı ve kitap yığınının üzerinde duran bir paket Sharpies kalemını aldı.

"Bana geçici bir dövme yapmanı istiyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Göğsüme."

Ne olduğunu anlamadan, gömleğini çıkarmış ve bana bir kalem uzatıyordu.

"Tam buraya, kalbimin üstüne." Göğüs kasının sağ tarafına dokundu. Gözlerimi kırptım. David heykeli Romeo'nun yanında solda sıfır kalırdı. Göğsü geniş, kaslı ve sıkıydı. Cildi pürüzsüz ve altın kahverengiydi, koyu renkli tüyler aşağıya doğru uzanıyordu...

Onun kasıklarına baktığımı fark edince yüzüm kızardı. Romeo'nun kendini beğenmiş ifadesi, ne yaptığımı tam olarak bildiğini gösteriyordu. Neyse. Muhtemelen herkes ona bakıyordu.

"Eminim ki kalbin sol tarafındadır," dedim burnumu çekerek. Ama cildinin sıcaklığını hissedecek kadar yaklaşıp kadar ilerledim. Gözlerimiz buluştu ama ben hemen bakışlarımı kaçırdım. "Sadece uyarıyorum, ben sanatçı değilim."

Romeo esnedi ve ellerini başının arkasına koydu; böylece göğsüne tam bir erişim imkânı buldum. "Ne istersen yap, stellina."

Burnumu kırıştırdım ve ne çizmek istediğimi düşündüm. Kendimi fazla gerginleştirmeden önce, bir elimi göğsüne dayadım ve diğer elimle çizmeye başladım. Cildi benimkine çok sıcak geliyordu. Bu kadar yakinken, vücudunun ne kadar büyük ve güçlü olduğunu görmezden gelmek imkansızdı. Dehşete kapılmam gerekirdi. Şu anda bana her şeyi yapabilirdi ve ben ona karşı koyamazdım. Düşündüğümünden daha kırılmış olmalıyım ki, vücudumu saran duygu korku değildi. Onun "dövmesine" son rötuşları yaparken yüzüm kızardı. Tam da hayal ettiğim gibi çocukça ve çirkin bir şeydi, ama geriye yaslanıp — isteksizce elimi onun cildinden çekerek — Romeo ona baktı ve gülümsedi.

"Mükemmel."

Burnumdan soludum. İçinden bir ok geçen, çarpık bir kalp çizmiştim... ortasına da adımı yazmıştım. Şimdi o ona bakarken, adımı

. Ama Romeo parmaklarıyla kalem izlerini takip etti.

"Üzerimde adının olması hoşuma gidiyor. Sanki oraya aitmiş gibi geliyor."

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandım. Aramızda olup bitenlerden kafamı dağıtmak için tekiladan bir yudum daha aldım. Bu gecenin hiçbir yanı gerçek değildi ve belki de bu bana onu kucaklamak için yeterli özgürlüğü verdi.

ROMEO

SAAT SABAHIN ÜÇÜYDÜ VE JULIET YAVAŞ YAVAŞ KENDİNDEN GEÇİYORDU. Gözleri kapanmış, duvara yaslanmıştı. Seyahat boyu içki şişelerimin hepsini bitirmiştik ve oyunun geri kalanında ne kadar çok kıkırdadığına bakılırsa, alkolü pek kaldıramıyordu.

Ondan daha fazla gerçek öğrenmiştim — yalnız yaşıyordu ve erkek arkadaşı yoktu. Bana biriyle çıkıp çıkmadığımı sormamıştı, bu yüzden ben bu bilgiyi kasten kendim vermiştim. Bekar olduğumu bilmesinin çok önemli olduğunu hissediyordum, ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Sanki çıkabileceğimiz bir durum değildi. Farklı dünyalardan geliyorduk, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok büyüleniyordum.

Juliet inanılmaz derecede güzeldi — yaptığı her hareket gözlerimi kalçalarının kıvrımlarına, dolgun uyluklarına, sevimli karnına çekiyordu. Saçları dokunduğumda çok yumuşaktı ve onu bana yakın tutmak için saçlarını yumruğuma sarmak istedim. İsteksizce gömleğimi giydim, ama ellerinin tekrar üzerimde olmasını ve bana yaptığı dövmeye bakmaya devam etmek istedim.

Ereksiyonumu gizlemek için yerimi değiştirdim. Juliet, *kendi dükkanında rehin tutulma* durumunu ortalama bir insandan çok daha iyi idare ediyordu — ya da ben öyle hayal ediyordum, değil

yıllardır Aile dışından kimseyle vakit geçirmemiş olmasına rağmen

—ama gözlerinde yine de temkinli bir bakış vardı.

Akıllıcaydı. İyi. Yabancı erkeklere karşı temkinli olmalıydı.

Ama benden korkmasını istemedim.

"Doğruluk mu cesaret mi, güzelim," dedim yumuşak bir sesle, içimden ona *cesaret seçeneyi* seçmesi için yalvararak.

Seçti.

Kalbim bir an durdu.

"Buraya gelmeye cesaretin var mı?" Bacaklarımı açtım ve aralarındaki boşluğu okşadım.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü sana meydan okudum," dedim göz kırparak. Sonra sesimi yumuşattım. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Yavaşça, *yavaşça* bana doğru ilerledi, ta ki bacaklarımın arasına gelene kadar. Kollarımı ona doladım ve tamamen bana yaslanana kadar onu göğsüme çektim. Parmaklarım saçlarını okşadı.

"Sadece rahatla. Burada dinlenebilirsin. Seni koruyacağım."

Vücudu gergindi ama ben sabırlıydım. O gevşeyip bana tamamen yaslanana kadar elimi kolunda, sırtında ve saçlarında yavaşça gezdirdim. Çok geçmeden uykuya daldı.

Telefonumun ekranı aydınlandı ve ona bir göz attım. Matteo'dan gelen ve her şeyin yolunda olduğunu belirten bir mesajdı. Franco sonunda sokak kameralarına erişebilmiş ve Kasap'ın bölgeden ayrıldığını doğrulamıştı.

Bunu görmezden geldim ve Juliet'i daha sıkı sarıldım.

Yıllar boyunca kadınlardan geçip uzun süreli ilişkiler kurmamakla ün salmıştım. Ben Romeo'ydum, şakacı, playboy. İnsanların beni ciddiye almaması işime geliyordu. Yüzeyin altında gizlenen karanlığı görmemeleri.

Juliet benim hayatım için fazla saftı ve bu, boğazımı garip bir şekilde sıkıştırıyordu.

Kollarımda kıpırdadı ve sanki kabus görüyormuş gibi üzgün bir inilti çıkardı. Kulağına, ben buradayken ona hiçbir kötü şey olmayacağına dair sessiz sözler fısıldadım. Sakinleşti, nefes alışı düzgün ve yavaştı.

Keşke sözlerim bu tek geceden öteye uzanabilseydi.

JULIET

ALARMIM BİLE

Uyanmak her sabah daha da zorlaşıyordu.

Kitapçıyı işletmek beni ayakta tutan tek şeydi, ama yine de her günü kapana kısılmış gibi hissederek geçiriyordum. Sıkıcı hayatımda kapana kısılmış, kafamın içinde kapana kısılmış. Nadiren kendime gelip geleceği düşündüğümde, tek gördüğüm karanlık bir uçurumdu.

Aklım, karanlık gözlü bir İtalyan erkeğe kaydı ve küçük yatağımdan bacaklarımı sallayarak kalkarken inledim. Romeo iki gün önce kitapçıdan ayrıldığında, o gecenin büyüsunü de beraberinde götürmüştü. Onunla geçirdiğim o saatler, zihnimin derinliklerine sıkıca gömülmüştü. Onunla olmak özel hissettirmişti... *beni* özel hissettirmişti. Ama şimdi, onun anısı kalbimi acıyla sıkıştırıyordu. Hayatımın geri kalanının ne kadar boş olduğunu hatırlatıyordu.

Dünyanın en küçük banyosunda hazırlanmayı bitirdim ve kirli stüdyo dairemdeki köşedeki küçük sandalyeden kot pantolonumu aldım. Ayaklarımı pantolonun bacaklarına soktum ve kalçalarımın geçirmek için zıplamaya başladım. Bunlar, tüm kıyafetlerim gibi eskiydi ve artık bana pek uymuyordu. Ama yeni kıyafetler almak için

ya her şeyin bana kaçınılmaz olarak berbat duracağı internetten alışveriş yapmamı ya da gerçek bir mağazaya gitmemi gerektirecekti.

Olmazdı.

Bu yüzden, üzerime tam oturmayan kıyafetlerimle elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Ayakkabılarımı giydim, çantamı aldım ve daireden çıkmadan önce derin bir nefes alarak üç kat merdiveni inip küçük lobiye indim.

Kapıdan yan taraftaki bagel dükkanının girişine kadar on basamak vardı. Her birini saydım. Tezgahın arkasındaki Kim, siparişime başlarken bana dalgın bir şekilde el salladı — çilekli krem peynirli, kızartılmış sade bagel. Yaklaşık aynı yaşıydık ve hiç konuşmamıştık, ama en azından kaybolursam birinin bunu fark edeceğini bilmek hoş bir duyuydu.

Elimde bir bagel ile Lower Manhattan'ın sokaklarına çıktım ve haftanın altı günü gittiğim kitapçıya doğru aynı yolu izledim: yedi blok, bir sağa dönüş, bir sola dönüş. Sonra ön kapının kilidini açarken parmaklarım camdaki solmuş “Olive Branch Bookshop” yazısının üzerinde gezindi.

Saat zaten 9:30'du, bu da bana her şeyi hazırlamak ve kahvaltı yapmak için otuz dakika veriyordu. Arturo, dükkan sahibi, en son şehre geldiğinde, kitapçının çalışma saatlerini uzatıp sekiz yerine onda açabilir miyiz diye sormuştum. Yanaklarımı nazikçe okşadı ve artık dükkanın gerçekten benim olduğunu, istediğim her şeyi yapabileceğimi söyledi. Bunu, zaten geniş olan romantik kitap reyonunu daha da genişletmek için bir izin olarak kabul etmiştim. Arturo, İkinci Dünya Savaşı ile ilgili tarihi kitaplara daha çok ilgi duyuyordu, ama ben genişletilmiş romantik kitap reyonumuzla çok para kazanmıştım. Her zaman Arturo'nun bana bu işi acıyarak verdiğini düşünmüştüm. Mağaza satışlarını artırmak, onun güvenine layık olduğumu, belki de tamamen işe yaramaz biri olmadığımı hissettirmişti.

Dün gece envanter işleriyle meşgulken açmaya vakit bulamadığım bir kutudan bir yığın kitap çıkardım — bu sefer pizza yerine bir paket ramenle. Gözlerim

, akşam boyunca kesinlikle kapıya kaymamıştı, birinin içeri girmesini umuyordum.

"*Açık*" tabelasını çevirdim ve yeni kitap vitrinlerinin birkaç fotoğrafını sosyal medyada paylaştım; bunlara, sadece bir hafta sonra kutlanacak Şükran Günü'ne hazırlık olarak yerli yazarlara ayırdığımız özel bölüm de dahildi.

Arturo, ben burada stajyer olarak çalışmaya başladığımda sosyal medyanın ne olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarım — Breanna, Vivian, Daniela— ve ben, koruyucu aile sisteminden yaş sınırına ulaştığımızda ön lisans eğitimimizin masraflarını karşılayan bir programın parçasıydık. Ne okuyacağımı hiç bilmiyordum, bu yüzden danışmanımın önerdiği gibi işletme bölümünü seçmiştim. Programın bir parçası olarak staj yapmam gerekiyordu ve ben de kitapçada çalışmak üzere görevlendirilmiştim.

Bu, hayatımı değiştirmişti.

Arturo bana sadece bir çalışan gibi davranmadı. Mağaza için fikirlerimi destekledi, bana sayısız Tupperware kapta yemek getirdi ve iki yıl önce olanlardan sonra yaşamaya devam etmem için bir neden verdi.

Arturo, New Jersey'de hayatın tadını çıkarırken onu özlüyordum. Çocukluğundan beri babasıyla birlikte dükkanda çalışmış olduğu için rahat bir emekliliği hak etmişti.

"Bu kapak çok sevimli," dedi üniversite çağındaki bir kız, romantizm masasından popüler bir kitabı eline alırken arkadaşına.

Arkadaşı nefesini tuttu. "Aman Tanrım, ben onu okudum ve çok müstehcen bir kitaptı. Kapağına bakınca asla anlarsın."

Bilim kurgu rafındaki kitapları yeniden düzenlerken gülümsedim. Ben de kitabı okuduğumda aynı tepkiyi vermiştim. Milyonuncu kez, mağazada bir romantik kitap kulübü kurmayı düşündüm, ama yine bu fikir beni endişeyle boğdu. Kitapçı benim güvenli limanımdı. Endişem burada genellikle iyi kontrol altındaydı, ama bir grup insanın kitap kulübü için gelip *bana* bakacağı düşüncesi? *Benim* bunu ilginç hale getirmemi beklemeleri? Onları hayal kırıklığına uğratacağımdan emindim.

Kasa masasına geri döndüm, ama bekleyen kimse olmadığı için kendime bir espresso yapmak üzere küçük çalışan alanına yöneldim. Arturo artık dükkana neredeyse hiç gelmese de, damla kahve hâlâ kesin bir şekilde yasaktı; çünkü kendine saygısı olan hiçbir İtalyan, mekanında Amerikan damla kahvesi sunmayı göze almazdı. Zaten fincanımı çoğunlukla süt ve şekerle doldurduğum için süslü espresso bana bir şey ifade etmiyordu, ama sabahları içmeye alışmışım.

Gün sanki sürünerek geçti. Bir kitapla bile zaman geçiremiyordum, çünkü şu anda okuduğum kitapta gizemli, siyah saçlı bir adam vardı ve her iki sayfada bir durup o geceyi hayal etmeye dalıyordum.

Birlikte nasıl güldüğümüzü. Onun güçlü kollarında sarılmayı.

Mantıklı olmasa da, yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissetmişim.

"Bu, yüzde on indirimli satışa dahil mi?" Derin bir ses, beni bir başka hayalimden uyandırdı.

Gri sakallı, yanağında büyük bir yara izi olan kel bir adam, elinde bir kitapla önümde duruyordu. Boyutu beni iki kez bakmaya zorladı. En az 1,95 metre boyunda olmalıydı ve o kadar geniş ve kaslıydı ki, kolları kalın gövdesinden hafifçe dışarı çıkıyordu. Elinde *The Tracks That Never Sleep: New York's Subway Through Time (Asla Uyumayan Raylar: Zaman İçinde New York Metrosu)* adlı bir kitap tutuyordu. Bu, Arturo'nun seçtiklerinden biri olmalıydı.

"Öyle," dedim gülümseyerek. "Almak ister misiniz?"

O başını salladı ve ben de kasadan geçirdim.

"Burası güzel bir dükkan. Uzun zamandır burada mı?" diye sordu.

Onun hafif aksanını tanımaya çalıştım. Belki bir tür Doğu Avrupalıydı?

"Mağaza dükkan dükkan yakında yukarı yaklaşıyor yüzüncü yüzüncü yıldönümüne

"Aile işletmesi mi?"

"Evet, öyle. Sahibinin dedesi kurmuş."

“Senin ailen değil mi?”

Ona kitabı ve fişini uzattım. “Hayır, ben sadece birkaç yıldır burada çalışıyorum.”

Çenesini kaldırdı ve dükkandan çıktı, çıkarken postacımızla karşılaştı.

“Hey, Susan,” diye seslendim ve el salladım. “Yardım ister misin?”

“Yok canım, hallederim. Bugün sadece birkaç paket var.” Susan, birkaç yastıklı zarfı ve lastik bantla bağlanmış bir yığın mektubu masanın üzerine bıraktı.

"Espresso ister misin?" diye sordum. "Tabii ki."

Ona bir tane hazırlayıp küçük bir kağıt bardakta getirirken gülümsedim. O da bardağını kaldırıp kadeh kaldırdı ve rotasına geri döndü.

Mektupları gözden geçirdim. Çoğu gereksizdi, ama bir zarf dikkatimi çekti. Üzerinde Empire Properties logosu olduğunu görünce dudağımı ısırdım. Beni her zaman Jane Austen romanında gibi hissettiren Arturo'nun eski mektup açacağını kullanarak zarfı açtım.

Bunu yapmamalıyım.

Çünkü beni bekleyen, kira artışını bildiren bir mektuptu. Hem de önemli bir artış.

Rakamlara bakarken donakaldım ve şaşkınlık içinde kaldım. *Gelecek aydan itibaren geçerli.*

Tam da tatil dönemine denk geldi. Teşekkürler ev sahibi. Çok teşekkürler.

Arturo'ya söylemem gerekiyordu. Elim dükkanın telefonunun üzerinde dururken, onun İtalya'daki akrabalarını ziyaret etmek için yola çıkmak üzere olduğunu hatırladım. Belki de onu rahatsız etmemek için beklemeliydim. Belki de zamı karşılamak için daha fazla gelir elde etmenin bir yolunu bulabilirdim.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve kendime biraz acımaya izin verdim; ta ki birkaç yeni müşteri içeri girene kadar. O anda kendimi toparlamak zorunda kaldım.

Mektubu zarfa geri koydum. Bu, gelecekteki benim için bir sorundu.

ROMEO

“FRANCO ONLARI BULDU!” ENZO’NUN BAĞIRIŞI

beni yarı uykulu sersemliğimden sıyrılmamı sağladı.

Son dört günümüzü Kasap’ın izini sürmeye çalışarak geçirmiştik. Kızları satmak için şehre getirdiğini biliyorduk, ama adam bir hayalet gibiydi. Her nasılsa tüm video gözetleme sistemlerinden kaçıyordu ve yakaladığımız birkaç Arnavut asker, bize yararlı bir şey söyleyecek kadar örgütün üst kademelerinde değildi.

Beni ne kadar uzun süre alay ederse, onu ortadan kaldırma ihtiyacım o kadar artıyordu.

"Ne buldu?" diye sordu Matteo, kucağında oturan, hamile Sofiya'yı sıkıca kucaklayarak.

Enzo telefonunu uzattı ve hoparlörden Franco'nun sesi yükseldi. Yıllardır Matteo'nun en iyi hacker'ıydı. Onu dairesinden çıkarmak nadiren mümkün olurdu, ama işinde inanılmazdı ve hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı.

“Midtown’daki bu kulübü bir süredir takip ediyordum. Bir Amerikan şirketi adına kayıtlı, ama epey bir araştırma yaptıktan sonra nihayet Arnavutlarla bağlantıları buldum. ATM’deki bir tanesi hariç, bölgedeki tüm kameralar kurcalanmış. Az önce onu hackledim ve dün gece geç saatlere ait görüntüleri aldım. Çoğu bu karede, ama orada iki adam kulübün arka tarafında

kulübün arka tarafında bir kadını götürüyorlardı. Adamların yüzlerini yüz tanıma yazılımıyla taradım ve Butcher'ın askerlerinden biriyle eşleşme çıktı.”

Matteo'nun çenesi sıkıldı. “O bina hakkında bulabildiğin her şeyi bize getir. Planları, görüntüleri ve diğer yararlı istihbaratları istiyorum. Bu gece oraya baskın yapacağız.”

Enzo görüşmeyi sonlandırdı ve emirleri bekledi. Ben ise yanımda olmasını istediğim adamların ve silahların listesini zihnimde gözden geçiriyordum.

Sofiya hafif bir ses çıkardı ve kocasının koluna sarıldı. Göz göze geldiler ve sessiz bir konuşma yaptılar. Göğsümde, şüpheli bir şekilde özlem gibi hissettiren bir şey kıpırdadı. Juliet kollarımda mükemmel hissettirmişti.

Matteo bana döndü. “Bu işin başını sen üstlenebilir misin? Ben burada kalıp Franco ile iletişim işlerini halledeceğim.”

Şaşkınlığımı gizlemek için yüzümü ifadesiz tuttum ve başımı salladım. Matteo kenarda oturup bekleyen biri değildi, ama Sofiya'nın doğumuna iki aydan az bir süre kalmıştı, bu yüzden kocasını ateş hattından uzak tutma isteğini anlıyordum. Bir yanım eskiden olduğu gibi Matteo ve benim birlikte şehirde pervasızca koşturduğumuz günleri özlese de

—Sofiya'yı bir kardeş gibi seviyordum ve büyüyen ailelerini desteklemek için elimden geleni yapmak istiyordum.

“Franco'ya yardım etmesi için Sienna'yı da işe dahil etmelisin,” dedim.

Sienna tanıdığım en iyi hacker'dı, ama Matteo kız kardeşini aşırı derecede koruyordu ve onu aile işlerine asla karıştırmak istememişti.

"Franco her şeyi kontrol altında tutuyor," dedi Matteo.

Sarsılmaz bakışları benimkilerle buluştu ve bugün bu tartışmayı kazanamayacağımı anladım.

"Adamlarımıza hazır olmalarını söyleyeceğim," dedim. "Kulüp sabah ikide kapanıyor," dedi Enzo.

Ellerim kolçakları sıkıca kavradı. Buna daha saatler vardı ve içimdeki kana susamış karanlık

beni *hemen* harekete geçmeye itiyordu. Ama bu konuda akıllı davranacak, adamlarımın güvende olması için sağlam bir plan yapacaktım.

İntikam için hazırdım.

Minibüsün arkasında beklerken dizim titriyordu. Arnavut kulübüne olabildiğince yakın bir yere park etmiştik, ama güvenlik kameralarından kaçınarak. Karşımdaki sağlık görevlisi ilk yardım malzemelerini düzenliyordu.

"İhtiyacın olan her şey var mı?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve kekeleyerek "evet" dedi. Genç ve gergin görünüyordu, ama özel kliniğimizin başkanı Aria onun yetkin olduğunu düşünüyorsa, ben de ona güvenmek zorundaydım.

Kulübü temizleyip güvenli hale getirdiğimizde, bulduğumuz kızları taşımak için iki ambulans bizi bekliyor olacaktı.

Saatin ilerleyen her dakikası benimle alay ediyordu. Kulübün kapanmasını beklemek akıllıca bir hareketti, ama geçen her saniye o kızların zarar görmesi için bir fırsat daha demekti.

İçimdeki, derinlerde kilitli tuttuğum canavara dokundum. Böyle gecelerde, o canavar sabırsızlıkla bekliyordu.

Angelo bana dirsek attı. "İyi misin?"

Askerlerimizin duymaması için sesi alçaktı. Son birkaç yılda hızla terfi etmiş ve Sofiya'nın koruması olmuştu. İyi bir adamdı ve arkamı kollayacağına güveniyordum, ama biraz fazla anlayışlı olduğu, sakladığım yanlarımı gördüğü için ona lanet ediyordum.

"İyiyim."

Homurdandı.

Franco kulaklığımdan seslendi. "Müşteriler ve personelin çoğu gitmiş. Personelin tamamının Arnavut mafyası olup olmadığını bilmiyoruz, o yüzden dikkatli olun."

“Ve Arnavutları sorgulamak için buraya getirin,” diye araya girdi Matteo. “Onları hayatta tutun.”

Adamlarıma baktım ve hepsi başlarını salladı. “Hazırız.”

Kulübe kadar kalan mesafeyi sessiz sokaklardan geçerek kat ettik. Minibüsümüz ön girişe park etti; geri kalan adamlarımızı taşıyan diğer minibüs ise arka tarafa park etti. Derin bir nefes alıp karanlığın içimi sarmasına izin verdikten sonra grubumuzu ön kapıya yönlendirdim. Kilitli kapı koluna ateş ettim ve Angelo omzuyla kapıyı açtı.

Franco kulübün içindeki kameralara sızamamıştı, bu da körü körüne hareket ettiğimiz anlamına geliyordu. Bu beni tedirgin etti; Franco iyiydi, bu da Arnavutların teknik elemanının daha da iyi olduğu anlamına geliyordu.

Silahımı kaldırarak kapıdan içeri girdim. Gözlerim hemen barda duran dört kişilik bir gruba takıldı. Koyu renk takım elbiseler giymişlerdi ve altmışlı yaşlarında görünüyorlardı.

"Eller yukarı!" diye bağırdım, Angelo'nun arkamda olduğunu bilerek.

Silahlarına uzandılar ama çok geç kalmışlardı. Kollarına ve ellerine kurşunlar yağdırdığımda çığlıklar havayı doldurdu.

"Bağlayın onları," emrettim. Sorgulama için onları hayatta tutmak zorunda kalmak sinirlerimi bozuyordu. Acı çekmeyi hak ediyorlardı.

Ancak sorgulamayı ben yapacaktım ve bu, devam etmem için kan dökme arzusunun yeterince yatışmasını sağladı.

Adamlarımızın geri kalanı arka kapıdan girerek bize katıldı.

"Ofiste birini bağladık, ama başka kimseyi görmedik," dedi yeni infazcımız Accardi.

"Bu piçleri bağlamaya yardım edin." Yerde kıvranan dört adamı işaret ettim. "Ve sokağın ve sağlık görevlilerinin güvenliğini sağlayın. Geri kalanlarınız da etrafa dağılın ve bir şey ya da biri bulursanız bana haber verin."

Angelo'ya başımı salladım ve o beni korurken ben kalan odaları aradım, tüm kapıları açtım.

Depo odasının arkasında bir şey gözüme takılana kadar şüpheli bir şey bulamadık. Tavandan sarkan tek bir ampul, gözlerimi kısmamı gerektiriyordu.

"Bu sana da tuhaf gelmiyor mu?" diye mırıldandım.

Angelo silahını kaldırdı; silahın üzerine takılı el feneri, büyük, eğri büğrü bir kontrplak levhanın kapladığı arka duvarı aydınlattı. Birbirimize baktık ve kontrplağı kaydırmak için harekete geçtik. Bunu yaptığımızda, başka bir kapı ortaya çıktı. Angelo kapıyı açtı ve şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü merdivenler ortaya çıktı.

"Merdivenleri bulduk," dedim, kulaklığımdan Franco ve Matteo'ya durumu bildirdim.

"Dikkatli ol," diye homurdandı Matteo.

"Ah, beni önemseydiğini biliyordum."

Gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Merdivenlerden aşağı indiğimizde karşımıza bir kapı daha çıktı. İçimi kötü bir his kapladı. Bizi iyi bir şey beklemiyordu.

Kapı kilitliydi ve Angelo'nun kilidi açabilmesi için silahımın ışığını kapı koluna tuttum. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

İlk dikkatimi çeken şey kokuydu. Ter, kan, idrar ve çaresizlik kokusu. Oda karanlıkta boğulmuştu, hiçbir şey göremiyordum ama bu yerin kabuslarımda beni takip edeceğini çoktan biliyordum.

Silahıma takılı feneri odaya tuttum ve hemen bunu yapmamış olmayı diledim.

Altı kız arka duvara zincirlenmişti. Kirli ve bitkin durumdaydılar, sadece iç çamaşırlarıyla giyinmişlerdi ve sert beton zeminde oturuyorlardı. Geniş, dehşete kapılmış gözleri benimkilerle buluştu. Çılgılık atmalarını, merhamet dilemelerini ya da yardım istemelerini bekliyordum, ama sessizdiler. Onları bu kadar sessiz tutmak için neler yaşamış olabileceklerini fark edince midem bulandı.

"Size yardım etmeye geldik," dedim yumuşak bir sesle. İngilizce anlıyorlar mı bilmiyordum, ama umarım ses tonumu anlamışlardır. "Sizi güvenli bir yere götüreceğiz, söz veriyorum."

Yaklaştım ve kızlar sonunda tepki verdiler, benden uzaklaşarak geri çekildiler. Zincirlerini daha iyi görebilmek için onlara silah doğrultmuş olmam da durumu pek iyileştirmedii.

Geride kalan Angelo'ya döndüm. "Ya kelepçelerin anahtarlarına ya da bir cıvata kesiciye ihtiyacımız var. Ve birkaç lanet el feneri."

Karanlıkta yüz hatlarını zar zor seçebiliyordum, ama bakışlarında gördüğüm şey benimkiyle aynı ateşli öfkeyle doluydu. Başını salladı ve odadan çıktı.

Kızların üzerine çökmemek için onlardan uzaklaştım. "Aranızda İngilizce bilen var mı?"

Sessizlik.

İtalyanca denedim ama cevap alamadım.

Arnavutlar tarafından kaçırılan diğer kızlar Ukraynalıydı. Sofiya ile yaptığımız bir bahsi kaybetmiştim, o da bana "Ben bir kaybedenim" dememi öğretilmiş ve beni yendikten sonra bir poker oyununda bunu söylemeye zorlamıştı.

"Ya nevdakha," dedim, aksanımın çok kötü olduğundan emindim.

Bu, çok az da olsa bir tepki yarattı, ki bu umut verici görünüyordu. Gerçi şimdi, silahlı bir adamın neden kendine ezik dediğini daha da fazla kafaları karışmış olmalıydı.

"Matteo," dedim kulaklığıma. "Altı kız bulduk, ama İngilizceye cevap vermiyorlar. Sofiya'yı arayıp Ukraynaca veya Rusça denemesini isteyebilir misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Onu strese sokmak istemiyorum."

Elimi yüzüme sürdüm. Matteo'nun karısına karşı koruyucu tavrı, karısının hamileliğiyle birlikte tavan yapmıştı. Onu suçlamıyordum, ama Sofiya'nın yardımına ihtiyacımız vardı ve onun yardım etmek isteyeceğini biliyordum. "Onlara, onları güvenli eve götüreceğimizi ve onlara zarar vermeyeceğimizi bilmelerini sağlamam gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Peki. Ona sorarım."

Angelo geri döndü. “Anahtarı ve bir el feneri buldum.” El fenerini kızlara tuttu. Kızlar, duvarlara bağlı zincirlere kelepçelenmişti.

Cebimdeki telefonum titredi ve cevap verdim.

“Selam, buradayım,” dedi Sofiya. “Aşırı koruyucu efendi sonunda telefonu bana verdi. Hoparlörde miyim?”

"Şimdi hoparlöre alıyorum."

Düğmeye bastım ve kızlara yaklaştım, kendimi daha az korkutucu göstermek için çömelerek. Sofiya bir şey söyledi ve kızlar birbirlerine baktılar. Sofiya konuşmaya devam etti ve sonunda kadınlardan biri cevap verdi. En yaşlısı gibi görünüyordu; iki genç kız onun kollarına sarılmıştı.

Kadın Sofiya ile konuştu, birkaç cümle alışverişinde bulundular.

“Onlara sana güvenebileceklerini ve onları güvenli bir yere götüreceğini söyledim, ama bana inanıp inanmadıklarını kim bilir,” dedi Sofiya İngilizce. “Ama Romeo, odada başka bir kız daha olduğunu söyledi. Dolaba falan kilitli mi?”

Kalbim durdu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Kadın gözlerime baktı ve arka köşeyi işaret etti. Angelo el feneriyle odayı taradı ve karanlık duvara karışan metal bir kapıya odaklandı. O kapıya doğru gidip kolu çevirdiğinde kalbim deli gibi atıyordu.

Bu hemen açıldı.

Angelo'nun vücudu görüşümü engelliyordu ama yüksek sesle küfür etmesi, bilmem gereken her şeyi bana anlattı.

Dizlerinin üzerine çöktü. “Sanırım hala hayatta.”

Omzunun üzerinden bakabilmek için yerimden kıpırdadım. Genç bir kadın, lanet olası küçücük bir dolapta tamamen çıplak bir şekilde kıvrılmıştı. Solgundu, baygındı ve bacağına iğrenç bir yara vardı. Biri onu bez parçalarıyla sarmaya çalışmıştı ama her yer kan ve irin içindeydi.

"Tatlım, beni duyabiliyor musun?" Angelo elini kızın alnına koydu ve tekrar küfretti. "Ateşi çok yüksek."

Hemen hastaneye gitmesi lazım.” Soluk, gevşek bedenini kollarına alırken sesi öfkeyle doluydu. Odadan koşarak çıkmak için döndü ama onu durdurdum.

“Onu kollarında tutarken ateş edemezsin. Beni bekle, sana koruma sağlayayım.”

Öldürmeye hazır gibi görünüyordu, ama bana kelepçe anahtarını uzattı ve kadınları kurtarabilmem için zincirlere ışığı tuttu. Angelo’nun kollarındaki kızın fazla dayanamayacağını bildiğim için acele ettim.

Yaklaştığımda bir kız sessizce ağladı, ama hepsi hareketsiz durdu ve kelepçelerini açmama izin verdi.

"Sofiya, onlara beni yakından takip etmelerini söyler misin?"

O da bu bilgiyi kızlara ilette ve onlar başlarını salladılar.

"Tamam, gidelim."

Önce ben girdim, koridoru kontrol ederken silahımı havaya kaldırmıştım. Adamlarım kulaklığımdan benimle konuşuyorlardı. Binanın geri kalanını temizlemişlerdi, ama ekibimizi sağlık görevlileri ve ambulansların onları güvenli bir yere götürmek için beklediği arka çıkışa doğru yönlendirirken hiç rahatlamadım. Sofiya, kalmak isteyen insan ticareti mağduru kızlara güvenli ve uzun vadeli barınma imkânı sağlamak için şehirde ve şehir dışında daireler ayarlamıştı.

Accardi arka kapıda bizi bekliyordu. "Burada bulunan adamlar zaten gözaltı merkezine götürülüyor. Arkada iki tane daha bulduk. Bize silah çektiler ve biri bu sırada öldü."

Kahretsin. Umarım yakaladığımız adamlar ihtiyacımız olan bilgilere sahip olurdu. Onları konuşturmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Karanlık sokağa çıktım. Angelo'ya işaret ettim ve o kadını sağlık görevlilerinin beklediği minibüsün arkasına taşıırken ona koruma sağladım. İçlerinden biri öne çıktı ve kadını almaya çalıştı.

“Ben hallederim,” diye homurdandı, sağlık görevlisini itip kadını doğrudan minibüse taşıdı. “Hemen

klirik'e gitmeliyiz."

"Sen git," dedim. "Ben diğlerleriyle ikinci minibüste arkandan geleceğim." Kadının cansız bedeni beni çok korkutuyordu.

Sokaktan çıktıklarında diğler kadınlara döndüm ve kalan minibüse binmeleri için işaret ettim. Yüzlerindeki dehşeti görmekten nefret ediyordum ve keşke onlar için daha rahat bir ulaşım aracı olsaydı diye düşündüm, ama sözümü dinlediler. Klinik yolunda saldırıya uğrarsak diye yolcu koltuğuna geçip silahımı yeniden doldurdum, ancak yolculuk sorunsuz geçti.

Vardığımızda, Aria dolaptan çıkan kadını muayene ediyordu ve Angelo'nun kadının başında duruşuna kaşlarımı kaldırdım.

"Hallettin mi?" diye sordum Aria'ya.

Elini sallayarak beni uzaklaştırdı ve bu, benim için oradan ayrılma ve bu kızların maruz kaldığı her yaraya —görünür olanlara da olmayanlara da— intikamımı alma işaretiydi.

BIÇAĞIM ETİ KESİP GEÇTİ. Dün gece bıçağı bilemişim, bu yüzden bu piçin vücudu neredeyse hiç direnç göstermedi, ama bunda hiçbir tatmin yoktu.

Derin kesikten kan fışkırdı, zemini ıslattı ve havayı bakır kokusuyla doldurdu.

'daki Arnavut erkekler , , , hemen ıııık attılar. Açıkçası hayal kırıklığı yarattı. Ben bir mücadeleye hazırdım.

New York'taki Arnavut mafyasının bir parçası olduklarını doğruladılar. Geçen yıl liderleri Arben'i kaybettiklerinden beri parçalanmış ve kendi aralarında kavga ediyorlardı. Matteo, Arben'i öldürdükten sonra, bizim biraz baskı yapmamızla tüm örgütün çökmesini bekliyorduk, ama Kasap liderlik boşluğuna girmişti.

O, Avrupa'daki en büyük Arnavut klanının Krye'si, yani patronuydu ve şimdi bu orospu çocuğu, seks köleleri satın alma fırsatından zevk alan ahlaksız zengin pisliklerin parasını ve desteğini kazanmak için kızları ithal ederek Amerika'da güç kazanmaya çalışıyordu.

Ağlayan adamlardan biri, kulübe getirdikleri ilk kızların bunlar olmadığını ve diğer üçünün öldüğünü doğruladığında? Sonunda Enzo'nun bana şaka olarak verdiği kılıcı kullanma fırsatı buldum. Adamın elini kolaylıkla kesti. İşe yaramaz uzuv, her yere kan sıçratarak yere düştü. İçimdeki canavar, o piç kurusu önümde kan kaybından ölürken, diğer adamlar inleyip merhamet dilerken, soğukkanlılıkla izledi.

Bu adalet gibi gelmiyordu. O kızların yaşadıklarını hiçbir şey söylemezdi. Bu adamlara ne yaparsam yapayım, hiçbir şey durumu düzeltemezdi.

"Kalan pislikleri hücrelere koy," diye emrettim Accardi'ye. O, stoik bir ifadeyle bana kısa bir baş sallama yaptı. Otuzlu yaşlarının ortalarında ve Domenico bize ihanet ettikten sonra infazcıya terfi etmişti. Şu ana kadar bu kararın doğru olduğu kanıtlanmıştı.

Yan lavaboda ellerimi yıkadım. Daireme döndüğümde duş alacaktım, ama binanın her yerine kan damlatmak istemedim.

Asansörle yukarı çıkarken Matteo'yu aradım ve Arnavutların söylediklerini ona anlattım. Tahmin edildiği gibi, hiçbirisi bir şeyleri bilebilecek kadar yüksek rütbeli değildi. Kızları bodrumda tutmaları için para alıyorlardı ve her alıcıyı tanımlayan bir numara listesi verilmişti. Bir sonraki alıcı grubunun iki gün sonra kulübe gelmesi gerekiyordu. Baskınımızdan haber alırlarsa, uzak durmaları gerektiğini bilirlerdi. Ama içlerinden herhangi biri gelmek kadar aptal olursa, biz onları bekliyor olacaktık.

Asansörden iner inmez telefonu kapattım. Sienna ve ben bu katta oturuyorduk ve o benim dairemi dekore ederek

sanki sanki sanki sanki yaşıyormuş gibi Ama gibi
içeri içeri süzöldüğümde, beni karşılayan tek şey
sessizlikti, kendimi boş hissettim.

ROMEO

BİR BARDAK DAHA VISKİ İÇTİM, AMA NE KADAR
içimdeki karanlığı yok edemedi.

Daireme döndüğümde neredeyse öğlen olmuştu. Duş aldıktan sonra yatmalıydım, ama bunun yerine yangın merdivenine oturup şehri seyrettim, güneş gökyüzünde yol alırken ışığın değişmesini izledim.

Ellerim soğuktan uyuşmuştu.

Bir ara zihnimi sakinleştirebilir mi diye tığ işi yapmayı denedim, ama sonunda öfke ve hayal kırıklığıyla tüm işi yangın merdiveninin kenarından aşağıya attım.

O yerin manzarasını, seslerini, o lanet *kokusunu* aklımdan bir türlü silemedim. O kızların gözlerindeki kırıklık, on yıllar önce annemin gözlerinde gördüğümün aynısıydı. Hepsi çok daha iyisini hak ediyordu. Daha çabuk bulunmayı hak ediyorlardı... ki tüm bunlar hiç yaşanmasaydı.

Bu çaresizliği ve pişmanlığı hissetmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmemem *gerekiyordu*. Ama her zamanki kaçış yollarımdan hiçbirisi – kavga etmek, sevişmek ya da içmek – cazip gelmiyordu.

Parlak yeşil gözler ve yumuşak bir gülümseme zihnimi doldurdu ve aniden nerede olmam gerektiğini anladım. Onunla.

Kararımı vermeden önce harekete geçmiştim bile.

Garaja gittim, ama araba almadım. Nereye gittiğimle ilgili soru sorulmasını istemedim. Ayrıca *biraz* sarhoş da olabilirdim. Lanet olası örnek bir vatandaş gibi trenle şehir merkezine gittim ve sonra Olive Branch Kitapevi'nin önündeydim. Sıcak ve davetkar görünüyordu, beni içeri çekiyordu. Dükkan birkaç saat daha açık olacaktı, bu yüzden Juliet'i kendime saklayamayacaktım, ama ona yakın olduğumu bilmek bile içimdeki acıyı yatıştırıyordu.

İçeri girdiğimde kapı zili çaldı. Rafları inceleyen insanlardan birkaç şaşkın bakış aldım ama onları görmezden geldim. Buraya tek bir amaçla gelmiştim.

Juliet kasada yoktu ve bu beni endişelendirdi —ya bugün çalışmıyorsa? Elimi saçlarımın arasından geçirdim, tedirginlikten tüylerim diken diken olmuştu. Elbette tek çalışan o olamazdı, ama onu görmem *gerekiyordu*. Nedenini anlamıyordum. Tek bildiğim, Juliet'in yanında olana kadar hiçbir şeyin doğru gelmeyeceğiydi.

Kalbim küt küt atarken reyonların arasında dolaştım, ta ki mağazanın arka tarafındaki çocuk bölümünde onu bulana kadar. Derin bir nefes aldım, rahatlamanın verdiği baş dönmesi hissiyle.

Bu bölüm aydınlık ve renklidi, duvarlarda alıntılar ve resimler vardı. Juliet, bir puf koltuğa sıkışmış iki küçük çocuğun önünde çömelmişti. Çocuklar, Juliet'in onlara iki farklı resimli kitabı gösterdiği sırada gözlerini kocaman açmış, ona tamamen hayran kalmışlardı.

"Ben dinozorlu olanı istiyorum!" diye bağırdı çocuklardan biri, ellerini uzatarak.

"Al bakalım," dedi Juliet, kitabı ona uzatarak. İkinci çocuğa döndü. "Tek boynuzlu at olanı mı istiyorsun?"

Çocuk kararsız görünüyordu. Juliet'e doğru eğildi. "Erkek çocuklar tek boynuzlu atlarla ilgili kitap okuyabilir mi?"

Juliet abartılı bir şekilde nefesini tuttu. "Tabii ki olabilir! Tek boynuzlu atların büyüğü herkes içindir."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kitabı aldı, ona sanki bir melekmiş gibi baktı. Benim de aynı ifadeyi taktığıma emindim.

Ayağa kalktı ve arkasını dönmeden önce alt raflardaki birkaç kitabı düzeltti. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. Yüzümde istem dışı bir gülümseme belirdi. Gözlerinin üzerimde olması benim için *her* şeydi.

"Merhaba, Juliet."

Sanki Juliet adında başka biriyle konuştuğumu sanmış gibi, kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Romeo. Geri dönmüşsün."

"Evet." Ondan adımları tekrar söylemesini istemek tuhaf mı olurdu? Belki. Ama gece bitmeden onu dudaklarından duymaya kararlıyım.

Bana biraz daha yaklaştı ve onu kollarımın arasına almak için ellerim yanıyordu.

"Yine birinden mi saklanıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, Kasap ile yaşadığım yakın karşılaşma aklıma gelince göğsümde bir endişe dalgası yükseldi. Onun Juliet ile aynı gezegende olmasını istemiyordum ve onu bulup yok etmek için sabırsızlanıyordum. Yavaşça. Acı verici bir şekilde.

Kurbanlarının her birine yaşattıklarının bedelini ödeyecekti.

Ama bu gece, tüm dikkatim Juliet'teydi.

"Okumak için yeni bir kitaba ihtiyacım vardı ve şehirdeki en iyi kitapçıdan daha iyi kim tavsiye edebilir ki?" En son bir kitap okuduğumun geçen yüzyıl olduğundan oldukça emindim, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Juliet kızardı ve gülümsememeye çalışarak dudaklarını bükdü. "Ne tür bir kitap arıyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmağımın etrafına onun pembe saç uçlarını doladım. Artık onun hafif çilek-vanilya kokusunu içime çekebilecek kadar yakındım.

"Senin en sevdiğin kitap neyse o, güzel kız."

Kaşları çatıldı, gözlerinin arasında sevimli bir çizgi oluştu. "En sevdiğim kitabı okumak için mi buradasın?"

"Buna inanmak o kadar zor mu?"

"Hayır. Senin çok yakışıklı olduğun için korkutucu bir yabancından saklanman kadar inanması kolay bir şey." Bana içten bir gülümseme attı ve bu gülümseme nefesimi kesti.

Ruhumdaki karanlık yatıştı. Onun yanında geçirdiğim birkaç dakika nasıl oldu da beni yeniden hayata döndürdü?

Bir zil sesi duyulunca Juliet omzumun üzerinden bakmaya başladı; ben de ona gözlerini tekrar bana çevirmesini söylemek istedim.

"Kasa işlerini halletmem gerekiyor. Bir dakika beklersen, sana kitap önerilerinde bulunabilirim."

"İşini yap, stellina. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzü daha da kızardı ve yanımdan geçip, yirmili yaşlarındaki iki adamın ödeme yapmak için beklediği ön masaya doğru yöneldi. Daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusu beni sardı. Juliet'i onlarla yalnız bırakmamın imkanı yoktu. Çenemi sıkarak onu kasaya kadar takip ettim. Kalçasına sertçe elimi koyduğumda irkildi. Onun göremediği şey, ona fazlasıyla ilgi gösteren o iki aptala attığım uyarıcı bakışlardı.

"Şey, burası sadece çalışanlara açık bir alan," dedi.

Kalçasını daha sıkı kavradım. "İşini yap, bebeğim. Hiçbir yere gitmeyeceğimi zaten söyledim."

"Bugün biri her şeyi kelimesi kelimesine alıyor galiba." Hâlâ kıpırdamayınca, içini çekip iki adama döndü.

"Sana sataşılıyor mu?" Birinci Aptal bana doğru başını kaldırıp sordu. *Başını kaldırdı*, çünkü boyum ondan en az on beş santim uzundu. Ona şeytani bir gülümseme attım ve o da bir adım geri çekildi.

Juliet cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hayır, sorun yok." En üstteki kitabı inceledi. "Bu kitap harika bir seçim. Gerçekten çok beğendim."

"Oh, biliyorum. Kindle'ımda okudum zaten, ama basılı kopyasını da almam gerekiyordu," dedi İkinci Aptal coşkuyla. Gözleri Juliet'in mükemmel göğüslerine kayd ve ben öfkeden kıpkırmızı oldum.

"Nereye baktığına dikkat et," diye bağırdım ve onu kendime doğru çekerek vücuduma yapıştırdım. Juliet karnıma dirsek attı, ama ben kıpırdamadım. O homurdandı ve işlemi tamamladı, onlar mağazadan çıkarken onlara iyi akşamlar diledi.

Onlar gider gitmez, bana dönerek sordu. "O neydi öyle?"

Gözleri tekrar bana döndüğünde içim yeniden ısındı. Kollarını kavuşturmuş ve somurtuyor olması bile önemli değildi.

"Ee?" diye sordu. Onun mükemmelliğinin her bir parçasını kaydetmekle o kadar meşguldüm ki, bir cevap beklediğini fark etmemiştim.

Omuz silktim. "Sadece sana bakışlarından hoşlanmadım."

"Bana bakmıyorlardı bile. Sadece havadan sudan konuşuyorduk."

Karşı çıkararak homurdandım.

Juliet hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Sana bir kitap bulalım."

Bana bir kitap bulmanın beni uzaklaştıracağını düşünüyorsa, kesinlikle yanıliyordu. Juliet'in yanında kendimi canlı hissediyordum ve oradan ayrılacak gücüm yoktu.

JULIET

ROMEO'YA BİRKAÇ KİTAP ÖNERİSİ VERMENİN

gideceğini düşünüyorsam, çok yanılmıştım.

Ve bundan daha fazla heyecanlanamazdım.

Son birkaç saati mağazada peşimden dolaşarak geçirmişti, ağır kitap kutularını yere taşımama yardım etti ve ben kasada müşterilerle ilgilenirken tehditkar bir şekilde arkamda durdu.

Davranışları sahiplenici geliyordu. Hiç mantıklı değildi. Sadece bir geceyi birlikte geçirmiştik ve onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum. Ama bu, vücudunu benimkine yakın tutmasını, sürekli saçlarımla oynamasını ve kalçamı okşamasını sevmemi engellemedi.

Bu, sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir yanıma uyandırdı. Onun ilgisinden başım dönüyor ve *tahrik* oluyordum.

Bir yığın resimli kitabı düzelttim. "Kapanış kontrol listesindeki son madde bu." Hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olmak için artık düzgün ve düzenli olan çocuk bölümünü gözden geçirdikten sonra Romeo'ya kaşımı kaldırdım. "Resmen kapandık."

Bana iç çamaşırımı eritecek bir gülümseme attıktan sonra puf koltuklardan birine uzandı. "Sonunda. Artık tamamen bana aitsin."

Gözlerindeki ateş beni tedirgin etti.

“Burada ne işin var, Romeo?” Bu muhteşem adamın benden gerçekten hoşlandığına inanmam imkansızdı ve son birkaç saati onunla geçirmeyi ne kadar sevmiş olsam da, neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Seni yemeğe çıkarmak için buradayım, tatlım." "Yemek mi?" Sanki bu benim için yabancı bir kavrammış gibi tekrarladım

sanki bu benim için yabancı bir kavrammış gibi tekrarladım.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Evet, akşam yemeği. Günün bu saatinde yediğimiz yemek. Hadi gidelim.” Kendini puf koltuğundan kaldırdı ve gözlerim onun kaslı ön kollarında takıldı. Daha önce düğmeli gömleğinin kollarını sıvamıştı ve ben de ona bir göz atmaktan kendimi alamamıştım.

Ama elimi tuttuğunda donakaldım.

Hayatımda gördüğüm en çekici adam az önce bana çıkma teklif etmişti. Muhtemelen bir randevuya.

Ve benim gitmemin imkanı yoktu.

Boğazımda bir yumru oluşturan yoğun özlemi yutkunarak, her şeyden çok normal olabilmeyi ve bu adamla çıkabilmeyi diledim. Romeo'nun benimle yaptığı her neyse ondan vazgeçeceğinden emindim, dürüst olursam muhtemelen gecenin sonunda, ama ben açgözlüydüm ve onunla geçirebileceğim her dakikayı istiyordum.

"Yapamam." Bu kelimeleri söylerken bile onlardan nefret ediyordum. Romeo kaşlarını çattı. "Neden?"

Bir bahane bul. Çabuk. "Burada kalıp envanter yapmam gerekiyor."

Aferin. Kulağa mantıklı geliyor. “Okulu as. Herkesin ara vermeye ihtiyacı vardır.”

Romeo'nun umut dolu bakışlarıyla karşılaştığımda, ilk kez gerçeği yüksek sesle söyleme isteği duydum. Agorafobimden kimse haberdar değildi. Arturo'nun şüphelendiğinden emindim, ama bunu hiç itiraf etmemiştim.

Yutkundum. Utanç, sözlerin boğazımda takılmasına neden oldu.

"Ben sadece... yapamıyorum."

Romeo başını eğdi ve ben onun önünde tamamen çıplak kalmış gibi garip bir hisse kapıldım. Sanki çok fazla şey görmüş gibiydi. "Benimle gitmek istememenin bir nedeni mi var?"

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama sözlerinde bir parça kırılganlık vardı. Midem bulanıyordu. Onunla birlikte olmak istemediğimi düşünmesini istemedim. Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Yemin ederim."

Bana bir an baktı, sonra gülümsedi. "O zaman paket servis sipariş edeyim." Başparmaklarıyla kalçalarımı nazikçe daireler çizerek okşadı. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı? Kendimi ona doğru sallanmaktan zar zor alıkoydum.

"Burada kalıp benimle yemek yemek ister misin? Neden?"

"Çünkü gecenin bitmesine hazır değilim," dedi dedi basitçe.

Göğsüm sıkıştı. "Tamam."

"Tamam," dedi memnun bir gülümsemeyle.

ROMEO

JULIET INLEYEREK GERIYE YASLANDI. YINE YERDEYDİK,
Bacaklarımız birbirine değecek şekilde karşılıklı oturuyorduk,
etrafımızda Tayland yemeği kapları dağınık duruyordu.

Juliet'in daracık kot pantolonunun içindeki uyluklarına bakmaktan kendimi alamıyordum. Sertleşmiş halimi görmemesi için sürekli kendimi düzeltmek zorunda kalıyordum, ama lanet olsun, onu istiyordum. Onu kucağıma çekmek, o ateşli küçük amcığı sikime bastırmak ve ona o kadar iyi hissettirmek istiyordum ki, yapabileceği tek şey adımı haykırmak olacaktı.

"Çok fazla yemek sipariş ettin," dedi.

Gözlerimi kırpıp gerçek dünyaya döndüm. "Fazla yemek diye bir şey yoktur," diye alay ettim, ama köşede duran dokunulmamış kap yığının benimle alay ediyordu. Belki de *biraz* haklıydı. Çok daha fazla kişi için paket sipariş vermeye alışkındım — Sofiya, Sienna, Matteo, Angelo, Enzo, artı gece nöbetine gelenler için artanlar.

"Burada buzdolabın var mı?" diye sordum. O başını salladı.

Omuz silktim. "İyi. O zaman artanları yiyebilirsin. İstersen tabii."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Sorun olmaz mı?"
Başımı yana eğdim. "Tabii ki sorun olmaz."

Mutlu bir şekilde kıpırdadı ve ben daha da kafam karıştı. Paket servisten kalan yemekler için bu kadar heyecanlanıyor muydu? Her gün buraya yemek gönderilmesini istemek gibi garip bir dürtü hissettim.

Ayağa kalktı ve birdenbire yüzüm onun amıyla aynı hizaya geldi. Biraz öne eğilseydim, yapabilirdim...

O lanet olası kapları almak için *eğildiğinde* içimden bir inilti kaçırđım. Kışını o kadar dolgun ve baştan çıkarıcıydı ki. Sıkarken her iki yanak da avucumu doldursun istiyordum...

"Bunları buzdolabına koyacağım," dedi, elinde bir yığın kapla ayakta dururken.

Hemen ayağa fırladım ve kutuları ondan aldım. Juliet'in hiçbir şey taşımasına gerek yoktu. Beni dükkanın arkasındaki küçük buzdolabına götürürken bana meraklı bir bakış attı.

"Tuvalete gideceğim." Bir an tereddüt etti. "Hâlâ burada olacak mısın?"

Bakışlarında, onu göğsüme çekip bir daha asla bırakmamak istememe neden olan bir kırılma vardı. Ayrılmak istemiyordum. Juliet'in yıldız ışığında, ona haksızlık etsem de, olabildiğince uzun süre kalmak istiyordum. Ne kadar uzun kalırsam, o kadar büyük tehlikeye giriyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Utangaç gülümsemesi buna değdi.

Masayı toparlamak için masaya doğru yürüdüm, ama gözüm Empire Properties logolu bir zarfa takılınca durdum. Bu, Matteo'nun yasal işlerinden biriydi ve teknik olarak ben de finans müdürüydüm. Bu da, bu mektubun Juliet'in olduğu kadar benim de işim olduğu anlamına geliyordu. En azından, açılmış zarftan mektubu çıkarırken kendime böyle söyledim. İçeriği gözden geçirirken göğsüm sıkıştı.

Juliet'in yumuşak ayak sesleri duyulunca başımı kaldırdım. "Bu ne?" Zarfı havaya kaldırırken sesim sert çıkmıştı.

Kaşlarını çatarak zarfı elimden aldı. "Benim özel postam mı?"

"Kitapçının kirasında artış olduğu yazıyor. Bu normal mi?"

Juliet mektubu posta yığınının geri koydu ve eliyle düzleştirdi. Omuz silktiğinde bana bakmadı. "Evet. Yani, kiranın artması normal bence."

"Ödeyebilecek misin?"

Gözlerinin arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bir yolunu bulurum."

Hayır. Bu cevap hoşuma gitmedi.

Arkasına yaklaştım, kollarımla onu masaya sıkıştırdım. "Bana yalan mı söylüyorsun, melek?"

Kıpırdadı, ama bu sadece vücudunun benimkine sürtünmesi anlamına geliyordu. "Bu senin sorunun değil, Romeo."

Bu cevabı da hoşuma gitmedi. Bana bencil bir piç deyin, ama Aile dışındaki kimseyi nadiren umursardım. Nedense, Juliet'le ilgili her şeyin benim işim olmasını istiyordum.

"Artış çok mu fazla?" Yüz ifadesini görebilmek için çenesini kaldırdım.

"Bilmiyorum." Beni itmeye çalıştı, ama ben olduğum yerde kıpırdamadan durdum. Birkaç saniye sonra, dokunuşuma karşı direnci kırıldı. "Belki de ben bu işte pek iyi değilimdir." Sesi çok kararsız geliyordu.

"Neyi yapmakta?"

"Bu kitapçıyı işletmek. Belki de ben bu iş için uygun değilim. Arturo'nun bana bu işi emanet ettiğine hâlâ inanamıyorum, ve şimdi..."

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplandı. Kalçalarını kavradım ve beni görecektir şekilde döndürdüm, vücudumu onunkine sıkıca bastırdım. "Arturo da kim lan?"

Juliet başını eğdi. "Kitapçının sahibi o." "Kitapçının sahibi sen olduğunu sanıyordum."

"Hayır, ben sadece müdürüm. Arturo geçen yıl taşındı ve yönetimi bana bıraktı, ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İmza günleri düzenlemek ve sosyal medyada paylaşımlar yapmak gibi insanları dükkana çekmek için yeni yöntemler deniyorum, ama

.” Sesi kesildi, utanmış gibi yanakları pembeleşti.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Bence harika bir iş çıkarıyorsun. Bugün buraya gelen herkes seninle konuşmaktan çok keyif aldı.” Bana sorarsan, fazla bile. “Sana yardım edecek kimse var mı?”

Yavaşça başını salladı. “İki part-time çalışanım var. Birinin bugün çalışması gerekiyordu ama hasta olduğunu söyledi ve şimdi onlara ödeme yapacak kadar param olmayacağından endişeleniyorum.”

Ona kira konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istedim, ama işimi ifşa etmeden bunu söyleyemezdim. Ve eğer araştırırsa, Matteo'nun mafya üyesi olduğuna dair internetteki söylentileri bulabilirdi. Dünyalarımız arasındaki keskin zıtlık beni derin ve rahatsız edici bir korkuyla doldurdu. Şu anda hiçbir şey söylemeyecektim, ama kira artışının ne olduğunu kesinlikle bulacak ve onun için halledecektim. Juliet'in yüzünde stres görmekten hoşlanmıyordum.

“Her şey yoluna girecek, canım.”

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum ve bu çok doğru gelmişti. Fazlasıyla doğru. Bugün buraya gelmemeliydim. İkimizin iyiliği için bu ilişkiyi bitirmem gerekiyordu, ama onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni fiziksel olarak hasta hissettiriyordu.

Bana karşı yumuşadı ve ben de ona yaklaşarak onu masaya yasladım, kıvrımlı vücudu benimkine yapıştı.

JULIET

ROMEO VÜCUDUMA YAPIŞMIŞTI VE ARKAMDAKİ MASA
bu yüzden uzaklaşmıyordum.

Zaten uzaklaşmak da istemiyordum.

Gözlerindeki ateş beni tedirgin ediyordu. Kendimi ona sarmak ve sonsuza kadar kalmasını sağlamak istedim.

Yanaklarım kızardı ve Romeo'nun aklımı okuyamadığına sevindim. Ona zaten takıntılı olduğumu bilseydi, buradan çok hızlı bir şekilde kaçardı.

Elleri yanlarımdan aşağıya doğru kayarken nefesim kesildi. Kalçalarımı kavradı ve beni masanın üzerine kaldırdı; bu harekete bir çığlık attım, beni bu kadar kolay kaldırmasına şaşırmıştım.

"Bir dahaki sefere biraz uyar," diye nefes nefese söyledim.

Elleri yavaşça uyluklarımı okşadı. "Ama seni böyle seviyorum. Yanakların kızarmış," dudakları tenimde kayarken, "ve kalbin çarpıyor." Parmakları bileklerimi kavradı, şüphesiz hızla atan nabzımı hissediyordu.

Onun benden ne kadar daha güçlü olduğunu hatırladığımda, heyecanıma bir parça korku da karıştı. Beni alt etmek onun için ne kadar kolay olurdu.

"Juliet?" Romeo'nun sesi beni gerçeğe geri döndürdü. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptırdım, bu değişikliği fark etmesine şaşırmıştım. Derin bir nefes aldım ve kokusu beni sardı — deri, viski ve sıcaklık — endişemi yatıştırdı.

"Evet, iyiyim."

Ellerimizi ters çevirdim, böylece artık onun bileklerini tutuyordum, parmaklarım onları tam olarak kavrayamıyordu. Cildi çok sıcaktı, avuç içleri nasırlıydı ve elinin sırtında minik beyaz yara izleri vardı. Nabzının düzenli atışı beni sakinleştirdi, sanki geçmişim ve tüm karanlığı bir anda yok olmuş gibiydi.

Romeo yüzümü avuçladı. "Ne kadar melek gibi bir insan olduğunun farkında mısın?"

Çenesinin kenarını parmaklarımla izledim, sakalları parmak uçlarıma sertçe değiyordu. "Ben melek değilim." Sözlerim fısıldayan bir itiraf gibi çıktı.

"Öylesin." Beni kendine çekti, bacaklarımı beline dolamamı istedi. "Ve ben şeytanım, o yüzden bunu bilirim."

Dudaklarımız birbirine kıl payı uzaklıktaydı, etrafımızdaki hava elektriklenmişti. Kalbim heyecandan çarpıyordu. Beni öpecekti ve ben de bunu istiyordum.

Ve sonra Romeo'nun telefonu çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Telefonunu cebinden çıkardı ve ekranında yazanları okurken yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Hızlıca bir cevap yazdı ve bana baktı. "Gitmem gerek. Üzgünüm."

Kalbim sıkıştı ve hayal kırıklığımı yuttum. Gerçekten üzgün görünüyordu.

"Önemli değil," dedim.

"Hiç de değil," diye mırıldandı ve telefonunu bana uzattı. "Numaranı gir."

Telefonu aldım ama hiçbir şey yazmadım. "Neden?"

"Çünkü seninle iletişime geçebilmek istiyorum."

Hırıldadım ve göğsüne hafifçe bir dürtük attım, ama kıpırdamadı bile. "Ama *neden*?" I wanted to know what this was

Neden bugün gelmiştin? Benden ne istiyordu?

Başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi kavradı. “Söyleneni yap.”

Onun sinir bozucu derecede otoriter emrine suratımı astım, ama nedense sözleri içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Telefon numaramı girdim.

"Aferin kızım." Telefonunu geri aldı. "Eve nasıl gideceksin?"

"Yürüyeceğim."

Çenesi gerildi. “Dışarısı karanlık.”

"Daha önce de gece yürüdüm," diye alay ettim. Ama Romeo'nun yüzü daha da karardı.

"Ceketini al. Seni eve kadar geçireceğim."

"Ne? Hayır, bu olmaz..."

"Tartışmaya gerek yok."

Onun sarsılmaz bakışları benim somurtkan bakışlarımla buluştu.

"Genelde yabancılara nerede yaşadığımı söylemem." "Bu çok akıllıca. İyi şey ben değilim bir yabancı

Ben kıpırdamayınca, içini çekti. “Juliet, istesem adresini saniyeler içinde bulabilirim. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım. Ama yapmayacağım şey, karanlıkta şehrin berbat bir mahallesinde tek başına eve yürümeni izlemek.”

Bir dakika, ne? Adresimi nasıl bulabilirdi ki? Gerçi, yeterince parası olan herkesin internette her şeyi bulabileceğini tahmin ediyordum.

“Burası şehrin berbat bir bölgesi değil.” Kollarımı kavuşturdum. “O zaman *sen* nerede yaşıyorsun?”

“Upper West Side.”

Gözlerimi devirdim. “Tabii ki öyle. Peki, beni eve kadar geçirebilirsin. Ama şunu bil ki, cinayetimle ilgili bir gerçek suç podcast’i yapıldığında, işte o zaman tüm dinleyiciler benim bir aptal olduğumu haykıracak.”

O burun kıvırdı. “Hayal gücün çok zenginmiş, tatlım.” Sonra ellerini yine kalçalarımın koydu ve beni masadan indirirken vücudumu yavaşça kendininkine doğru kaydırıldı. Bir an orada kaldım, ona yaslanıp kokusunu içime çektim, sonra isteksizce geri çekildim.

Davranışımı, Romeo’yu hayatıma sokmaya istekli olmamı açıklayamıyordum, ancak çok sayıda şiddet uygulayan erkeklerle birlikte olmuşum ve Romeo bana onları hatırlatmıyordu. Onda bir tehlike havası vardı... dürüst olursam, belki de sadece bir havadan fazlası, ama hissedebileceğim bir acımasızlık yoktu.

Ceketimi giymeme yardım etti, elleri kollarımdan aşağı kaydılar.

Kaşımı kaldırdım. "Ne kadar da centilmen." "Her zaman." Kapıyı gösterişli bir hareketle açık tuttu.

Kapıyı kilitlediğim anda Romeo kolunu omzuma doladı ve yürümeye başlarken beni yanına çekti. Genelde sokağa çıkmadan önce kendimi hazırlamam gerekirdi, ama o yanımda olduğu için anında daha rahat hissettim. Agorafobim şu anki kadar kötüleşmeden önce bile, kalabalık yerlerde hep bu şekildeydim — endişeliydim. Sadece arkadaşlarım yanımdayken şehri keşfederdim ve onlar da bununla ilgili beni asla alay etmezlerdi. Community college derslerine başladığımızda, ders programlarının benimkiyle uyumlu olmasını sağladılar, böylece her zaman en az bir kişi benimle sınıfa gidip eve dönebilecek biri olurdu.

Tek başıma kalmamak ne kadar güzel bir şeydi, unutmuşum. Romeo, caddeye en yakın olacak şekilde yanımda durdu, biri yanımdan geçtiğinde beni daha sıkı sarıyordu. Sık sık kitapçıya daha yakın bir daire bulmayı hayal ederdim, ama bugün, o yedi bloğu uzatmanın bir yolu olmasını diledim.

ROMEO

HAYATTA OLMAZ.

Kesinlikle *olmaz*.

Juliet'in *burada* yaşadığına inanmamın imkanı yoktu.

Apartmanı kocaman, kirli bir dikdörtgen gibiydi ve ön kapıda aylak aylak dolaşan üç adamın uyuşturucu satıcısı olduğunu anlamak için bir bakış yeterliydi.

Onu daha sıkı sarıldım. Yeterince iyi bir apartmana ulaşana kadar yürümeye devam etsek, farkına varma ihtimali ne kadardı ki? Şehirdeki hangi binayı isterse, onu onun için satın alırdım. Ya da onu benim evime götürebilirdim.

Onun yatağıma kıvrılmış hali gözlerimin önünde dans ediyordu, garip bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Matteo'nun mesajında acil bir istihbarat aldığımız yazıyordu. On dakika önce evde olmam gerekirdi, ama şimdi Juliet'i de yanımda götürme düşüncesini kafamdan atamıyordum. Sofiya'nın Matteo'ya sık sık yaptığı gibi, o da kucağıma oturup sevimli sevimli durabilirdi.

"Romeo? Her şey yolunda mı?"

Juliet'in şaşkın ifadesine baktım.

"Ne?" Sesim çok sert çıktı ve o dudaklarını ısırды. Derin bir nefes aldım ve ses tonumu yumuşattım. "Bu bina güvenli mi?"

"Ah. Birkaç yıldır burada yaşıyorum ve hiç sorun yaşamadım. Genelde kendime saklanırım."

Hareket etmedim, ne yapacağımı düşünürken kafamda bin bir düşünce dolaşıyordu.

Juliet yanıma dokundu. "Acelen var sanıyordum."

"Öyleyim." Ama yine de onu bırakmadım. Bu neden bu kadar zordu? Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bu duygunun şiddeti beni tedirgin ediyordu.

Telefonum yine titredi ve iç geçirdim. "Güvende olmanı istiyorum, stellina. Ciddiyim."

Gülümsedi. "Öyle yapacağım."

Onu merdiven basamaklarında oturan üç adamın yanından geçirdim ve o lobinin kapısını açtı. Telefonum yine titredi ve ben dişlerimi sıktım. Onu dairesine kadar geçirmek istedim ama gitmem gerekiyordu. Üstelik, şimdi gitmezsem, onu omzuma atıp buradan kaçardım.

"Yakında görüşürüz," dedim ve onu son bir kez kollarımın arasına çekip sarıldım. "İyi geceler, meleşim."

Bana bakarken yanakları pembeleşti. "Sana da. Ne yaparsan yap, kendine dikkat et."

Ağzım bir gülümsemeye büründü. "Tamamdır."

Onun kirli lobiden geçip merdivenlere doğru ilerlemesini izledim. Gözden kaybolduğunda, ön merdivenlerdeki satıcılara döndüm.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Hemen konuşmayı kestiler ve başlarını salladılar. Kim olduğumu bilmiyor olabilirlerdi, ama etrafımdaki tehlikeyi hissedebiliyorlardı.

"Ben Romeo De Luca."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Güzel, artık kim olduğumu biliyorsunuz. Yanımda olan o kız mı?"

Ondan uzak dur." İkisi de

şiddetle başlarını salladılar.

Omuzlarımı silktim ve sokağa çıktım. Artık gerçek hayatıma dönme vaktim gelmişti.

“NEREDE KALDIN LAN?” Matteo, ofisine girdiğimde sordu.

“Biraz hava almam gerekiyordu.”

Bana şüpheci bir bakış attı ama ben henüz kimseye Juliet'ten bahsetmeye hazır değildim, bu yüzden sadece karşısına oturdum.

“Franco bir şey buldu mu?” diye sordum.

Elini yüzüne sürerek iç geçirdi. “Hayır, ama Sofiya kurtardığın kızlarla konuştu.”

Sofiya'nın güvenli evlere gitmesine izin vermesine şaşıarak kaşlarımı kaldırdım.

"Benim tercihim değildi. O ısrar etti," diye sertçe cevap verdi.

"Şimdi onu dinlenmeye mi zorluyorsun?" Onun tepkisi karşısında gülümsemem genişledi. Onunla dalga geçmekten keyif alıyordum, ama birdenbire karısından uzak kalmak istememesini anladım. "Kızlar ne dedi?" diye sordum.

“İngilizce pek bilmiyorlar, ama onları kulübe getiren adamlar sürekli ‘liberty’ kelimesini tekrarlıyorlardı.”

Kaşlarımı çattım. “Özgürlük
Anıtı gibi mi?” “Ya da
Liman.”

Kahretsin. Staten Island'da Port Liberty adında bir konteyner nakliye tesisi vardı.

"Kızları bu yolla mı içeri sokuyorlar sence?" "Franco bazı güvenlik kamerası görüntülerine ulaştı.

Yüz tanıma yazılımı, Kasap ile kısmi bir eşleşme buldu. Adamın yüzü gölgede kalmıştı, ama o olabilirdi. Bu iki gece önceydi.”

“Sence daha fazla kız getirdiler mi?”

"Hiçbir fikrim yok. Görüntüleri izlemeye devam edeceğiz, ama bu gece senin de bir göz atmanı istiyorum."

Başımı salladım. “Küçük bir ekip toplayıp Franco ile telsizden bağlantı kuracağım.”

"Teşekkürler." Matteo sandalyesinde kıpırdadı. Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim. "Seninle gelemeyeceğim için üzgünüm. Sofiya benim sahaya çıkmamı istemiyor, özellikle de doğumuna az kaldı."

"Anlaşılabilir bir durum. Biz hallederiz, fratello. Ben bu yüzden buradayım."

Elini yüzüne sürdü ve pencereden karanlık şehri seyretti. "Kenarda oturmaya alışkın değilim."

"İşler değişti."

Sofiya ile tanışmadan önce, kardeşimin bir kadın için davranışlarını değiştireceğini asla hayal edemezdim, ama sanırım aşk insanı böyle yapıyordu.

"Evet," dedi. "Bu gece telsizleri dinleyeceğim." Başımı salladım ve gitmek için döndüm, ama Matteo beni durdurdu.

"Bir şey olsaydı bana söyler miydin? Dün gecenin zor geçtiğini biliyorum." Sözleri biraz zorlanarak çıktı.

Ben burun kıvırdım. "Şimdi duygularımız hakkında mı konuşacağız?"

O, sırtı bana orta parmağını gösterdi. "Sofiya bana duygular falan hakkında başımın etini yiyor."

"Ben iyiyim. O piçlere intikamımı aldım."

Ama ofisten çıkarken, bir kez daha intikamın yeterli olmadığı hissine kapıldım.

ROMEO

TELEFONUMA BAKIYORDUM, PARMAĞIM JULIET'İN adının üzerinde duruyordu. Limana gittikten sonra daireme dönmüştüm. Hiçbir şey bulamamıştık, ama birkaç saat boyunca nakliye konteynerlerinin arkasında çömelmiş kalmak sırtımın acımasızca ağrmasına neden olmuş, artık genç bir adam olmadığımı hatırlatmıştı.

Kanepeye uzandım, sanki onu çağıracakmış gibi ekranımdaki ismine bakıyordum. Juliet'le birlikte olalı sadece birkaç saat geçmişti, ama şimdiden onu özlemeye başlamıştım.

Onu düşünmeden edemiyordum. Güldüğünde çıkardığı o hafif burun sesi. Vücudunun yumuşak kıvrımları. Babamın affını istemekle ilgili, daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediğim şeyi itiraf ettiğim o ilk gece, beni teselli etmek için bana doğru eğilme şekli.

Bozulmadan önce öpüşmeye çok yaklaşmıştık. Belki de sorun buydu. Onu aklımdan atma fırsatım olmamıştı.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez midem bulandı. Juliet çoktan kalbime yerleşmişti ve onu oradan kovmak istemiyordum. Onu yanımda tutmak, ona değer vermek ve şımartmak istiyordum. Onunla daha fazlasını istediğimi fark etmek beni şaşkına çevirdi. I ever had this feeling? My excitement was

gerçekliğin buz gibi dalgası altında anında ezildi. Juliet benim dünyamın bir parçası değildi. Yaşadığım karanlığı anlamazdı ve ben de onu bu karanlığa sürüklemeyecektim.

İnleyerek telefonumu kanepeye attım. Onun hayatını yaşamasına izin vermeli ve ben de kendi hayatıma devam etmeliydim, ama bunun için yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Belki arkadaş olabilirdik. Böylelikle, onun güvenliği için yeterli mesafeyi korurken, ona iyi bakıldığından emin olabilirdim.

Onunla ilgilenmek demişken, yapmam gereken başka bir şey daha vardı. Dizlerimin gıcırdamasını umursamadan kanepeden atladım ve Sienna'nın dairesine doğru yola çıktım. Koridorda nöbet tutan koruması Dante'ye başımı salladım ve kapısını çaldım.

Saniyeler geçti ve sabırsızlığım arttı. Sonunda kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırarak kapıyı açtı.

"Saat gece yarısını geçti, biliyorsun. Uyuyor olabilirdim."

Gözlerimi devirdim. Bu binadaki hepimiz gece kuşuyduk. "En az iki saat daha uyanık kalacağını biliyorsun."

Homurdandı ama beni içeri almak için kenara çekildi. "Senden bir ricam var."

"Ne sürpriz ama," dedi Sienna.

Onu mutfığa kadar takip ettim; orada kaynayan su ısıtıcısının yanında bir tabak kurabiye bekliyordu. Uykum falan yoktu.

Bana onları izlerken yakaladı ve gözlerini devirdi. "*Bir* kurabiye, tamam mı? Yemin ederim kardeşim daha önce neredeyse hepsini yedi. Bunları zorla kaçırmayı başardım."

Sofiya harika bir pastacıydı ve hepimiz elimizden geldiğince çok tatlı kapmak için çılgın yaratıklar gibi kavga ettik.

İki çikolatalı kurabiye aldım ve o somurtmaya başladı. "Bir iyilik isteyen bir erkeğin davranışı değil bu."

Sırıttım. Sienna'yı kızdırmak eğlenceliydi. Tek çocuk olsam da, o benim için bir kardeş gibiydi.

Bize ay doldurdu ve sonra bana sert bir bakış attı. “Tamam, gece yarısı istediğın bu iyilik nedir?”

"Empire Properties tarafından yönetilen belirli işletmelerle ilgili bilgileri görebilir misin?"

Burnunu kırıştırdı. "Bu, tam da söyleyeceğini hiç beklemediğim bir şeydi. Artık işlerin yasal tarafıyla mı ilgileniyorsun?"

“Sanki,” diye alay ettim. Aileden ayrılıp yasal yollara yöneleceğimi hayal edebileceğim bir dünya yoktu. Yasa dışı çalışmak çok eğlenceliydi. “Sadece belirli bir işletme hakkında bilgiye ihtiyacım var.”

“Hı hı,” dedi, çayını masaya bırakıp dizüstü bilgisayarını eline aldı. “Peki bu hangi işletme?”

“Olive Branch Kitapevi.”

O bilgisayarında yazarken ben kurabiyelerimi yedim.

“Tamam. Olive Branch Kitapevi. Sahibi Arturo Prati.

“Kitapçıyı birkaç nesildir işletiyorlar ve Aile ile her zaman bağları olmuştur.”

Homurdandım. “Son zamanlarda kira artışı olup olmadığını kontrol edebilir misin?”

"Burada neler olup bittiğini bana anlatmalısın," dedi.

"Geçen gece Kasap'tan kaçmak için o kitapçıya saklanmak zorunda kaldım. Kira artışına dair bir mektup gördüm ve teşekkür etmek için bunu araştırayım dedim."

Sienna uzun tırnaklarıyla klavyeye vurdu. “Bu çok düşünceli bir davranış. Orada saklanırken sıkılmış olmalısın ki mektuplarını karıştırmaya başlamışsın. Tamam, kirada yüzde on artış görüyorum.”

"Bu çok mu?"

Omuz silkti. “Sanki ben hiç kira ödemişim gibi.”

Farklı dünyalarda yaşamaktan bahsetmişken. Juliet para konusunda endişelenmek zorundaydı ve yaşadığı berbat apartmana bakılırsa, pek parası yoktu. Bu haksızlıktı. Juliet kitapçının kirası konusunda stresliyken, neden

Juliet kitapçının kirası yüzünden stres yaşarken benim sınırsız param olsun ki?

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Bunu tersine çevirebilir miyiz?

Kira indirimi yapabilir miyiz? O bunu ödeyemez.”

“O mu? Kim o?” Sienna’nın gözleri parladı ve ben ağzımdan kaçırdığım sözler için kendime lanet ettim. “İşte şimdi bir yerlere varıyoruz,” dedi, ellerini ovuşturarak.

Hatamı örtbas etmeye çalıştım. “O sadece kitapçı müdürü. Arturo emekli.”

“Emekli olduğunu nereden biliyorsun?”

Lanet olsun. Genelde soruları bu kadar iyi atlatamazdım.

“Yönetici geçen gece oradaydı belki.” “Ahh, so you want to make sure the cute bookseller daha fazla kira ödemek zorunda kalmasın.”

Kollarımı kavuşturdum. “Onun sevimli olduğunu nereden biliyorsun?”

Sienna sadece güldü. “Bilmiyordum. Sistemde kiralarını ayarlayabilir ve ona bunu bildiren resmi bir mektup gönderebilirim.”

“Teşekkürler,” dedim, ona sert bir bakış atarak.

“Sanırım demek istediğin şu: *Teşekkürler, sen dünyadaki en iyi, en zeki ve en güzel hacker’sın.*”

"Evet, evet."

"Belki şu kitapçıya giderim. Bir bakayım."

Ben ayakta kalkıp kalkıp “Kal bu bundanbuna Sienna. Kitapçıya kitapçıyı rahat bırak.”

“Sen nasıl istersen.”

DAİREME DÖNDÜM, kararlılığım tamdı.

ROMEO

Akşamın geri kalanı nasıl geçti?

JULIET

Artık senin bir gece kuşu olduğunu biliyorum

Kahretsin. Saat sabahın biriydi.

JULIET

Ama sorun değil. Ben de öyle. Akşamımın geri kalanı iyiydi. Sessizdi. Sen?

ROMEO

Burası da oldukça sakın.

Terden sıırıslıklam olmuştum. Neden bu kadar zordu ki? Juliet'e mesaj yazmaktansa çatışmaya girmem daha iyi.

ROMEO

Sana bir teklifim var

JULIET

Ne tür bir teklif?

ROMEO

Bence arkadaş olmalıyız

Yazıyor olduğunu belirten baloncuk belirdi, sonra kayboldu ve tekrar ortaya çıktı. Nefesimi tutarak cevabını bekledim.

JULIET

İlginç bir teklif.

ROMEO

Evet, çok ilginç.

Cevabınız nedir?

JULIET

O zamanlar pizzamı çalmış ve beni rehin almıştın... ama sanırım bu akşamki paket servisle telafi ettin.

O yüzden kabul ediyorum.

Başım dönüyordu. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu... onun neden bu kadar önemli olduğunu fazla düşünmemeye çalıştım.

ROMEO

Bu çok nazik bir davranış.

JULIET

Ben buyum

Ama yine de... teşekkür ederim. Pek arkadaşım yok

Boğazımda sert bir yumru oluştu. Benim dünyam sırlar ve entrikalarla doluydu, ama karşımda duran Juliet dürüst ve savunmasızdı.

ROMEO

Artık bana mahkum oldun

JULIET

Ceketimi daha sıkı sarıldım ve dışarı çıkmadan önce derin bir nefes aldım

Dışarı çıktım. Aralık ayına yaklaşırken günler gittikçe soğuyordu ve bu sabah penceremden hafif bir kar yağışı bile görmüştüm. Her zamanki gibi sıradan bir gündü. Ta ki apartmanımın ön kapısını açtığımda aniden durana kadar. Çünkü karşımda, takım elbise ve siyah paltosuyla fazlasıyla yakışıklı görünen, sıritan Romeo duruyordu.

"Günaydın," dedi.

O kıkırdayıp aramızdaki mesafeyi kapatana kadar ona baktım. Elini kolumdan aşağı kaydırды ve hafifçe sıktı. "Görüyorum ki seni nutku tutmuşum."

Rutinimden bu kadar uzaklaşmak beynimi karıştırmıştı.

"Merhaba," diye boğuk bir sesle çıkardım. "Sabahları pek uyanamıyor musun?"

Başımı salladım.

"Ben de değilim. Hadi kahvaltı yapalım. Bu sabahı daha iyi hale getirir. Burası gittiğin bagel dükkanı mı?" Yan taraftaki dükkanı işaret etti.

İlk tanıştığımızda bagel almaktan bahsettiğimi hatırladığına inanamıyordum. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. O

Gülümsedi ve beni nazikçe girişe yönlendirdi, kapıyı açık tuttu.

"Ne istersin, meleğim?"

Bana *melek* demesini duyunca kalbim sızladı ve kalbime Romeo ile sadece arkadaş olduğumuzu sertçe söylemek zorunda kaldım.

Dün gece bana "teklifini" içeren mesaj attığında şok olmuştum. Romantik hikayelere bağımlı olan kalbimin bir parçası, sadece arkadaş olmak istediğini söylediğinde sızladı, ama bu, dürüst olmak gerekirse, hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Bu adamın hayatıma neden girdiğini anlamıyordum, ama o, günlük hayatımın gri tonlarına renk katıyordu.

"Çilekli krem peynirli sade bagel." "Kulağa hoş geliyor."

Kim her zamanki gibi elini sallayarak bizi görmezden gelmek yerine, bize bakıyordu. Romeo dükkanın arkasına dönüp baktığında, Kim elini geniş bir hareketle salladı ve "*Aman Tanrım*" diye mırıldandı, bu da beni güldürdü. Romeo başını bana doğru çevirdi, gözleri hayretle açılmıştı.

Başımı eğdim. "Ne?"

Parmağıyla saçımdan bir tutam aldı. "Sadece gülüşünü duymayı seviyorum."

Yüzüm kızardı ve o, kasaya doğru ilerlerken kolunu omzuma doladı. Romeo benim için sipariş verdi, kendine de aynısından aldı ve itirazlarımı görmezden gelerek hesabı ödedi. İki poşeti de aldı ve beni yine yanına sıkıca çekti. Çıkarken Kim bana yine bir bakış attı ve yarın bana bunu soracağını biliyordum.

"Benimle kitapçıya gelir misin?" diye sordum. "Sorun olmazsa tabii."

Gülümsememi saklamak için başka yere baktım. "Evet, sorun değil."

Kaldırımında dikkatlice ilerlerken, ben onun vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum.

Sokağı ilerlerken sersemlemiştim, ama bir inşaat alanına rastladığımızda birden kendime geldim.

"Sanırım yolumuzu değiştirmemiz gerekecek," dedi Romeo. Bir blok sola gitmemizi söyleyen tabelalar vardı, ama vücudum donmuştu. "Juliet?"

Kalbim deli gibi atıyordu ve kulaklarımda tiz bir çınlama vardı. Rotamdan sapmam gerekecekti ve beynim buna hiç sıcak bakmıyordu. Başım dönüyordu, sıcak dalgalar gibi üzerime çöküyordu. Bayılacağımdan korktuğum için yumruklarımı sıktım.

Romeo'nun beni iteklediğini belirsiz bir şekilde fark ettim, ta ki sırtım bir binaya yaslanana ve o, önümde durup dünyayı engellediğine kadar. Eli yüzümü kavradı, sıcaklığı panik halimin bir kısmını dağıttı.

"Ne oldu?" Kaşları çatılmıştı.

Sözcükler boğazımda takıldı. O burada olmasaydı, geri dönüp eve gider ve bugün kitapçıyı kapatırdım. Dükkana giden tek bir güvenli rotam vardı ve bu sapma paniğimi tetiklemek için yeterliydi. Ama Romeo buradaydı ve ona bir şey söylemek zorundaydım.

"Ben... ben..."

"Şşş," dedi, vücudunu benimkine daha sıkı bastırarak. "Acele etme. Aceleye gerek yok. Nefes al ve hazır olduğunda söyle."

Nefesimi onunkiyle uyumlu hale getirdim, bayılmak üzereymiş gibi hissetmeyene kadar göğsüm aynı ritimde inip kalktı.

Konuşurken gözlerimi onun göğsünden ayırmadım. "Agorafobim var."

Parmakları saçlarımla oynadı. "Bunu duymuştum ama pek bilgim yok. Bana anlatır mısın?"

"Evimin dışındayken panik atak geçiriyorum. Bagel dükkanı gibi güvenli birkaç yerim var ve kitapçıya giderken kullandığım tek bir yol var."

Sözlerim birbirine karışmıştı ve Romeo'ya bakacak kadar cesaretim yoktu. Orada göreceğim tek şeyin yargılama ve şaşkınlık olacağından emindim.

İki eliyle nazikçe yüzümü avuçladı. "Yani bu sapma, normal rotandan saptığın için mi sorun oluyor?" Yüzümü nazikçe eğdi, ben de isteksizce gözlerine baktım. Orada gördüğüm şefkat karşısında gözlerim doldu. "Sorun bu mu?" diye sordu.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"Tamam. Eve gitmek mi istiyorsun yoksa dolambaçlı yolu denemek mi? Dolambaçlı yolu seçersek, yanından ayrılmayacağım. Seni koruyacağım."

İçimdeki her şey geri dönüp eve gitmemi, kendimi daireme kilitlememi ve yorganımın altına saklanmamı haykırıyordu. Ama içimdeki küçük bir parça cesur olmamı söylüyordu. Artık rutinime hapsolmak istemiyordum. Eskiden paniklemeden şehirde dolaşabiliyordum. Belki Romeo yanımda olursa bunu başarabilirdim.

"Eğer dolambaçlı yolu denersek ve ben paniklersem..."

"Hemen geri döneriz, söz veriyorum." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, dokunuşu yatıştırıcıydı.

"Bu kadar tuhaf olduğum için özür dilerim," diye fısıldadım.

Saçımı daha sıkı tuttu. "Kendini kötüleme."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve bir an için tüm dünya yok oldu, tek düşünebildiğim onun yakınlığı ve vücudunun benimkine değmesinin ne kadar iyi hissettirdiği idi.

Arkadaş, arkadaş, arkadaş, diye tekrarladım içimden. "Tamam. Hadi bir deneyelim," dedim.

Romeo beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. Saçımı kokladığını yemin edebilirim, ama sonra benden uzaklaştı. Yine de kolunu omzumda tuttu ve sokağa doğru döndük. Hemen nefesim hızlandı.

"Şu anda hangi kitabı okuyorsun?" Romeo birkaç adım attığımızda sordu.

"Şey, ne?" Dünya başım dönüyordu, ama onun sıkı tutuşu beni ayakta tuttu.

"Bir şey okuyorsun, değil mi?"

Sokaktan döndük, her zamanki gibi ters yöne doğru ilerledik.

"Bilmiyorum. Okumaya pek hevesim yok şu aralar. Dün gece yeni bir kitaba başladım. Uzaylıların aşk hikâyesi."

Uzaylılar hakkında okumak, siyah saçlı İtalyan'ı sürekli düşünmekten kafamı dağıtacağını düşünmüştüm, ama uzaylı adam sürekli Romeo'yu hatırlatan şakalar yapıp duruyordu.

"Uzaylı romantizmi mi? O da ne lan?" Yaya geçidi yeşile döndü ve Romeo beni yarı sürükleyerek caddeyi geçirdi. Karşıdan gelen uzun boylu bir adam mesaj yazarken bana çarptı ve ben de acı içinde bir ses çıkardım.

"Bir şeyin yok," dedi Romeo, adama kızgın bir bakış atarak. "Neredeyse geldik."

Sağa dönüp blok boyunca yürürken konuşmaya devam etti, başladığımız sokağa geri dönene kadar uzaylı romantizmiyle dalga geçti. Durdu ve bizi tekrar kenara çekti, beni kollarına sardı. Göğsüne yığıldım. Eli başımın arkasına geldi, yüzümü boynunun kıvrımına bastırdı. Nefesini içime çektim, kokusu beni sakinleştirdi.

"Başardın," dedi, sesi alçaktı.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum, ama sonunda biraz geri çekildim ve Romeo'nun gülümsemesiyle karşılaştım.

"Teşekkür ederim," dedim, bir kez daha onun bakışlarıyla karşılaşmaya çalışarak. Beni en savunmasız halimde görmüştü, benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bana anlatacak kadar güvendiğin için teşekkür ederim." Elimi sıktı ve kitapçıya doğru yol gösterdi.

"Bir kahve içmeliydik," dedi. "Sabah kafeinime ihtiyacım var."

"Dükkanda bir espresso makinesi var. Sana bir tane hazırlayabilirim."

Bana gülümsedi. "Çok sevinirim."

Kitapçının kilidini açtığımda ellerim hâlâ titriyordu. Kitapların hafif kokusu beni sakinleştirdi, tıpkı Romeo'nun belime koyduğu eli gibi.

“Bagel zamanı mı?” diye sordu.

“Ben geç kalacağım ama sen git de ye.” Programımın on beş dakika gerisindeydim ve dükkan açılış işlerini halletmem gerekiyordu.

“Gel, biraz dinlen.” Romeo beni bir koltuk grubuna yönlendirdi ve ben otururken önümde diz çöktü. “Nefesini toplaman lazım. Az önce büyük bir şey başardın.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları yeterince hızlı silemedim. Yanaklarımdan süzöldüler ve o onları sildi. Tek yaptığım, her zamankinden farklı bir blokta yürümekti, ama o bunun ne kadar önemli olduğunu fark etti ve bu benim için her şey demekti.

Çantamdan bagelimi çıkardı ve elime tutuşturduktan sonra yanıma oturdu. “Bakalım tadı nasılmış. Daha önce hiç çilekli krem peynirli yemedim.”

Midem bulanırken ne kadar yiyebileceğimden emin değildim, ama bir ısırık aldım.

"Bu harika," dedi Romeo. Ona baktım ve bagelini neredeyse bitirdiğini gördüm. Eğlenceli bir şekilde kaşlarımı kaldırarak, onun bir ısırık daha almasını izledim.

Bagelimin yarısını bitirdim ve diğer yarısını ona uzattım.

“Hayır, sen yemelisin.”

“Doydum. Yemin ederim,” diye ekledim, bana şüpheyile baktığında.

Benim yarım bagelimi aldı ve birkaç ısırıkta yedi, bu da beni gülümsetti. Sandalyeden kalktım. "Espresso ister misin?" Dükkanın beş dakika sonra açılması gerekiyordu, ama bugün biraz geç kalmamın bir sakıncası olmayacağını düşündüm.

"Çok isterim."

O kahvesini sade içti, ben ise bolca süt ve şeker ekledim; ardından dükkânı açmama yardım etti.

Eklediğim Noel ışıkları da dahil olmak üzere tüm ışıklar yandığında, mekan sıcak ve davetkar görünüyordu.

Ben eski bilgisayarımı başlatırken Romeo bir telefon aldı. Sesini alçak tuttu ama duyabildiğim birkaç kelime İtalyanca idi.

"İşe gitmem gerek," dedi telefonu kapattıktan sonra.

Kalbim sıkıştı. Elbette bütün gün burada kalamazdı, ama keşke kalabilseydi. Hayatımda yeniden bir arkadaşımın olmasına çok alışmışım.

"Kahvaltı ve... her şey için teşekkürler." Boğazımdaki düğümü temizledim.

"Saat kaçta eve gideceksin?" diye sordu Romeo. "Muhtemelen sekiz buçuk civarında."

"Seni eve bırakmak için geri geleceğim." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bana sert bir bakış attı ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. O da gülümsedi ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi günler, melek."

"Sana da."

Ve sonra gitti. Elimi, dudaklarının az önce değdiği yanağıma götürdüm, içim ısındı.

ROMEO

JULIET'IN KİTAPÇISINA VARDIĞIMDA NEFESİM KESİLMİŞTİ.

Brooklyn'deki patronumuzla yeni bir silah sevkiyatı hakkında görüşüyordum ve buraya gelmek için trafiğe takılmak zorunda kalmıştım. Matteo'nun beni daireye geri çağırması gerekiyordu, ama Juliet'e onu eve kadar geçireceğime söz vermiştim ve sözümünden dönemezdim.

Ayrıca, onu tekrar görmek istiyordum. Bu sabahki görüşmemiz çok kısa sürmüştü.

Kitapçıya girdim ve Juliet'i tezgahın başında bilgisayarında bir şeyler yazarken buldum. Beni görünce utangaç bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba güzelim. Gitmeye hazır mısın?"

Başını yana eğdi. "Bir envanter işini daha bitirecektim, ama acelen varsa yarına bırakabilirim?"

Beni bu kadar kolay anladığına şaşırdım. "Yakında gitmem gereken bir yer var. Bir iş toplantısı," diye hemen açıkladım, çünkü randevu olduğunu düşünebileceğini fark ettim.

Tezgahın arkasındaki askıdan ceketini aldı ve ben ona giymesine yardım etmediğim için kendime kızdım.

Sadece arkadaşsınız, kafamdaki sinir bozucu ses bana bunu hatırlattı.

Eh, arkadaşlar birbirlerine her zaman giyinmelerine yardım ederlerdi.

Tezgahın arkasından çıktı ve önümde durdu. “Geri geldiğin için teşekkürler. Gerçekten gerek yoktu.” Gözlerini kaçırdı. “Genelde bu sabahki kadar”—ellerini salladı—“işlevsiz değilimdir.” Yumuşak bir kahkaha attı. “Şey, belki bu tam olarak doğru değil. Ama genelde bunu daha iyi saklarım.”

Sesinde duyduğum bu kendini küçümseme bana tanıdık geliyordu. Ben de kendimden sık sık bu şekilde bahsederdim, ama Juliet'in ağzından duymak hoşuma gitmedi.

Çenesini avuçlarımla arasına aldım. “Kendinden böyle bahsetme. Sen işlevsiz değilsin ve benimle olan mücadelelerini asla saklamana gerek yok.”

Yüzü pembeye döndü ve onu bırakıp geri çekilmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Kıvrımlı vücudunu kollarımda hissetmek, dudaklarının tadına bakmak istedim, ama kendimi tuttum. Dışarı çıktığımızda Juliet'i yakından takip ettim. Bu sabah bizi başka yoldan gitmeye zorlayan inşaatın kaldırıldığını görünce titrek bir nefes verdi. Yine de, kalabalık caddeyi geçerken elini tuttum. Parmaklarını benimkilerle birbirine doladı ve bu, sanki lanet olası bir ergenmişim gibi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Tabii ki gençken kimseye karşı bu kadar güçlü hisler beslememiştim.

Çok geçmeden yine onun apartmanına vardık. Elimi sıktı. "Toplantına gitsen iyi olur."

Ben de elini sıktım. "Evet." Sesim boğuk çıkmıştı.

Lobinin kapısını açtı, ama elini bırakmadan önce onu kendime doğru çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, meleğim."

"Sana da, Romeo," diye fısıldadı.

Arabamı park ettiğim yere doğru koştum ve trafiğe ve onu bırakmamam gerektiği yönündeki tedirgin duyguyla mücadele ederek şehir merkezine doğru yola çıktım.

SOFİYA, kanepede yanımda oturduğu yerden derin bir nefes aldı. Kaşlarımı kaldırdım.

"İyi misin?"

"Hayır," diye inledi. "Bu bebeğin artık doğması lazım. Çok hamileyim." Bacaklarının arasına büyük bir yastık sıkıştırarak uzanacak şekilde pozisyonunu değiştirdi.

Matteo bu gece yeni bir silah tedarikçisiyle buluşacaktı. Normalde onunla giderdim, ama bana Sofiya'nın yanında kalmamı emretmişti. Zaten koruması Angelo vardı, ama bu yeni Arnavut grubuyla artan gerginlik ve karısının hamile olması, Matteo'yu her zamankinden daha otoriter hale getirmişti.

"Artık sadece birkaç hafta kaldı."

Kız inledi. "Hiç bitmeyecek sanki."

Erkek karakterin ilgilendiği kızı uyurken izlediği tuhaf bir gençlik vampir filmi izliyorduk.

"Sence birinin haberi olmadan dairesine kamera yerleştirmek sınırı aşmak mıdır?" diye sordum.

"Hayır," dedi Angelo.

"Evet," diye Sofiya aynı anda cevap verdi.

Kaşlarını çattı. "Burada kimden bahsediyoruz? Kameralara neden ihtiyacın var?"

Omuz silktim. "Sadece varsayım. Peki ya kameralar onu korumak için oradaysa?"

"Onu mu?" Sofiya canlandı, artık sinirli ve yorgun görünmüyordu. "O kim?"

"Kimse," diye mırıldandım. "Boş ver."

Angelo'nun bakışlarıyla karşılaştım ve o çenesini kaldırdı. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Yüzündeki ifade derin bir anlayış içeriyordu ve bu beni meraklandırdı.

“Geçen gün kurtardığımız kızlar nasıl?” Gözlerimi korumadan ayırmadım. Çenesini sıktı ve aniden filme daldı.

"Onlar... Bilmiyorum, iyi olduklarını söylemek yanlış geliyor," dedi Sofiya yumuşak bir sesle. "Yaşadıkları şeylerden sonra, bundan nasıl iyileşebileceklerini bilmiyorum. Ama artık hepsi güvende ve onları desteklemek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Dışarı taşıdığın kadına ne oldu, Angelo?" Adam kaşlarını çattı. "Bacağını kaybetti."

"Kahretsin, çok kötü."

"Bunu hak etmemiştii," dedi sert bir sesle.

Angelo'yu çocukluğundan beri tanıyordum. Her zaman tatlı ve nazikti, sevgi dolu bir ailede, şefkatli iki ebeveynin yanında büyümüştü. Babası Aile'de muhasebeciydi, ama Angelo asker olmaya kararlıydı. Bunun için fazla yumuşak olduğunu düşünmüştüm, ama Matteo'nun hayatını kurtardığında kendini kanıtlamıştı. Rütbeleri tırmanmış ve Sofiya'nın koruması olup onu canını tehlikeye atarak savunduğunda – bu sırada vurulmuş olsa da – kendini bir kez daha kanıtlamıştı.

Hâlâ bu hayatın onu mutlu edip etmediğini merak ediyordum. "Kızın adı ne?" diye sordum.

Bana bir göz attı. "Kim?"

Gülümsememi zor tutmuştum. "Kadın. Adı ne?"

"Anya." Yüzü karanlık bir ifadeyle kaplandı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Oh, işte bu ilginçti. Görünüşe göre bir sır saklayan tek kişi ben değildim... Ne sırrı? Aşk mı?

Juliet'e *aşık* olmak yeterli gelmiyordu, ama onunla daha fazlasını yaşayabilir miydim? Matteo ve Sofiya'nın sahip olduğu şeye sahip olabilir miydim?

Filmin geri kalanında tek düşünebildiğim, Juliet'in cildinin ne kadar yumuşak olduğu, saçlarının ne kadar güzel koktuğuydu. Bugün o kadar mükemmel görünüyordu ki. O kadar mükemmel hissettiriyordu ki.

O mükemmeldi.

Ertesi sabah Juliet'in dairesinden çıkmasını izledim. Yan taraftaki simit dükkânına girdi ve birkaç dakika sonra elinde bir poşetle çıktı. O gözden kaybolur kaybolmaz ben de apartmanına girdim. Burası devasa bir yerdi, neredeyse yüz daire vardı. Neyse ki Juliet'in daire numarasını Sienna'dan almıştım; bana verirken yüzünde o lanet olası kendini beğenmiş ifade vardı.

Kameraları yerleştirmek kolaydı. Birini kapısına yönelttim, diğerini de binanın ön girişine koydum. Birini dairesinin içine koymak istedim ama bunun sınırı aşmak olacağını ben bile biliyordum. Yoksa değil miydi?

Evet, evet, öyleydi.

En azından artık her gün eve sağ salim döndüğünden emin olabilirdim.

Arabama döndüğümde, kameraların düzgün bir şekilde yayın yaptığından emin olmak için uygulamayı açtım ve yayın yaptığını görünce rahat bir nefes aldım.

Direksiyon simidinde parmaklarımı vurarak yeni bir mesaj yazdım.

ROMEO

Bu sabah seni göremediğim için üzgünüm. İşe sorunsuz gittin mi?

Juliet'in cevabını beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Belki de kitapçının içine ve çevresine kameralar takmalıyım. Ya işe giderken başına bir şey gelirse?

Saniyeler geçtikçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Ya bir yerde bayılmışsa? Arabamla mı yoksa yürüyerek mi peşinden gitmeliydim?

Arabanın kapısını açıp koşmaya hazırlanırken, mesaj baloncuğunun belirdiğini gördüm. Rahatlamış bir şekilde koltuğuma yığıldım.

JULIET

Bu sabah dolambaç yok 😊

ROMEO

Bunu
duyduğuma
sevindim

Kalp atışlarım normale dönerken başımı direksiyona dayadım. Artık kitapçıya gitmek istiyordum. Juliet'in muhtemelen öğle yemeğine ihtiyacı vardı ve ben de ona götürebilirdim. Ama sonra Matteo'dan bir mesaj aldım, Enzo ve Dante'yi kokain sevkiyatlarımızın depolandığı kuzeydeki depolarımızdan birini ziyaret etmeye götürmemi istiyordu. Envanter rakamları tutmuyordu ve Matteo, adamlarımızdan birinin üstüne pay ayırdığından endişeleniyordu.

Eskiden Don'un sağ kolu olarak görevimi çok severdim. İşim bana heyecan ve bir amaç veriyordu. Ama son zamanlarda, dikkatimi başka bir şey çekiyordu. *Birisi*. Ve bu beni endişelendiriyordu. Matteo benim kardeşimdi ve Mafya benim ailemdi. Önceliklerim onlar olmalıydı.

Arabayı çalıştırdım. Kafamı işime vermem gerekiyordu. Juliet'in bir şeyi yoktu ve benim yapmam gereken işler vardı.

JULIET

KAFAMI KİTAPÇIDAKİ BÜYÜK MASANIN ÜZERİNE KOYDUM.

Bugün çok yavaş geçmişti. Hava berbattı; yağmur ve kar karışımı iğrenç bir çamur yağışı, aklı başında her insanı içeride kalmaya zorluyordu.

Kitapçı güzel ve rahattı. Ne yazık ki benden başka bunu tadını çıkaracak kimse yoktu.

Telefonumu elime aldım ve Google'a gitmeden önce sosyal medya hesaplarımda amaçsızca gezinmeye başladım. Arama yaparken etrafa göz gezdirdim ve garip bir şekilde suçluluk hissettim. *Romeo iş adamı New York City.*

Beklenildiği gibi, alakalı hiçbir şey çıkmadı. Gizemli adamım bana gerçek adını vermemiştii, bu yüzden bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ya da soyadını. Ya da mesleğini. İş veya finans alanında çalışsa şaşırmazdım — belli ki parası vardı — ama şu anki tahminim, gizli bir görevde olan uluslararası bir casus olduğu yönündeydi.

Başparmağım otomatik olarak mesajlaşmalarımıza gitti. Romeo birkaç kez bana mesaj atmış, halimi hatırımı sormuştu. İşleri onu meşgul ediyordu, bu yüzden bir süredir kitapçıya gelmemiştii ve ben onu özlemiştim.

Ona fazla kapılmamaya dikkat etmem gerekiyordu, yoksa kalbim kırılacaktı. Ama başka kimsem yoktu

başka yazacak mesaj atacak ve ben
umutsuzca çaresizce sıkılmışım, bu
yüzden yazmaya yazmaya başladım.

JULIET

Günün nasıl geçiyor?

Telefonuma burun kıvırdım. Çok sıkıcı bir mesajdı, ama üzerinde fazla durmaya vaktim olmadı çünkü hemen cevap yazmaya başladı.

ROMEO

Sen yokken her şey gri ve berbat

Yüzüm kızardı, içim bu mesajla kıpır kıpır oldu. Romeo benimle flört ediyordu. En azından ben öyle düşündüm, ama belki de o herkese böyle konuşuyordu.

JULIET

Sanırım şu anda yaşadığımız kış karışımı
bu

ROMEO

Hayır, Juliet'ime ihtiyacım olduğu için

Günün nasıl gidiyor?

JULIET

Çok sıkıcı. Hava yüzünden kimse gelmiyor.

ROMEO

Sonra bir planın var mı?

Benim kalbim çarpmaya daha hızlanmaya O
beni beni görmek istediği için mi soruyordu?

JULIET

Aslında değil. Sadece yapmak istemediğim
çamaşırlar

ROMEO

Çamaşır yıkamak zor bir iş değil,
değil mi?

Kaşlarımı çatarak telefonuma baktım.

JULIET

Daha önce hiç amaşıır yıkamadın mı?

ROMEO

Tabii ki yaptım. Yapmamış olsaydım garip olurdu

JULIET

Hıh. Peki amaşıırları nasıl yıkıyorsun?

ROMEO

O makineyi kullanıyorum

JULIET

Aman Tanrım! Sen gerçekten amaşıır yıkamayı bilmiyorsun!

ROMEO

Sıkıldın sanmıştım ama konu olarak amaşıır yıkamayı mı seçtin?

JULIET

Bana gel, sana nasıl yapılacağını öğretirim

Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan mesajımı yazdım, ama mesaj gönderilir gönderilmez, onurumu yitirecek bir çığlık atarak telefonumu masanın üzerine fırlattım. Kızaran yanaklarımı kapattım, koltuk altlarımda ter damlaları oluşmuştu. Cidden az önce Romeo'yu o berbat daireme davet edip, o pis bodrum katındaki amaşıır odasında amaşıır yıkamayı öğrenmesini mi istemiştım? Ne haltlar dönüyordu benim kafamda?

ROMEO

Bu, bugün aldığım en iyi teklif. Maalesef kuzeye gitmek üzereyim ve geç saatlere kadar dönmeyeceğim

JULIET

Kaçırdığın için üzgün olduğunu biliyorum

ROMEO

Tamamen yıkıldım

Rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldım. Mesajıma garip bir tepki vermemiştı. Gömleğimi sallayarak kendime esinti yaptım. D kk n eski ve biraz cereyanlıydı, bu yüzden genelde     rd m, ama bu konuşma beni terletmi ti.

AK SAM ÜSTÜ, ilk çamaşır yükünü çamaşır makinesine koyarken, Romeo'dan dışarı çıkmamı söyleyen bir mesaj aldım. Orada, Juliet için büyük bir pizza getiren bir pizza dağıtıcısı buldum.

ROMEO

Çaldığım dilimleri telafi etmek için

JULIET

ÖĞLE YEMEĞİ VAKTI YAKLAŞIRKEN, KAPININ ÜSTÜNDEKİ ZIL ÇALDI VE BEN

kurgu dışı kitapların sergilendiği yerden başımı kaldırıp, iki iri yarı erkeğin eşlik ettiği iki kadının içeri girdiğini gördüm. Bir an için, erkeklerden birinin Romeo olduğunu düşünerek kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ama elbette hayal kuruyordum. Yine de duruşlarında bana onu hatırlatan bir şeyler vardı. Her iki erkek de uzun boylu, kaslı ve bronz tenliydi. Birinin koyu renk saçları topuz yapılmıştı, diğ erinin ise kısa kesilmişti.

İçeri giren ilk kadın yirmili yaşlarında görünüyordu. Uzun, koyu renk saçlarını o kadar havalı görünen at kuyruğu şeklinde toplamıştı ki, beni kışkandıracak kadar çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Ne zaman at kuyruğu yapsam, daha çok işinin ilk gününe giden bir sömürge dönemi çırak çocuğuna benzerdim. Ten rengi altın gibiydi ve kıyafeti lüksü adeta haykırıyordu. İkinci kadın, tekerlekli sandalyede oturan, hamile ve çok güzel bir sarışındı. Topuzlu adam, kadının içeri girerken kapıyı ona tuttu; kadının yanında bir golden retriever vardı. Zıplamamak için kendimi zor tuttum. Köpekleri *çok severdim*. Ama bu köpek, hizmet köpeği olduğunu gösteren kış temalı bir yelek giyiyordu, bu yüzden kendimi tutmam gerekiyordu.

"Aferin sana, Noodle," dedi kadın, elini . Köpek kendinden çok gurur duyuyor gibi görünüyordu.

"Hoş geldiniz," dedim. "Bir şey ararken yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Burası sizin kitapçınız mı?" diye sordu At Kuyruklu Kız.

"Ben müdürüm," diye cevapladım. "Adım Juliet."

Kadın gülümsedi. "Ben Sienna, bunlar da Sofiya, Dante, Angelo ve Noodle. Buraya ilk kez geliyoruz ve romantik kitaplar almayı umuyoruz."

"Harika. Burada en çok satan aşk romanlarımız için iki adet özel sergi masamız var" —girişin yanındaki masaları işaret ettim—. "Şuradaki rafta da daha fazlası var. Ne tür kitapları sevdiğinizi söylerseniz size önerilerde bulunmaktan memnuniyet duyarım."

Sofiya, Noodle ve Sienna, benim düzenlediğim sergi masalarından birine doğru ilerlerken, iki erkek de yakınlarda kalarak, pek hevesli olmayan bir şekilde birkaç kitap eline aldı. Kadınların erkek arkadaşları mıydılar? Kocaları mı? İki erkeğin de parmağında yüzük yoktu.

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye sordu Sofiya, masaya bakarak. Bununla oldukça gurur duyuyordum. Bu sergilemeler satışlarımızı oldukça artırmıştı ve kitapları kapak renklerine ve içeriğin karanlık derecesine göre düzenlemiştim.

"Birkaç yıldır."

"Mağaza harika görünüyor," dedi Sienna, parlak pembe kapaklı bir kitabı eline alırken.

"Eğer o kitabı seversen, aslında yakında yazarıyla bir etkinlik düzenliyoruz." Bu, düzenlediğim ilk etkinlikti ve çok korkuyordum, ama bunun yapılması gereken bir şey olduğunu biliyordum. En azından dükkandan çıkmam gerekmeyecekti, yani güvenli bölgemde olacaktım.

"Oh!" dedi Sofiya. "Gerçekten mi? O kitabı çok sevmiştim. Sana bahsettiğim kitap buydu, Sienna. Etkinliğe kesinlikle geleceğiz."

Soğukkanlılığımı korumak için çaba sarf etmem gerekti. Çok samimiydiler ve uzun zamandır hiç kadın arkadaşım olmamıştı.

Başka bir müşteriye yardım etmem gerekti. Kızlar toplamda on kitap satın aldı ve korkutucu adamlardan biri de iki bilim kurgu kitabı aldı. Yaklaşan imza günü için bir broşür alıp, katılacağına söz vererek ayrıldılar.

ROMEO

Juliet'im nasıl?

Juliet'imi okurken gülümsemem gülünç derecede coşkulu bir hal almıştı. Romeo'ya olan tutkum, her konuştuğumuzda daha da artıyordu.

JULIET

Bugün güzel bir gün :) Yeni müşterilerim oldu ve gelecek ay düzenleyeceğim etkinliğe katılmak istiyorlar

ROMEO

Bu harika. Etkinlik ne hakkında?

JULIET

Mağazada ilk imza günüm. Bu konuda biraz gerginim.

ROMEO

Eminim endişelenecek bir şey yok. Ne zaman?

JULIET

14 Aralık saat 19:00

ROMEO

Mümkünse
geleceğim

JULIET

Bunu yapmak zorunda değilsin. O bir aşk romanı yazarı

ROMEO

Romantik becerilerim zaten o kadar iyi ki, başka bir şey öğrenmeme gerek yok mu diyorsun?

Yanaklarım kızardı. Kesinlikle flört ediyordu.

JULIET

Her zaman gelişme için yer vardır

ROMEO

Meydan okumanı kabul
ediyorum, melek

ROMEO

YÜZÜMÜ KOLLARIMLA ÖRTÜP İÇ GEÇİRDİM. SAAT SABAH İKİYDİ . Uyuyor olmam gerekirdi ama çoğu gece olduğu gibi, uykum gelmiyordu. Telefonumu elime aldım ve isteksizce bazı uygulamaları karıştırdım. Bir kez daha parmağım Juliet'in kişisine dokundu. Artık uyanık olduğum her dakikayı onu düşünerek, onunla konuşmak isteyerek geçiriyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Aklımdan seni çıkarmıyorum. Biraz daha pizza ister misin?

Yeni bir ev mi arıyorsun? Peki ya bir erkek arkadaş?

Yastığıma yumruk attım. Hiç kimseye ve kesinlikle bir yabancı olan Juliet'e de olamazdım. Düşüncelerim anneme kayınca çenemi sıktım. Bana daha önce aramıştı ama cevap vermemiştim. Kendime meşgul olduğum için olduğunu söyledim ama onun için zaman ayırabilirdim. Onun için zaman ayırmalıyım. Ancak ne zaman konuşsak, onu korumakta ne kadar başarısız olduğumu hatırlıyordum... ve içimdeki canavarı gördüğünde gözlerindeki dehşet dolu bakışı.

Ya benim yüzümden Juliet'e bir şey olursa?

Tekrar mesajlaşmalarımıza gittim. Sadece ismine bakmak bile göğsümde tuhaf ve sıkıcı bir his uyandırdı.

ve bu sırada yanlışlıkla ismine dokundum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Telefon çalıyordu. Panik içinde telefonu elimden kaçırdım ve çarşafın arasına düştü. Tekrar küfrettim ve tam da Juliet'in sesi hoparlörden duyulurken telefonu yakalamayı başardım.

"Alo?"

Beni şimdi öldür.

"Selam. Kahretsin, özür dilerim. Aramak istememiştim. Seni uyandırdım mı?"

Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Ah, hayır. Uyanıktım. Ama, şey, aramak istemediysen, sanırım biz de..."

"Hayır!" Ayağa fırladım ve odada volta atmaya başladım. "Yani, hayır, konuşmak istiyorsan konuşabiliriz."

Hattın diğer ucundaki sessizlik dayanılmazdı, ama sonunda cevap verdi. "Neden bu saatte hâlâ uyanıksın?"

"Uykusuzluk çekiyorum. Çoğu gece geç saatlere kadar uyanık kalırım." "Zaman geçirmek için bir şeyler yapıyor musun?"

Pencereye doğru yürüdüm ve şehri görebilmek için perdeleri açtım. "Çoğunlukla kara kara düşünürüm."

Kıkırdadı ve bu ses beni gülümsetti. "Kahkahan çok sevimli," dedim.

"Oh, teşekkürler. Şey, senin kahkahan da çok tatlı."

Bu beni güldürdü. "Oh, öyle mi?" diye mırıldandım. "Zaman geçirmek için ne yaparsın?"

"Çoğunlukla uykuya dalana kadar kitap okurum."

"Seni uyutanın kitaplar olmadığına emin misin?" "Şey, tanıştığımıza memnun oldum..."

"Şaka yapıyorum. Şu anda ne okuyorsun?" "İlginç bir şey yok."

"Hadi ama, söyle bana. Senin için ilginç ve ben seni tanımak istiyorum."

Bir an tereddüt etti. "Bir aşk romanı okuyorum."

Gülümsedim. Sofiya'nın ortalıkta bıraktığı bazı kitapları görmüştüm. "Müstehcen mi?"

"Belki."

"Sevimli küçük Juliet, müstehcen kitaplarını okuyor."

"Melankolik Romeo, derin ve karanlık düşüncelerine dalmış."

"Yakaladın beni." Yatağıma döndüm ve yatağın üzerine oturdum. "Bazen düşüncelerimi bitirdiğimde video oyunu oynarım."

"Ahh. Büyük bir Animal Crossing hayranı mısın?"

Şimdi sıra bendeydi. "Yakaladın beni. Gecelerimi bir ada inşa ederek ya da o oyunda ne halt ediyorsan onu yaparak geçiriyorum."

"Aslında hiç oynamadım ama eğlenceli görünüyor. Yarın ne yapacaksın? Ne iş yaptığını hiç sormadığımı fark ettim."

"Bir emlak şirketinin finans müdürüyüm."

Şirketin adını sorma.

"Masa başı işin mi var? Bu hiç beklemediğim bir şeydi." "Ne bekliyordun?"

"CIA ajanı ya da gizli casus falan olduğunu tahmin ediyordum."

Tahmininin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu düşününce içim burkuldu. Tabii ben kanunun diğer tarafındaydım.

Zorla gülümsedim. "Hayır, sadece masa başı bir işim var. Ama bu bana düşüncelere dalmak için bolca fırsat veriyor."

"Eminim ofis de buna bayılıyordur."

Ona yalan söylemek zorunda kalmak göğsümde rahatsız edici bir his uyandırdı. Juliet'in gerçek beni tanımasını istiyordum, ama beni olduğum gibi kabul edebilir miydi?

"Seni bu saatte ayakta tutan ne?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

"Emin değilim." Sesi alçaktı ve içinde bir kırılganlık vardı. "Hayatımın çoğunda böyleydim. Sanki vücudum uyumama izin vermiyor gibi." Derin bir nefes aldı. "Bazen kötü rüyalar görüyorum."

“Özür üzgünüm, melek.” Ben ben de
kabuslar gördüm, ben de ama bunu
paylaşmak çok savunmasız hissettiriyordu. “Yapabileceğim bir
şey var mı?”

"Hayır, ama sorman çok tatlı." "Bana
tatlı diyen pek kimse olmaz."

“Seni yeterince tanımadıkları içindir herhalde.”

Keşke bu doğru olsaydı, ama ne yazık ki tam tersinden
korkuyordum. İnsanlar bana ne kadar yakınlaşırsa, içimdeki
karanlığı o kadar net görüyorlardı.

"Uyumaya çalışmalısın. İşletmen gereken bir kitapçığın var."

Juliet mırıldandı. "Aradığın için teşekkürler. Çok güzeldi."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getirdi. "Tatlı rüyalar."

"Sana da, Romeo."

JULIET

ROMEO

Mutlu Şükran Günleri

Bugün bir planın var mı?

TELEFONUM TITREDİĞİNDE İRKILDIM.

ve kanepenin minderlerinin arasına düşmüş olan telefonu oradan çıkarırken kalbim çoktan küt küt atıyordu.

Romeo'nun mesajını görünce gülümsemeden edemedim. İki gece önce yanlışlıkla beni aradığından beri hiç konuşmamıştık. Konuşmamızı kafamda tekrar tekrar canlandırıp duruyordum... “*Tatlı rüyalar*” dediği o alçak, yatıştırıcı ses tonunu.

O gece ya da sonraki gece rüyalarım tatlı değildi. Hiçbir zaman tatlı olmamıştı. Ama uykumdan uyandığımda, konuşmamızı zihnimde tekrar tekrar canlandırıp, sözlerini ezberlemeye çalışıyordum.

JULIET

Pek sayılmaz. Şükran Günü pek bana göre değil

Peki ya sen?

En azından son birkaç yıldır öyle değildi. Kutladığım son Şükran Günü, her şey başlamadan önceydi. Breanna, Vivian, Daniela ve ben,

Harlem'de, grup evimizin yakınındaki küçük bir Çin restoranına gitmiştik. Restoranın sahibi yaşlı bir çiftti ve yıllar içinde onları, çocuklarını ve torunlarını tanımiştık. Viv gerektiğinde onların Mandarin'ini çevirir ve bize karşılık olarak söyleyeceğimiz cümleleri öğretirdi.

O Şükran Günü'nde, gece geç saatlere kadar oturup gülmüş, okuldan, stajlardan ve gelecek hayallerimizden bahsetmiştik; kısa bir süre sonra her şeyin altüst olacağını ve o Çin restoranına bir daha asla dönmeyeceğimizi bilmeden.

ROMEO

Benim için de çok önemli bir şey değil. Annem her zaman, makarna yiyebilecekken neden bu kadar uzun süre hindi pişirmek zorunda olduğunu anlamadığını söylerdi

JULIET

Akşam yemeğinde makarna yiyeceğim

Kutudan çıkan spagetti ve kavanozdan çıkan sos. Nedense Romeo'nun annesinin böyle yapacağını sanmıyordum.

ROMEO

Zevkli olduğunu biliyordum

ROMEO

Günün nasıl geçiyor?

JULIET

Of, insanlar bugün çok sinir bozucu. Kitaplar çok daha iyi.

ROMEO

İnsanlar ne yapıyor?

JULIET

Az önce bir adam kitapçıya girdi ve bana romantik "gerçek edebiyat" olmadığını falan filan anlattı. Ben de kibar olmak zorunda kaldım.

ROMEO

Adı ne, bebeğim?

JULIET

burun kıvrırma Neden, onu bulup bağırarak mı istiyorsun?

ROMEO

Evet

JULIET

😊 Çok tatlısın

ROMEO

Bana güzel bir şey söyle

JULIET

Çamaşır yıkayacağım, bu yüzden burası tam bir umutsuzluk havasında

ROMEO

Çamaşırları yeni yıkadın mı?

JULIET

Ah, doğru, çamaşır yıkamayı bilmediğini unutmuşum. Yılda bir kereden fazla yıkaman gerekiyor.

Romeo'nun yanıt sinyallerine bakakaldım, mesajının gelmesini beklerken dudakımı ısırıyordum. Mesajım çok kaba mı olmuştu?

ROMEO

Yaramaz. Çamaşır yıkamak yerine yeni kıyafetler al.
Mükemmel çözüm

Gülümsedim. Kimse bana daha önce velet dememişti ve belki de Romeo'nun demesi hoşuma gitmişti.

JULIET

Vay canına, ne zekice

ROMEO

Biliyorum

JULIET

Romeo.

ROMEO

Juliet.

JULIET

Bunu yapamazsın

ROMEO

Neyi?

JULIET

Utanmış gibi davranmaya bile kalkışma.
Hiç sevimli değil.

ROMEO

Ben her zaman
sevimliyim

Sen de öyle.

Yatağımın üzerinde duran devasa yığın halindeki yepyeni kıyafetlere BAKAKALDIM. Tüm paketleri yukarı taşımak için posta odasından defalarca gidip gelmek zorunda kalmıştım; hiçbirinde iade adresi ya da fiş yoktu.

Hepsi mükemmeldi. Çoğunlukla kışlık giysilerdi — yumuşak, rahat kazaklar daha lüks sahip olduğum

sahip olduğum, polar astarlı taytlar, yün çoraplar ve muhteşem bir zümrüt yeşili palto. Ama aynı zamanda *bana tam uyan* iki çift kot pantolon, neredeyse kadife gibi hissettiren yeşil bir tulum, yan tarafında yüksek bir yırtmaç bulunan yere kadar uzanan siyah payetli bir elbise ve bol miktarda dantelli sütyen, iç çamaşırı ve bodysuit vardı. Parmaklarımı özellikle yumuşak bir süveterin üzerinde gezdirirken gözyaşlarım yüzümden süzüldü.

JULIET

Bunu saklayamam

Telefonum titredi, ama mesaj yerine Romeo arıyordu. Aramayı reddetmeyi düşündüm, ama sonunda cevap verdim.

"Hepsini alacaksın," dedi, laflara girmeden hemen konuya girdi. "Tabii bir şeyden hoşlanmazsan. O zaman sana yenisini getiririm."

"Yapamazsın," dedim zayıf bir sesle.

Onun alçak sesli kıkırdaması, telefonun diğer ucundan bile beni titretmişti. "Elbette yapabilirim."

"Ama arkadaşlar böyle şeyler yapmaz."

"Elbette yapar, güzelim."

"Arkadaşlar sana bir yığın iç çamaşırı mı alır?" diye tersledim. "Mmm, onları kendim seçtim. Beğendin mi?"

"Romeo," dedim, sinirlenerek.

"Juliet. Uslu bir kız ol ve *teşekkür* et." "Teşekkür ederim."

Suratsız ses tonuma güldü ve bu beni içten içe ısıttı. Hâlâ bu kıyafetleri bir *arkadaşımdan gelen* bir hediye olarak kabul edebileceğimi düşünmüyordum, ama kendimi çok özel hissettiriyordu. Gözlerimden yaşlar süzülürken gözlerimi kırptım.

"Angel?" Romeo'nun kahkahası aniden kesildi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Gözyaşlarımı silerken burnumu çektim.

"Anlat bana." Onun nazık sözlerine karşı koyamadım.

"Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış." Yine burnumu çektim. "Ve bedenlerimi nasıl doğru tahmin ettiğini hiç bilmiyorum."

"Senin çamaşır yıkamaktan şikayet etmeni bir daha dinlemeye dayanamadım."

Göğsümden sulu bir kahkaha patladı ve içimdeki ağırlık kalktı. "Yani bu bencilce bir hediye mi?"

"Tamamen bencilce."

Telefonu kapattığımda hâlâ gülümsüyordum.

ROMEO

JULIET'IN AĞLAMASINI DUYMAKTAN NEFRET EDİYORDUM VE birkaç parça giysiye bu kadar boğulmasından nefret ediyordum. Bu sadece ona daha fazla şey almak istememe neden oluyordu.

Onun doğru bedenlerini nasıl bildiğimi ısrarla sormamasına sevindim; çünkü kitapçıdayken dairesine gizlice girip tüm giysi etiketlerinin fotoğraflarını çekip, alışverişin büyük kısmını üstlenen Sienna'ya gönderdiğimi kesinlikle itiraf etmeyecektim – iç çamaşırlarını seçmek hariç. Onu kendim yaptım.

Juliet ve benim sadece arkadaş olduğumu kendime inandırmak gittikçe zorlaşıyordu, özellikle de onun benim için yeni iç çamaşırlarını sergilediği canlı bir rüya gördükten sonra uyandığımda.

Onun muhteşem göğüslerini avuçlamak ve meme uçlarını emmek istedim. Yumuşak karnını öperek aşağıya doğru inmek ve kalın bacaklarının arasında saatler geçirmek istedim.

Siktir.

Yine sertleşmişim, tam da mafya babalarıyla buluşmamın vaktinde.

JULIET

ROMEO

Bak, yanağını eline nasıl dayıyor. Ah, keşke o
elin üzerinde bir eldiven olsaydım
O yanağa dokunabilseydim!

JULIET

Şu anda bana Romeo ve Juliet'ten alıntı yapıyorsun

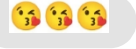
ROMEO

Kaçırmış olabilirsin diye söylüyorum, bu Shakespeare'in
"Yüzünü özledim" anlamına gelen sözüdür

JULIET

Flört

ROMEO

ROMEO

TELEFONUM ÇALDI VE BENİ UYANDIRDI. İÇGÜDÜSEL OLARAK, komodinin üzerindeki silaha uzandı ve yataktan fırladım, vücudum gergin ve her şeye hazır. Gece geç saatlerdeki aramalar asla iyi haber getirmezdi. Gözlerim nihayet ekrana odaklandığında, arayanın Juliet olduğunu gördüm. Kalbim bir an durdu. Telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna ayarlamıştım, sadece ondan ve Matteo'dan gelen aramalara izin veriyordum. Bana daha önce hiç aramamıştı, hele ki sabahın dördünde hiç.

"Juliet, ne oldu?"

Karşı tarafta sessizlik vardı, sadece hafif bir hıçkırık sesi duyuluyordu.

"Angel? Konuş benimle."

Her bir işkence gibi geçen saniyeyle kalbim daha da hızlı atıyordu. Arabama atlayıp şehri aşarak ona ulaşmaya hazırdım.

"Özür dilerim." Sesi telefondan yumuşak ve kırık bir şekilde geldi. "Aramamalıydım."

"Kesinlikle söylemeliydin. Bir şey mi oldu? Yaralandın mı?"

"Hayır, aptalca bir şey. Ben sadece..." Yine burnunu çekti ve gözyaşları kalbimi parçaladı. "Kötü bir rüya gördüm."

Titrek bir nefes verdim ve başımı ellerimin arasına alıp yatağın kenarına oturdum. "Çok üzüldüm, güzel

. Konuşmak ister misin?"

"Hayır. Özür dilerim. Aradığım için çok utanıyorum. Sadece korkmuştum ve ne yapacağımı bilemedim."

"Tam da doğru şeyi yaptın. Ben senin için buradayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Yatakta mısın?" "Evet."

Silahımı komodinin üzerine koyup tekrar uzandım. "Ben de." Başka ne söyleyeceğimi, durumu nasıl düzeltereğimi düşünmeye çalıştım. "Bugün kitapçada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Yeni kitaplar geliyor." "Okumak için sabırsızlandığın bir kitap var mı?"

"Şey, evet."

"Anlat bana, bebeğim."

Yeni çıkan kitaplardan bahsederken hıçkırıkları azaldı. Hiçbir şey anlamamıştım ama sesindeki tutkuyu çok sevdim. Onu saatlerce dinleyebilirdim.

"Sanırım hiç romantik roman okumadım. Belki bir denemeliyim," dedim.

"Mağazaya gelersen sana bir tane veririm." Onun utangaç davetine gülümsedim.

"O zaman yakında uğramam gerekecek." Aslında yapmak istediğim şey, onu kollarımın arasına alabilmek için hemen onun dairesine gitmekti. Ama yakında kalkmam gerekiyordu. Matteo ile birlikte şehrin her yerinde savunmamızı güçlendirmek için çalışıyorduk. Arnavutların kızları ve silahları, kameralarımıza yakalanmadan nasıl taşıdıklarını anlayamıyorduk.

İkimiz de sessizleştik, ama bu şekilde birbirimize bağlı olmamızın rahatlatıcı bir yanı vardı.

"Romeo?"

"Evet, Juliet?"

"Teşekkür ederim."

Boğazım boğazım sıkışmış sıkışmış
söylediğimde cevap cevap verdiğimde "Ne
zaman istersen, güzelim. Ne zaman istersen."

JULIET

JULIET

Hangi tığ işi projesinde çalışıyorsunuz?

ROMEO

*resim
gönderiyor*

RESME BAKAKALDIM. ORADA ORMAN YEŞİLİ
tığ işi kare vardı, ama *Romeo'nun kucagında* duruyordu.

Ya da daha açık bir ifadeyle, kucagındaki *dar boxerının üstünde duruyordu*.

Ya da daha açık konuşmak gerekirse, kucagındaki boxer şortunun içinden görünen *ŞİŞKİNLİĞİN üstünde*.

İçim kıpır kıpır oldu. Bana seksi mesaj atmak için gerçekten tığ işi mi kullanmıştı? O minik kare, *her şeyi* zar zor örtüyor gibi görünüyordu, neredeyse müstehcen sayılırdı.

Yakınlaştırdım.

Deseni daha iyi görmek için. Başka bir nedeni yoktu.

ROMEO

Beğenmedin mi?

JULIET

Güzel

ROMEO

Tiğ işindeki ustalığımdan çok etkilendiğini
anlayabiliyorum

JULIET

ROMEO

TELEFONUMA GÜLÜMSEDİM. BELKİ JULIET’İ

'i bana çıplakken kitap okurken bir fotoğrafını göndermesi için ikna edebilirdim. Onu düşünmeden duramıyordum, sadece altımda çıplak ve zevkten çılgılık atarken nasıl görüneceğini hayal etmekle kalmıyor, sadece *onu* düşünüyordum. En sevdiği kitaplardan bahsederken gözlerindeki heyecan. Gece yarısı konuştuğumuzda sesinin yumuşadığı o hal. Yanaklarındaki pembe kızarıklık.

Kapının çalınması beni fantezilerimden kopardı.

“Hazır mısın?” Kapıyı açtığımda Angelo sordu.

Franco, Arnavutların yarın gece Liberty Limanı'na bir grup kızı getireceği bilgisini almıştı ve biz de onları nasıl durduracağımızı planlamak için toplanmıştık. Kasap'ın da orada olmasını umuyordum. O piçi haklamaya hazırdım.

Arnavutları beklerken bir nakliye konteynerinin arkasında dururken parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Burada kaldıkça içimi bir tedirginlik kaplıyordu. Bir şeyler yolunda değildi ama nedenini tam olarak anlayamıyordum.

Endişesiz görünen Angelo'ya bir göz attım. Omuzlarımı silkeledim. Paranoyaklaşıyordum. İstihbaratımıza göre Arnavutlar gece yarısından sonra bir grup kızı getirecek ve onları körfezi geçip Newark yakınlarındaki bir depoya taşıyacaktı.

Bu tarafta onları kaçırmamız ihtimaline karşı, suyun diğer tarafında onları durdurmak üzere adamlarımız konuşlandırılmıştı, ama ben bunun olmasına izin vermemeye kararlıyım.

Bu işi bu gece bitirecektim.

Gürleyen bir ses beni alarma geçirdi, ama ses sudan değil, yoldan geliyordu. Aniden, limanın bizim bölümünü aydınlatan devasa bir projektör ışığı neredeyse gözlerimi kör etti.

"Yere yatın!" diye bağırdım. Yere yattım, havada patlayan silah sesleri arasında kalbim deli gibi çarpıyordu.

Lanet olası bir pusuya düşmüştük.

Spot ışığı konumumuzu ele verdi, ama aynı zamanda Arnavut askerleri de aydınlattı. Bu, onları vurmayı garip bir şekilde kolaylaştırdı, özellikle de tüm atışları ıskalayıp metal nakliye konteynerlerine çarptığı için.

Yuvarlandım ve adamlarıma, hala gölgede kalan başka bir sıraya dönmelerini işaret ettim. Köşenin arkasından dışarı baktım ve tekrar siper almadan önce iki Arnavut askerini vurdum. Angelo, bir grup adamı yöneterek onları arkadan kuşatıyordu.

"Vedi qualche ragazza?" diye mırıldandım bluetooth'uma.

Hiç kız görüyor musun?

"Hayır," diye cevapladı Angelo, yanlış istihbarat aldığımız yönündeki şüphemi doğruladı. Bu gece hiçbir sevkiyat gelmeyecekti.

İki uzun konteyner sırası arasındaki bir ara sokağa koştum. Bir mermiyi kıl payı kaçırarak eğildim, sonra ateşle karşılık verdim. Kandırıldığımız için öfkelenmişim, ama bu şekilde savaşmak içimdeki canavara hoş bir zevk veriyordu.

İşte ben bunun için yaratılmışım.

Silahımı yeniden doldururken çömelmişim, sadece cebimde titreyen telefonum dikkatimi dağıttı. Telefonu çıkardım ve arayanın Juliet olduğunu gördüm. Kahretsin. Bu hafta her gece gece yarısı civarında konuşuyorduk. Muhtemelen neden aramadığımı merak ediyordu.

Derin bir nefes aldım, cevap vermeden önce karanlığımı geri çekmeye zorladım ve önce görev iletişim sistemimin sesini kapattım.

"Selam, bebeğim. İyi misin? Henüz arayamadığım için üzgünüm."

Arnavutlar duymasın diye sesimi alçak tuttum. "Evet. I just... umm... Why are you whispering? Is Orada biri mi var?"

Sırıttım. "Neden, kıskanıyor musun?"

Bir an sessizlik oldu. "Şey, eğer meşgulsen—" "Hayır," dedim çabucak, sözünü keserek. "Senin için asla çok meşgul . Yanımda kimse yok. Ben sadece... kütüphanedeyim."

Kendi silahımla kafama bir şaplak atma dürtüsüyle sarsıldım. *Kütüphanede mi?* Bu ne sikim bir cevaptı böyle?

"Ah. Eskiden kütüphaneyi çok severdim. Bu saatte açık olduklarını bilmiyordum."

Gülmemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Kahretsin. Nasıl olur da her zaman bu kadar sevimli

olabiliyordu? "Bağlantılarım var." Artık ona kütüphane kütüphane inşa etmek istedim. Ben bol bol boş boş odam dairemde dairemde

"Peki, seni fazla alıkoymayacağım ama, yarın akşam kitapçıya pizza sipariş etsem de, vaktin varsa uğrasan diye düşünüyordum. Bu sefer pizzayı çalman bile gerekmez."

Saklandığım konteynerin yan tarafına iki mermi isabet etti. Hemen telefonumu göğsüme bastırıp ateşe karşılık verdim; Arnavut askerlerden birini vurduğumda gülümsemem genişledi.

“Romeo? O ses de neydi? İyi misin?”

Juliet’in sesindeki paniği sevmiyordum, ama benim için endişelenmesinden keyif alıyordum.

"Sadece bir arabanın egzozu patladı. Seninle pizza yemek isterim.

Saat sekizde olur mu?”

"Sekiz iyi. İyi olduğuna emin misin?"

“Kız arkadaşım az önce beni pizza yemeye davet etti, yani evet, gayet iyiyim. Ama pizzayı ben getiririm. Geçen seferkiyle aynısını mı istersin?”

"Oh, gerek yok ki..."

"Juliet," dedim sert bir sesle.

Sinirli bir şekilde içini çekti. “Evet, geçen seferkiyle aynısı olsun lütfen.”

"Aferin sana. Yarın akşam görüşürüz. Şimdi biraz uyu, meleğim."

O cevap veremedi telefonunu kapattım ve kalan askerlere ateş ettim.

ROMEO

“BU GECE BİZİ LIMANA YÖNLENDİRMEK İÇİN SAHTE BİR İZ BIRAKTILAR ve biz de lanet olası tuzağa düştük.” Matteo’nun buz gibi öfkesi, hepimizin hissettikleriyle aynı şekilde, konferans odasına yayılıyordu. Saat sabahın beşi idi ve hiçbirimiz uyumamıştık. Arnavut askerler, sürpriz unsurları olsa bile bize rakip olamamışlardı. Çoğunu öldürmüş, üçünü de canlı yakalamıştık.

Şu anda bodrumda beni bekliyorlardı.

Buna rağmen, askerlerimizden ikisi kurşun yaraları nedeniyle hastanedeydi.

“Askerlerimizi, kameralarımızı nasıl atlatıyorlar? Burası bizim şehrimiz!” Matteo yumruğunu masaya vurdu.

Franco, gözlerinin altında koyu halkalarla dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmişti. Limanla ilgili istihbaratı bulan oydu ve kendini suçladığını biliyordum. Ancak bu, onun kapasitesinin ötesinde bir şeydi. Arnavutları hafife almaya devam edemezdik.

“Limanında savaştığımız askerler iyi eğitilmemişti,” dedim. “Sayıca üstündüler ve sürpriz unsurları vardı. Bizden daha fazlasını ortadan kaldıracabilmeleri gerekirdi. Ama dağınıktılar. Atışları ıskaladı. Bazıları kaçmaya çalıştı.”

“Ayrıca gençlerdi,” diye ekledi Enzo. “Belli ki disiplinsizlerdi. Bu mantıklı değil.”

“Tabii ki sadece bir oyalama taktiği, Kasap’ın bu gece gerçekte ne yaptığından dikkatimizi dağıtmak için bir kurban değillerse,” dedi Matteo.

Don’un sözleri kafalara yerleşirken odada tedirgin mırıldanmalar yankılandı. Capolara baktım. Öfkeli görünüyorlardı, özellikle de Carlo — yaralanan iki adam onundu. Birbirimize güvenmemiz çok önemliydi, ama geçen yıl infazcımız Domenico’nun bize ihanet etmesinden sonra kendimi rahat hissetmiyordum. Onun ihaneti Sofiya’yı ve tüm Aile’yi tehlikeye atmıştı. Diğer örgütlerin herhangi bir zayıflık sezmesine izin veremezdik, yoksa şehre girmeye çalışırlardı.

“Şehirdeki mümkün olduğunca çok kameraya bağlandım ve Kasap ile kimliğini tespit edebildiğimiz diğer Arnavutları takip etmek için sürekli yüz tanıma yazılımı çalıştırıyorum. Onları bir an görebiliyoruz, ama sonra sanki havaya karışıp yok oluyorlar.” Franco saçlarını yoldu.

“Capolar, yarına kadar bölgelerinizdeki devriyeleri iki katına çıkarın. Gerekirse Angelo planları ve programları koordine etmenize yardımcı olacak,” dedi Matteo.

Capolar onaylayarak başlarını salladılar.

“Gidebilirsin. Yakında yeni talimatlar göndereceğim.”

Kapıya doğru döndüm, bodrumdaki adamlara öfkemi boşaltmaya hazırdım ki Matteo konuştu. “Romeo, sen burada kal.”

Herkes gittikten sonra kardeşime döndüm. Artık yalnız kaldığımıza göre daha rahat konuşabilirdim.

“Sienna’dan yardım istemelisin,” dedim. “Franco iyi bir adam, ama nedense şu anda Arnavutlara karşı koyamıyor.”

“Onu bu işe karıştıramam.”

“Onu korumak istediğini biliyorum...”

“Tek seçeneğimiz bu olmadıkça onu bu işe karıştırmayacağım. I won’t do anything to jeopardize her safety.”

Matteo heyecanla elini havada salladı.

Onun ne demek istediğini anlıyordum, ama yine de bir hata yaptığını düşünüyordum.

“Bunu anlamıyorum,” dedi, başını sallayarak. “Arben’i öldürdükten sonra Arnavutlar paramparça olacaktı. Onları kolayca yok edebilmeliydik, ama şimdi daha fazla desteğe ihtiyacımız var.”

Elimi yüzüme sürdüm, bunun nereye varacağını anladıkça içimde bir korku yükseldi.

"Chicago'ya gidip Dimitri Ivanov ile görüşmeni istiyorum," dedi.

Dimitri, Sofiya’nın kardeşi ve Rus Bratva’nın yeni lideriydi. İttifakımızı sağlamlaştırmak için birkaç ay önce onunla telefonda konuşmuştuk, ama şu ana kadar ikimiz de birbirimizden destek istemedik.

“Bratva askerlerini şehrimize sokmak mı istiyorsun?”

“Başka ne seçeneğimiz var ki?”

Keşke zekice bir cevap bulabilseydim, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ben de Matteo kadar öfkeli ve kafam karışıkım. New York bizimdi. Kardeşimle birlikte, yozlaşmış amcasından şehri geri almak için savaşıyordum — bu savaşta çok şey feda etmişim — ve o günden beri şehri elimizde tutuyorduk.

“Bu anlaşmayı gerçekten *benim* yapmamı mı istiyorsun?” İkinci komutan olarak işimden büyük keyif alıyordum, çünkü bu pozisyona kendi kaos tarzımı getirebiliyordum. Anlaşmalar ve ittifaklar yapmak için uzun, sıkıcı toplantılarda oturmak benim için tam bir işkenceydi. Ben eylemi tercih ediyordum. Şiddeti. Ve New York’tan ayrılmak, Juliet’ten ayrılmak anlamına gelirdi. Sandalyemde kıpırdadım; Kasap şehirde dolaşırken ondan yüzlerce mil uzakta olacağım düşüncesi göğsümü sıkıştırıyordu.

“Senden daha çok güvendiğim kimse yok.” Matteo sabit bakışlarını bana dikti. “Sofiya benimle Chicago’ya geleceğini söyledi, ama doğumuna sadece birkaç hafta kaldı ve ne onun ne de bebeğin stres yaşamasını istemiyorum.”

"Dimitri buraya gelebilir mi?"

"Sordum, ama önümüzdeki birkaç gün içinde gelemez çünkü bir elmas sevkiyatını bekliyor." Kaşımı kaldırdığımda, devam etti. "Yurtdışında yaşarken elmas ticaretinde bağlantılar kurdu ve bunları buraya getirmek istiyor. Dün Bratva'nın ticaret rotalarımızı kullanma olasılığı hakkında konuştuk. Ama bu iş gelecek haftaya kadar bekleyemez. Arnavutları şimdi ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"Siktir." Inleyerek sandalyeme yaslandım. "Yine lanet olası toplantılar."

Matteo burnunu çektirdi. "Benim dünyama hoş geldin."

"Dışarı çıkıp birini vurmamı istemediğinden emin misin?"

"Umarım yakında fırsatın olur. Umarım ikimizin de olur."

Sırıttım. "Yeni ev hayatından sıkıldın mı, fratello?"

Gözlerini devirdi. "Ben sadece..." Boğazını yuttu ve pencereden dışarı baktı. "Bebeğin burada olmasını ve ikisinin de güvende ve sağlıklı olmasını istiyorum. Kontrolü bu kadar kaybetmiş hissetmeye dayanamıyorum."

Onun kendini savunmasız bırakmaya razı olması, aramızdaki güvenin bir göstergesiydi.

"İkisi de iyi olacak. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi, değil mi?" Matteo, Sofiya'yı kontrol etmesi için doktorun her gün eve gelmesini ısrarla istemiş, hatta bebeğin iyi olduğundan emin olmak için kendi ultrason cihazını bile satın almıştı.

Sarsak bir şekilde başını salladı. "Peki ya yanılıyorlarsa?"

"Ona bölgedeki en iyi sağlık ekibini ayarladın. Sanırım bu durumda sadece güvenmek

zorundasın." "Bu benim güçlü olduğum bir konu değil."

"Şaka yapmıyorum. Ne zaman Chicago'ya gelmemi istersin?"

"Bu gece."

Kahretsin. Bu, Juliet'le pizza randevumu kaçıracağım anlamına geliyordu.

"Yapman gereken başka bir şey yoksa tabii?" Parmaklarını birleştirdi, bakışları deliciydi.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

O hiçbir. Bir rahatsız edici sessizlik aramızda uzadı, ta ki ben konuşana kadar.

"Bunu nasıl öğrendin lan?" "Her şeyi biliyorum."

"Ama—"

Matteo gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Romeo, seni tanıyorum. Toplantılarda telefonuna gülümsüyordun. Garip zamanlarda gizlice kaçıyordun. Sonra Sofiya ve Sienna'nın ziyaret ettikleri bir kitapçı hakkında konuştuklarını duydum."

"Ne?" diye bağırdım.

"Evet, bir de tanıştıkları o sevimli kitapçı sahibi. Bunu onlardan saklayabileceğini mi sandın? Benden?" Matteo'nun sesi yükseldi ve ben boğazımı yuttum. Kardeşimden bir şeyler saklamaktan hoşlanmazdım, ama Don'umdan bir şeyler saklamak tehlikeliydi. İlişkimiz tam bir dürüstlük ve güven gerektiriyordu. Juliet'i gizleyerek bunu bozmuştum.

"Peki, kim o?" diye sordu.

"Adı Juliet," diye hemen cevap verdim. "Butcher'dan saklandığım kitapçıyı o işletiyor."

"Seninle birlikte miydi?"

Başımı salladım. "Geceyi birlikte geçirdik." Matteo'nun kaşları havaya kalktı.

"Öyle değil," dedim sinirli bir şekilde. "İkimiz de orada mahsur kalmıştık, o yüzden konuştuk."

"Tamam," dedi yavaşça. "Peki o senin için ne ifade ediyor?"

Bu, yüzyılın en önemli sorusuydu, değil mi? "Arkadaşız," dedim sonunda.

"Arkadaş," diye tekrarladı Matteo kuru bir sesle. "Evet."

"Ne zamandan beri arkadaşların var?"

"Bu odadaki antisosyal kişi ben değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Aile dışında bir arkadaşın olduğunu hiç duymadım, hele ki bir kadın olduğunu hiç duymadım."

Omuz silktim. "Her şeyin bir ilki vardır."

"Benden bu tür şeyleri saklayamazsın." Sesinde sert bir ton vardı ve bunu hak etmiştim.

"Biliyorum. Özür dilerim. Onunla konuşmaya ya da görüşmeye devam etmeyi planlamamıştım. Öylece oldu."

"Ona kim olduğunu söyledin mi?"

Başımı salladım.

"İyi. Dikkatli olmalısın. Aile dışındaki insanlara güvenemeyiz, özellikle de şu anda."

Juliet'in benim için bir tehlike oluşturduğu düşüncesi gülünçtü. Onu tehlikeye atmam çok daha olasıydı. Bu düşünce midemde ağır bir yük gibi çöktü.

Matteo masasından kalktı. "Jeti yarın gece saat 10'da kalkacak şekilde ayarladım."

Juliet ile akşam yemeği randevumu kaçırmayacağım için içim rahatladı, ama yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Orada olacağım."

"Yanına üç adam al. Ivanov'un güvenilirliğinden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok, özellikle de Sofiya'ya değer verdiği için, ama bu ittifak yeni ve dikkatli olmamız gerekiyor. Tehdit geçene kadar kızlar evde kalacak."

"Buna bayılacaklar." Sözlerim alaycı bir tonla doluydu. Matteo bu konuda taviz vermeyecekti ve ben de ona katılıyordum. Sofiya ve Sienna içeride tıkılıp kalmaktan nefret edeceklerdi, ama hiçbir şey onların güvenliğini tehlikeye atmaya değmezdi.

Matteo kapıya yöneldi. "Hadi bodruma inip bu piçlerin ne diyeceklerine bir bakalım."

"Sence bir şey biliyorlar mı?"

"Eğer gerçekten piyonlarsa, muhtemelen bilmiyorlardır. Ama Arnavutların ne yaptığını veya gelecek planlarının ne olduğunu anlamamıza yardımcı olacak her şeyi alacağım."

Omzuna elimi koydum. "Sofiya ve Sienna'ya hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Bana sertçe başını salladı.

“Juliet’ten sana bahsetmediğim için özür dilerim.”

Derin bir nefes aldı ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı eridi; bu, affedildiğime dair aldığım tek işaretti. Matteo duygularını ifade eden biri değildi, ama bunca yıldan sonra, onun küçük işaretlerini okuyabiliyordum.

En alt katta asansörden çıktığımızda, bodrumun nemli ve soğuk havası etrafımda dönüyordu. İçimdeki karanlığı serbest bıraktım ve yüzeye çıkmasına izin verdim.

Hücrelerin kapısını gülümseyerek açtım.

JULIET

ROMEO HER AN PIZZAMIZI GETİRMEK ÜZERE DÜKKANA GELEBİLİRDİ
ve ben kararımı vermiştim.

Onu öpmek istiyordum.

Yıllardır birini öpmek ya da ona *yakın* olmak gibi en ufak bir isteğim olmamıştı, ama şimdi bunu düşünmeden duramıyordum. Romeo'nun varsayılan ayarının "aşırı flörtöz" olması ve benden arkadaşlıktan öte bir ilgisi olmaması kesinlikle mümkündü ve ben bunu kabul edebilirdim. Ama tüm o mesajlaşmalarımız ve gece geç saatlerdeki telefon görüşmelerimizden sonra, kendimi onun daha fazlasını isteyebileceğine ikna etmiştim.

Kapı çalındı ve pencereden gülümseyen Romeo'yu görmek için aceleyle koştum. Kalbim bir an durdu. Haksız yere yakışıklıydı, kar siyah saçlarının uçlarına yapışmış ve ceketini kaplamıştı.

"Merhaba," dedim, kapıyı açarak içeri girdim ve bana çarpan soğuk hava dalgasıyla titredim. Romeo hızla kapıyı arkasından kapattı ve beni yanına çekti. "Soğuksun," diye bağırdım, sıcak tenim onun buz gibi ceketiyile temas edince, ama geri çekilmedim.

"Beni ısıtacak bir Juliet'e ihtiyacım olduğu için olmalı."

Yanaklarım kızardı ve boğazımı temizledim. "Onlarla yardım ister misin?" Elinde dengede tuttuğu iki büyük pizzayı işaret ettim.

“Ben hallederim.” Göz kırptı ve diğer elini belimin altına koyarak beni dükkânın içine doğru itti. Resepsiyona vardığımızda pizzaları masaya koydu ve kutuların üstünde kahverengi bir kağıt torba olduğunu fark ettim. Şaşkın bakışlarım üzerine Romeo cam bir kavanoz çıkardı.

"Bu, hayatında yiyeceğin en iyi tiramisu." "Sen mi yaptın?"

Romeo kıkırdadı, kabı masanın üzerine koydu ve ilk pizza kutusunu açtı. “Bu benim yeteneğim değil. Bunu arkadaşım Sofiya yaptı.”

Bir duygu dalgası beni ezdi, göğsüm aynı anda hem sıkışmış hem de boşalmış gibi hissettim. Sofiya da kimdi? Romeo bu *arkadaşına* da bana davrandığı gibi mi davranıyordu?

Kağıt tabakta bir dilim pizza uzattı, ben de aldım. Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

“Hiçbir şey.” Umursamazmış gibi davranmaya çalıştım ama sesim soğuk çıktı. “Tiramisu’yu paylaşması çok hoş.”

Bana dikkatle baktı, parmakları yanağıma dokundu. “Hoştu. *Kocası*, karısının bunu başkasına vermesinden hoşlanmamıştı. Karısının yaptığı şeylere karşı çok sahiplenici davranır.”

"Oh." Kıskançlığım yüzünden kendimi aptal hissettim, ama Romeo sadece gülümsedi ve burnuma hafifçe vurdu.

“Çok tatlısın. Hadi yiyelim bebeğim, bana gününü anlatırsın.”

İlk tanıştığımız gecenin aynısı yerlere, birbirimize karşı oturduk. Bu sefer yağmur yerine yumuşak kar taneleri yağıyordu, içeri girmeye çalışan tehditkar bir figür yoktu ve bacaklarımız sıkıca birbirine yapışmıştı. Elbise pantolonunun içinden yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı, vücudunun geri kalanının gücüyle uyumlu kalın, kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı. O kollar, benim kıvrımlı vücudumu bile havaya fırlatacak kadar güçlü görünüyordu.

Onu uygun olandan çok daha uzun süre izlediğimin farkına vardım. Bakışlarımı göğsünden keskin çenesine doğru kaydurdım ve sonra eğlenceyle parıldayan gözleriyle buluştum. Utanarak başka yere baktım ve pizzadan büyük bir ısırık aldım, Romeo baldırımı sıktığında hafifçe sıçradım. Yemek yerken elini orada tuttu ve bana günümün nasıl geçtiğini sordu. Konsantre olmakta zorlandım, bacağıma hafifçe masaj yaparken tüm dünyam onun sıkı tutuşuna daraldı.

"Günün nasıl geçti? Geç saatlere kadar çalıştıktan sonra dinlenebildin mi?" diye sordum.

"Benim için endişelenme. Bol bol espresso içtim."

Bu cevabı beğenmeyerek kaşlarımı çattım. "Senin de uykuya ihtiyacın var." "Senin de."

İkimiz de yemeğimizi bitirmiştik, boş tabaklarımız kenara çekilmişti. Romeo öne doğru eğildi, eli bacağımda yukarı doğru kaydı ve havada elektriklenme oldu. Gözleri benimkileri yakaladı ve ben bakışlarımı ondan ayıramadım. Yüzümü avuçladı ve ben de onun pürüzlü avucuna yaslandım.

"Juliet." Sesi alçak ve hipnotize ediciydi. İşte bu. Bu benim şansımdı.

Nefesim kesildi ve sonra...

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Başlangıçta nazik ve tereddütlüydü, ama onun tadını, dudaklarının yumuşaklığını hissedince daha fazlasını istedim. Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu kendime doğru çektim.

Romeo küfretti ve sonra beni kucağına oturtarak bacaklarımın üzerine oturmamı sağladı. Hareketleri kendinden emin ve emrediciydi ve ben buna bayıldım. Bir eliyle kalçamı avuçlarken diğer eliyle çenemi kavradığında nefesim kesildi. "Ağzını aç benim için, melek."

Dudaklarım aralandı ve onun hakimiyetinin klitorisime nasıl zevk dalgaları gönderdiğini hissedince inledim. Beni kendine doğru çekti ve onun ereksiyonunu hissettim; kocaman, sert ve sıcaktı. Bu anın bitmesini istemediğim için ensesini kavradım, ama endişelenmeme gerek yoktu — Romeo

, dili benim dilime srtnrken uzaklaşmaya niyetli değildi.

Adımı inleyerek söyledi ve o hareket edip beni penisine daha da sıkı bastırđında ben de inledim. “Lanet olsun, Juliet. Nasıl gerçek olabiliyorsun?” Elleri kalalarımından ayrıldı ve yanlarımdan yukarı doğru kayarak dolgun göğüslerimi avuçladı. Giysilerimin üzerinden meme ucumu hafifçe imdiklediğinde irkildim. “Sorun olur mu?”

Başımı salladım ve onun bana dokunmasını, benim de aynısını yapabileceğim anlamına geldiğini düşündüm. Ellerim göğsünden aşağıya doğru kaydđ, ilk başta tereddüt ettim ama o inlediğinde cesaretim arttı.

Bir erkeğe dokunmayalı yıllar olmuştu ve kesinlikle hiç böyle hissetmemiştim. Bu, hiç istediğim bir şey olmamıştı. *Arzuladığım bir şey.*

Kendimi ona kaptırmıştım, zevk peşindeydim ve nefes nefese ayrıldığımızda ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum. Başparmağıyla şişmiş dudaklarımı okşadı.

"Tadın hayal ettiğim kadar tatlı."

Romantik bir şey söyle. "Kitapçının zemininde pştğmze inanamıyorum."

Evet, aynen yle.

Umutsuz vaka olmuştum ama Romeo umursamıyor gibiydi. Sırıttđ. “Umarım kitaplar bizi ispiyonlamaz.”

Gülümsedim, ama içimi bir güvensizlik dalgası sardı. Hâlâ kucağındaydım, ama artık sadece burada oturduğumuz için ne yapacağımı bilemiyordum.

Sert elleri yine uyluklarımdan üzerindeydi, yavaşça yukarı doğru, kalbime doğru yaklaşıyordu.

İçimde küçük panik dalgaları yükselirken nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Bunu daha ileri götürmek mi istiyordu? Panik yapmadan bununla başa çıkabilir miydim? Vücudum onu istiyordu, onun için *yanđ* tutuşuyordu, ama zihnim karanlık anılarla kilitlenmişti.

Bařparmaęđ cinsel organıma değdi ve ben irkildim. Hemen elini çekti.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Hayır, özür dileme."

Ama onun güven verici sözlerine rağmen, içim utançla doluydu. Yüzüm kızardı ve kaçıp saklanmak istedim. Neden normal olamıyordum?

"Oh, stellina. Buraya gel." Beni göğsüne çekerken çok nazikti, kolları beni o kadar şefkatli ve mükemmel bir şekilde sardı ki ağlamak istedim. Ona yaslandım, yüzümü boynuna bastırıp erkeksi kokusunu içime çektim.

"Hızı sen belirlersin, her zaman."

"İstemediğimden değil ki..." diye başladım. "Şşş," dedi. "Aceleye gerek yok."

Oturma şeklimiz nedeniyle penisi benim kasıklarına baskı yapıyordu. Biraz yer değiştirdim, sürtünmeyle birlikte karnıma zevk kıvılcımları çıktı.

"Boş ver. Dünyanın en güzel kadınına bu kadar yakın olmanın bir yan etkisi."

İstem dışı bir kıkırdama kaçtı ağızımdan. "Bunu söylemene gerek yok."

Romeo yüzümü görebilmek için beni nazikçe geriye itti. "Anlamadım?"

Bakışları o kadar ciddiye, o kadar sert ki, içim kıpır kıpır oldu. "Ben sadece... beni övmek için böyle şeyler söylemene gerek yok."

Parmaklarını saçlarıma doladı, ta ki ben onun merhametine kalana kadar. "Sana iltifat etmeye çalışmıyorum, Juliet. Eğer dünyanın en güzel kadını olduğunu söylüyorsam, bu çünkü öylesin." Gözlerinde karanlık bir ışık parladı, bu da beni gerginleştirdi. Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Bana inandığını söyle." Bu bir istek değil, bir emirdi.

Dudaklarımı ısırdım.

"Juliet," diye homurdandı.

Kısmen gülme, kısmen de öfke karışımı bir ses çıkardım. "Tamam, peki. Dünyanın en güzel kadını olduğuma inandığını kabul ediyorum."

Mutlu oldun mu?"

"Çılgınca mutluyum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Sadece canım istediği için elimi yine saçlarının arasından geçirdim. "Bence sen gördüğüm en yakışıklı erkeksin. Ama eminim bunu sürekli duyuyorsundur."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve onu seksi ve düşünceli bir halden kesinlikle çarpıcı bir hale dönüştürdü. "Senin ağzından çıkınca daha anlamlı oluyor." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve nazikçe ağzımın içine bastırdı. Parmağını emdiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve neredeyse "*siktir et, hadi şimdi sevişelim*" diyecektim. Vücudum çok *canlı* hissediyordu. Ama o hızla başparmağını çekti ve içini çekti. "İş için şehir dışına çıkmam gerekiyor ve ne kadar süreliğine gideceğim belli değil."

Kalbim sıkıştı. "Ah."

"Üzgünüm. Gitmek istemiyorum."

Benim yüzümden mi gitmek istemiyordu? Öyle geliyordu ama sormaya korkuyordum.

"Ne yapacaksın?"

"Şirketimiz Chicago'daki bir şirketle birleşmeyi düşünüyor. Normalde patronum giderdi, ama karısı doğum yapmak üzere, bu yüzden işimi ben yapmak zorundayım." O inleyerek başını geriye yasladı, ben de gülümsedim.

"Oh hayır, Romeo gerçekten çalışmak zorunda kalıyor."

"Bunun benim için ne kadar korkunç olduğunu anladığına sevindim."

"Çok korkunç." Onu ne kadar özleyeceğimi düşünerek göğsümdeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak ellerimi vücudunda gezdirdim. "Hiç Chicago'ya gitmedim, ama güzel bir yer olduğunu duydum."

O sadece homurdandı. "Rüzgarlı ve soğuk, New York City değil."

"Ama orada kalın hamurlu pizza var."

Kaşlarını daha da çattı. "Evet, o da ne lan?"

"Hadi ama. Çok iyi olduğunu duydum." "Hiç yemedin mi?"

Başımı salladım.

"Sana bir tane getirmem gerekecek."

Gölerek, "Tamam, yokluğunu telafî etmek için bana bir Chicago pizzası getirebilirsin." dedim.

"Anlaştık."

Parmaklarım parmaklarım birbirine onunkilerle
onunkilerle ve o elimi elimi sıktı.

"Her zaman bu şehirde mi yaşadın?" diye sordum.

O başını salladı. "Ailem İtalya'lıydı ama ben burada doğdum. Ya sen?"

"Evet." Dudaklarımı ısırđım. "Aslında ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bir yerden buraya göç etmişler, ama emin değilim."

Romeo'nun başparmağı kalçamda küçük, yatıştırıcı daireler çizdi. "Onlara ne oldu?"

"Öldüler." Gölmeğinin yakasını parmaklarımla oynadım. "Aslında, öldürüldüler." Karanlık, dağınık anılar zihnimde parladı. Kötü niyetli bir ses. Bir çığlık. İki yüksek patlama sesi. Ve sonra, polis beni bulana kadar dolapta mahsur kaldığımda hissettiğim tam bir umutsuzluk ve yalnızlık.

Romeo boğazının derinliklerinden düşük bir ses çıkardı ve beni göğsüne daha da yaklaştırdı. "Kaç yaşındaydın?"

"İki yaşındaydım, o yüzden onları hatırlamıyorum. Çocukluğumu koruyucu ailede, daha sonra da bir kızlar yurdunda geçirdim."

Geçmişimi birine anlatmayalı, birine *güvenmeyeli* çok uzun zaman olmuştu; ama Romeo ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken paniğe kapılmadım. Kendimi güvende hissettim.

"Benim babam da öldürüldü," diye mırıldandı. "Ben yirmili yaşlarımdın başındaydım, yani büyürken babam yanımdaydı. Ama en azından birini öyle kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biraz biliyorum."

"Çok üzüldüm." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onun acısını dindirebilmeyi diledim. "Bu korkunç bir şey."

"Evet." Sesi boğuktu. "Evet, öyle."

Başımı göğsüne yasladım ve kollarımı olabildiğince sıkı bir şekilde ona doladım.

"Annen?" diye sordum.

"Olaydan sonra İtalya'ya geri döndü. Telefonda konuşuyoruz." Saçlarımla oynadı, ama sesindeki acıyı duyabiliyordum. Böylesine korkunç bir şey yaşandıktan sonra bir aile olarak kalmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"İtalya'ya gittin mi hiç?"

"Gittim, birkaç kez," dedi. "Bence hoşuna gider.

Büyüleyici kasabalar, güzel sanat eserleri ve inanılmaz yemekler var." "Küçükken seyahat etmenin eğlenceli olacağını düşünürdüm." "Hâlâ yapabilirsin."

Boğazımın derinliklerinden inanamama sesini çıkardım. "Bir blokluk bir sapmayı bile başaramıyorum. İtalya'nın gerçekçi bir ihtimal olduğunu sanmıyorum."

"Agorafobinin tedavisi var mı?"

Aniden bir utanç dalgası beni sardı; kaçıp saklanma isteği de beraberinde geldi. Bu son derece mantıklı bir soruydu, ben de Google'da defalarca aramıştım, ama Romeo'nun bunu sorması bana ne kadar kırık bir insan olduğumu hatırlattı. Hiçbir yere gidemiyorken nasıl onun kız arkadaşı olmayı umabilirdim ki? Bütün randevularımız kitapçada mı geçecekti? Er ya da geç sıkılacaktı, özellikle de benim gerçekte ne kadar kırık bir insan olduğumu öğrenirse.

"Hey, ne oldu?" diye sordu, iki eliyle yüzümü kavrayarak.

Yutkundum. "Hiçbir şey." Derin bir nefes aldım ve yüzüme küçük bir gülümseme yapıştırdım. "Eminim bir tedavisi vardır, ama bilmiyorum... Beni düzelteceğinden pek emin değilim." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim.

Kaşlarını çattı. "*Düzeltilmeye* ihtiyacın yok, Juliet. Sadece acı çekmeni görmekten nefret ediyorum."

Gözlerimi kaçırdım. "Evet, şey, bazen hayat böyledir."

Aramızdaki sessizlik garip ve yapmacık geliyordu ve ben kendime lanet ettim işleri mahvettiğim için
xml-ph-0003@deepl.i

bir süre birbirimizi göremeyecektik.

“Bir dahaki sefere takıldığımızda, buradan birkaç blok ötedeki Marco’s adlı İtalyan pastanesinden tatlı getireceğim,” dedi.

Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere demişti. Bunu ben mahvetmemiştim.

Elleri hâlâ yüzümü okşuyordu, sabit ve şefkatli bir şekilde. Cesaretimi toplayıp ona bir bakış attım, yumuşak gözlerini ve gülümsemesini içime çektim. “Pizza ve hamur işleri. Beni şımartacaksın.”

"Planım da bu, melek."

Sözleri içimi ısıttı ama aynı zamanda kafamı da karıştırdı. Biz neydik? Çıkıyor muyduk? Birlikte miydik? Bazen öpüşen sıradan arkadaşlar mıydık? Ama sorum boğazımda takıldı. İhtiyacı olan biri gibi görünmek ya da ona bir şey talep ediyormuşum gibi hissettirmek istemedim. Bana hak ettiğimden fazlasını vermişti zaten.

Başını yana eğdi. “Ne oldu?”

"Hiçbir şey," dedim çabucak, başımı hafifçe sallayarak. "Chicago'ya gittiğinde seni özleyeceğim."

Beni göğsüne sıkıca sarıldı ama aynı şeyi söylemedi. İtirafımdan utandığım için gözlerimi sıkıca kapattım, ama sonra duydum. Yüzü saçlarıma gömülürken sözleri sessiz ve boğuktu.

"Ben de seni özleyeceğim."

ROMEO

CHICAGO'NUN SOĞUK RÜZGARI, MERDİVENLERDEN INERKEN YÜZÜME ÇARPIYORDU
Uçak merdivenlerinden inerken

Bu lanet şehirde olmak istemiyordum.

Uçuş boyunca Juliet'i düşünmüştüm. Sertleşmiş olmam yolculuğu rahatsız edici hale getirmişti, ama meleğimi düşünürken sikimi kontrol edebilecek durumda değildim.

Pembe dudakları o kadar yumuşaktı ki, kızardığında yanakları da o kadar güzeldi ki. Bütün vücudunu keşfetmek, zevkten adımları haykırana kadar onu soyup soymak istedim, ama daha ileri gitmeye çalıştığımda nasıl gerildiğinin hatırası zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Onu incitecek ya da rahatsız edecek herhangi bir şey yapma düşüncesi beni mahvediyordu. Tereddüt etmesinin sebebinin tecrübesizliğinden kaynaklandığını düşündüm. Beynim başka bir olasılığı kabul etmiyordu; belki de Juliet bir şekilde incinmişti. Sebep ne olursa olsun, şaşırtıcı bir şekilde acelem yoktu. Yıllarca süren isimsiz tek gecelik ilişkilerden sonra, Juliet'in yanında oturup, güneş ışığını emen bir çiçek gibi onun varlığının tadını çıkarmaktan son derece memnun olan bu yeni Romeo'yu zar zor tanıyordum.

Enzo, Dante, Alessandro ve ben, pistte bizi bekleyen zırhlı SUV'ye yaklaşırken suratımı astım. Ivanov bize bir şoför teklif etmişti, ama biz reddetmiştik. Yeni

Pakhan'ın durumu hassastı ve bu yolculukta kontrolü elimizde tutmamız gerekiyordu.

Araca bindikten sonra sürücü kapısını sertçe kapattım, diğerleri de peşimden geldi.

Özel havaalanından ayrılırken Enzo, “Patronla çok fazla zaman geçiriyorsun,” dedi.

"Ne?"

"Onun somurtkan tavrını taklit ediyorsun."

Tek elle Chicago trafiğine girerken ona orta parmağımı gösterdim.

"İhtiyacımız olan Bratva desteğini alıp buradan gidelim," dedim.

"Birine kavuşmak için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu Dante, alaycı bir gülümsemeyle.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Juliet konusunda Sienna ve Matteo dışında kimseye bir şey söylememiştim, ama belli ki sandığım kadar gizli tutamamışım. Mafya adamları dedikoduyla ünlüydü.

Pakhan'ın evine giderken adamların sözlerini dinlemedim. Chicago'ya en son geldiğimde, Sofiya'nın kız kardeşi Mila'nın Arnavut mafyasının eski başı Arben ile evliliğini engellemek içindi. Arnavut çatışmasının bittiğini sanmıştık, ama sonra lanet olası Kasap şehrimize geldi.

Malikanenin önündeki kapıya yanaştım ve gardiyanlarla konuşmak için camı indirdim.

"Canavar'ın kalesine benziyor," dedi Alessandro. Hepimiz ona şaşkın bakışlar attık. "Hani, *Güzel ve Canavar'daki gibi*." Hiçbirimiz cevap vermediğimizde, kollarını kavuşturdu, koltuğuna yaslandı ve "İyi bir filmidir," diye mırıldandı.

Ben gözlerimi devirdim, gardiyan bize geçmemiz için işaret etti ve biz de kapıdan geçip malikaneye giden dolambaçlı yolu tırmandık. Malikane, kapısından giren herkesi sindirmek için özel olarak inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Dışarıda bizi bir grup insan karşıladı; hepsi siyah takım elbise giymişti ve hepsi silahlıydı. En önde Dimitri Ivanov vardı. Onu en son gördüğümde saçları kazıtılmıştı. Şimdi ise sarı saçları uzamıştı ve köşeli çenesini kısa bir sakal süslüyordu; tabii bu, görünüşünü hiçbir şekilde yumuşatmıyordu. Devasa bir adamdı; omuzları ve göğsü genişti ve tıpkı benim gibi avuç içlerinde küçük yara izleri vardı. Onun tercih ettiği silahın muşta olduğu yönünde söylentiler duymuştum.

"De Luca," dedi, çenesini kaldırarak. "Hoş geldin."

El sıkıştık, ikimizin de el sıkışması birbirimizi ezip geçecek gibiydi. "Bu yardımcım Maxim Petrov, Sovyetli arkadaşım Nikolai

Antonov ve infazcım Sergey Sokolov."

Adamlarımı tanıttım ve müzakerelere başlamak için içeri girdik.

"RUSYA, dünyanın en büyük ham elmas üreticisidir. Buradaki karaborsada daha fazla yer edinmek isteyen birkaç Rus elmas ihracatçısıyla bir anlaşmamız var. New York Şehri'ne ve kuzeydeki ticaret yollarına erişim sağlamak, dağıtım açısından büyük bir adım olacaktır." Ivanov, uzun masanın başına oturdu. Odanın mobilyaları, eski Pakhan'ın tarzının kalıntıları olarak, ihtişamlarıyla neredeyse gösterişliydi. Dimitri'nin bir şeyler değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettim. Babasına ne kadar benziyordu acaba?

"Ticaret yollarına erişim karşılığında bize ne vermeye hazırsınız?" diye sordum.

Dimitri beni incelerken yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Satışların bir yüzdesini isteyeceğinizi varsayıyoruz."

Başımı eğdim.

"Ama bizim teklifimiz bu değil." "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Şimdiye kadar bu tehdidi ortadan kaldırmada başarısız olduğunuz için Arnavutları yenmek için bizim yardımımıza ihtiyacınız var."

Adamlarım ve ben anında ayağa kalktık, ellerimizi silahlarımıza uzattık. Dimitri'nin adamları silahlarını çekti, ama Pakhan oturmaya devam etti, hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Adamlarına Rusça bir şeyler söyledi ve onlar silahlarını indirdiler.

"Bu yüzden buradasınız, değil mi? Kasap ve diğer Arnavutlara karşı desteğe ihtiyacınız var," dedi.

Ben koltuğuma geri çöktüm, adamlarım ise tetikte kalarak arkamda durdular. Zayıflığımı itiraf etmekten nefret ediyordum, ama Ivanov haklıydı.

"Peki ya istersek?" diye sordum.

"Davanıza birkaç adamımı sunmaya hazırım. Karşılığında, ilk beş yıl boyunca elmas ticaretinden pay almadan bize New York ticaret rotalarına erişim hakkı vereceksiniz."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bir avuç adam için beş yıl mı?"

"Şehrin kontrolünü yeniden ele geçirmek için beş yıl. Tüm gözler New York'ta; kimin galip çıkacağını görmek için bekliyorlar. Ve şu anda, senin şansına bahis oynamazdım."

"Kız kardeşin şehirde. Arnavutların şehri ele geçirmesine izin verip onun hayatını tehlikeye atacağını mı söylüyorsun?"

"Eğer Don'un karısını koruyamazsa," dedi alaycı bir gülümsemeyle, "o zaman *benim* koruyabileceğim buraya gelip yaşayacak."

Kanım kaynıyor ve kendi ailemizi koruyamadığımız iması karşısında kalbim çarpıyor olsa da, yüzümde hiçbir ifade belirmesini engelledim.

kanım kaynıyor ve kalbim, kendi insanlarımızı koruyamadığımız imasına karşı çarpıyor olsa da yüzümü ifadesiz tutmaya zorladım. Matteo'nun burada olmaması iyi olmuştu, çünkü Dimitri Ivanov bu hakaret yüzünden ölmüş ve ailelerimiz savaş halinde olurdu.

"Kız kardeşini yıllarca babanın kötü muamelesine terk eden bir adam için büyük laflar," dedim.

Pakhan'ın çenesi sıkıldı; bu, onun etkilendiğinin ilk işaretiydi.

Birbirimize baktık; aramızda buz gibi bir gerilim vardı, ta ki Dimitri başını eğene kadar. "Hedeflerimiz konusunda hemfikiriz.

Sofiya'nın güvende olmasını istiyoruz. Ben ticaret yollarını istiyorum. Sen ise şehrinin Arnavutlardan arındırılmasını istiyorsun.”

Koltuğuma yaslandım. “Anlaştık. Bize kaç adam gönderebilirsin?”

“İki düzine. Hepsi de çok iyi eğitilmiş.”

Albanlılar gözetlememizi engellediği için, onların hareketlerini takip etmek üzere şehirdeki noktalara adamlarını yerleştirmemiz gerekiyordu.

“Kameralarınızı nasıl atlatıyorlar, biliyor musun?” diye sordu Dimitri.

Başımı salladım. “Şehrin her yerinde gözlerimiz var, ama bir şekilde onları atlatıyorlar.”

“Hacker'ınız iyi mi?”

"Öyle." Franco, şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyisiydi. Belki Matteo'nun işe almayı reddettiği Sienna hariç. Ama Arnavutlar hâlâ bizden kaçıyordu.

Dimitri mırıldandı. “O zaman anlaştık mı?”

"Üç düzine adam istiyoruz. Ticaret rotalarımızı altı ay boyunca ücretsiz kullanmanıza izin verebiliriz. Sonra her zamanki yüzde otuz ücreti alacağız."

Pakhan alaycı bir şekilde güldü ve müzakerelerimiz böylece başladı. Alessandro başı çekti – rakamlarla arası daha iyiydi – ve sıkıcı konuşma gece geç saatlere kadar sürdü. Gözlerimin donup kalmasını engellemek için tüm gücümü harcadım; parmaklarım, Juliet'in arayıp aramadığını ya da mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için telefonuma bakmak için kaşınıyordu. Ondan bu kadar uzakta olmaktan hoşlanmıyordum. Ya bir şey olursa?

Sonunda, sekiz aylık serbest ticaret karşılığında otuz Bratva askeri ve ardından alacağımız yüzde oranının kademeli olarak artırılması konusunda anlaştık.

Dimitri ellerini çırpı. “Tamam. Uzun bir gece oldu. Yarın akşam yemeğine gel, o zaman evrakları imzalayabiliriz.”

Sandalyemden kalkınca rahatladım. Bu iş çok fazla uzamıştı.

Dimitri ile yine kemikleri kıracak kadar sıkı bir el sıkıştık ve kapıdan çıkıp şehir merkezinde rezervasyon yaptırdığımız otel odalarına doğru yola çıktık.

JULIET

TELEFONUM TITREDİĞİNDE KALBİM YERİNDEN ÇIKACAK GIBI OLDU. SAAT SABAHIN BIRIYDI

ve arayan Romeo'ydu. Dün gece ayrıldığından beri ondan neredeyse hiç haber almamıştım. İş seyahatinde meşgul olduğunu biliyordum, ama sessizliğıyle reddedilmiş gibi hissetmekten kurtulamamıştım.

"Merhaba." Sesimin ne kadar nefes nefese çıktığını fark edince içim cız etti. "Merhaba, meleşim. Bu gece kitabın nasıl gidiyor?"

Yorganın içine daha da gömüldüm, sesinin derin gürültüsüne kendimi kaptırdım. Göğsümde tuttuğumun farkında olmadığım gerginlik, sesini duyunca eridi.

"Kitap pek ilgimi çekmiyor. Neyse ki dikkatimi dağıtacak bir beyefendim var."

Romeo kıkırdadı, ama sesi gergin geliyordu.

Endişeyle kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

"Telefonun arkasından bile beni nasıl bu kadar kolay anlayabiliyorsun?"

"Gece geç saatlerdeki sohbetlerimizden olmalı." Sözlerim alaycı olmalıydı, ama biraz fazla samimi çıktı.

" yle olmalı," diye mırıldandı. "Ee, neler oluyor?"

" nemli bir şey yok. İş yerinde uzun bir gün geçirdim." "Yorgun musun? Uyusan iyi olur."

“Yok, ben senin gününü dinlemek istiyorum.”

Hayatımı gerçekten merak etmesi, içimi sıcak ve huzurlu bir duyguyla doldurdu. "Sıradan bir gündü."

O mırıldandı. “Bana bundan daha fazlasını anlatmalısın. Yaşlılar geldi mi?”

Romeo’ya geçen gün mağazada tanıştığım yaşlı bir çiftten bahsetmiştim. İkisi de ödeme yapmak için aynı anda kasaya gelmişlerdi ve kadın adamı baştan aşağı süzdükten sonra, bir dahaki görüşmelerinde kendisiyle çıkmasını beklediğini söylemişti.

"Evet, geldiler."

"Peki?"

“Ve adam ona çıkma teklif etti. Kadın bunun zamanının geldiğini söyledi ve akşam yemeğine çıkmayı kabul etti.”

“Mmm, sence bu iş yürüyecek mi?”

"Umarım. Kadın kesinlikle ne istediğini biliyor gibi görünüyor." Keşke ben de onun kadar kendinden emin olsaydım. O zaman belki Romeo'dan daha fazlasını isteyebilirdim. Bunu düşünmek bile yanaklarımı kızarttı.

Gününüzden bahsetmeye devam ettim, kimseyle paylaşma fırsatı bulamadığım tüm küçük detayları ona anlattım. Romeo mırıldandı ve takip soruları sordu. Bir süre sonra sessizleşti ve telefondan duyabildiğim tek şey nefes alıp veriydi. Sonunda uykuya daldığına sevindim ve gülümsedim.

O anın samimiyeti beni sardı. Telefonu kulağıma dayadım ve gözlerimi kapattım, Romeo’nun yanında uyumanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Belki ona sarılırdım, hatta başımı göğsüne dayardım. Uyurken yüzünün nasıl gevşeyeceğini, sıcak vücudunu benimkine sararken gerginlik çizgilerinin nasıl yumuşayacağını hayal ettim.

Telefonu kapatmak istemedim. Bunun yerine lambamı kapattım ve yorganı başımın üzerine çektim.

ROMEO

DIMITRİ’NİN KULÜBÜ KARANLIK VE LÜKS BİR YERDİ, TAM DA

Yeni ve gizemli Pakhan'ın sahip olmasını beklediğim türden bir yerdi.

Aynı zamanda, geçmişte gelip oynamayı çok seveceğim türden bir yerdi. Ama şimdi, içeriye doğru ilerledikçe, dikkatimi çekmeye çalışan neredeyse çıplak kadınlarda artık bir çekicilik bulamıyordum. Tek yapmak istediğim, Juliet'in mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma bakmaktı. Hiç seks yapmadığım, hatta çıplak bile görmediğim bir kadın nasıl olur da dikkatimi bu kadar çekebilirdi? Ondan uzak kaldıkça, kararımdan o kadar emin oluyordum ki; onunla daha fazlasını istiyordum. Onun *benim* olmasını istiyordum.

Dimitri bizi köşedeki büyük bir masaya götürdü. Maxim, Pakhan'ın yanına oturdu ve onun koruması, benim adamlarımla birlikte masanın önünde durdu.

Göğüs uçlarında piercing olan üstsüz bir kadın yanımıza geldi. Hafifçe eğildi ve sallanan takıları olan göğüslerini yüzüme yaklaştırdı. Çenem gerildi.

"Ne istersiniz beyler?"

"Sek viski," dedim ve vücudumu ondan uzaklaştırdım.

Diğerleri siparişlerini verdiler ve kadın masamızdan ayrıldı. Havada düşük tempolu müzik ve zevk inlemeleri yankılanıyordu.

ve ara sıra duyulan ıglıklar. Salonun önündeki yükseltilmiş sahnede, bir St. Andrew haçına bağlanmış çıplak bir kadın varken, deri giysili bir adam ona kırbaçla vuruyordu. Yanımızdaki kabinde, tasma ve tasma kayışı takmış bir kadın bir grup erkeğin önünde diz çökmüş duruyordu. İçlerinden biri diğerleriyle konuşurken kadının saçlarını nazikçe okşuyordu. Juliet'in önümde diz çökmüş hali gözümün önüne geldi, ama bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Eğer o burada olsaydı, onun hak ettiği yerde olmasını isterdim — bir kraliçe gibi kucağımda oturmasını.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dimitri, koltuğuna yaslanarak.

"Etkileyici." Bu bir yalan değildi. Her şey abartılı bir şekilde tasarlanmıştı ve odanın etrafında güvenliği sağlamak için her şeyi izleyen personel üyelerini fark ettim.

"Her şeyi düzene sokmak için çok çalıştık." Bildiğim kadarıyla Dimitri, ölen babası, eski Pakhan'ı hiç sevmezdi. "Buraya giren herkesin kendi isteğiyle geldiğinden emin olmak için önlemlerimiz var ve personel maaşlarını artırdıktan sonra bile kârımız önemli ölçüde arttı."

Kahkahalar, gözlerimi büyük odanın başka bir köşesine çekti ve garsonumuzun bir ABD senatörünün kucağında oturduğunu gördüm. Matteo'nun da kulüpleri vardı ve biz de bunları benzer amaçlarla kullanıyorduk. İşletmelerimizden bazıları para, silah veya uyuşturucu aklamak için paravan olarak kullanılıyordu. Diğerleri ise bilgi ve nüfuz elde etmek için vardı.

"Ronan Finnegan hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Maxim.

Kaşlarımı kaldırdım. "İrlandalılarla ittifak kurmak mı istiyorsun?"

"Ben bir iş adamıyım," dedi Dimitri. "Tüm olası yolları değerlendirmem gerekiyor ve Boston, erişim için iyi bir liman."

Parmaklarımı masaya vurdum. "İrlandalılarla bir ateşkesimiz var. Resmi bir ittifak değil."

Matteo, Ruslar tarafından vurulduktan sonra mafya patronu Ronan'ın hayatını kurtarması nedeniyle ona bir hayat borcu vardı.

Matteo, İrlandalıların en iyi suikastçısı Leona'nın geçen yıl Sofiya'nın hayatını tehlikeye atmış olmasından dolayı ona kin beslese de, bir hayat borcunu her zaman onurlandırırđı.

Garson kız içeceklerimizi getirdi. "Başka bir şey ister misiniz beyler?" Gözleri üzerimde takıldı ve tüylerim diken diken oldu. Kafamı salladım ve Dimitri ona gitmesi için işaret etti.

"Eğer o hoşuna gitmediyse, ilğini çeken başka biri var mı?" diye sordu Maxim, yüzünde rahat bir gülümsemeyle.

Ben belirsiz bir ses çıkardım, bu da Maxim'i güldürdü. "Ünlü playboy Romeo'dan beklediğim bu değildi."

"Şöhretimin benden önce geldiğini bilmiyordum," dedim kuru bir sesle. İnsanların beni hafife alması için özenle oluşturduğum şöhret. Bu gece bu şöhreti kullanmalıydım, ama başka birine ilgi duyuyormuş gibi davranmak bile bana yanlış geliyordu.

"İsterseniz size özel bir oda ayarlayabiliriz," dedi Dimitri, votkasından bir yudum alırken.

"Bu gece olmaz. Ama planın varsa..." Kulübü işaret ettim.

Pakhan bana nadir görülen, anlamlı bir gülümseme attı. "Adı ne?"

İçkimi yudumlarken yüzümde hiçbir değişiklik olmadı. "Kimin adı?"

"Açıkça takıntılı olduğun kız."

Viskinin kalanını bir dikişte içtim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Maxim kahkahayı bastı. "Elbette bilmiyorsun." Patronunun omzuna elini koydu. "Buradaki aşk delisine diğer kulübümüzü gösterelim mi?"

Dimitri çenesini kaldırdı. "Aile bağlarıyla bize bağlı yeni müttefiklerimize sadece en iyisini sunmalıyız."

Büyük bir depo alanına adım attığımızda kahkahayı bastım. Bu diğer “kulüp”, açıkça bir yeraltı dövüş ringiydi ve gürültülü bağırışlarla doluydu. Sert dış görünüşü, lüks iç mekanı gizliyordu; odanın bir kenarında, şık giyimli erkek ve kadınların gösteriyi izlemek için toplandığı uzun, parlak bir bar uzanıyordu.

“Burası daha mı hoşuna gitti?” diye sordu Maxim, omzuma bir şaplak atarak.

Kalabalığın enerjisi içimi doldururken boynumu kırdım. “Fena değil. Burası önceki Pakhan’a mı aitti?”

"Hayır. Dimitri burayı birkaç ay önce açtı ve bir anda patladı."

Buradaki kalabalık, seks kulübündekiler kadar zengin ve güçlüydü. Ünlüler ve politikacılar barda uzanmış, bahisler oynuyor ve dövüşün başlamasını bekliyorlardı.

"Kim dövüşüyor?" diye sordum. Kanım kaynıyordu ve kendim de ringe atlamak istiyordum. Onca toplantıdan sonra, artık bir şeyler *yapmaya* hazırdım.

“Göreceksin.” Maxim başını eğdi ve ben de ringe doğru döndüm.

Dimitri Ivanov yükseltilmiş platforma çıktı; çıplak göğsünde koyu dövme ve katmanlar halinde yara izleriyle kaplı kas yığınları görünüyordu. Döndü ve sırtında daha da kalın bir yara izi tabakası ortaya çıktı. Gözlerimi kısarak baktım. Bu yeni Pakhan hakkında çok az şey bildiğimiz açıktı. Son on yıldır babası için ne yaptığının ayrıntılarını kimse bilmiyordu, sadece zamanının çoğunu Rusya’da geçirdiğini biliyorduk.

Maxim, patronunun ringe çıkmasına şaşırması gibi görünmüyordu. Dimitri'nin karşısına iri yarı bir rakip çıktı; kafası traşlı, kaslı göğsünde Bratva dövme ve tatbiki olan bir adam.

Herkes etrafta toplanmış, bağırarak son dakika bahislerini yapıyordu. Ringdeki diğer adam tam bir canavardı—

boyu iki metreden az değildi ve devasa uzuvları vardı—ama ben paramı Pakhan'a yatırmıştım. Bakışlarında karanlık bir yoğunluk vardı... aynada bazen bana bakan o karanlık.

Zil çaldı ve katliam başladı. İki adam ringde karşı karşıya gelip birbirlerinin etrafında dönerken, şiddet havayı doldurdu. Dimitri'nin rakibi ilk yumruğu attı, o da bunu atlattıktan sonra kaburgalarına keskin bir yumruk indirdi. Birbirlerinin etrafında dans ettiler, Pakhan tam da tahmin ettiğim gibi ayakları hafifti. Çenesine sert bir darbe aldı, bu da kalabalığın içindeki birkaç kadının çığlık atmasına neden oldu. Ama o sadece ağzındaki kanı tükürdü ve rakibine bir dizi sert darbe indirdi, sonunda bacaklarını altından kaydırarak rakibinin dengesini bozdu. Mat üzerinde birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir kasırga gibiydiler, ama Dimitri rakibini çabucak boğazlama pozisyonuna aldı ve rakibi bilincini kaybedene kadar onu bırakmadı.

Maxim kaşlarını kaldırarak gözlerime baktı. Kesin olan bir şey vardı: Yeni Pakhan, hafife alınacak biri değildi.

ROMEO

VOTKA BOĞAZIMDAN AŞAĞI BİR ÇIZGI HALİNDE YAKTI. VOTKADAN NEFRET EDİYORDUM, AMA BİZ

Bratva ile sözleşme görüşmemizin ikinci saatine girmiştik, ticaret anlaşmamızın her sıkıcı detayını titizlikle tartışıyorduk ve bunu tamamen ayıkken kaldıramazdım.

Beni şimdi öldürün.

Telefonum çaldığında rahatladım, bu kabustan kaçmak için bir bahane bulmuştum.

Matteo'nun aramasını cevaplamak için toplantı odasından çıktım. "Romeo."

xml-ph-0003@deepl.i

kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kasap, Sienna ve Sofiya'nın öldürülmesini emretti."

Kalbim bir an durdu, göğsüm sıkıştı. "Kahretsin." "Şehre dönmen gerekiyor. Ben yapamam—" Boğazını temizledi boğazını temizledi. "Onlara hiçbir şey olamaz."

Sienna ve Sofiya'yı seviyordum. Birinin onları tehdit ettiği düşüncesi, içimdeki karanlığın bağlarını zorlamasına neden oldu.

"İhaleyi kimin aldığını biliyor muyuz?" Kiralık suikastçılar, dünya çapında suikast işlerini kabul etmek için karanlık web'deki bir ağı kullanıyordu.

"Hayır. Franco araştırıyor, ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Sienna'dan Franco'ya yardım etmesini istemesini önermek istedim, ama onun Sienna'yı şimdi daha da koruyacağını bildiğim için bu konuyu zorlamadım.

Toplantı odasına geri döndüm ve adamlarıma işaret ettim, onlar da hemen yanıma geldiler. Dimitri'ye bu tehditten bahsetmekten korkuyordum. Bu işin sonu iyi olmayacaktı.

"Şehre dönmeliyiz. Kasap, Sofiya ve Sienna'nın başına ödül koydu."

Dimitri ayağa fırladı ve küfretti. Maxim'e döndü ve hızlı bir şekilde Rusça konuştu.

"Beş adamım şimdi sizinle gelecek, diğer yirmi beşi de önümüzdeki hafta göndereceğiz."

Çenemi kaldırdım. "Teşekkür ederim."

"Onları koru, De Luca." Dimitri'nin yüzü sertleşmişti, yumrukları sıkılıydı. Kız kardeşini kendi elleriyle korumayı tercih edeceği belliydi, ama Pakhan olarak sorumlulukları vardı.

"Koruyacağım."

Bratva askerleri, jete varana kadar zırhlı SUV'leriyle bizi takip ettiler. Metal merdivenleri koşarak çıktım.

New York'a dönüyorduk. Juliet'in yanına.

Askerlerim etrafımda dururken koltuğuma oturduğumda midem bulandı. Kasap Sofiya ve Sienna'nın peşindeyse, onu Juliet'e yönlendiremezdim. Uçağın penceresinden dışarı baktım, ama ondan uzak durmam gerektiğinin farkına varınca manzaranın tüm rengi solmuştu. Babamı kurtaramamıştım, annemi koruyamamıştım. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecektim.

JULIET

JULIET

Hey! Şehre döndün mü?

ROMEO

Hayır, maalesef toplantılarım beklediğimden çok daha uzun sürüyor

JULIET

Oh, ne yazık. Üzüldüm

ROMEO

Ne yapıyorsun?

JULIET

Bu akşam mağazada yapılacak kitap imza etkinliği için hazırlanıyorum

ROMEO

Kahretsin. Orada olamayacağım için üzgünüm

JULIET

Önemli değil! Anlıyorum! Zaten romantizm konusunda tavsiyelere ihtiyacın yok ki haha

TELEFONUMU TEZGAHIN ÜZERİNE KOYARKEN BOĞAZIMI YUTTUM.

Romeo'nun gelememesi büyük bir sorun değildi. Zaten muhtemelen sıkılırdı ve ben de onunla konuşacak kadar boş vaktim olmazdı.

Hiçbir bahanem, acı çeken kalbimi ikna etmedi. Rehber köpeği olan iki kızın gerçekten gelip gelmeyeceğini merak ettim. Katılım teyitlerinin bulunduğu etkinlik sayfasını açtım ve isim listesine baktım. Hangi senaryonun daha kötü olduğunu bilmiyordum: etkinliğe kimsenin gelmemesi ve yazarı hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek mi, yoksa tüm bu insanların gelmesi ve onlarla yüzleşip normal ve sosyal davranmak zorunda kalmak mı?

Derin bir nefes aldım ve kendimi dik durmaya zorladım. Bu etkinliği düzenlemeyi ben seçmiştim, her ayrıntısı üzerinde kafa yormuştum. Artık dükkânı hazırlamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

ONAYLANDI. En kötü senaryo, aslında herkesin imza gününe gelmesiydi. Dükkan tıklım tıklım doluydu ve not kartlarımı sıkıca tutarken ellerim titriyordu. Tanrıya şükür yazarla röportajı yapan ben değildim — yazar son anda bana, yazım ortağının gelip gecenin soru-cevap bölümünü yönetip yönetemeyeceğini sormuştu — ama yine de herkesi mağazaya karşılamam ve bir giriş konuşması yapmam gerekiyordu. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Bütün bu insanları benim güvenli alanıma davet etmiştim ve şimdi onları ağırlamanın getirdiği baskı ve endişenin altında boğuluyordum.

Telefonuma göz attım, gizlice Romeo'nun bana şans dilemek için bir mesaj falan göndermiş olmasını umuyordum.

Yeni mesaj yoktu.

Telefonu cebime geri koyarken boğazımı yuttum. İki kadın da burada değildi. Sorun değildi. Sadece... kalabalığın içinde tanıdık yüzler görmek hoş olurdu. Ve belki de arkadaş olmak istediklerini düşünmüştüm.

Uyluklarımdaki deri kaşınıyordu. Gençken yaptığım gibi karanlık bir şekilde duygularımla başa çıkma dürtüsünü nefes alarak bastırdım. Artık o ben değildim.

Tanrım.

Zamanı gelmişti.

Odanın önüne doğru ilerlerken bacaklarım sanki betondan yapılmış gibi hissediyordum. Yazar ve röportajcı önde oturmuş, bana gülümsüyorlardı.

Not kartlarım sıkı sıkı tuttuğum elimde buruşmuştu. Dişlerimi sıktım ve zorla gülümsedim.

"Olive Branch Kitapevi'ndeki ilk yazar imza gününe hoş geldiniz, millet!"

Sesim normalde böyle mi çıkıyor?

Panik bulutumun ardında kalabalığın yüzleri bulanıklaşırken, tanıtımımın geri kalanını zorlukla tamamladım; ama zihnimin derinliklerinden gelen cılız bir ses, herkesin *gülümsediğini* hatırlattı. Beceriksizce el salladım ve kenara çekildim. Arka plana karışıp nefesimi toparlarken ter damlaları tenimde karıncalanmaya başladı, ama göğsümde bir sıcaklık dalgası da dolaşıyordu. Başarmıştım. Sadece tanıtımı değil, bu etkinlik için herkesi bir araya getirmeyi de.

Bu çok önemli bir andı. Son birkaç yılda yaptığım ilk cesur şeylerden biriydi ve bu, istediğim hayata ve olmak istediğim kişiye doğru ilerlediğimi hissettirdi.

Etkinlik boyunca kenarda durup her şeyi içime çektim. Katılımcıların çoğu genç kadınlardı, ama kalabalığın içinde birkaç erkek de vardı. Gözüm arka sırada duran devasa, kel bir adama takıldı. Kaşlarımı çattım. Bana biraz tanıdık geliyordu, ama tam olarak kim olduğunu çıkaramadım. Romantik kitaplar onun tarzı gibi görünmüyordu, ama insanlar insanı şaşırtabilir. Yine de kalabalığa tekrar baktığımda o yoktu, belki de etkinliğin kendisine uygun olmadığına karar vermişti.

Yazarın konuşması bittiğinde, imza sırasını düzenledim. Herkes çok nazikti, hatta biraz sohbet bile edebildim. Son kişiler de mağazadan çıkarken

, yorgun düşmüştüm ama her şeyin yolunda gitmesinden memnundum. Belki de kendimle biraz gurur duyuyordum. Yazar katılımdan çok memnun kalmıştı ve çıkarken bana bol bol teşekkür etti.

"*Kapalı*" tabelasını çevirirken gülümsedim. Ana salonu temizlemek bir saatimi daha aldı ve işin sonunda esniyordum. Yatağıma kıvrılıp kitap okumak ve belki de Romeo ile gece yarısı bir telefon görüşmesi yapmak için sabırsızlanıyordum. Son birkaç gecedir onu özlemiştim.

Masamın arkasından ceketimi aldım ve kırmızı bir şey gözüme çarptı. Bir daha baktım; kahverengi kağıda sarılmış, parlak kırmızı gelinciklerden oluşan küçük bir buket, kasada duruyordu. Etrafıma baktım ve onları nazikçe aldım. Biri bunları benim için mi bırakmıştı? Çiçekler narin ve kırılgandı ama kesinlikle muhteşemdi.

Dükkandan çıkıp eve doğru yürürken buketi göğsüme bastırdım. Kim bırakmıştı bilmiyordum ama, aksi takdirde kendimi biraz unutulmuş hissedeceğim bir günde, bu çiçekler bana kendimi özel hissettirdi.

ROMEO

“İŞARETİMLE. ÜÇ, İKİ, BİR, BAŞLA.”

Matteo’nun sesi kulaklığımdan geldi ve ben balkon penceresinden içeri süzıldüm. Sessizliğe gülümsedim. Franco alarm sistemini kapatmayı başarmıştı.

Çok uzun sürmüştü, ama sonunda Arnavutların yaşadığı apartmanı bulduk. Ivanov'un adamlarının geri kalanı da gelince, her daireye ikişerli gruplar halinde girip hepsini aynı anda etkisiz hale getirebilecek kadar sayımız vardı.

Bu işi bitirecektik.

Enzo, ben çatı katı dairesinin içlerine doğru ilerlerken arkamı kolluyordu. Parmaklarım silahımın kabzasını sımsıkı kavradı. Kasap'ın adının yazılı olduğu bir mermi vardı bende.

Saat sabahın ikisiydi ve daire karanlıktı. İncelediğim planlardan daireyi tanıyarak koridorda sessizce ilerledim. Yatak odasının kapısı önünde durdum. Enzo başını sallayınca kapıyı tekmeledim ve karşımda kıvrılan buruşuk bir kış gördüm. Kışın sahibinin yüzünü göremiyordum ama ikisi de yatağa eğilmiş haldeyken adamın bir kadına girerken çıkardığı kabızlık inlemelerini açıkça duyuyordum.

Siktir, şimdi gözlerimi yakmam gerekiyordu.

Kadına zarar verme riskini göze alamazdık, bu yüzden Enzo ve ben birlikte ilerledik ve onu kadından çektik. O pisliğin Kasap'ın en üst düzey generallerinden biri olduğunu hemen fark edince kalbim

, o pisliği Butcher'ın en üst düzey generallerinden biri olarak hemen tanıdığım da çöktü, ama kendisi değildi. Yine de ölmesi gerekiyordu. Kafasına bir kurşun sıkmadan önce olan biteni kavrayacak vakti bile olmadı.

Piç kurusu yere güm diye düştü. Altında kan birikmişti.

Enzo, hala yatakta yatan kadına doğru çenesini salladı. O, tüm o kargaşa ve silah sesinden sonra bile hareketsiz ve sessizdi. Midemde mide bulantısı hissettim. Enzo, generalin yerde yatan cesedinin fotoğrafını çekerken ben de bir adım öne çıktım.

Çömelirken korku dolu gözler benimle buluştu. "Merhaba." İçimden öfke fışkırmak üzere olsa da sesimi olabildiğince yumuşak tuttum. Kız on sekiz yaşında bile görünmüyordu. "Bize güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum, ama bizimle gelersen seni güvenli bir yere götüreceğiz." Gözleri bana kırpışırken göz bebekleri büyümüş, gözleri donuktu. Bir tepki alabilmek için onunla biraz daha konuştum, ama gözleri kapanıverdi.

"Kahretsin. Ona bir şey vermişler." Nabzının düzenli olduğundan emin olmak için parmağımı nabzına koydum. Onu yanımıza alıp Aria'nın ona bakabileceği güvenli evlerden birine götürecektik. Onun iyi olduğundan emin olmak için daha fazla zamanım olmasını dilerdim, ama askerlerimden durum raporu almam gerekiyordu ve buradan bir an önce gitmemiz gerekiyordu.

Raporlar tek tek bluetooth'umdan gelmeye başladı. Otuz beş daire, yirmi yedi ölü Arnavut, dokuz kaçırılmış kız vardı ve Kasap'tan hiçbir iz yoktu.

"YERLERİNİ ALDILAR." Franco bilgisayar koltuğuna yaslandı, yüzünde nadir görülen bir gülümseme vardı.

Ben bak üzerinden omzunun
omzunun ile aynı sırtıyla sırtıyla. Franco,
her Arnavut cesedinin fotoğraflarını

suikastçılar tarafından kullanılan karanlık web forumu. Artık tüm dünya, bize suikast düzenleyenlerin başına ne geldiğini anlamıştı.

Bu bir zaferdi — şehrimizdeki Arnavut askerlerinin çoğunu hiçbir kayıp vermeden ortadan kaldırmıştık. Ama Kasap'ın yokluğu, içimi yakıp kavuran, içgüdüsel bir his haline gelene kadar hayal kırıklığımı artırdı.

ROMEO

NEW YORK CITY KARLA KAPLIYDI VE NOEL

sadece birkaç gün kalmıştı, ama Juliet olmadan bu mevsim benim için sihirli değildi.

Arnavutlar — ya da onlardan geriye kalanlar — apartmanlarına yaptığımız baskından beri sessiz kalmışlardı. Kimse katliamı fark edemedi ortalığı temizlemiştik, ama eylemlerimiz yeraltı dünyasında dalgalanmalara neden olmuştu. Sienna ve Sofiya'ya yönelik suikast emirleri geri çekilmişti. Sadece bu da değil, dünyadaki en güçlü suikastçı örgütünün başı, suç dünyasında gelecekte masum kadınlara yönelik suikast işleri üstlenen herkese karşı misilleme yapacağına dair bir bildiri yayınlamıştı. Bu bize nefes almamızı sağlamıştı, ama hâlâ Kasap'ın izini bulamamıştık. Onu bulana kadar kızlar hâlâ kilit altındaydı ve ben Juliet'ten uzak durmam gerekiyordu. Onu tehlikeye atamazdım.

Chicago'dan döndüğümünden beri ona birkaç mesaj göndermiştim, ama kitapçıya gitmemiştim ve gece geç saatlerde aramamıştık. Dairenin dışındaki kameraları titizlikle izliyor ve işe giderken ya da işten dönerken onu görebildiğim kısa anlar için yaşıyordum. Böyle kendimi tutmak beni mahvediyordu, özellikle de neden uzaklaştığım konusunda dürüst olamadığım için.

, tatilden önce işlerimin yoğun olduğu idi. Elbette Juliet şikayet etmedi ya da beni sorguya çekmedi. Aslında dünyayı beklemesi gerekirken hayattan çok az şey beklediğini öğrenmiştim.

Noel'de ne yapacağını sormaktan kendimi alıkoymuştum çünkü bu konuyu açarsam, bir şekilde kutlamalarına dahil olmaya karşı koyamayacaktım. Ruhuma nasıl bu kadar derinden işlediğini anlamıyordum. Onunla tanışmadan önceki halimden farklı bir insan gibi hissediyordum.

Sienna'nın dairesine doğru yürürken iç geçirdim. Kapıyı, üzerinde kar taneleri olan gümüş rengi bir pijama takımı giymiş olarak açtı.

"Kış havasına mı girdin?" diye espri yaptım içeri girerken.

"Sofiya ve kendim için internetten sipariş ettim. Sen de bir set ister misin?" Dalga geçiyordu ama Juliet için de bir tane almak içimden geldi. Bu haddimi aşmak mı olurdu, yoksa karışık sinyaller mi göndermiş olurdum? Muhtemelen öyle, ama şu anda tek düşünebildiğim, sevimli pijamalarıyla kanepemde yanıma kıvrılmış haliydi.

"Belki sonra," dedim. "Ama şu anda senden başka bir iyilik istiyorum."

Sienna kanepeye uzandı. "Elbette istersin."

Yanına oturdum ve onun

Frozen

"Bu bir Noel filmi değil." "Yeterince yakın. Neye ihtiyacın var?"

Derin bir nefes aldım. "Birine para kazandığını bildiren sahte bir mektup yazmama yardım etmen gerekiyor."

O yüzünü burnunu burnunu "Oh evet, sadece bildir *birine* haber veriyorsun, eminim."

"Peki, Juliet. Hani, ben

"Sana yapmamamı söylemiştim." Ona sertçe baktım, ama Sienna

sadece gülümsedi. "Neden yapmıyorsun sen
bunu ver ona ona Neden bu

bu

“Ona versem kabul edeceğini sanmıyorum.” Özellikle de ondan kaçınıyordum. “Ama bunu hak ediyor. Fazla parası ya da desteği yok. Yetimhanede büyüdü.” Kahretsin, belki de son cümleyi söylememeliydim, ama dünyada tek başına bir çocuk olarak onun görüntüsünü kafamdan atamıyordum.

“Oohh, tamam.” Sienna ellerini ovuşturdu. “Şimdi anladım. Bu çok eğlenceli! Onun kazanmış olabileceği inandırıcı bir şey bulmalıyız. Eğer bir yarışma ise, önce onu yarışmaya katılmaya ikna etmeliyiz.” Parmaklarıyla çenesini okşadı. “Ne tür şeylere ilgi duyuyor ki bir yarışmaya katılsın?”

“Okumayı çok sever.”

“Sanırım nakit ödüllü bir kitap yarışması olabilir. Bir açılış sayfası ve haber bülteni hazırlayıp ona gönderebilirim, ama katılacağına dair bir garanti yok.”

İnleyerek kanepeye yaslandım. “Birine para vermek neden bu kadar karmaşık ki?”

“Ne kadar düşünüyorsun?” diye sordu, telefonunu çıkararak.

“Bilmiyorum. Ne kadar makul olur? Yarım milyon gibi mi?”

Sienna burun kıvrarak güldü. “Bir muzun da on dolar olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ne?”

“Boş ver,” dedi sırtarak. “Bir kitap yarışmasının ödülünün birkaç bin dolardan fazla olabileceğini sanmıyorum.”

Kaşlarımı çattım. Bu yetmezdi. Juliet her şeyi hak ediyordu.

“Ah!” dedi Sienna, doğrulurken. “Koruyucu aile! Sistemden yaş sınırını aşan New York sakinleri için bir tür hibe olduğunu söyleyebiliriz. Böylece, o sisteme girmek zorunda kalmaz ve biz de on bin dolar falan verip paçayı kurtarabiliriz.”

“Onun paranın kaynağını takip edememesi ve her şeyin meşru görünmesi için bunu ayarlayabilir misin?”

"Evet, tabii ki," dedi. "Parayı ona havale edebilirim, böylece reddedemez."

"Bunun için banka bilgilerine ihtiyacın yok mu?"

Bana sert bir bakış attı, ben de yatıştırıcı bir hareketle ellerimi kaldırdım. "Yeteneklerinden şüphe etmiyorum."

"O zaman belki de en iyisi budur. Bana on bin doları gönder, ben de resmi görünümlü bir mektup yazıp ona postayla göndereyim ve parayı havale edeyim."

"Teşekkürler." Para transferi yapmak için telefonumu çıkardım, keşke bu miktar on katı olsaydı diye düşünerek. Bu günlerde on bin dolarla ne alınabilir ki?

"Onunla ne zaman tanışmamıza izin vereceksin?" Somurtarak baktım. "Onunla zaten tanıştın."

"Evet, ve o harika biri. Onunla arkadaş olmak istiyorum. Onu akşam yemeğine davet etmelisin."

Çenemi sıktım ve parmaklarımı bacağıma vurdum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onunla görüşmeye devam edeceğimden emin değilim."

Sienna'nın yüzü düştü. "Bekle, neden?"

"Sen ve Sofiya, sana yönelik tehditler yüzünden haftalardır bu dairede tıklıp kaldınız. Juliet bizim dünyamızda değil. Onu bu dünyaya getirmemi nasıl haklı gösterebilirim? Bu, hayatını tamamen değiştirir ve onu tehlikeye atar."

Gözleri yumuşaktı. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

Kanepeden kalktım. "Parayı havale ettiğinde bana haber ver."

"Onu korursun, Romeo. Risk almaya değer mi, buna karar verme şansını hak ediyor."

Kapı arkamda kapandı, ama daireme dönerken onun sözleri kafamda dönüp duruyordu.

ROMEO

BABAM ÖLDÜĞÜNDEN BERİ NOEL GÜNÜ BENİM İÇİN SAKIN GEÇİYORDU

ve annem İtalya'ya taşındığından beri Noel Günü benim için sakın geçiyordu. Matteo, Sienna ve ben genellikle Çin yemeği sipariş edip berbat filmler izlerdik. Ama Matteo evlendiği için bu yıl durum farklıydı. Sofiya da hiç mutlu bir aile Noel'i yaşamamıştı, bu yüzden bugün büyük bir kutlama yapmamız için bizi görevlendirmişti. Yemekler, oyunlar ve bizim için ördüğü çirkin kazaklar vardı.

Ailemle geçireceğim mükemmel bir gün olmalıydı, ama Juliet'in yokluğu kalbimi sızlatıyordu. Birkaç saat önce ona *"Mutlu Noeller"* diye mesaj atmıştım, ama cevap vermemişti. Akşam yemeğimizi bitirdiğimizde güneş batmıştı ve Sienna bizi poker oynamaya ikna etmişti. Telefonumu kontrol etmekle o kadar meşguldüm ki, yine bir oyun daha kaybediyordum. Juliet'ten uzak durmak, Noel'de ne yaptığını bile sormamak için uydurduğum tüm bahanelerim, zayıf ve aptalca geliyordu. Bu günü birlikte geçirecek kimsesi olup olmadığını bile bilmiyordum. Elbette vardı, değil mi? Juliet gibi biri Noel'de nasıl yalnız kalabilirdi ki?

Yüzüncü kez onun apartmanının kamera görüntülerini açtım. Dairesi dışına çıkmamıştı ve kimse içeri girmemişti. Bunun sıradan bir şey olduğu, kendimi fazla kaptırmamam gerektiği konusundaki ısrarım, şimdi kıcıımı

. Juliet'in hayatında kimse olduğundan bahsettiğini hiç duymadığımı fark edince midemde kötü bir his yükseldi.

"Kartlarını göster," dedi Sofiya ve ben birdenbire gerçekliğe geri döndüm.

Yine kaybettiğimi umursamadım bile.

Masadan oyunu kaldırdık ve Sofiya'nın hazırladığı tatlıları almak için mutfığa gittik. Matteo'nun telefonuna bakarken yüksek sesle küfrettiğini duymak için tam zamanında oturma odasına döndüm.

Sofiya onun kucağında oturuyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Franco az önce mesaj attı. Kasap Arnavutluk'ta görülmüş."

Matteo'nun telefonuna bakmak için masanın etrafından dolaşım.

İşte oradaydı. Fotoğraf, bir güvenlik kamerasından çekilmiş, grenli, siyah beyaz bir fotoğraftı ama açıkça oydu. Son birkaç aydır peşimizi bırakmayan o stronzo gitmişti. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kasabı şehirden kovmuştuk, bu da Juliet için artık bir tehdit olmadığı anlamına geliyordu. "Bir işim var."

Zaten kapıya doğru

kapıya doğru yola çıkmıştım.

Herkes şaşkınlıkla bana döndü. "Bir iş mi?" diye sordu Sienna, kaşlarını kaldırarak.

Başımı salladım. "Harika bir Noel oldu. Ev sahipliğin için teşekkürler Sofiya. Sonra görüşürüz."

Arkamdan bağırıldılar ama ben çoktan ön kapıdan çıkıp asansöre binmişim. Garajdan zırhlı araçlardan birini alıp sokağa çıktım. Şehir merkezine giderken trafiğin içinde zikzaklar çizerek ilerledim. Bugün yollarda çok fazla insan vardı ve hepsi beni Juliet'ten uzak tutuyordu.

Çekme işareti umrumda olmadan apartmanının önüne park ettim ve kapısının önüne gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. O anda ona hediye getirmediğimi fark ettim. Kahretsin. Neyim vardı benim?

Gidip ona bir şey alıp geri dönmeli miydim? Bu biraz zaman alabilirdi ve saat zaten sekiz olmuştu.

Noel'de tek başına oturduğu görüntüsü dayanılmazdı.

Kapıyı çaldım.

İçeriden bir hışırtı geldi. Kapının açılmasını beklerken sabırsızlıkla yerinde duramadım. Sonunda kapı açıldı ve karşımda, bol eşofman altı ve üzerinde kitapçının adı yazılı yeşil bir sweatshirt giymiş, yorgun görünümlü Juliet duruyordu. Beni görünce kırmızı çerçeveli gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Mutlu Noeller," dedim.

Ağzını açıp kapattı, sonra nihayet konuştu. "Ne ilginç bir kazak."

Aşağı baktım ve Sofiya'nın bana yaptığı o iğrenç Noel süveterini hâlâ giydiğimi fark ettim. Koyu yeşil renkteydi ve üzerine yapıştırılmış tinsel süsleri vardı.

"Noel ruhuna girmeye çalışıyorum."

Gülümsedi, ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Şey, buraya nasıl geldin? Hangi dairenin benim olduğunu nereden bildin? Bu binada yüzlerce daire var."

Kahretsin. KAHRETSİN.

İyi bir bahane bulmaya çalışırken aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Telefon rehberi," diye patladım.

Juliet, birkaç saniye boyunca acı verici bir sessizlikte kaldı. "Hâlâ öyle şeyler yapıyorlar mı?"

Havalı bir şekilde başımı salladım.

"Tabii. Peki... bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Ölümçül mafya liderlerinin önünde nasıl soğukkanlılığımı koruyabiliyordum da, Juliet'in yanında bir dakika geçirmek beni beceriksiz bir aptala dönüştürüyordu?

"Bu civardaydım." "*Bu civar*"ın ne anlama geldiğini göstermek istercesine koridorunu işaret ettim. "Ve ben

Noel'i nasıl kutladığını merak ediyordum.” O hiçbir şey söylemeyince, “Sana mesaj attım ama cevap gelmedi.”

Juliet dudağını ısırды ve bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden emindim, ama sonra kapıyı biraz daha açtı. “İçeri girmek ister misin?”

Rahat bir nefes aldım. “Evet.” O fikrini değiştirmeden içeri girdim ve kapıyı kapattım. Elbette bu daireye daha önce gelmişim, ama Juliet bunu bilmiyordu.

"Güzel ev." Güzel değildi. Duvarlarda su lekeleri ve yılların birikmiş boyası vardı, duvarlar o kadar inceydi ki komşusunun yan dairede hareket ettiğini duyabiliyordum.

Juliet burnunu kırıştırdı. “Teşekkürler.” Kollarını kavuşturdu ve gözlerim hemen göğüslerine kaydı. Sweatshirt’ü bol kesimdi ama tahminimce sütyen giymiyordu. Gözlerimi zorla başka yere çevirdim. Odaklanmalıyım.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu.

"Oh, hayır."

Ayakta durup birbirimize bakarken aramızda garip bir sessizlik çöktü. Gerçek bir işkence bile bu kadar kötü olamazdı — kesinlikle ağlıyor gibi görünen Juliet’in önünde, o berbat dairesinde, hiçbir şey yapmadan öylece durmak. Söyleyecek bir şey bulmak için etrafa göz gezdirdim. Dairesi tek odalıydı; köşede küçük bir yatak, yıpranmış bir ikili koltuk, üzerine mikrodalga yerleştirilmiş katlanabilir bir masa, tek bir sandalye ve bir mini mutfak bulunan tek bir büyük odaydı. Televizyon olmadığını fark edince kaşlarımı çattım.

“Eğlenmek için ne yaparsın? Televizyon yok.” Omuz silkti. “Çoğunlukla kitap okurum.”

"Bu sıkıcı olmaz mı?"

Ağzı açık kaldı. “Az önce okumak sıkıcı demedin, *değil* mi?”

Onun küstahlığı karşısında dudaklarım seğirdi. “Kim böyle bir şey söyler ki? Ama hayatında biraz değişiklik lazım.” Aklımda bir plan

, Juliet için işleri daha iyi hale getirebileceğim bir şey. Telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım.

“Akşam yemeğini yedin mi?”

"Ben... Romeo, burada ne işin var? Bana Mutlu Noeller dilemek istemen çok hoş, ama eminim gidecek daha iyi yerlerin vardır."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. “Hayır, stellina. Gidebileceğim daha iyi bir yer yok. Eğer kabul edersen, Noel’in geri kalanını seninle geçirmek istiyorum.”

Yanakları pembeleşti ve kendine daha sıkı sarıldı. "Oh. Tamam," diye fısıldadı.

“Peki, akşam yemeği için ne sipariş edelim?”

“Noel’deyiz. Her yer kapalı.”

Gülümsedim. “Burası New York. Burada her şey her zaman açıktır.”

İki kişilik koltuğa doğru yürüdüm ve oturdum, yanımdaki yastığı okşayarak. Juliet pembe tüylü çoraplarıyla sürünerek yanıma geldi ve dikkatlice yanıma oturdu.

"Çin yemeği sever misin?"

Başını salladı ve ona telefonumun ekranını gösterdim. “Beğendiklerini ekle, melek.”

Telefonumu sanki patlamaya hazır bir bomba gibi aldı ve sepete tek bir yemek ekledikten sonra geri verdi. Ben homurdandım ve siparişi vermeden önce altı şey daha ekledim.

"Harika, çok yakında gelir." İkimiz için kanepede zar zor yer vardı ve ben, uyluklarım onun uyluklarına değecek ve kolum kanepenin arkasına, omzuna birkaç santim uzaklıkta uzanacak şekilde uzanmaktan zevk aldım. "Bugün neler yaptın?" Parmaklarımla pembe saçlarının uçlarını çevirdim.

“Sanırım sadece bu kadar.” Sesinde, omuzlarının çöküşünde bir kırılganlık vardı.

"Noel'i kutlamıyor musun? Yoksa başka bir günü mü kutluyorsun?"

Juliet, parmaklarını sweatshirt'ünün kollarında kıvırdı. "Kutlayacak kimsem yok."

"Ne demek istiyorsun, tatlım?"

Boğazını temizledi ve bana zoraki bir gülümseme attı. “Bu kadar acıklı çıkmasını istemedim. Aileme en yakın kişi Arturo. Ama o artık New Jersey’de yaşıyor ve Noel’i torunlarıyla geçiriyor.” Derin bir nefes aldı. “Ama önemli değil. Benim için sıradan bir gün.” Sesinde, nefret ettiğim sahte bir neşe vardı.

İlk kez hayatımdan nefret ettim. Juliet’le olan bu *ilişkinin* her zaman geçici olacağından nefret ediyordum. Onu arkadaşlarımla Noel’i geçirmesi için davet edemediğimden nefret ediyordum, çünkü bu onun hayatını tehlikeye atardı. Kasap gitmiş olsa bile, mafya hayatım onun için asla güvenli olmayacaktı. Bugün buraya gelirken içgüdülerimle hareket etmiştim, ama uzak durmaya devam etseydim onun için daha iyi olurdu. Bu düşünce göğsümü o kadar sıkıştırdı ki nefes almakta zorlandım.

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Oldukça sakın geçti," dedim, içimi suçluluk duygusu kaplarken. "Arkadaşlarla yemek yedim."

"Bu çok güzel."

"Seni özledim." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım, ama Juliet’in yanaklarının mutluluktan pembeye dönmesi buna değdi.

Kapının çalınması beni başka bir şey söylemekten kurtardı.

"Yemeğimiz mi geldi? Çok çabuk oldu," dedi, kanepeden kalkarken. Ben de kalktım ve kapıyı ben açmak için onun önüne geçtim. Onu her şeyden ve herkesten korumak için içimden gelen dürtü çok güçlüydü.

Gözetleme deliğinden baktım ve kapıyı açtım.

“Bu yemek değil,” dedi.

“Gerçekten bir televizyona ya da pahalı bir oyun konsoluna ihtiyacım yok.” Kurulum ekibi işini bitirirken Juliet endişeyle konuştu.

Kolumu onun omzuna doladım. “İşte burada yanılıyorsun. Bu kesinlikle gerekli.”

Kapı çalındı. “Yemek gelmiş olmalı,” dedim.

Teslimatçıdan Çin yemeği poşetlerini aldım ve bahşiş olarak ona birkaç yüz dolar nakit verdim. TV kurulum ekibi de çıkarken onlara da aynısını yaptım.

"Romeo." Juliet, evini sanki hiç tanımıyor gibi etrafa bakınıyordu. Ona yeni bir kanepe ve yatak almam gerekiyordu. Yastıklar. Kitapları için raflar.

“Yemek yerken oynayacağımız bir oyun seçelim. Daha önce oynamadıysan, Mario Kart başlamak için iyi bir seçimdir.”

Hareket etmediğinde, ona yiyeceklerle dolu bir tabak hazırladım, onu ikili koltuğa itekledim ve tabağı kucağına koydum.

JULIET

“BU DÜĞMEYİ BASILI TUTARAK ONLARA ÇARPARAK EŞYALARI TOPLA

. Kabuk alırsan, korunmak için saklayabilir ya da birine atabilirsin. Sanırım hepsi bu kadar. Oynarken öğrenirsin.”

Yoshi ekranımdaki arabasında zıplarken, Bebek Peach de Romeo’nun ekranında bir şeyler bağıırıyordu.

Evet. *Baby Peach*.

“Başlıyoruz!”

Ekranımda geri sayım başladı ve ben kumandayla uğraşıyordum. Büyürken hiç video oyunlarına erişimim olmamıştı — bakıcı ailelerimden birinin PlayStation’ı vardı, ama onu kullanmama asla izin verilmemişti.

Yarış başladı, ama arabam stop etti ve ben de start çizgisinde mahsur kaldım.

"Ne oldu?" diye bağırdım ve düğmeye tekrar bastım. Arabam sonunda hareket etmeye başladı. "Herkes benden önde." Rekabetçi ruhum devreye girince dudaklarım istem dışı bir şekilde büzüldü.

"Onları senin için yok edeceğim," dedi Romeo.

Sesindeki yoğunluğa şaşırarak ona bir göz attım.

"Gözlerini ekrandan ayırma, bebeğim. Onları avlamalısın."

Moo Moo Meadows'ta ilerlerken gülümsemeden edemedim.

"Hayır! Bir ineğe çarptım!" diye bağırdım ve kontrol cihazını çevirerek yön değiştirdim.

"Al sana!" diye bağırdı Romeo, etrafındaki herkese kaplumbağa kabukları fırlatırken. "Neredeyse vardın." Omzuma hafifçe vurdu. "Hadi, hadi, hadi!"

Bitiş çizgisi görünür hale gelince çılgılık attım. Son bir ineği atlattım ve Princess Peach'i kıl payı geçerek on birinci oldum.

Romeo sıırttı. "Alışırısın. Başka bir pist deneyelim."

İki saat sonra, koltuktan zıpladım ve zafer işareti yaparak kollarımı havaya kaldırdım. "Al sana! Seni sonsuza kadar yendim!"

Romeo ayağa kalkıp beni belimden kavradı ve küçük odada beni döndürürken tezahürat yaptı. "Başardın. İnanılmaz. Hiç bu kadar yetenekli, bu kadar doğal bir Mario Kart yeteneği görmemiştim."

Burnumdan soludum. Tamamen abartıyordu. Kazanmamın tek nedeni, rakiplerimi sabote etmesiydi, ama umurumda değildi. Bu, hatırlayabildiğim en güzel Noel'di.

Romeo dönmeyi bıraktı ve beni yavaşça yere indirdi, ama kollarını belime sıkıca dolamış halde tuttu. Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesildi, yakınlığı her sinir ucumu elektriklendirdi. Yüzümü yukarı doğru eğdim ve sonra dudakları dudaklarıma değdi. Bu öpücük, mağazada paylaştığımızdan daha da yoğun ve sahipleniciydi. Elleri çenemi kavradı, parmakları saçlarımı karıştırdı.

"Lanet olsun, Juliet. Çok güzelsin. Çok mükemmelsin."

Dudaklarının baskısı onunla tartışmamı engelledi. Mükemmel olmaktan çok uzaktım, ama kollarında, ona neredeyse inanıyordum.

Elleri vücudumda dolaştı, sonra kalçalarımı kavradı ve sert penisini kasıklarımaya sürttü. Birden ayrıldı

Öpüşmemizi bir küfürle sonlandırdı ve sonra ikili koltuğa oturdu; beni aşağı doğru çekerek bacaklarımın üzerine oturmamı sağladı.

"İşte böyle, stellina. O ateşli küçük amcığını sikime sür." "

Yanaklarım kızardı. Vay canına, bu bir üst seviye müstehcen konuşmaydı. Ne yaptığımı bilmiyordum ama onu memnun etmek için çaresiz bir arzuyla kalçalarımı hareket ettirdim.

"Çok iyi gidiyorsun. Beni kullan. Kendini iyi hissettiren ne varsa yap."

Bu tehlikeli bir teklifti. Ona ne kadar takıntılı olduğumu anlamamış mıydı? Bu anı ne kadar hayal ettiğimi?

Bir ritim yakalamaya çalışırken, dengeyi sağlamak için omuzlarına tutundum. Giysilerimizin üzerinden bile klitorisime uygulanan baskı, içimde zevk kıvılcımları uyandırdı.

"Romeo," diye nefes
nefese söyledim.

"Benim Juliet'im."

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve cesaretimi toplayıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Saçları çok yumuşaktı. Dokunuşuma doğru eğildi ve avucumu öptü.

Parmakları kalçalarımın gömüldü, sonra bir eli gömleğimin altına girip sırtımı okşadı.

Titredim.

"Daha ileri gitmek ister misin?"

Başımı salladım. Bunu düşünüyordum, hayal ediyordum. Tüm kötü anıları silip, yerine Romeo'yu koymak istiyordum.

Beni daha sıkı sarıldı. "Bunu senden duymam lazım."

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım.

"Aferin sana. Ama devam ederseniz, televizyonu kapatmamız gerekecek çünkü Mario Kart müziği eşliğinde seninle sevişmeyeceğim."

Kahkahalar patladı içimden ve o da bana katıldı, ikimiz de titrerken beni göğsüne sıkıca çekti.

"Unutulmaz olurdu," dedim.

"Sanki bunu unutabilirmişim gibi."

Sesi o kadar samimiydi ki nefesim kesildi. Ben bir şey söyleyemeden, uyluklarımın arkasını kavradı ve kanepeden kalktı, bu da beni çığlık attırdı.

"Beni yere indir," diye bağırdım, kollarımı ve bacaklarımı ona sıkıca sarıldım.

"Hayır, sanmıyorum. Seni böyle tutmayı seviyorum." Beni kollarında salladı, bu da amımın onun sikine sürtünmesiyle daha da ıslanmasına neden oldu.

Romeo, bir şekilde eğilip televizyonun uzaktan kumandasını aldığı anda kaslı kollarını kullanmaya başladı. Beni düşüreceğine emin olarak vücuduna sıkıca sarıldım ve yine çığlık attım. Ama o televizyonu kapattıktan sonra yatağıma doğru üç adım attığında ben güvenli bir şekilde kollarında kaldım.

O oturdu, ben de üzerine bacaklarımı açarak oturdum.

Romeo yatağımdaydı. Bir yetim çocuk yardım kuruluşundan aldığım minicik yatak. Bu adamın nasıl burada olduğunu, onun dünyası ile benimkinin nasıl kesiştiğini anlayamıyordum, ama işte buradaydı. Bana sanki özel bir şeymişim gibi bakıyordu.

"Çok güzelsin." Parmaklarıyla sweatshirt'ümün altını çekip çıkardı ve beni siyah tişörtümle baş başa bıraktı. Sırttı ve eli hemen göğsümü kavradı. "Siktir, sütyen giymediğini biliyordum. Çok seksisin."

Tişörtümün eteğini çekiştirdi, ben de kollarımı kaldırdım. Vücudumun nasıl görüldüğünü bilmiyor değildi tabii ki, ama burada oturmuş, tüm yağ katmanlarım ortada kalmış haldeyken, kaçıp saklanmak istedim. Ama sonra gözlerindeki o ateşli bakışı gördüm, ellerinin yanlarımı yukarı aşağı okşarkenki o saygı dolu, çaresiz dokunuşunu hissettim. İnleyerek öne eğildi, meme ucumu ağzına aldı ve sertçe emdi. Küçük bir çığlık atarak ona doğru eğildim.

"İşte böyle, tatlı kız. Kendini bırak."

Diğer meme ucumu da ağzına aldı ve nazikçe ısırdı. Acı doğrudan klitorisime gitti ve ona sürtünmeye devam ettim, aramızda kat kat

. Utangaç ellerim gömleğinin altına uzandı. Gömleğimi çıkarmama yardım etti ve altın rengi, kaslı göğsünü ortaya çıkardı. Göğüslerim çıplak tenine bastırdı, vücudundaki sıcaklık içimi titretip meme uçlarımı sertleştirdi.

Dudakları vücudumda yukarı doğru ilerledi, sonunda başımı kucaklayıp dudaklarımı öptü. O kadar sıcaktı ki, pencerelerimden sızan soğuk hava akımıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Beni sırt üstü çevirirken istem dışı bir inilti çıkardım. Elleri belimdeki kemerin üzerindeydi ve devam ederse bulacağı yara izleri yüzünden donakaldım.

"Bekle."

Romeo hemen durdu, elleri kalçalarımın gitti ve sıkıca kavradı.

"Acaba..." Boğazımı temizledim, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Işıkları kapatabilir misin?"

Ellerini tenime bastırdı ve yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde üzerime doğru eğildi.

"Seni görmek istiyorum." Sesi çok yoğundu ve uzun zamandır ilk kez, belki de görülmek istiyordum. Ama şu anda risk çok büyüktü. Yara izlerimi görürse tiksindir miydi?

"Lütfen," diye fısıldadım.

Çenesi seğirdi. "Eğer ihtiyacın buysa. Ama bir dahaki sefere seni görmek istiyorum." Yüz ifadesi sertti ve ben başımı salladım. İçimi bir endişe ve heyecan dalgası kapladı; Romeo'nun beni tamamen göreceği düşüncesinden kaynaklanan endişe ve *bir dahaki sefere* dediği için duyduğum heyecan.

Işıkları kapatıp yatağa döndüğünde oda karanlığa büründü. Böylesi daha iyiydi, daha güvenliydi, ama onu artık görememekten pişmanlık duydum. Pencereden süzülen soluk ay ışığı, iri vücudunu arkadan aydınlatıyordu. Eşofman altımı aşağı çekti ve ellerini çıplak tenimde yukarı doğru kaydırdı, ta ki külotuma ulaşana kadar. Yüzünü külotuma bastırdı ve inleyerek nefes aldı.

"Kokun çok güzel." Sözlere, yüzünün *orada* olmasıyla ilgili tüm endişelerimi dağıttı ve ben daha da ıslanırken inledim.

Ben daha fazlasını isteyene kadar uyluklarımın içini baştan aşağı sıcak öpücüklerle kapladı.

"İşte benim kızım. Dokunuşuma bu kadar aç."

Hiç tereddüt etmeden iç çamaşırımı aşağı çekerek beni çıplak bıraktı. Derin bir nefes aldım; bu kadar açıkta kalmak yüzünden kalbim deli gibi çarpıyordu. Göğsümde bir panik dalgası yayıldı ve nefesimi düzenli tutmaya zorladım. Ama sonra elini uzatıp vücudumun üzerinden aşağı doğru okşadı ve gerginliğim bir anda dağıldı.

Bu Romeo'ydu.

Onun için ilişkimizin ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama nazikti ve beni gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. O güvenilirli. Bunu istiyordum.

Yumuşak, ıslak dili amımı yukarı doğru yaladı ve ben bu his karşısında nefesimi tuttum. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve lanet olsun, ne kadar çok şey kaçırmışım. İçten içe bunun bu kadar iyi olmasının sebebinin Romeo olduğunu biliyordum.

"Çok tatlı," diye inledi.

O devam ederken inledim, dili klitorisimin etrafında dolanıyor ve zevkimi artırıyor.

"Romeo," diye neredeyse bağırdım, kalın parmağı içime girdiğinde.

Küfretti. "Adımı haykırmanı duymaya bayılıyorum." Tekrar daldı, bu sefer parmağını içeri dışarı sokarken klitorisimi emiyordu. Girişime bir parmak daha koyduğunda biraz gerildim, ama klitorisimden gelen bir zevk dalgası, ikinci parmağını içime yavaşça sokarken gevşememe yardımcı oldu.

O kadar iyi hissettiriyordu ki ve zevk dalgaları artıyordu, ama bir türlü orgazm olamıyordum. Vibratörümü kullandığımda bile, orgazm olmam uzun zaman alabiliyordu.

"Üzgünüm," dedim birkaç dakika sonra.

Romeo hoşnutsuz bir ses çıkararak dudaklarını çekti.
"Üzgün mü? Ne için?"

"Bu kadar uzun sürdüğü için. Eğer sen... devam etmek zorunda değilsin," sözümü yarım bıraktım.

"Ne olursam?"

"Sıkılırsan," diye
patladım.

O vücudumun yukarısına doğru ilerlerken ben de kaskatı kesildim. Durabileceğini söylemiş olsam da, durmak istemesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Yüzü, karanlıkta gizlenmiş bir şekilde benim yüzümün üzerinde asılı kaldı.

"Beni dinlemelisin, Juliet. Senin o tatlı amını yalamaktan sıkıldığım gün... o zaman, kafama bir kurşun sıkabilirsin."

"Ne?" diye hırıltıyla sordum.

O kıkırdadı. "Demek istediğim, bu asla olmayacak, melek. Bütün gece sürse bile umurumda değil. Senden orgazm olacağım." Burnunu yüzümün yanından aşağı doğru sürttü. "Birden fazla orgazm."

Tartışmaya başladım ama o beni bir öpücükle susturdu. Dudaklarında kendi tadımı hissettim ve hoşuma gitti. Onun güven verici sözleri içimi kapladı, göğsümdeki rahatsız edici gerginliği hafifletti.

"Şimdi, beni zevkimden alıkoyuyorsun, yani gerçek bir itirazın yoksa, devam edeceğim."

Parmaklarım yüzündeki sakallara dokundu. "İtirazım yok."

Beni tekrar öptü. "Aferin kızıma."

Bu sefer, beni tekrar yalamaya başladığında, kendimi rahat bırakıp bu anın tadını çıkardım. Gözlerim kapandı. Romeo her yerdeydi — eli kalçamı sıkıyor, nefesi cinsel organımı okşuyor, parmakları içimdeydi.

Zevkim bir dalga gibi yükseldi. Romeo bacaklarımı daha da açtı ve beni istediği yere yönlendirerek kontrolü ele almasına karşı inledim. Sert eli vücudumda yukarı doğru ilerleyerek göğsümü sıkmaya başladı. Meme ucumu çimdikleyip aynı anda klitorisimi emdiğinde orgazm oldum.

Bu ani orgazm nefesimi kesti. Orgazm, Őimdiye kadar yařadıklarımđan daha uzun sűrdűđű için dudaklarımdan istem dıřı inlemeler sızdı. Yatađa tamamen gevřediđimde, Romeo parmaklarını içimden çıkardı ve bana son bir yalamada bulundu.

"ok iyiydin, gűzel kız. Bak, benim için nasıl da dađıldın."

Beni kollarına çekti, sanki yakınlığa ve gűvenceye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi eli sırtımda yukarı aşağı dolaştı.

Bařka birinin ellerinde yařadıđım ilk orgazmdı – tabii ki o bunu bilmiyordu. Deneyimsizliđim yűzűnden onu kaçırmak istemedim, bu yűzden ona daha sıkı sarıldım; onun vűcudunun içine girip daha da yakınlalařabilmeyi diledim. Kalın kolları beni sıkıca sardı, beni dűnyadan korudu.

"Teřekkűr ederim," diye fısıldadım. Bunu sűylemek aptalca geliyordu ama ona minnettarlıkla doluyordum — burada olduđu, beni yalnızlıđımdan kurtardıđı, zevkime űnem verdiđi için.

"Ah, Juliet. Bunun için bana teřekkűr etmene gerek yok. Aslında, bir kraliçe gibi bunu talep etmelisin."

Gűlűmsememi bođazına bastırdım. "Samalamayı kes."

Ŭstűme yuvarlandı. "ok ciddiylim. Senin merhametine kalmışım." Vűcudunun ağırlığı beni yatağa bastırdı, titrememe neden oldu. Kendimi ona doğru kıvrılmaktan alıkoyamadım. Muhtemelen pantolonunda ıslak bir leke bırakıyordum, ama umursamıyordum. Onu çıkarmasını istiyordum.

"Tamamen ve tamamen senin merhametine kalmışım," diye inledi, sert penisini bana bastırarak.

"O zaman bunları çıkar." Sűzlerim bir emirden çok çekingen bir űneri gibi çıktı, ama Romeo bana derin bir űpűcűk vererek cevap verdi.

"Senin isteğin benim için emirdir."

Ŭzerime tekrar uzandığında, karnıma űn sıvısını akıtarak ıslak bir leke bırakma sırası ondaydı. Őimdi ışıklarının onu çıplak gűrebilmeyi dilerdim.

Merakım galip geldi, kendimi aramızda elimi kaydırmaktan alıkoyamadım; parmaklarım sertleşmiş penisini kavradı. Ya da *tam olarak* kavrayamadı, çünkü o çok büyüktü, kullandığım vibratörden çok daha büyüktü. Elimi pürüzsüz, sıcak derisi üzerinde yukarı aşağı gezdirdim.

"Siktir, bebeğim. Aynen öyle." Romeo elime doğru itti ve parmaklarım penisinin başındaki sert bir şeye dokundu. Donakaldım. Bunu hayal etmediğimden oldukça emindim.

"Şey..."

O güldü. "Devam et, dokun."

Parmaklarım iki küçük metal topa değene kadar elimi hareket ettirdim. "Piercing mi yaptırdın?" diye ciyakladım.

"Mmm." Dudaklarını yüzümün yanından aşağıya doğru kaydırıldı. "Söz veriyorum, çok hoşuna gidecek."

"Sığacağından bile emin değilim."

"Ah Juliet, hâlâ anlamadın mı? Sen benim için yaratılmışsın."

Penisinin başı girişimi okşarken, ben onun elinde hamur gibiydim. İçime girmesini bekliyordum, ama o bunun yerine üstümde dondu ve küfretti. "Kahretsin, prezervatifim yok."

Gözlerimi kıptım. Doğru, bunu düşünmem gerekirdi. "Bende de yok."

"Doğum kontrolü kullanıyor

musun?" "RİA'm var."

"Tüm testlerim negatif çıktı. Her zaman prezervatif kullanırım."

Sorumlu davranış, durup korunana kadar beklemek olurdu, ama önümüzdeki otuz saniye içinde o içimde olmazsa ölecekmişim gibi hissettim.

"Tamam," dedim.

"Tamam mı?"

"İçime girmeni istiyorum."

İnledi ve ilk santimi içeri ittiğinde girişimde bir gerginlik hissettim. Kaslarım kasılırken Romeo parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "Şşş, endişelenecek bir şey yok

." Başparmağı klitorisime bastırdı. "Benim için sıırıslıklamsın. O aç küçük amcığına gireceğim, seni dolduracağım. Seni çok sert bir şekilde boşaltacağım."

Kaslarım gevşeyene kadar parmaklarıyla klitorisimi okşayarak benimle oynamaya devam etti.

"İşte böyle, benim uslu kızım. Benim için çok iyi gidiyorsun."

Birkaç santim daha içeri girdi ve dudakları benimkilere değdi, inlememi yuttu.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki." Kalçalarını esnetti, daha da içeri bastırdı. Her hareket, içimden küçük acı ve zevk dalgaları geçirdi. Zaten o kadar doluydum ki, daha fazlasını nasıl sığdıracağımı bilmiyordum.

Burnu yanağımdan aşağı kaydı ve çenemden aşağı doğru bir çizgi çizerek öptü. "İyi misin?" Sesi ve kasları gergindi, sanki kendini tutmak ona büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi.

"Zaten çok doluyum," diye nefes nefese söyledim.

Derin kahkahası içimde yankılandı. "Egom için çok iyisin." Eli kalçamı kavradı, bacağıma daha yukarı itti ve beni daha da açtı. Son bir sert itişle, içime tamamen girdi.

Çıglık attım; gerilmenin verdiği zevke bir anlık acı eşlik etti. Romeo'nun övgü dolu sözler fısıldadığını fark edene kadar, nefes nefese orada uzandım. Yüzü benimkine yapışmıştı, dudakları kulak kepçeme dokunuyordu. "Özür dilerim, güzel kız. Bir şeyin yok. Çok iyi gidiyorsun. Beni içindeki en derinlere kadar aldın, tam bir uslu kız gibi."

Paniklemenin, vücudumun bu hisleri bir tecavüz olarak yorumlamasının gelmesini bekledim, ama bu hiç olmadı. Kollarımı Romeo'nun boynuna doladım, yüzümü boynuna bastırdım ve kokusunu içime çektim. Her nasılsa, vücudum onunla güvende olduğumu biliyordu.

"Bu ilk seferin mi?" diye mırıldandı.

Yüzümü olduğu yerde tuttum, onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddettim. "Hayır."

"Tamam, bebeğim." Yanağıma öptü. "Sadece rahatla ve seni iyi hissettirmeme izin ver." Neredeyse tamamen dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri girdi.

Bu sefer tamamen zevkti ve çığlığını tutamadım. "Aman Tanrım." O sert itişlerini sürdürürken omuzlarına sarıldım, eli tüm bu süre boyunca klitorisime baskı uyguluyordu. Piercingi içimden zevk dalgaları geçirdi ve yüksek sesle inledim. Utançtan yanaklarım kıpkırmızı olunca elimi ağzıma götürdüm ve ağzımı kapattım.

Hayatta seks sırasında sesimi yükselteceğimi hiç düşünmemiştim. Mümkün olduğunca az yer kaplamak için kendini küçültmeye çalışan ben. Ama Romeo benden yüksek sesli inlemeler koparıyordu ve bana, dairenin kağıt kadar ince duvarlarından sık sık duyduğum o seslerin ne olduğunu anlamamı sağlıyordu.

"Hayır," dedi, elimi çekerek. "Hepsini duymak istiyorum. O seslerin her biri bana ait."

İçimde bir noktaya dokundu ve beni tekrar inlemeye zorladı. "Biri duyacak," diye nefes nefese söyledim.

"İyi. O zaman senin tamamen bana ait olduğunu anlarlar."

Sadece bu geceyi mi kastetti, yoksa daha fazlasını mı?

Bu ilişkinin ne kadar derinlere battığımı fark ettim. Her mesaj ve gece yarısı gelen her telefon, etrafıma sıkı bir altın ağ örmüş, beni uğruna her şeyi yapabileceğim bu adama bağlamıştı.

Bu hissi daha fazla yaşamak için

her şeyi. İlgi görmek için.

Neredeyse sevilmek gibi bir duyguydu ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Lanet olsun, Juliet. Gelmen lazım, melek. Daha fazla dayanamayacağım."

Tüm vücudum elektriklenmişti, teninin benimkine değmesi hem çok fazla hem de yetersiz geliyordu. "Yapamam," diye bağırdım. Hiç arka arkaya iki kez boşalmamıştım.

"Tabii ki yapabilirsin." Dudaklarımı ısırđı ve penisi, mümkün olduğunu dűşündüđümden daha da derine girdi. "Bana bir tane daha ver, güzel kız."

Usta parmakları klitorisimi okşadı. Bacaklarım titredi ve yıldırım gibi zevk dalgaları karnımdan geçip gitti, ta ki orgazm olup nefesim kesilene kadar. Birkaç saniye sonra Romeo inledi, vücudu benim üzerimde kaskatı kesildi. Yüzünü saçlarıma gömdü, odayı dolduran tek ses, düzensiz nefeslerimizdi.

Aramızda hiçbir mesafe kalmasını istemediğimden kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına doladım. Göğsümde duygu dalgaları kıvrılıyordu ve beni saran duygulardan dolayı gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Romeo bizi yuvarladı, böylece ben onun üstüne çıktım; içimde, yumuşamaya başlayan penisi hâlâ inanılmaz derecede büyüktü. Üstünden kalkmak istedim, ama elleri uyluklarımı sıkıca kavradı.

"Lütfen, seni burada tutmama izin ver, sadece birkaç dakika."

Vücudumda bir endişe ve huzursuzluk dalgası yayıldı, ama bu anın tadını çıkarmak için bunu bir kenara ittim. Göğsüne tekrar sokuldum, parmakları uyluklarım ve kalçamda küçük, yatıştırıcı daireler çizerken ona eriyip gittim.

ROMEO

SONUNDA JULIET'TEN ÇIKMAK ZORUNDA KALDIĞIMDA,
hemen kalkıp tişörtünü ve eşofman altını giydi ve banyoya girdi. Kahretsin. Onu temizleyen, ona bakan kişi ben olmak istiyordum. Yatak başındaki lambayı yaktım ve boxerımı aldım.

Banyodan çıktığında, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu. Kendinden emin görünmemesi hoşuma gitmedi, sanki her an dağılacakmış gibi görünüyordu.

Kollarımı açtım ve o hızla odayı geçip bana atladığında içimi bir rahatlama kapladı. Onu yakaladım, göğsüme sıkıca sarıldım ve ikimizi yatağa yatırdım. Ama Juliet kollarımda huzursuzlanıyordu ve ben giderek daha fazla endişeleniyordum. Onu üzecek bir şey mi yapmıştım acaba?

"Ne oldu tatlım? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

O homurdandı. "Hayır, ben sadece..." Aniden doğruldu. Ben de kaşlarımı çattım ve onun peşinden doğrulup sırtını elimle okşadım.

"Ne oldu?"

Ellerini yüzüne bastırdı. "Bilmiyorum. Sadece bunalmış durumdayım."

Yanağından bir gözyaşı süzüldüğünü fark edince kalbim bir sarsıntı geçirdi.

Lanet olası bir *gözyaşı*.

Yataktan kalkıp önünde diz çöktüm. “Seni incittim mi? Lütfen nasıl düzeltebileceğimi söyle.”

Kafasını salladı. “Hayır, senin yaptığın bir şey yüzünden değil. Ben sadece —” Sıkıntılı bir ses çıkardı. “Yoga yapmam lazım,” diye patladı.

Daha fazla açıklama yapıp yapmayacağını görmek için bekledim, ama başka bir şey söylemedi. Bu durum beni tamamen aşmıştı. Hiç ilişki yaşamamıştım, sorunları şiddet ya da parayla çözmeyi tercih ederdim. Bu tamamen daha karmaşık bir şeydi, ama umurumda değildi. Juliet için her şeyi yapabileceğimi hızla fark ediyordum.

“Tamam,” dedim, bacağını nazikçe sıkarak. “Hadi biraz yoga yapalım.”

Ellerini indirdi ve ben kendimi tutamayıp yanağını avuçladım. O kadar üzgün görünüyordu ki.

"Deli gibi konuştuğumu biliyorum." Çenesi gergindi, sesi savunmacıydı.

"Deli gibi gelmiyorsun. Sadece sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum."

Titrek bir nefes aldı ve yatağının altından bir yoga matı almak için yanına çömeldi.

"Sadece bir matım var, ama sen de bana katılmak istersen kullanabilirsin."

Lanet olsun. O çok tatlıydı.

"Sen kullan, bebeğim. Ben senin peşinden gelirim."

Kararsız görünüyordu, ama onu nazikçe dürttüm ve o da inanılmaz derecede dar olan yerden matı serdi. Yanına sıkışmam için zar zor yer vardı.

Ayağa kalkıp bir dizi esneme hareketi yapmaya başladı; ben de elimden geldiğince onu taklit ettim. Her gün birkaç saat spor yaptığım için ona ayak uydurmak benim için kolay olmalıydı. Ama sonra denge pozlarına geçtiğinde ben neredeyse kıkımın üstüne çakılacaktım, oysa kızım titremiyordu bile. Ben yine düşmek üzereyken o gülümsemesini zor tuttu.

"Hmm, hadi yere geçelim."

Minnettarlıkla onu takip ettim, o yüzüstü uzanıp göğsünü yerden kaldırırken kışının manzarasının tadını çıkardım.

Neden yoga yaptığımızı anlamıyordum, ama kesinlikle bundan nefret etmiyordum.

Sessizce devam ettik, tek ses kaynağımız uzaktaki trafik sesleriydi. Sonunda Juliet hareketsiz kaldı, sırt üstü yatıyordu. Elim eline değdi ve o da elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Sanki bir şey söylemek istermiş gibi keskin bir nefes aldı. Onun için sabırlı olabilmek için tüm içgüdülerime karşı gelerek bekledim.

"Bu benim ilk seferim değildi, ama seks yapmak istediğim ilk seferdi."

Sessiz sözleri bir an havada asılı kaldı, sonra düştü ve kurşun gibi göğsümü deldi. Öfke içimi kaplarken elini sıktım, ama kendimi yerde yatmaya zorladım.

"Bana ne olduğunu anlatır mısın?" Sesimi yumuşak tuttum.

"Çok aptaldım. Arkadaşlarımla Vivian'ın yirmi birinci yaş gününü kutlamak için bir kulübe gitmiştik. Orada bir adamla tanıştım. Gecenin çoğunu birlikte dans ederek geçirdik ve bana gerçekten ilgi duyuyor gibi görünüyordu."

Sanki birinin ona ilgi duyması şok edici bir şeymiş gibi konuşuyordu, oysa o benim tanıştığım en güzel, en harika insandı.

"Telefon numaralarımızı değiştik ve bana çıkma teklif etti. Beni güzel bir yere götürmek istediğini söyledi. Doğu yakasındaki bir restorana gittik. Akşam yemeği boyunca çok özenli ve çekiciydi. Kendimi özel hissettirdi. Yemekten sonra arabasına bindim. Beni eve götüreceğini sanıyordum ama bunun yerine evine götürdü. Onunla içeri girmek beni biraz tedirgin etti ama sadece biraz kalıp sonra beni eve götüreceğini söyledi."

Bundan nefret ediyordum. Sanki acıdan uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi, hikayeyi robot gibi anlatışından nefret ediyordum.

Elini sıktım. “Artık güvendesin.”

Titreyerek nefes aldı. “Öpüşmeye başladık ve hoştu, ama sonra sürekli kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştı. Hayır dedim ve hemen geri çekildi, ama yine de tedirgin hissediyordum. Eve gitmek istedim, ama kalmam gerektiğini ve benim izlememi çok istediği bir film izleyebileceğimizi söyledi. Oradan ayrılmalıydım, ama ilgiye çok muhtaçtım.” Sesi titredi. “Çok acınası bir durumum. Özel ve arzu edilen biri gibi hissetmek hoşuma gitti, o yüzden kaldım.”

“Kendin hakkında böyle konuşma.” Sesim kısılmıştı, boğazımdan çakıl taşı gibi çıkıyordu. “Lütfen, canım. Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Yine burnunu çekti ve ben de boş elimle uzanıp yanağından akan gözyaşlarını sildim.

"Bana bir gazoz aldı," diye devam etti. "İçine bir şey katmış olmalı çünkü ondan sonra her şey bulanık. Uyandığımda sabah olmuştu. Sanki sadece uykuya dalmışım gibi davrandı ama aşağısı ağrıyordu ve kanıyordu, onunla seks yaptığımızı biliyordum. O benim ilk seferimdi."

"Piç kurusu," diye mırıldandım. Juliet'i göğsüme çekmek, onu kimseye bir daha zarar verememesi için kaçırmak istedim, ama hikayesini bölmek istemedim.

"Eve gitmeyi başardım ve kendimi daireme kilitledim. Ve o zaman arkadaşım Breanna'nın..."

Yumuşak hıçkırıklar göğsünü sarsarken sesi kırıldı. Sabrımın sınırına gelmiştim. Elimi uzattım ve Juliet'i nazıkçe çekerek kendimi göğsüme yasladım. Onun dokunuşu beni o kadar sakinleştirdi ki içimdeki canavar geri çekildi.

Şimdilik.

Bu tecavüzcüyü avlamaya çıktığımda onu serbest bırakacaktım. “Breanna ne oldu?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“İntihar etti. Zor bir dönemden geçiyordu, ama o gece, o beni aramıştı. Ve ben cevap

cevap vermedim.”

Onu daha sıkı sarıldım. “Senin suçun değil. Hiçbiri—ne onun yaptığı, ne de onun yaptığı.”

“Ama onunla gitmemiş olsaydım, telefonuma cevap verirdim. Ya onu durdurabilseydim?”

Çıplak göğsüme damlayan her bir gözyaşı, sanki küçük asit damlaları gibiydi. Onları içime aldım, sanki onun acısının bir parçasını üstüme alıyormuşum gibi hayal ettim.

“O acı çekiyordu, ama sen de öyle. Ve kendini suçlamak o acıyı sadece artırır.” Bu sözleri söylerken, aslında kendime söylüyor olabileceğimi fark ettim. Ama içimde bir karanlık vardı. O beni kirletiyordu, ellerimi kirletiyordu; oysa Juliet yıldız ışığı kadar saftı.

“Cenazesine gitmedim,” diye fısıldadı Juliet. “Arkadaşlarım beni aramaya çalıştılar. Buraya geldiler ama kapıyı açmadım. Çok utanıyordum. O zamana kadar dışarı çıkmaktan da ödüm kopuyordu. Çocukluğumda başıma gelen bir olaydan sonra dar alanlardan hep çok korkmuşumdur. Ama artık geniş alanlarda da panik oluyorum. Dışarı çıkmak benim için her zaman zordu, ama arkadaşlarım yanımdayken yapabiliyordum. Ancak son iki yılda durum daha da kötüleşti. Nasıl olduğumu gördün. Rotamdan sapamıyorum. Zihnimde güvenli olarak kabul ettiğim sadece birkaç yer var.”

Ona gençken ne olduğunu sormak istedim. Ailesini kaybetmesiyle bir ilgisi var mıydı? Juliet gibi değerli birinin içinde bu kadar büyük bir travma barındırıp yine de bu kadar tatlı olabilmesini anlayamıyordum.

“Benim yanımda güvendesin, melek. Her zaman.”

Sonunda göğsüme yaslanarak rahatladı ve kollarını bana doladı. “Senin yanında kendimi bu kadar güvende hissetmem mantıklı gelmiyor, ama öyle hissediyorum.”

Ellerimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. Onun güveni, bana verilmiş en büyük hediye idi.

“Olanlardan sonra, video görüşmesi yoluyla birkaç ücretsiz terapi seansı yaptım. Şiddet mağdurları için bunları karşılayan bir devlet hibesi vardı. Bana bunaldığımda yoga yapmayı öğreten oydu.”

“Seni bunaltmışım.” Mide bulantısı hissederek zorlukla yutkundum.

Bana daha sıkı sarıldı. “Hayır, senin yaptığın bir şey yok. Ben istedim. Vücudum sadece... sonrasında bir tepki gösterdi.”

“Bilsem, ben...” Neyi farklı yapardım bilmiyordum, o yüzden sözümü yarım bıraktım. Tek bildiğim, onun için her şeyi yapardım.

“Bana farklı davranmanı istemiyorum.” Göğsüme yaslandı ve ağlamayı kestiğini görünce rahatladım. “Senin farklı olmanı istemiyorum. Keşke ben farklı olsaydım.”

“Hayır,” diye homurdandım, elimle saçlarını kavradım. “Sen lanet olası mükemmelsin.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Ben trençkot giymiş bir yük yığınıyım.”

Onu daha sıkı sarıldım. “Seni bir trençkot gibi giyeceğim.”

Bir an sessizlik oldu, sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

İnledim. “Bu romantik bir cümle olacaktı.” “Oh, merak etme. Öyle oldu. Romantizmin zirvesi.”

Kıçına hafifçe vurdum ve sonra elimi orada tutarak, sanki o benim kişisel stres topummuş gibi nazikçe yoğurdum. Ona doyamıyordum. Benim Juliet'im.

“Hatırlamadığım bir şey için bu kadar üzölmek aptalca. Neden bu kadar kafama takıyorum bilmiyorum.”

Çenemi sıktım. “Öyle deme. Başına gelenler korkunçtu. Bilincini kaybetmiş olmak belki de daha da kötüdür, çünkü beynin boşlukları doldurmak için acımasız hikayeler uydurabilir.”

Burnunu çekti ve göğsüme yaslanarak başını salladı.

“Sonra polise mi gittin? Yoksa hastaneye mi?”

"Hayır. Korkmuştum. Bana inanmayacaklarını düşündüm."

Parmaklarımla saçlarını okşadım. Son birkaç yıldır adaletin yerini bulmaması beni çok üzüyordu, ama artık adaleti sağlayabileceğim için içimde garip bir zevk uyandı. "Adı ne?" Sanki hava durumunu soruyormuş gibi ses tonumu sabit tuttum.

"Şey, neden?"

"Sadece merak ettim."

"Nedense sana inanmıyorum." "Juliet."

"O geçmişte kaldı. Önemli değil."

"Kesinlikle önemli."

O homurdandı. "Sadece ilk adını biliyorum. Chase."

Elimde pek bir şey yoktu, ama bu beni durduramazdı. Tecavüzcü yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Yumuşak bir sessizliğe büründük. Parmaklarımı yüzünde gezdirdim ve keşke hala çıplak olsaydı diye düşündüm, ama artık neden örtünmüş olmaktan daha rahat hissettiğini anlıyordum. "Sana acı vermediğimden emin misin?"

"O anormal büyüklükteki aletinle mi? Sanırım hayatta kalabilirim."

Kıçına tekrar bir şaplak attım, küstahlığı içimi rahatlattı. Ona soracak çok daha fazla sorum vardı, söylemek istediğim çok daha fazla şey vardı, ama şimdilik onu kucaklamak yeterliydi.

"Bana güvendiğin için teşekkürler, Juliet." "Burada olduğun için teşekkürler, Romeo."

JULIET

ROMEO

Seni özlüyorum, tatlı kız

JULIET

Ben de seni özledim. İşler nasıl gidiyor? Patronunun karısı bebeğini doğurdu mu?

ROMEO

Evet, bugün erken saatlerde. Şu anda hastaneden çıkıyorum.

JULIET

Onları ziyarete gitmen ne güzel.

ROMEO

Bu akşam patronumun yerine bakmak için işlerim var ama yarın akşam boşum.

JULIET

Hay aksi. Planlarım var.

ROMEO’NUN YANITLIYOR

MESAJ GELDİ

BİR YILDIRIM

HIZLA VE

BEN

gölümsedim.

ROMEO

Ne planları lan?

JULIET

Bu çok önemli bir Mario Kart turnuvası

ROMEO

Juliet.

JULIET

Romeo.

ROMEO

Brat. Saat yedide akşam yemeğiyle geleceğim.

JULIET

Ne kadar otoriter

Bu akşam kitapçının sessiz olması iyi olmuştu, çünkü telefonuma bakıp bir aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyordum. Noel'in ertesi sabahı, Romeo yanıma yapışık halde uyanmıştım. Yatağım küçüktü, bu yüzden ikimizden biri yatağın kenarından düşmeden uyuyabilmemizin tek yolu buydu, ama kolları ve bacakları bana sarılmış, sıkıca tutunmuştu. Yine sevişmiştik ve Romeo ben üç kez orgazm olana kadar durmamıştı.

İkimiz de ayrılmak istemiyorduk, ama Romeo, patronunun karısının bebek beklediği için fazladan iş alacağını söylemişti. O sabah ayrıldığından beri, gün boyunca bana sürekli mesaj attı ve çoğu gece yine telefonda konuştuk.

Hayatımdaki her şeyin... *iyi* olduğunu kabul etmek benim için zordu. İyiden de öteydi. Parmaklarım, sadece bakiyeyi görmek için milyonuncu kez otomatik olarak banka uygulamama gitti. 10.583 dolar. O rakamı her gördüğümde kalbim çarpıyordu. On bin dolarlık hibe hesabıma yatırıldıktan sonra, bu şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazla, hayal edebileceğimden daha fazla paraydı. Noel'den önce Çocuk Hizmetleri İdaresi'nden mektubu aldığım da, bunun bir dolandırıcılık olduğundan emindim. Ama sonra para banka hesabıma yatırılmıştı. Mektupta, bir hayırseverin sistemden yaş sınırı dolduğu için ayrılan çocuklara doğrudan verilmek üzere para bağışladığı yazıyordu. Neden benim seçildiğimi ya da nasıl

banka bilgilerim. Bunun bir hata olduğunu ve parayı geri alacaklarını söyleyen başka bir mektup gelmesini bekleyip durdum, ama hesabımı her kontrol ettiğimde para hâlâ oradaydı.

Akşam kitapçıyı kapatırken, bu parayı neye harcayabileceğimi hayal ettim. Daha güzel bir daire mi?

Yığınla kitap mı?

Daha büyük bir yatak — Romeo ve benim rahatça sığabileceğimiz bir yatak?

Bu düşünceleri hemen kafamdan attım. Romeo, ilişkimiz hakkında bana hiçbir söz vermemişti. Belki de herhangi bir şefkate o kadar muhtaçtım ki, ona bunun ne olduğunu, *bizim* ne olduğumuzu sormamıştım. Daha fazlasını istemedim, başka kadınlarla yatıp yatmadığını ya da Noel'de sıkıldığından ve yapacak başka bir şeyi olmadığı için mi geldiğini sormadım. Çünkü sorarsam ve bunun onun için sadece geçici bir şey olduğunu söylerse, kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyordum.

Korkak olmayı bırak. Bir erkek tarafından reddedilmekten daha kötüsünü de atlattın.

Bu doğru olsa da, Romeo'nun yanında olduğumda ilk kez gerçekten canlı hissetmiştim. Eğer o giderse, karanlığa geri dönmekten kendimi alıkoyabilecek miydim?

ROMEO

"BURALARDAKI RADYO ISTASYONLARI BERBAT," DIYE MIRILDANDI SIENNA dedi ve radyoyu Bluetooth'a geçirdi.

"Zaten neden radyo dinlediğini anlamıyorum."

Omuz silkti. "Yeni müzikler bulmama yardımcı oluyor."

"Saçma sapan yorumlara ve milyonlarca reklama katlanmanın bedeli olarak."

"Yorumlar ve telefonla katılımlı oyunlar sadece eğlenceli birer bonus.

Nostaljik geliyor."

Gözlerimi devirdim ama yüzümden gülümseme hiç kaybolmadı. Juliet'i görmeme sadece birkaç saat kalmışken nasıl kaybolabilirdi ki? İş ve Sofiya'nın doğum yapması arasında, onu Noel'den beri görmemiştim. Bu bir işkence olmuştu.

Umarım yine geceyi onunla geçirmeme izin verirdi.

Onun yanında uyuduktan sonra, sırtımı delen yayları olan o berbat küçük yatağında bile olsa, Juliet'in vücuduma yapışık olmadığı her gece boşa geçmişti.

Ama bu akşamki randevumuzdan önce, Sienna ile birlikte kuzeye doğru yola çıkmıştım; Matteo ve Sofiya'nın bebek odası için özel yapım bir sallanan sandalye almaya gidiyorduk. Bebek Clementine bir hafta erken doğmuştu; bu durum, sinirli Matteo'nun bebek odasının Sofiya için mükemmel olması için bu sandalyeyi almamızı talep etmesine neden olmuştu

Onu abartılı baba modunda görmek gerçekten paha biçilemezdi.

Clementine bir gündür evdeydi ve kısa hayatının tamamını birinin kollarında geçirdiğinden emindim. Çoğunlukla Matteo'nun kollarında, çünkü onu yere indirmeyi reddediyordu, ama hepimiz ona tamamen takıntılıydık. Çocuk sahibi olmayı hiç fazla düşünmemiştim, ama Clementine'i göğsüme bastırmak? Bana... bir şey hissettirdi.

Juliet çocuk istiyor muydu?

“Peki... kitapçı dükkanının sahibi ile aranız nasıl gidiyor?” Sienna'nın kurnaz sorusu beni hayallerimden kopardı ve gerginleştirdi. Bir yanım bir ejderha gibi hissediyordu, Juliet'i inimde saklamak istiyordu. Ama diğer yanım onu tüm dünyaya göstermek istiyordu—ya da en azından aileme.

"Bu akşam onunla buluşacağım."

Sienna yanağıma dokundu ve güldü. “Ondan bahsederken gülümsemeden duramıyorsun.”

Evet, çünkü o mükemmeldi.

Ama sonra gülümsemem kayboldu. "Ona kim olduğumu söyleyeceğim."

“Oh, lanet olsun.”

Şaşkın ifadesine bir göz attım. "Sence bu kötü bir fikir mi? Yapmam gerektiğini söylemiştin."

Elini uzatıp kolumu tuttu. “Hayır, özür dilerim. Kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Sadece şaşırdım. Bu gerçekten çok iyi bir şey.”

Yutkundum. "Aramızda biraz mesafe yaratmaya çalıştım, ama... Uzak duramıyorum."

Sienna sevinç çılgılığı attı. “Senin adına çok mutluyum. Onu yanına taşıyacak mısın? Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.”

“Ona taşınmasını istemek için henüz çok erken,” diye mırıldandım.

Bana, saçmaladığımı biliyormuş gibi bir bakış attı. Tamam, Juliet'in benimle yaşamasının nasıl olacağını hayal ediyordum. Sabahları ona sarılmış olarak uyanmak

Sabahları ona sarılıp uyanmak. Bütün gece onunla sevişmek. Benim kıyafetlerimi giyip dairemde dolaşmasını izlemek.

“Sofiya ve Matteo birlikte yaşamaya başlamadan önce birbirlerini yaklaşık iki saattir tanıyorlardı.”

GPS’in talimatlarını takip ederek sessiz bir arka sokağa sola döndüm ve gözlerimi devirdim. “Görüşmeli evlilik farklıdır. Ayrıca ikisi de mafya. Bizim dünyamız normal işleyişe göre yürümüyor.”

“Biliyorum. Ama bu demek olmaz ki...”

Cümlesinin geri kalanı, bir dizi gürültülü patlama ve metalin çığlıklarıyla kesildi. Karşıdan gelen arabadan çıkan kurşunlar, ön camımızda ve yan camlarımızda örümcek ağı gibi çatlaklar oluşturdu.

“Eğil ve Matteo’yu ara!” diye bağırdım, elimi Sienna’nın başının arkasına koyup onu öne doğru ittim. SUV kurşun geçirmezdi, ama yok edilemez değildi.

Yan konsoldan silahımı kaptım ve yanımda daha fazla adam getirmediğim için kendime küfrettim. Kasap’ın şehirden ayrılmasıyla birlikte, kendimi fazla güvende hissetmişim.

Bize ateş eden araba keskin bir U dönüşü yaptı ve hızlanarak peşimize düştü. SUV’yi daha hızlı sürmeye başladım, arabanın izini sürerken gözlerim dikiz aynasına kayıyordu. Sienna koltuğunda eğilmiş halde kalarak Matteo’ya neler olduğunu aceleyle anlattı.

"Siktir!" Bize doğru gelen yeni bir arabadan SUV'ye daha fazla mermi isabet etti. Bu sefer lastiğimizi vurmaya başladılar. Araba dönmeye başlayınca Sienna çığlık attı. Aracı düzeltmeye çalışırken parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz olmuştu, ama yoldan çıktık ve bir hendeğe girerek aniden durduk. Şehrin kuzeyindeki, ağaçlarla kaplı bir eyalet parkının tam kenarındaydık.

Sienna'nın omzunu tuttum. "İyi misin?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama başını salladı. "Orada bekle."

Konsoldan başka bir silah aldım ve SUV'den indim, beklerken arabanın arkasına saklandım. Kalbim deli gibi atıyordu, ama karanlığımı çağırdım ve onun beni sarmasına izin verdim.

Bu piçler Sienna'ya zarar veremeyeceklerdi. Buna izin vermeyecektim.

İlk araba yanaştı, yolun ortasında durdu ve kapılar açıldı. Yolcu koltuğundaki adam tam olarak dışarı çıkamadan alnına ateş ettim. Karşılık olarak gelen mermiler SUV'nin gövdesine çarptı ve ben de arabanın arkasına çöktüm. Çakıl taşlarının çıkırtıdaması, ikinci arabanın da yanaştığını haber verdi. SUV'nin önüne doğru sessizce süzüldüm ve ikinci araca bir mermi yağmuru yağdırdım. Bir çığlık, en az bir hedefi vurduğumu gösterdi ama onlar da ateş açtığı için zaferimin tadını çıkaramadım. SUV'nin ön camı paramparça olurken, cam kırılma sesi içimi panikle doldurdu. Yolcu tarafındaki kapıyı açtım ve Sienna'yı cam parçalarıyla kaplı halde buldum. Onu arabadan dışarı çektim ve yere indirirken eğilmesini sağladım.

Yüzünden bir kan damlası süzülüyordu, bu beni mide bulandırdı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Güvenli bir yere varır varmaz onu muayene edecektim, ama şimdilik ona silahlarımdan birini verdim. Sofiya'nın eğitimi sayesinde oldukça iyi bir nişancı olmuştu.

"Onları canlı yakalamalıyız!" diye bağırdı ağır aksanlı bir ses.

Sienna ön kolumu kavradı, tırnaklarını derine batırdı. Bunlar Arnavutlar olmalıydı. Neden bizi canlı istediklerini bilmiyordum, ama bizi asla yakalayamayacaklardı. Birkaç metre ötedeki ağaç sınırına doğru başımı salladım. Matteo konumumuzu biliyordu, ama şehirden yaklaşık bir saat, en yakın depomuzdan da yirmi dakika uzaktaydık. Askerlerimiz gelene kadar dayanmamız gerekiyordu.

Sienna'ya önüme geçmesi için işaret ettim. Ormana girebilmek için koşmamız gerekecekti. Oraya

oraya girdiğimizde Arnavutların bize ulaşması çok daha zor olacaktı, ama o birkaç metreyi geçene kadar savunmasız kalacaktık.

"Hazır mısınız?" diye dudaklarımla sordum.

Başını salladı ve olabildiğince yere yakın kalarak koşmaya başladı. Ağaç sınırına doğru sprint yaparken hemen arkasından koştum.

Mermiler ayaklarımın yanındaki zeminden sekiyordu, ama koşmaya devam ettik. "Sağa," dedim, Sienna'yı takip ederek patikadan ayrılıp, yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı daha yoğun ormanlık alana girdik.

Yürümeye devam ettik, kulaklarıma çınlayan sessizlik, kulakları yırtan kurşun seslerinden sonra neredeyse acı vericiydi. Sienna tökezlediğinde, düşmesini önlemek için öne atıldım.

"Gel, otur." Onu büyük bir ağacın arkasına yönlendirdim ve ormanda Arnavutların izini aradım.

O, düzensiz nefesini kontrol altına almaya çalışırken kamburunu çöktü. Saçında minik cam parçaları vardı ve cildini daha fazla kesmesinler diye onları çıkarmaya çalışırken küfrettim.

Sienna titrek ellerle telefonunu çıkardı ve kardeşinden gelen aramayı cevapladı. "Pusuya düşürüldüğümüz yolun kenarındaki ormanda saklanıyoruz," diye fısıldadı.

Silahımı elimde tutarak, geldiğimiz yolu dikkatle izliyordum ki Sienna telefonuyla bana dokundu. Telefonu ondan aldım.

"Depodan altı asker on dakika uzaklıkta," dedi Matteo.

"O zamana kadar ormanda kalacağız."

"Onu canın pahasına koru." "Her zaman."

Telefonu Sienna'ya uzattım ve oturması için işaret ettim. Bacakları titriyordu ve adrenalin düşüşü yüzünden her an yere yığılacak gibi görünüyordu.

"Destek geliyor," diye onu sakinleştirdim, sesimi alçak tutarak. "Başka bir yerin acıyor mu?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve yüzüne düşen karışık saçlarını geriye itti. "Ben iyiyim."

Büyük cam parçalarını temizlemiştim ama daha küçük parçaların kalmış olmasından endişeleniyordum.

Dakikalar işkence verici bir yavaşlıkla geçiyordu. Ormanın derinliklerine mi girmeliydik? Hareket edersek, bu ağacın arkasında saklandığımızdan daha iyi duyabilir veya görebilirlerdi, ama sessizce beklemek tüm içgüdülerime aykırıydı. Yola geri koşup hepsini ortadan kaldırmak istedim, ama Sienna'yı da düşünmem gerekiyordu.

Bir dalın kırılma sesi ikimizi de dondurdu.

Silahını işaret ettim, o da başını sallayarak silahını daha sıkı kavradı ve dizlerinin üzerine çöktü. Büyük ağaç gövdesinin yanından dolaşırken, ona yerinde kalması için elimi kaldırdım.

Orman yolunda on beş metre uzakta duran Kasap ile göz göze geldim.

Butcher, *lanet olası Arnavutluk'ta* olması gereken adam.

Ağaçların arasından bana gülümsedi, sanki Nefret içimi kemirirken, içimdeki karanlık yüzeye çıktı. Silahım elimdeydi ama tereddüt ettim. Silah sesi diğer Arnavutlara yerimizi haber verecekti ve Sienna'yı tehlikeye atmadan tek başıma onları durdurabileceğimden emin değildim.

Kasap'ın silahı rahat bir şekilde elindeydi, nedense yere doğru bakıyordu, sanki bizi öldürmeye gelmediğini onaylar gibi. Bizi rehin almakla Don üzerinde baskı kuracağını mı düşünüyordu?

Uzaklardan gelen bir bağırış ve ardından yoldan gelen bir dizi silah sesi, adamlarımızın geldiğini haber verdi. Bu kısa süreli dikkat dağınıklığını fırsat bilip Kasap'a ateş ettim. O, kahkahayla yan tarafa atlarken mermi ıskaladı.

"Burada kal," dedim Sienna'ya, ağacın arkasından atlayıp patikaya doğru koşarken.

Önümde gördüğüm siyah kumaş parçası, Kasap'ın kaçtığına dair tek ipucumdu. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı; neden bana ateş etmiyordu? Beni bir tuzağa mı çekiyordu?

“Bana karşı çıkmaya cesaretin yok mu?” diye bağırdım.

Hırlayarak arkasını döndü. Aramızda net bir atış yapabilmek için hala çok fazla ağaç vardı, ama yine de ateş ettim. Bir kükreme çıkardı ve elini tuttu, elinden kan damlıyordu.

"Romeo!"

Sienna'nın çığlığıyla tam zamanında dönüp bir adamın bana silah doğrulttuğunu gördüm. Yere atladım, ama kolumdaki yakıcı bir acı bana vurulduğunu gösterdi. Umarım sadece sıyrık olmuştur diye düşündüm, ama durup kontrol edecek vaktim yoktu. Yuvarlandım ve ayağa kalktım, silahımı saldırganın yönüne doğrulttum, ama o çoktan yere düşmüştü. Sienna bir ağacın arkasından çıktı, vurduğu adama bakarken elleri titriyordu. Etrafıma dönüp Kasap'ı aradım, ama o gitmişti. Onun yerine, adamlarımdan ikisi, Elio ve Gianni'yi, patikadan bize doğru koşarken gördüm.

"Gianni, Sienna'nın yanında kal. Elio, sen benimle gel. Kasap buralarda bir yerde." Onu en son gördüğüm yeri işaret ettim ve Elio patikadan aşağı doğru koştu. Ben de onu takip ettim, ağaçların arasından koşarken kolumu olabildiğince sabit tutmaya çalışıyordum.

Ancak on beş dakikalık aramadan sonra, onu hiçbir yerde bulamadık.

“*Lanet olsun!*” diye küfrettim ve durdum.

“Nereye gitmiş olabilir ki?” diye sordu Elio.

Elimi yüzüme sürdüm. Hiçbir fikrim yoktu. Onu bu şekilde takip edebilmek için orman zemininde kan damlaları arıyordum ama hiçbir şey bulamadım.

“Sienna’nın yanına dönelim, ama tetikte olun,” dedim.

Sienna, Gianni ve Antonio'nun bizi beklediği yola geri döndük. Sienna'ya sarılmak için kollarımı açtım ve onu kendime yaklaştırdım.

"Sen bir kahramansın," dedim. "İyi misin? Başka yaralanman var mı?" Yüzündeki kanı temizlemişti.

"Hayır, iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Don'la temizlik konusunda konuştum," dedi Gianni. "Bütün cesetleri Arnavutların arabalarına taşıdık ve temizlik ekibimiz yolda. Antonio ve ben onları karşılamak için burada kalacağız. Elio, SUV'mizle seninle ve Sienna'yla şehre dönecek."

"Don, Kasap'ı biliyor mu?" diye sordu Elio.

Antonio'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kasap mı?"

Çenem gerildi. "Buradaydı. Yola çıkınca Matteo'yu arayacağım. Arabayı imha etmeden önce izleme cihazı var mı diye kontrol et."

Sienna dudağını ısırıldı. "Takip edildiğimizi mi düşünüyorsun?" "Bir şekilde yerimizi bulmuşlar."

Adamlarla birlikte, depodan getirdikleri zırhlı SUV'yi izleme cihazı var mı diye dikkatlice inceledik, ama hiçbir şey bulamadık. Her şeyin halledildiğinden emin olmak için temizlik ekibini bekleyebilirdim, ama Sienna'yı bir an önce geri almak istiyordum; ayrıca Matteo ile ikimiz misillememizi planlamamız gerekiyordu.

ROMEO

“O HERİFİN ÜLKEYİ TERK ETTİĞİNİ SÖYLEMİŞTİN! O ÇOKLU kamera onu Arnavutluk'ta yakaladı ve sahadaki muhbirimiz bu sabah orada olduğunu doğruladı! Öyleyse Kasap nasıl oluyor da hâlâ *benim* şehrimde?”

Franco, Matteo'nun karşısında korkmuş gibi davranmadı ama hackerın gözlerinde korkuyu gördüm. “Bilmiyorum patron. Bu sabahki Kasap'ın fotoğraflarını sen de gördün.”

Matteo gözlerini kısarak baktı. “Evet, ve senin gibi birinin o tür görüntüleri sahte olarak hazırlamasının kolay olacağına eminim.”

“Sizi asla ihanet etmem, Don Rossi. Asla.”

Franco'nun ailesi Matteo'nun babasına sadıktı ve tahtı gasp eden amcasının yönetimini hiçbir zaman kabul etmemiştir. Franco on sekiz yaşında Made Man olduğunda, Matteo'ya bilgisayarlara ilgi duyduğunu ve bu şekilde Aile'ye daha fazla yardımcı olabileceğini düşündüğünü söylemişti. Matteo, bilgisayar mühendisliği diploması almasını desteklemiş ve Franco, sonraki yıllarda birkaç hackerın yanında eğitim görerek dünyanın en iyilerinden biri haline gelmişti. Sessiz, içine kapanık bu adamın neden bize ihanet edeceğini hayal edemiyordum, ama Matteo'nun şüphelerini anlıyordum. Hiçbirimiz geçen yıl Domenico'nun bize ihanet edeceğini beklemiyorduk ve bu, çok fazla acı ve ıstıraba yol açmıştı.

"Görevinden alınmış bulunuyorsun ve ev hapsine konuluyorsun. Enzo seni dairene götürecektir. Bilgisayarlarının ve diğer cihazlarının tümünü

bilgisayarlarını ve diğer cihazlarını elinden alacağız." "Efendim, lütfen, ben asla..."

Matteo elini sallayarak sözünü kesti. "Git."

Franco omuzlarını kamburlaştırarak yanımdan geçti. Kapı açıldığında Enzo onu bekliyordu, kolları kavuşturmuş, gözleri sertleşmişti. Matteo'ya kısa bir baş selamı verdikten sonra Franco'yu dışarıya çıkardı.

Adamlarımız Franco'yu severdi. Biraz tuhaftı ve ofis mağarasından nadiren çıkardı, ama hackleme yetenekleri Aile'nin hayatını birçok kez kurtarmıştı. Bu, saflarımızda büyük dalgalanmalara neden olacaktı.

"Bundan emin misin?" Matteo'ya karşı hiç çekingen davranmazdım. O, Don olmadan önce benim arkadaşımdı. Ama şu anda bana diktiği buz gibi bakış, düşmanlarımızın ona neden Ölüm Meleği dediklerini hatırlattı.

"Beni sorguluyor musun?" Bana doğru bir adım attı, ama ben yerimden kıpırdamadım.

"Buranın bir diktatörlük olduğunu fark etmemiştim."

"Saldırı altındayız. Karım, yeni doğan bebeğim ve kız kardeşim saldırı altında! Franco ya bir hain ya da beceriksiz; ikisi de tahammül edemeyeceğim özellikler." Matteo ağır ağır nefes alıyordu, gözleri çılgındı ve ben biraz yumuşadım.

Keşke onun mantığına karşı çıkabilseydim. Ailemizde başka bir hain olduğuna inanmak istemiyordum, hele ki defalarca hayatımı kurtarmış bir adamın hain olduğuna hiç inanmak istemiyordum. Ama tehlikeli bir durumdaydık; sadece ailemizin güvenliği açısından değil, organize suç dünyasındaki konumumuz açısından da. Zayıf görünmemeliydik, yoksa diğer gruplar harekete geçmeye başlayacaktı.

"Onları ne kadar sevdiğimi sen de biliyorsun."

Matteo başını salladı. "Biliyorum. Ama senin odaklanmana ihtiyacım var." Sinirlendim.

"Odaklanıyorum."

"Hayır. Lanet olası bir kalçanın dikkatini dağıttığına izin veriyorsun."

Yumruklarımı sıktım ve ona yumruk atmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. “Bir daha ona hakaret etme. Beni dikkatimi dağıttığını mı söylüyorsun? Sofiya senin dikkatini dağıttığı gibi mi?”

Göğüs göğüse dururken Matteo’nun yüzü öfkeyle doluydu. “Sofiya, bir ittifak kurmak için bana ve Mafya’ya *faydalıydı*. Bu kadının kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Nefes nefese birbirimize baktık, ta ki Matteo bir adım geri çekilip elini saçlarının arasından geçirene kadar. “Siktir. Siktir! Sofiya’ya bunu söylediğimi sakın söyleme.”

Oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Son birkaç ay kardeşim için çok zor geçmişti. Arnavutların yarattığı stres, Bratva ile ittifakın yeniden kurulması ve Sofiya ile Clementine için endişelenmek arasında, saçlarında yeni beyazlar çıkmıştı.

"Sofiya'yı sevdiğimi biliyorsun. Her şeyden çok. Öyle demek istemedim..."

“Biliyorum, fratello.” Koltuğuma geri yaslandım.

Matteo’nun Sofiya’ya gösterdiği gibi bir aşkı daha önce hiç görmemiştim, belki babam hayattayken annemle babamın ilişkisi hariç.

“Bu kızı seviyor musun?” diye sordu.

Yutkundum. Juliet’i seviyor muydum? Onsuz bir hayat düşüncesi beni mahvediyordu. Ama ya aramızda olanları gerçekten kabullenir, onu hayatıma çekip tehlikeye atarsam? Bu aşk mıydı?

“Belki,” diye itiraf ettim. “Ama belki de onu bırakmak daha sevgi dolu bir davranış. Onu bu hayata çekip tehlikeye atmaya nasıl cüret edebilirim?”

“Karar vermelisin. Ya ilişkini tamamen bitir ya da onu hayatına al. Şu anda hem onu hem de bizi tehlikeye atıyorsun.”

Karşı çıkmak, ona yanıldığını söylemek istedim, ama yapamadım. Juliet’le bağlantım ne kadar uzun sürerse, o kadar büyük tehlikeye giriyordu.

ROMEO

TELEFONUMA BAKAKALDIM, YAPMAM GEREKEN ŞEYDEN KORKUYORDUM.

Juliet'in yanında olmam güvenli değildi, en azından Kasap hala Őehirdeyken.

Onun için iyi biri değildim. O, Şefkat ve güvenliği hak ediyordu. O, saygın iş adamı Romeo ile konuştuğunu sanıyordu, mafyanın ikinci adamı Romeo ile değil. Arnavutları ortadan kaldırdığımızda, onunla yeniden bir araya gelebileceğimi umuyordum. Tabii, eğer beni hala istiyorsa. Eninde sonunda ona kim olduğumun gerçeğini söylemek zorunda kalacaktım ve reddedilme korkusu beni rahat bırakmıyordu.

Ancak Şu anda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Güvende olması için onu bırakmam gerekiyordu.

ROMEO

Bu geceki randevuyu iptal etmeliyim. Son dakika işim ıktı, Şehir dışına çıkmam gerekiyor.

JULIET

Ah, ne kötü. Ne zaman çıkıyorsun? Gitmeden önce benim eve uğrayıp bir Şeyler atıŐtırmak ister misin?

ROMEO

Havaalanına doğru yola çıktım bile

JULIET

Çok çabuk oldu

ROMEO

Yüz yüze veda edemediğim için üzgünüm, bu iş çok ani oldu

JULIET

Chicago'ya mı dönüyorsun?

ROMEO

Evet, hala bu birleşme üzerinde çalışıyoruz. Çok yoğun olacağım, bu yüzden muhtemelen fazla konuşamayacağım

A balon ortaya gibiyazarken yazarken durdu, tekrar başladı ve durdu.

JULIET

Tabii ki

Benim için endişelenme

Zaten benim için endişelenmiyordun ki, ha Beni

boş ver

Umarım her şey yolunda gider. Benim için biraz kalın hamurlu pizza ye

Her mesajında kalbim biraz daha kırılıyordu. Ne kadar değerli olduğunu anlamayan Juliet'im. Kanepeden bir yastık kapıp çılgılık atarak fırlattım. Yastık tatmin edici olmayan bir şekilde yere düştü.

Odadaki bir o yana bir bu yana dönerek, bir sonraki adımımı belirlemeye çalışırken saçımı yoluyordum. Orada ne kadar uzun durursam, çaresizliğim o kadar öfkeye dönüşüyordu. Bütün bu durum Arnavutların suçuydu. Beni kızımından uzak tutuyorlar ve ailemin güvenliğini tehdit ediyorlardı; ben de onları yok etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

JULIET

BUGÜN O GÜNDÜ.

Romeo'nun bana bahsettiği İtalyan fırınına gidecektim.

Normal olabilirdim, normal şeyler yapabilirdim. Buna inanabilmek umuduyla bunu kendime tekrar ettim.

Lobi kapısını açıp sokağa çıktığımda çoktan titriyordum. Bir an için Romeo'yu aramayı düşündüm. Sadece sesini duymak bile endişemi hafifletirdi, ama o kadar meşguldü ki geçen hafta neredeyse hiç konuşmamıştık. Sessizliği beni incitmişti, ama bunu bir kenara itmeye çalıştım. Bana zaman ayırmasını talep edemezdim, ama onu özliyordum. Yürümeye başlarken kafamda sesini hayal ettim, bana iyi iş çıkardığımı söylüyordu.

Şu ana kadar bu, işe giderken her zamanki yürüyüşümdü. Bununla başa çıkabilirdim. Ama kavşağa yaklaştıkça ellerim daha da şiddetli titremeye başladı. Köşede durdum ve bir baş dönmesi dalgası beni sardı, sonunda bir çöp kutusuna yaslanmak zorunda kaldım. Düzensiz nefesler alırken cildim bir sıcak bir soğuk oluyordu. Kaldırımında yanımdan geçen kimse bana aldırış etmedi ve New Yorkluların tuhaf davranışlara karşı bağışıklığına minnettar oldum.

Şu anda seyirciye katlanamazdım.

Sonunda başımı kaldırdım. Fırın, iş yerimin tam tersi yönde, sadece iki blok ötedeydi. Güvenli rutinimden iki blok uzakta. Romeo'ya başardığımı söylediğimde yüzünün alacağı hali hayal ettim. Benimle çok gurur duyacaktı. Kafamın üstüne öpücük kondururken beni kucakladığını neredeyse hissedebiliyordum.

O anda, Romeo'nun benimle gurur duyması için neredeyse her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Kollarının beni sarmasını istiyordum, buna *can atıyordum*.

Dik durdum, New York'taki bir çöp kutusuna dokunduğumu fark edince burnumu kırıştırdım — *iğrenç* — ve blok boyunca yürümeye başladım. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki boğuluyormuşum gibi hissettim, ama yürümeye devam ettim.

Bir blok aşağı.

Fırın gözümün önüne geldi. Cephesinin mütevazı, biraz bakımsız görünümü, yemeklerin muhteşem olacağını gösteriyordu.

Ve sonra kendimi onun önünde buldum. Uzun zamandır girdiğim ilk yeni yer. Koşmalı mı, saklanmalı mı, çılgılık atmalı mı, yumruğumu havaya kaldırmalı mı, yoksa başka bir şey mi yapmalıyım, bilemedim. Sonunda, sadece kapı kolunu tutup kapıyı açtım.

İçeri adımımı attığımda, sıcak bir şeker bulutu üzerime çöktü. Hemen kendimi evimde hissettim. Gözlerimle alabileceğimden çok daha fazlası vardı, bu yüzden gözlerimi tezgaha sabitledim. Her şey muhteşem görünüyordu. Cannoli ve tiramisu gibi tanıdık şeyler vardı, ama aynı zamanda kremalı kruvasan benzeri hamur işleri, maritozzi denen bir şey ve çeşitli kurabiyeler de vardı. Tezgâhtaki yaşlı adam siparişimi alırken bana gülümsedi ve sorularıma şaşırtıcı derecede sabırlı davrandı. Hepsini istedim. Kutuma fazladan birkaç hamur işi koyarken bana göz kırptı.

Ödemeyi yapıp, adamın siparişimi paketlemesini beklemek için kenara çekildim ve tam o anda onu gördüm. Romeo. Fırının arka tarafındaki bir masada

. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve ona doğru koşarken göğsümdeki ağırlık bir anda kayboldu.

Onu gördüğümdeki heyecanım, onun şehir dışında olması gerektiğini unutturmuştu bana. Bu dikkatsizliğime pişman olacaktım.

ROMEO

SIKTIR, SIKTIR, SIKTIR.

Juliet buradaydı.

Kapıdan içeri girdiğinde, sanki vücudum onu her zaman fark edecek şekilde özel olarak ayarlanmış gibi gözlerim ona kaydı.

Burada olduğuna inanamıyordum. Juliet'im, her ne kadar çok korkmuş olsa da, *yepyeni* bir yere gitmişti ve bu yüzden kalbim parçalanmıştı. O kadar cesurdu ki. Sandalyemden fırlayıp onu kucaklamak ve havaya kaldırmak istedim. Kızımı kutlamak için pastanenin tüm ürünlerini satın almak istedim. Onu tamamen kendime saklamak istediğim için herkese dışarı çıkmalarını söylemeden önce, onun ne kadar havalı olduğunu herkesin bilmesini istedim. Bugün de çok güzeldi, ona aldığım yeşil tulum ve uyumlu ceketile, soğuk rüzgardan burnu pembeye dönmüştü.

Ama bunların hiçbirini yapamadım çünkü burada lanet Sırlarla iş yapıyordum. Matteo, Sofiya'yı yeni doğmuş bir bebekle evde yalnız bırakmak istemiyordu ve onu suçlayamazdım. Ama bu, benim için daha fazla saçma toplantı anlamına geliyordu. Bunlar, kızımın yanında güvenilemeyecek tehlikeli adamlardı. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilselerdi, onu tehlikeye atarlardı. Onu bana karşı koz olarak kullanabilirlerdi ve

bu kesinlikle işe yarardı çünkü Juliet'in zarar görmesindense ölmeyi tercih ederdim.

Onları şaşırtmak için buluşmamız için fırını önermişim — ofiste buluşmaya kıyasla bu şekilde bazı şeyleri ağzından kaçırabileceklerini düşünmüştüm. Şimdi her şeyden pişmanlık duyuyordum. Onları kızımın yaşadığı yere yakın bir yere getirmek neden iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Tarihin tekerrür etmesini istemiyorsam, daha iyisini yapmalı, onun için daha iyi olmalıydım. Babamın yerde yatan cesedinin görüntüsü gözlerimin önünden geçti ve yumruklarımı sıktım.

Hızla dikkatimi tekrar adamlara, Vlad ve Dragan'a çevirdim. Umarım Juliet beni görmez ve burada olduğumu hiç bilmeden giderdi.

“İnsanların anladığı şey, bu zengin aptalların karaborsa sanat eserleri için neredeyse sınırsız miktarda para harcayacaklarıdır, özellikle de karaborsa olduğu için. O kadar özel bir şey istiyorlar ki, sadece kendilerinin sahip olması yetmez, başkalarının onu elde etmeyi hayal bile edememesi gerekir,” dedi Dragan.

“Şu anda Amerika'daki sanat piyasasını kimse tam olarak kontrol etmiyor,” diye ekledi Vlad. “Ruslar elmaslar ve diğer değerli taşlar üzerindeki hakimiyetlerini genişlettiler. Yakuza, Asya sanat piyasasının bazı kısımlarını kontrol ediyor. Ama bizim Orta Doğu ve Kuzey Afrika'ya erişimimiz var. Nijeryalılarla ittifakımızı kesinleştirdiğimizde, Orta Afrika'ya da erişimimiz olacak.”

"Sanat eserlerini senin kontrolündeki New York limanlarından içeri sokar ve özel yeraltı müzayedeleri aracılığıyla dağıtırız."

Sandalyeye yaslandım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken kayıtsızmış gibi davrandım. Gözümün ucuyla Juliet'in tezgâhtaki Marco'dan sipariş verdiğini gördüm. Marco seksen yaşına yakın olabilir, ama yine de Juliet'in gülümsemesini kazanması göğsümden kıskançlık ateşi yakıyordu. Onu ne kadar özlediğimden kalbim sızlıyordu.

“Peki neden size o ticaret yollarına erişim izni verelim ki?” diye sordum. “Bize ne sunabilirsiniz?”

İki adam da çenelerini sıktı. Sırlar, İtalyan Mafyası kadar güçlü değildi, özellikle de yeni kurulan Bratva İttifakı varken, ama bunu hatırlatılmaktan hoşlanmadıkları belliydi.

“Don’a sunabileceğimiz çok şey var...” diye başladı Dragan. “Merhaba!”

Juliet’in ışıltı ışıltı yüzünü gördüğümde kalbim durdu ve içimi korku kapladı. Masama doğru yürüdü, gözleri iki adama kaydıkten sonra bana döndü. “Böldüğüm için özür dilerim, sadece inanamıyorum...”

“Sen kimsin?” diye sertçe sordum, sözünü keserek.

Ağzı kapandı, gözlerinde incinmişlik belirdi ve kalbim ikiye bölündü.

“Evet, bu kim?” dedi Vlad. Gözleri Juliet’in vücudunu baştan aşağı süzdü ve elim masadaki çatalın üzerine doğru seğirdi. Onun gözlerini yuvalarından çıkarmak sadece birkaç saniyemi alırdı.

Juliet’in yüzü kıpkırmızı oldu ve bir adım geri çekildi.

“Bunun senin tipin olduğunu bilmiyordum, Romeo,” dedi Dragan,

kıkırdayarak. “İstersen sana kesinlikle birkaç kız hediye edebiliriz. Dünyanın en iyi eskortlarına erişimimiz var. Eğer hoşuna gidiyorsa, şişman olanları bile bulabiliriz.”

Zorla gülümsedim. “Hayır, teşekkürler.” Juliet’in gözlerine baktım. “Kaçsan iyi olur, küçük kız. Burada aradığın şeyi bulamayacaksın.”

Yutkundu, sonra topuklarını döndürüp kapıdan dışarı koştu. Tezgahın arkasından somurtkan bir ifadeyle bana bakan Marco, Juliet’in geride bıraktığı pasta kutusunu kaldırdı.

JULIET

FIRINDAN SENDELEYEREK ÇIKIP

daireme dönmeye çalışırken gözlerimi kör etti. O kadar kafam karışmıştı ki yanlış yola saptım ve tamamen yabancı bir caddede buldum kendimi. Yönümü bulmaya çalışırken panik boğazımı sıktı. Birkaç kişi durup bana bakmaya başladı ve endişeli bir yaşlı kadın iyi olup olmadığımı sordu. Bu sadece daha hızlı koşmama neden oldu.

Güvenli değil. Güvenli değil. Güvenli değil.

Sonunda binama geri döndüm. Tek istediğim bir top gibi kıvrılmakken, güçsüz bacaklarım beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Kapıyı açmaya çalışırken ellerim titriyordu, görüşüm kararmış ve bulanıktı. Sonunda kapıyı açıp arkamdan kapattım ve yere yığıldım.

Nefes alamadığım için boğazımı tırmaladım. Etrafımdaki her şey parçalanıyordu. Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm, Romeo'nun yüzündeki küçümsemeydi; diğer adam bana şişman dediğinde onun kahkahasıydı. Romeo, iş için *şehir dışında* olduğunu ve bu yüzden benimle görüşemediğini söylemişti... Neden benimle konuşacak kadar bile vakti olmadığını.

Bu çok adaletsizdi. Onsuz *gayet* iyiydim. Hayatım küçük ve acınası olabilir, ama benim hayatımdı. Ve sonra o

ve beni bu ıstırap içinde bıraktı. İşte bu yüzden kimseye güvenemiyordum. İşte bu yüzden yalnız kalmak zorundaydım.

Acı dalgaları üzerime çöktü, dayanamayacak kadar ağırdı. Altından kurtulamazsam boğulacaktım. Bu hissi dindirecek tek bir şey olduğunu bilerek banyoya sürünerek gittim. Lavabonun altından jilet bıçağını alırken içimde utanç kabardı.

Tulumun fermuarını açmaya çalıştım, yeterince hızlı çıkaramayınca çığlık attım. Bu, *onun* bana aldığı bir şeydi, sanki beni önemsiyormuş gibi davranarak bana işkence etmesinin bir parçasıydı. Tulumu vücudumdan çekip çıkarırken yırtıldı ve ben hıçkırarak ağladım.

Kirli fayans zemin bacaklarıma ve popoma soğuk geliyordu. Pencerenin çatlaklarından buz gibi bir esinti geliyordu. Ve bunların hiçbiri lanet olasıca önemli değildi.

Zaten yara izleriyle dolu uyluklarıma baktım ve elimdeki bıçağı kaldırdım.

İlk kesikten sonra acı hissetmedim.

İkincisinden de.

Üçüncü kesikten sonra kan banyo zeminine sızdı. İşe yaramıyordu.

Kalbim hâlâ

hissedebiliyordu. Tekrar kestim.

O beni mahvetmişti. Beni fazla hissetmeme neden olmuştu. Bir kez daha.

Ve bir tane daha.

Kırmızı renk, o donuk gri odanın içinde o kadar canlı duruyordu ki. Benim donuk gri hayatımın içinde. Bıçağı elimde dengede tutarken, bunu yapmalı mıyım diye düşünüyordum. Her şeye bir son versem mi?

Zihnimin derinliklerinde bir ses uyandı. *Bir erkek yüzünden gerçekten intihar mı edeceksin, Juliet? Hadi ama. Sen bundan daha iyisin.*

Duvara yaslandım, jilet bıçağı yere düştü
. Ses, Breanna'ninkine çok benziyordu.

glmseme dudaklarımı bkverdi, bacaklarımın altında kan birikmeye başladı ve sonunda her Şey uyuŐmaya başladı.

Hiçbir Şey hissetmiyordum, ne acı, ne soğuk. Szlyordum, tm bu yorgunluk ve stres beni dibe çekiyordu.

ROMEO

SIRPLAR VE BEN, AILE'YE AIT, UPPER WEST SIDE'DAKI SEÇKİN BİR SEKS kulübüne girdik. Akşamın erken saatleri olduğu için içerisi hala sakindi, ancak barda birkaç çift ve odanın içinde içki servisi yapan üstsüz garsonlar vardı.

Bir köşe masasına yerleştik. Vlad ve Dragan, stoik ifadelerinin arkasına geniş, şaşkın gözlerini saklamaya çalışıyorlardı.

Dragan eğildi. “Burası tam da müşteri bulabileceğimiz türden bir yer. Hatta sanat müzayedelerini bile burada düzenleyebiliriz.”

“Avrupa’daki benzer kulüplerde de düzenlemiştik. Elbette, ticaret yollarını ve mekanı kullanma karşılığında size kârdan pay verirdik.”

İki adam bana karaborsa sanat kaçakçılığının inceliklerini açıklarken zihnim başka yerlere dalmıştı ve Matteo’nun dikkatsizliğime duyduğu hoşnutsuzluğun ağırlığını adeta hissedebiliyordum. Sırpları müttefik olarak görmemize gerek yoktu, ama onların sanat ticareti ekstra para kazanmanın bir yolu olacaktı ve gereksiz yere düşman edinmek aptallıktı. Ama şu anda, kızımın yüzündeki yırtıkları onarmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Ona ulaşmam gerekiyordu, ama burada sıkışıp kalmıştım. Toplantı uzadıkça, her geçen dakika Juliet’in

'in benden uzaklaştığını hissediyordum. Onun peşinden koşmak yerine oturup kalmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Masamıza bir garson geldi; göğüs altı korsesi giymiş sarışın bir kızdı. Sırplar, kıvrımlarına ve gülümsemesine kapılarak ona doğru eğildiler, ama şu anda görmek istediğim tek bir kadın vardı.

Fırındaki davranışımı açıklamazsam Juliet'i kaybedecektim, ama bu ona her şeyi anlatmak anlamına geliyordu ve bu da onu yine de kaybetmek anlamına gelebilirdi.

Cebimde telefonum titredi ve onu çıkarırken elim titredi, her şeye rağmen Juliet'in aradığını umuyordum. Sienna olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Sırplar hâlâ sarışınla meşguldü, bu yüzden bir şeye ihtiyacı olur diye telefonu açtım.

"Romeo." Sert ses tonu beni hemen tedirgin etti. "Ne var?"

"Arnavutlar az önce Juliet'in apartmanının önünden geçtiler." Dünya durdu.

"Onlar olduğundan emin misin?"

"Franco'dan, en azından tespit edebildiklerimizden oluşan bir plaka listesi aldım. Arabada kim var bilmiyorum, ama araba onlara ait."

Ayağa kalktım ve masadan ayrıldım. Sırplar bana şaşkınlıkla baktılar.

"Gitmem gerek. Lütfen, iyi akşamlar."

Onlar cevap veremedi. Arkanı döndüm ve kalabalığın arasından geçerek kapıya doğru ilerledim. "Ne zaman geçtiler?"

"İki dakika önce. Şu ana kadar geri dönmediler. Şu anda şehirde izlerini sürüyorum."

"Yola çıkıyorum. Yeni bir gelişme olursa beni ara." Telefonu kapattım ve odanın kenarında nöbet tutan Alessandro'ya işaret ettim. "Gitmem gerek," dedim aceleyle. "Lanet Sırplara göz kulak ol. Mutlu olmaları lazım, ama saçmalık yapmalarına izin verme."

Alessandro kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıya doğru yarı yola gelmişim bile. “Sadece gözlerini üzerlerinden ayırma.” Çenesini kaldırdı ve ben gitmişim.

Manhattan’da deli gibi araba sürdüm, Juliet’in boktan dairesine giderken bana korna çalan sinirli New Yorkluları umursamadım. Neden onu daha iyi bir yere taşınmamıştım? Neden onu koruması için adamlar görevlendirmemiştin? Doğru, çünkü ondan uzak durmam gerektiği, mesafem onu güvende tutacağı gibi saçma bir fikrim vardı.

Artık bunun için çok geç olmuştu. Arnavutlar onu nasıl bulmuşlardı bilmiyordum, ama onları bulduğumda onlara ne yapacağımı çok iyi biliyordum. İçimdeki canavar uyanmış, onları avlamam, karınlarını deşip içlerine benzin doldurmam ve içten dışa yakmam için beni kışkırtıyordu.

Onun tehlikede olması benim hatamdı. Bugün, dünyalarımızın ne kadar farklı olduğunu ve benim dünyamın bir parçası olmasının ona neye mal olacağını hatırlatmıştı. Ben olmasam hayatı daha iyi olurdu ve daha iyi bir adam olsaydım, kitapçada geçirdiğimiz o ilk geceden sonra ondan uzak dururdum.

Ama uzak durmamıştım.

Uzak duramadım.

Telefonumun ekranında bir mesaj belirdiğinde küfrettim.

SIENNA

Arnavutlar ikinci kez yanımdan geçti. Yavaşladılar ama durmadılar.

Angelo ve diğerleri destek için yoldaydı

Juliet'in dairesinin dışında bulabildiğim en yakın yere rastgele park ettim ve arkamdan arabanın kapısını çarptım. Kapısının önünde durduğumda nefesim kesilmişti. Ne diyeceğimi bulmaya çalışırken bir saniye durakladım.

Sana yalan söylediğim ve seni reddettiğim için özür dilerim. Ah, bir de, hemen gitmemiz gerekiyor çünkü seks kaçakçıları dairenin önünden geçiyorlar, muhtemelen beni şantaj yapmak için seni kaçırmayı planlıyorlar.

Tanrım, ne kadar işe yaramaz bir pislikmişim. Onu nasıl böyle tehlikeye atmışım?

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

Cevap yoktu.

Tekrar vurdum, bu sefer daha sert.

Hala cevap alamayınca, telefonunu aradım ve sesli mesajına ulaştım.

Tekrar aradım.

Her geçen saniye, göğsümde bir şeylerin çok ters gittiğini söyleyen o tedirginlik hissi daha da büyüdü. Arnavutlar çoktan içeri girmiş miydi? Yoksa Juliet, ona davranışım yüzünden beni görmezden mi geliyordu?

Kapıyı daha sert vurdum. "Juliet, kapıyı aç."

Sırtımdan ter damlıyordu. Hemen oraya girmem gerekiyordu.

Kolu tuttum ve omzumla kapıya vurdum. Bu binanın berbat yapısının tek iyi yanı, ilk denemede kapının açılmasıydı; ortasında büyük bir çatlak oluştu ve kol kısmen çıktı.

"Juliet?" Gözlerim stüdyo daireyi tararken kalbim küt küt atıyordu. Köşedeki minik yatak. Yıpranmış ikili koltuk. Üzerinde iki adet Mario Kart kumandası duran kart masasının önünde duran küçük ahşap sandalye.

Boştu.

Kahretsin, ne kadar aptalmışım. O burada bile yokken kapısını kırmışım. Kitapçada mıydı? Bugün kapalıydı, ama oraya gitmiş olmalı. Telefonumu çıkardım ve tamiratlarımızla ilgilenen Aile'den bir adama mesaj attım, ona bu tüm ön kapıyı, tercihen bir şeyle

kurşun geçirmez. Angelo ve yolda olan diğer adamlar, ben kitapçıya giderken Arnavutlar içeri girerse diye burada kalabilirlerdi.

Daireden çıkmak üzereydim ki ensem tüylerim diken diken oldu ve midemde yavaşça yayılan bir mide bulantısı hissettim. Birden dönüp boş odaya baktım, ama gözlerim sağımdaki kapalı kapıya takıldı. Ne yaptığımı bile fark etmeden, küçük daireyi geçip banyo kapısını bir çırpıda açtım.

Karşıma çıkan manzara, sonsuza kadar zihnime kazınacaktı.

Kızım, banyo zemininde kendi kanının içinde oturuyordu.

"Juliet!" diye bağırdım.

Hayır, *hayır*, *hayır*. O ölmüş olamazdı, olamazdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kanın pantolonuma sızması umurumda değildi. "Juliet!" Omuzlarını salladım ve gözlerini açtı.

"Romeo?" Alt dudağı titriyordu. "Git buradan. Seni burada istemiyorum."

"Oh, şükürler olsun." Onu kollarıma aldım, sıkıca sarıldım. Bana kızgınsa, bu hala nefes aldığı anlamına geliyordu.

Aşağı baktım ve kanın, uyluklarındaki bir dizi düzgün kesikten sızdığını fark ettim. Kanama büyük ölçüde durmuştu, ama bir kesik diğerlerinden daha derindi ve yere sürekli kan damlıyordu. Küfrettim ve tuvalet kağıdı alıp kesik üzerine bastırdım.

"Ne oldu, meleğim?"

Juliet geriye yaslandı, gözlerini kapatırken başı duvara çarptı.

"Hayır bebeğim, benim için uyanık kalman gerekiyor." Neyse ki kanama yavaşlıyordu. "Bu nasıl oldu?"

Panik yüzünden beynim durgunlaşmış, midem bulantıdan kıpır kıpır olmuştu.

"Neden buradasın?" Sesi yorgun geliyordu.

"Senin için endişelendim." Yaraları silerken ve en derin olanına baskı uygularken boğazımı yuttum. "Şehir dışında olduğumu söylediğim için özür dilerim ve fırında söylediklerim için de çok üzgünüm. Yanımdaki adamlar... Sana değer verdiğimi bilmelerini isteyemezdim."

"Sen beni umursamıyorsun."

Boynunun arkasını kavradım. "Öyle deme." Sesim sert ve çaresizdi. Alnımı alnına dayadım. "Lütfen, sakın böyle bir şey söyleme Juliet. Buna dayanamam."

Gözleri yine kapandı. "Neler olduğunu anlamıyorum. Belki de gerçekten öldüm."

Göğsüm sıkıştı ve boğuk bir ses çıktı ağzımdan. "Ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken küçük banyoya göz gezdirdim. Hastaneye gitmesi mi gerekiyordu? Her geçen dakika Arnavutların bize yaklaştığının farkındaydım.

Angelo'ya apartman numarasını mesaj attım ve biz ayrılana kadar bizi korumasını söyledim.

Yaraların kanaması durunca göğsüm biraz rahatladı. "Hadi duşa girelim," diye mırıldandım.

Doğru şeyi yaptığımı umarak sıcak suyu açtım. Juliet zaten neredeyse çıplaktı, sadece sütyen ve iç çamaşırı giymişti. Ben de giysilerimi çıkardım, sadece boxerımı giydim.

"Buraya gel." Kollarımı ona doladım ve onu yerden kaldırdım. Kollarını boynuma doladı ve dudaklarından bir inilti sızdı.

"Bir şeyin yok. Bunu halledeceğiz."

Su artık ısınmıştı, ben de onu duşa yönlendirdim. Duş küçüktü, ama bunun bir önemi yoktu. Zaten aramızda hiç boşluk kalmasını istemiyordum.

Juliet yanağını göğsüme dayadı ve titrek bir iç çekiş bıraktı. Onu sıkıca sarıldım, sıcak su üzerimize yağarken nazikçe sallandık.

"Ne oldu?" Böyle kesiklere neden olabilecek tek bir şey dışında aklıma başka bir şey gelmiyordu, ama zihnim buna inanmama izin vermiyordu.

"Sana söylemek istemiyorum."

Yüzümü saçlarına bastırdım. "Lütfen, meleğim. Lütfen söyle bana." Sözlerim boğazımdan zorlukla çıkıyordu.

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Juliet."

"Tamam, kendim yaptım, tamam mı?" Kollarımdan kurtulmaya çalıştım ama ben kollarımı daha da sıktım, midemde mide bulantısı hissettim.

"Neden?"

"Çünkü üzgündüm ve hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu."

Gözlerimi sıktım. "Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. Seni o pastanede gördüğümde çok gurur duymuştum." Geri çekildim, yüzünü avuçlayıp gözlerine bakabilmek için. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. "Sana hakkımda her şeyi anlatmadım, ama anlatmalıydım. Tehlikeli insanlarla çalışıyorum ve senin benimle birlikte görülme riskini göze alamazdım. Hiçbiri doğru değildi. Senin hakkında söyledikleri için onları öldürmek istedim."

Bana karşı direnmeyi bıraktı ama sessiz kaldı. "Lütfen bana inandığını söyle, Juliet."

Omuz silkti. "Senin benden hoşlanman hiç mantıklı gelmiyor." Ben ona karşı çıkamadan, sözlerine devam etti. "Sen *öyle* görünüyorsun, ben ise çirkin bir lekeyim. Senin yüksek mevkili bir işin var, ben ise bir kitapçıda çalışıyorum ve boktan bir dairede yaşıyorum. Hayatlarımız uyuşmuyor Romeo. Senin gerçek adını bile bilmiyorum!" Son cümleyi, gözyaşları yüzünden akarken, suyla karışarak haykırdı.

Omuzlarından tutup onu salladım. “Ne diyorsun sen? Sen *her şeysin*. Muhteşem, komik ve zekisin.” Yüzündeki ıslak saç tellerini elimle çekip uzaklaştırdım. “Senin yanıdayken kendimi hiç bu kadar huzurlu ve mutlu hissetmemiştim. Ve gerçek adım Romeo. Sana bu konuda hiç yalan söylemedim.”

“Başka konularda yalan söyledin.”

"Biliyorum. Çok üzgünüm. Seni temizledikten sonra daha iyi açıklayacağım. Söz veriyorum."

Suyun uyluklarının üst kısmına gelmesi için pozisyonumuzu değiştirdim ve kalan kanı temizledim. Kendi vücudumdaki kanı düzenli olarak temizlerdim, ama Juliet'i kanla kaplı görmek? Bu beni derinden sarsmıştı.

Su berrak akmaya başlayınca, onu göğsüme sıkıca sarıldım. “Acını görmeye dayanamıyorum, sensiz bir dünya hayal edemiyorum. Lütfen tatlım, bunu bir daha yapma. Böyle acı çekmeni engellemek için her şeyi yaparım.”

Ondan bunu istemek benim hakkım değildi, ama onun için her şeyi yapacağımı söylerken içtenlikle söylemiştim.

Yüzü hâlâ göğsüme yaslıyken başını salladı. “Yapamam.”

Parmaklarım derisine gömüldü. “Evet, yapabilirsin. Biliyorum...”

“Durduramıyorum,” diye bağırdı, sözümü keserek. “Denedim, ama *yapamıyorum*. Paramparça oldum ve etrafımdaki her şeyi mahvediyorum. Benden uzak durmakta haklıydın.”

Kollarımın arasından kurtulmaya çalıştı ama onu duş duvarına sıkıştırdım. “Gitmiyorum lan! Lanet olsun, Juliet! Bunu yapamazsın. Bunu yapamazsın.” En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama şimdi gözyaşlarım suyla karışıyordu. “Acıdan kurtulmak istiyorsan, öfkeni benden çıkar.”

“Üzgünüm. Yapamam.” Artık hıçkırarak ağlıyordu.

Gözüm duş köşesindeki bir başka jilet bıçağına takıldı ve gözüm karardı. Onu kendi cildime tuttum ve o irkildi. “Hayır. Artık. Yeter. Kesmek istiyorsan, beni kes.”

Kafasını salladı ve jileti eline bastırdım.

"Yap şunu."

"Hayır, yapamam!"

"Yap şunu, Juliet! Dayanabilirim!" Sesim muhtemelen bu boktan binadaki tüm dairelere ulaşacak kadar yüksekti, ama umursamadım. Onu sonsuza dek kaybettiğimi düşünmekle hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Elini hareket ettirerek jilet bıçağını göğsüme bastırdım, tam da o ilk gece dövmeyi çizdiği yere. "Kes beni. İşaretle *beni*."

Yüzünden gözyaşları akarken başını salladı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Sensiz bir dünya düşünmek bana acı veriyor!" Boynunun arkasını kavradım ve onu kendime doğru çekerek, tüm acımı ve korkumu bu öpücüğe döktüm. Elimi onun eline uzattım ve onu tenime doğru yönlendirdim; jilet bıçağını göğsümde gezdirmesini sağladım. Kan damlarken acıyı neredeyse hiç hissetmedim.

O bir inilti çıkardı ve bıçağı düşürdü. Parmağını kanın üzerinde gezdirdi, alt dudağı titriyordu. "Acı çekmeyi hak etmiyorsun."

Parçalanmış kalbimden geriye kalanlar da çatladı ve paramparça oldu.

"Sana acı çekmeyi hak ettiğini kim söyledi bilmiyorum, ama yanılıyorlardı. Sen her türlü iyiliği hak ediyorsun. *Her şeyi*. Ve ben bunu elde etmeni sağlayacağım."

Onu sıkıca kucakladım, ellerimi sırtına bastırdım. İlk başta Juliet kollarını yanlarında tuttu, ama sonra, çok yavaşça, kollarını belime doladı. Sanki birbirimizi kendi vücudumuza çekmeye çalışır gibi sıkıca sarıldık. Bütün dünyam ona, benim Juliet'ime daraldı ve neredeyse çıplak olmamızın, suyun soğuk akmasının ya da bu

boktan banyoda olmamız hiç önemli değildi. Önemli olan tek şey, onun kollarımda olması ve onu bırakmayacağımdı.

Titremeye başladığında suyu kapattım ve yıpranmış bir havluyu ona sardım. "Onlara daha iyi bakmam lazım," diye mırıldandım, başının üstüne öpücük kondurarak. Kendini büzüldü. Çenesini kaldırdım ve gözlerime bakmasını bekledim.

"Ben kendim halledebilirim," diye fısıldadı.

Boğazıma bir yumru takıldı ve başımı salladım. "Hayır, ben yaparım." Hâlâ burada olduğuna kendimi ikna etmek için ona bu şekilde bakmam gerekiyordu. Hâlâ sıırıslıkam olduğumu umursamadan giysilerimi giydim ve onu ikili koltuğa yönlendirdim.

"Üzerine kan bulaştıracığım," dedi.

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Artık bu dairede fazla kalmayacaktı. Omuzlarına nazikçe bastırdım ve o oturdu.

"İlk yardım çantan nerede?"

"Banyoda küçük bir sepet var." Çok yenilmiş görünüyordu. Onu kollarıma sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim, ama henüz bunu yapamazdım. Bunun yerine, ilk yardım sepetini almadan önce yatağından bir battaniye alıp omuzlarına sardım. İçinde pek bir şey yoktu — sadece birkaç yara bandı, antiseptik krem ve gazlı bez.

Juliet'in yanına döndüm ve önünde diz çöktüm, bacaklarındaki havluyu çektim. Mümkün olduğunca örtülü kalmasını sağlamaya çalıştım — savunmasızken amına bakmam gerekmiyordu — ama havlu kayınca görmemiş gibi davranamazdım ve bu, dünyadaki en mükemmel manzara değildi.

Gözlerim, uyluklarının üst kısmındaki canlı kırmızı çizgileri içine çekti. Gördüğüm şeyi anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. Çünkü taze kesiklerin altında çizgiler ve çizgiler halinde yara izleri vardı. Onlarca soluk beyaz çizgi uyluklarını işaret ediyordu. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirirken nefesim kesildi.

"Işıkları kapatmak istemenin sebebi buymuş." İlk kez seviştiğimizde, çıplak halini görmemden utandığını sanmıştım. Hiç aklıma gelmemişti ki...

O başını salladı. "Görmeni istemedim. Çirkin olduklarını biliyorum ve eğer bu senin için çok fazla geliyorsa anlarım..."

Ben kollarımı beline doladığımda ve başımı kucağına koyduğumda sessizleşti.

"Hiçbir şey seni çirkin yapamaz." Uyluklarına yukarıdan aşağıya doğru öpücükler yağdırdım, kanı dudaklarımı boyadı. Hayatımın geri kalanını, her bir yara izini öperek ve yaşadığı her mutsuzluğu telafi ederek geçirecektim. En büyük yaraya bir öpücük daha kondurduktan sonra oturup yaraları temizledim. Juliet tüm bu süre boyunca ne irkildi ne de şikayet etti, ama ben neredeyse bunu yapmasını istedim. Acısını bana gösterecek kadar bana güvenmesini istedim.

Son bandajı yapıştırıp baldırını okşadım. "Hadi giyinelim."

"Bekle." Bileklerimi tuttu. "Bırak ben yapayım." Göğüs kasımdaki sığ kesik işaret etti. Kanaması çoktan durmuştu.

O, hem nazik hem de titiz bir şekilde yarayı temizlerken, ben boğazımı yuttum. Yaralanmaya yabancı değildim. Vücudum yara izleri ve kurşun yaralarıyla doluydu, ama onlara hiç dikkat etmemiştim. Juliet'in bana gösterdiği özen, göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırdı.

"Teşekkür ederim, tatlım," işini bitirince mırıldandım.

Kanepeden kalkarken onu dikkatle izledim. Hâlâ solgun görünüyordu ve ayaklarının üzerinde sallanması hoşuma gitmedi. Yiyeceğe, suya ve bolca bakıma ihtiyacı vardı. Bunların hepsini ona, güvende olacağımız dairemde verecektim. Onu yanıma aldım ve yıpranmış bir şifonyerin yanına çektim. En üst çekmeceyi açtım ve bir dantel patlamasıyla karşılaştım. Ona verdiğim iç çamaşırları.

"Şey, o değil." Juliet çekmeceyi kapatmaya çalıştı ama ben ellerini ittim.

“K lotsuz mu çıkmak istiyorsun?”

Kaşlarını  attı. "Hayır. Sadece... Őuraya git." Yaklaşık otuz santim ötedeki yatağını işaret etti. "Kendi kendime giyinebilirim."

" ok tatlısın." Alnına bir öpücük kondurdum. "Valizini nereye koydun?"

JULIET

"VALİZ Mİ? ŞEY, BENDE VALİZ YOK."

"Peki ya çöp torbaları?"

"Lavabonun altında. Neden?" Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Romeo mini mutfığa doğru yürüdü, ben de havlumu bırakıp kıyafetlerime uzanmadan önce sütyen ve iç çamaşırımı giydim.

"Neden çöp torbasına ihtiyacın var?" diye tekrar sordum. "Eşyalarını koyacak bir şeye ihtiyacım var."

Acıyan uyluklarımın üzerine eşofman altı giydim. "Eşyalarımı toplamak mı? Nereye gittiğimi sanıyorsun?"

Romeo elinde çöp torbasıyla bana döndü. "Benim evime." Sanki bu çok barizmiş gibi, çok basit bir şekilde söyledi.

Avuç içlerim terledi ve göğsüm sıkıştı. "Hayır." "Evet."

Yanıma geldi ve iç çamaşırı çekmecemin çöp torbasına doldurdu. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Çocukken yeni bir koruyucu aile evine taşınmak zorunda kaldığımda, eşyalarımı çöp torbalarına atarak çok fazla gün geçirmiştım.

Çantayı almaya çalıştım ama o sadece elimi yakaladı ve avucumu öptü.

"Gitmeliyiz. Bir şey var..." Çenesini sıkı ve gözlerime tam olarak bakmadı. "Artık burada güvende değilsin ve

bu benim lanet hatam. Benim dairem güvenli ve sana bakmak için orada olacağım."

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki, zar zor konuşabiliyordum. Dairem neden güvenli değildi, anlamıyordum ama bu gerçeği değiştirmiyordu. "Gidemem, Romeo."

"Tabii ki gidebilirsin. Biz..." "Hayır,"

dedim daha yüksek sesle. "Gidemem."

Kaşlarını çattı ve bana dokunabilmek için çöp torbasını düşürdü.

bana dokunabilmek için çöp torbasını yere bıraktı. "Ne demek istiyorsun?" "Agorafobim," diye fısıldadım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir. Siktir!" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Seni arabaya bindirmemiz lazım, oraya gideriz."

Başımı salladım. "Yapamam." Nefesim zaten kısalmıştı, sanki bir pipetten nefes alıyormuşum gibi hissettiriyordu. "Burada kalırsam iyi olurum. Kendime bir daha zarar vermeyeceğime söz veriyorum," diye fısıldadım. O sözü tutabileceğimden emin değildim, kesinlikle sonsuza kadar değil, ama Romeo'nun kendini suçlu hissetmesini istemedim.

"Sana bir şey söylemem gerek." Beni yatağıma götürdü ve oturttu. Ayakta kaldı ve ileri geri yürümeye başladı. "Tehlikeli bir işim var." Elini saçlarının arasından geçirdi, hareketleri agresifti.

Onu bir masa başı işinde hayal etmek zordu, ama bana yalan söylediğinin teyidi midemde bir taş gibi duruyordu. "Tamam mı? Koruma falan mısınız?"

"Hayır. Şey, evet, bazen. Ama yaptığım iş bundan ibaret değil." Derin bir nefes aldı. "Patronum, New York'taki İtalyan Mafyası'nın başı."

Onu dikkatle süzdüm, "*Şaka yapıyorum!*" diye bağırmasını bekledim. Gözlerime baktı ve gözlerinde bir kırılma vardı.

"Şaka yapmıyorsun."

Başını salladı.

"Mafya gerçek mi?"

"Evet, melek. Gerçek bir şey."

Romeo ya hayal görüyordu ya da yalancıydı. *Ya da doğruyu söylüyordu*, kafamın içindeki küçük bir ses fısıldadı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Bugün zaten . Başa çıkma gücüm kalmamıştı.

"Diyelim ki sana inandım. Mafyada isen neden seninle geleyim ki?"

Yürüyüşünü durdurdu ve bana doğrudan baktı. "Çünkü bazı rakiplerimiz bu daireyi izliyor."

Dünyamdaki her şey yavaşladı. "Ne?"

"Senden uzak durmaya çalıştım. Gerçekten, gerçekten denedim. Bu yüzden şehir dışında olduğum konusunda sana yalan söyledim; çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun ve seni güvende tutmak istedim. Ama artık çok geç, çünkü son bir saat içinde bu dairenin önünden birkaç kez geçtiler." Önümde diz çöktü ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Seni bırakamam, Juliet. Bu beni bir piç yapıyorsa özür dilerim."

Gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım, ama yine de akıp durdular.

"Ağlama. Kahretsin, buna dayanamıyorum."

Romeo yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Sıcaklığı beni sardığı anda, göğsümdeki endişenin bir kısmı hafifledi.

Fırında bana davranışları, sanki ben bir hiçmişim gibi bakması yüzünden kalbim hâlâ acıyordu. "Yanında olan adamlar mı?"

"Sırp mafyası. Bizimle ittifak kurmak istiyorlar ama onlara hiç güvenmiyorum. Çok üzgünüm bebeğim. Fırına gitmekle çok cesurca davrandın. Seninle ne kadar kutlama yapmak istediğimi bilemezsin."

Burnumu çekip, gözyaşlarımı onun zaten ıslak olan gömleğine sildim. Bunu hak etmişti.

"Hâlâ sana inandığımdan emin değilim."

"Önemli değil." Elini saçlarımın üzerinden gezdirdi. "Benimle gelmeye razı olduğun sürece."

“Romeo, gerçekten sanmıyorum ki...”

“Hayır, Juliet. Buradaki guvenlik berbat. Buraya taşınsam bile seni koruyamam.” Parmakları kalalarımaya gömüldü.

"Neden buraya taşınasın ki?"

Bana sert bir bakış attı. "Seni yalnız bırakmayacağım." Telefonuna baktı, çenesi titriyordu. "Artık benden kurtulamazsın. Seni benim dünyama çekmemek için uzak durmaya çalıştım, ama ben çok bencilim ve seni bırakamam."

“Nedenini anlamıyorum,” diye fısıldadım. “Fırındaki adamlar haksız değillerdi. Hiçbir şey bizim birbirimize ait olduğumuzu göstermiyor.”

Romeo, ancak bir hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Parmaklarıyla çenemi kavrayarak bana bakmamı sağladı. “O kadar yanıldılar ki, bu hiç de komik değil. Seni hak etmeyen benim, ve bundan başka bir şey söylediğini asla duymak istemiyorum.”

Sesindeki yoğunluk beni şaşırttı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra eğilip alnımı, burnumu, her iki yanağımı öptü ve son olarak dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu.

En son ne zaman biri beni bu kadar istemişti?
Gvenliğimi bu kadar nemsemişti?

“Bana güvenecek misin, tatlım? Benimle gelmeye yetecek kadar?”

Muhtemelen aptalca davranıyordum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi, ama Romeo’yu göndermek düşüncesi... Bunu yapamazdım.

"Lütfen kalbimi kırma," diye fısıldadım.

"Benimle güvendesin."

Beni sıkıca sarıldı ve yorgunluktan gözlerim ağırlaştı.

"Az önce yine geçtiler. Hemen gitmeliyiz. Evime giderken uyanık kalmaman için seni uyutacak bir ilaç alsam yardımcı olur mu?"

Sarsıldım, panik içimi kaplayınca tüm vücudum kaskatı kesildi. Bana dokunduğuy, uyandığım ve

Nerede olduğumu bilememek zihnimi kapladı. Mide bulantısı o kadar şiddetli ve ani bir şekilde yükseldi ki, Romeo'nun kollarından kendimi iterek kurtuldum. O bunu hiç beklemiyordu ve beni bıraktı. Tam zamanında tuvalete yetişip kustum. Kulaklarımda tiz bir çınlama vardı ve Romeo'nun sırtımı ovuşturup benimle konuştuğunu fark etmem uzun zaman aldı.

"Sorun yok. Ben buradayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim.

"Özür dileyecek bir şey yok."

Suyun aktığını duydum, sonra yanıma diz çöktü ve bir havluyla yüzümü nazıkçe sildi.

"Sana biraz su getireyim."

Bir dakika sonra elinde bir bardakla geri geldi. Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, utançtan yüzüm kızarıırken ağzımı çalkaladım ve hızlıca dişlerimi fırçaladım. Bu kadar şiddetli bir travma tepkisi vermem uzun zaman olmuştu, ama bugün kendimi çok kırılğan hissediyordum.

Romeo arkamdan kollarını belime doladı, ben de ona yaslandım.

"Uyuşturulmak istemiyorum."

Beni daha sıkı kucakladı. "Bunu önerdiğim için özür dilerim. Sadece senin için bunu kolaylaştırmak istiyorum."

"O fırın, son iki yıldır gittiğim ilk yeni yerdi ve pek de iyi sonuçlanmadı." Onu üzmemek istememiştim, ama yüzündeki ifade tam anlamıyla suçluluk doluydu. "Bunu başarabilmemin tek yolu, senin beni cesaretlendirdiğini hayal etmektir," diye ekledim. O sözleri ağzımdan çıkarır çıkarmaz geri alabilmeyi diledim. Fazla kırılğan sözlerdi, beni çok savunmasız bırakmıştı.

Yüzünde, ancak kendini beğenmiş bir gülümseme olarak tanımlanabilecek bir ifade yayıldı. "Doğru, çünkü bilinçaltın bile seni koruyacağımı biliyor."

Başımı eğdim. "Korkuyorum."

"Biliyorum, ama bunu birlikte atlatacağız. Askerlerim şu anda binanın çevresinde konuşlanmış durumda ve Angelo

bizi geri götürececek.”

"Angelo kim?" Gerçekle yüzleşmek çok zor olduğu için beynim önemsiz ayrıntılara takılıyordu.

"O... bir iş arkadaşım."

Tanrım, bu pek inandırıcı değildi. Angelo mafya üyesi miydi? Ellerim Romeo'nun gömleğini sıkıca kavradı. Dairemden çıkmayı düşünmek bile imkansız geliyordu, ama tehlikede olduğumu söylediğinde ona inandım. Üstelik, hayatımdan daha fazlasını istiyordum. Belki de bu ilk adımdı ve onu atacak kadar cesur olmam gerekiyordu.

Başımı salladım ve Romeo beni yanına sıkıca sarıp tuvaletten çıktık. Bir telefon görüşmesi yaparken beni yatağa yatırdı.

"Beş dakikaya çıkarız. Arabayı yola çıkmaya hazır tut." Bir an durakladı ve bana döndü. "Köpekleri sever misin?"

Başımı salladım. Bu ne biçim bir soruydu ki?

"Harika," diye devam etti. Sonra yüzünü buruşturdu. "Seni ilgilendirmez. Beş dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı. "Tamam, kalan eşyalarını da toplayalım."

"Neden köpek sordu?"

"Göreceksin."

LOBİYE vardığımızda nefes almakta zorlanıyordum. Hâlâ güvenli bölgemde olmama rağmen, vücudum buradan ayrılmayı planladığımı açıkça biliyordu ve direniyordu. Bugün ikinci kez yeni bir yere gideceğime inanamıyordum.

İki yıl boyunca sıkışıp kalmış olmanın ardından, bu benim için çok ağır bir yük oldu.

Romeo dolu çöp torbalarını yere koydu ve beni kollarının arasına aldı.

“Çok cesursun.”

Bu doğru değildi, ama bunu söylemesi hoştu. Kollarına gömüldüm, neredeyse kollarında yığıldım. Uzuvarım jöle gibi hissediyordu ve midemde mide bulantısı vardı.

"Angelo arabayı hazırladı ve dışarıda bekliyor," diye mırıldandı Romeo. "Eşyalarını arabaya taşıyayım, sonra seni almaya geleceğim."

Beni burada yalnız bırakacağı düşüncesiyle boğazımdan çıkan iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıktım.

Endişeyle bana baktı. "Tamam mı, melek? Hemen dönerim."

Bir şekilde boyun kaslarımı hareket ettirip başımı salladım.

O kapıdan çıkar çıkmaz bacaklarımdaki tüm güç kayboldu. Sırtımı kirli lobi duvarına dayadım, yavaşça yere çöktüm ve kollarımı dizlerimin etrafına doladım.

Nasıl bu hale gelmişim? Nasıl bu kadar zavallı bir hale gelmişim ki, arabayla yolculuk yapma düşüncesi bile beni panik sarmalına sürüklemeye yetiyordu? Beni bu hale getirdiği için *ondan* nefret ediyordum.

Romeo beni yerden kaldırırken güçlü kolları beni sardı; bir kolu dizlerimin altında, diğeri sırtımı destekliyordu.

"Ben yanıdayım," diye mırıldandı.

Apartmanımdan çıkarken gözlerimi sıkıca kapattım. Beni arabaya bindirirken de gözlerimi kapalı tuttum. Kapının kapanma sesi duyuldu ve o emniyet kemerimi takarken vücudu benimkine yaslandı. Soğuk ve ıslak bir şey elime değene kadar gözlerimi aralamadım.

Romeo yanımdaki orta koltukta oturuyordu, ama onun yanında yerde, burnuyla elime dokunan bir golden retriever vardı.

"Bu kim?" diye sordum. Sesimi duyunca köpek kuyruğunu sallamaya başladı.

"Bu Noodle," dedi Romeo. "Ve arabayı süren Angelo."

Angelo'ya selam bile vermemiş olmamdan dolayı utançtan yanaklarım kızardı. "Merhaba," dedim gergin bir şekilde.

"Seni tekrar görmek ne güzel," dedi Angelo.

Yine mi? O anda her şey yerine oturdu. Erkek topuzu olan iri adam, tekerlekli sandalyedeki kadın ve rehber köpeği.

"Kitapçıya gelmiştin," dedim.

Angelo başını salladı. "Oradayken kim olduğunu bilmiyordum ama. Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor."

Öyle miydi? Bana mantıklı gelmiyordu.

"Kitapçıya mı gittin?" diye sordu Romeo, sesi keskin bir tonda. "Sienna ve Sofiya'yla birlikte," dedi Angelo.

Romeo boğazından bir ses çıkardı, ama sorgulayan bakışlarım üzerine gülümsedi ve bana hızlıca bir öpücük verdi.

Tamam. Yani Romeo, Sofiya ve Sienna'yı tanıyordu? Etkinliğe bu yüzden mi gelmediler? Ve neden kıskançlık gibi hissettiren garip bir tırmalama hissi içimi kemiriyordu?

Ama şu anda bu konuyu konuşmak istemiyordum. Angelo arabadaydı ve güvenli rotamdan uzaklaştığımız gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken kalbim deli gibi atıyordu.

"Noodle senin köpeğin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Angelo. "O, patronun karısı Sofiya'ya ait. Telefon geldiğinde zaten yanımdaydı ve onu bırakmak için daireye geri dönmeye vaktim olmadı."

Romeo'nun üzerinden uzanıp Noodle'ı okşadım. Noodle dokunuşuma yaslandı, dili ağzından sarkıyordu.

Angelo'nun sözleri kafama dank etti. *Patron* demişti. Normal anlamda patron mu demek istemişti, yoksa mafya patronu mu? Romeo'nun benimle dalga geçmediğinden ya da hayal gördüğünden hâlâ tam olarak emin değildim.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordum Angelo’ya.

Bir an sessizlik oldu, sonra cevap verdi. “Empire Properties’te çalışıyorum.”

Bu beklediğim cevap değildi ve bu kadar *normal* olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Sonra o ismi daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

“Aman Tanrım, sizler kitapçıdaki ev sahiplerimsiniz. Az önce bir mektup aldım, kira artışının bir hata olduğu ve aslında kiranın düşürüleceği yazıyordu.” Romeo’ya döndüm. “Sana söyleme fırsatım olmamıştı.”

“Öyle mi?” diye sordu Angelo.

“Çalışmak için iyi bir şirket olmalı,” dedim. “Kira şirketinin kirayı düşürdüğünü hiç duymamıştım, ama gerçekten çok hoştu.”

“Evet, harika bir şirket,” diye cevapladı, sesinde hafif bir gülümseme vardı.

Başka bir araba bize korna çaldığında, soracaklarım boğazımda kaldı ve dairemden çok uzakta, *yolda* olduğumuzu hatırladım. Romeo elini kolumda yukarı aşağı gezdirdi ve paniklememek için kendimi onun dokunuşuna odaklamaya zorladım. Noodle aramıza sıkıştı ve başını kucağıma koydu. Ağırlığı rahatlamama yardımcı oldu ve çok geçmeden bir yer altı garajına girdik.

Kalp atışlarım yine hızlandı. Karanlık yerlerden hoşlanmazdım. "Seni kucağıma alayım mı?" diye fısıldadı Romeo.

Evet. Ama başımı salladım. Bu çok dramatik olurdu... değil mi?

Arabadan inerken elimi tuttu ve beni asansöre götürürken yanına sıkıca sarıldı.

Siktir.

Bacaklarım sanki betonla kaplanmış gibiydi. Asansör kapısı ardına kadar açılmıştı, ama bedenim donup kalmıştı.

"Juliet?" Bugün çok fazla şey yaşadığım için vücudum iflas ederken Romeo'nun sesi bozuk geliyordu.

Sonra kendimi onun kollarında buldum; sıkı kucaklaması ve nazik sözleri beni yavaşça gerçeğe döndürdü.

"Asansörleri sevmiyor musun, tatlım?"

Başımı salladım.

"Peki. Ben on dokuzuncu kattayım, o yüzden asansörü tavsiye ederim, ama binemiyorsan yürüyebiliriz."

Bunu çok doğal bir şekilde söyledi. Sözlerinde hiçbir yargılama yoktu.

"Beni bırakma," diye fısıldadım.

"Asla."

Yüzümü onun cildine bastırdım ve o asansöre binerken gözlerimi sıkıca kapattım. Çocukluk anılarımın çoğu kabus gibi bir sisin içinde kaybolmuştu, ama küçük bir çocukken karanlık bir dolapta tek başıma kıvrılmış olarak geçirdiğim günleri asla unutmayacaktım.

Yumuşak bir zil sesi ve vınlama sesi vardığımızı haber verdi. "Aferin, meleşim. Başardık."

ROMEO

JULIET MUTFAK TEZGAHININ YANINDA DURMUŞ, BUZDOLABINDAN YIYECEK ÇIKARIRKEN

kararsız bir şekilde duruyordu. Accardi, Juliet'in dairesini gözetleyen Arnavutları takip eden küçük bir grubu yönetiyordu. Ben de onlarla birlikte olmalıydım, ama Juliet'i yalnız bırakamazdım.

Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek isterdim, ama sözcükler boğazımda düğümlenmişti, kanla kaplı banyo zemininde kalmıştı. Bugün ters giden her şeyi düzeltmem gerekiyordu, ama bu iş beni aşıyordu.

"Ne yemek istersin?" Sesim kısık çıktı, ama Juliet yine de bu sese irkildi. Boğazımı temizledim. "Benim için yemek hazırlayan bir aşçım var. Lazanya, biftek ve patates, bir çeşit tavuk yemeği var." Mutfak tezgahının üzerinde dizili plastik kaplara çaresizce baktım.

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı.

Lazanyayı ısıttım ve ikimizin önüne birer tabak koydum. Juliet'e o kadar odaklanmışım ki, neredeyse tadına bile bakmadım; o ise gözlerini yere indirmiş, düzenli bir şekilde yemeğini yiyordu.

Sonunda başını kaldırdı ve ona baktığımı fark etti. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Bitirdin mi, bebeğim?"

Başını salladı ve ben tabakları kaldırdım.

Aramızdaki sessizlik kulakları sağır ediyordu. Saat dokuzdu, yatmayı önermek için çok erkendi, ama şu anda tek istediğim Juliet'i kucaklamaktı. Kanlar içindeki görüntüsü zihnimde durmadan canlanıyordu. Daireyi dolaşp, kendine zarar verebileceği her şeyi ortadan kaldırmam gerekiyordu.

"Mario Kart oynamak ister misin?" diye patladım.

Dudakları aralandı ve sonra köşesinde minik bir gülümseme belirdi. "Evet, iyi fikir."

Tanrıya şükür.

Elinden tutup mutfak taburesinden indirdim ve onu oturma odasına götürdüm.

"Vay canına, ne şık bir düzenleme," dedi.

Televizyonum duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu ve birkaç tane de son model oyun konsolum vardı. Ona Mario Kart direksiyon kumandasını uzattım ve o kanepeye oturdu. Oyunu başlattım ve hemen yanına oturdum; bacaklarımız birbirine değiyordu.

"Kahretsin, canını mı acıtıyorum?" Bacaklarındaki kesikleri daha da kötüleştirmek istemedim. Uzaklaşmaya çalıştım ama Juliet'in eli uyluklarıma dokunarak beni durdurdu.

"Canımı acıtmıyorsun."

Elini çekti ve kumandasını kavradı. Dokunuşunun kaybolması somut bir şeydi ve elini geri çekmesini istemek istedim. Kendimi tutamayp başının üstüne hızlıca bir öpücük kondurdum. Saçları vanilya kokuyordu. "İyi misin, melek?"

Bana doğru eğildi. "Kazanmak için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak."

Bu kaçamak bir cevaptı, ama şimdilik konuyu zorlamamaya karar verdim.

"Hadi gel bakalım. Sana karşı nazik davranacağımı sanıyorsan, bir daha düşün." Bunlar sadece lafta kalmıştı. Onun kazanması için elimden ne gelirse yapacaktım.

Turnuva düzenlendikten sonra, yarışa başladık. Juliet ilk birkaç yarışta sessizdi, ama yavaş yavaş rahatladı.

"Senden nefret ediyorum Rainbow Road!" diye bağırdı, milyonuncu kez pistten düşerken. Onun zaferini garantileme planım pek iyi gitmiyordu.

Gülerek, "Yolda kalmalısın," dedim.

"Deniyorum!" diye bağırdı.

"İşte, işte! Ona çarp!" diye bağırdım.

O, onu kurtarabilecek hediyeği kaçırarak yoldan saptı ve yine kenara düştü.

"Moo Moo Meadows'a dönmek istiyorum," diye sızlandı.

"Bir dahaki sefere, bebeğim."

Başka bir turnuva daha oynadık, bu sefer Juliet'in en sevdiği pistlerin hepsiyle. Üçüncü olduğunda zafer işareti yaparak ellerini havaya kaldırdı.

Kolumu omuzlarına doladım. "Aferin."

Bana yaslandı, yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. "Düşmanlarımı sabote ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman." Bunun ne kadar içten geldiğini bilmiyordu.

Başka bir şey oynamak ister mi diye soracaktım ki esnedi. İkimiz de gece kuşuyduk ama bugün çok yorucu bir gün olmuştu ve ben bile yorgunluğun beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Yatma zamanı mı?" diye mırıldandım.

O başını salladı, ben de onu kanepeden kaldırıp, çantalarını önceden koyduğum odama götürdüm.

"Al bakalım, melek. Yarın eşyalarını yerleştirmenize yardım ederim."

Boğazını temizledi ve etrafa bakındı. Beğendi mi acaba? Odayı Sienna tasarlamıştı, ama ben başka bir şey yapmamıştım.

"Burası senin odan mı?" Yatağa bakıyordu, gözleri odaklanmamış ve omuzları gergindi.

"Evet." Endişe göğsümü sıkıştırıyordu. Misafir odasında mı yatmak isterdi?

"Beni burada istediğinden emin misin?"

Kalbim bir anda sıkıştı ve onu kollarıma çektim. "Bunu nasıl sorarsın, özellikle de taşınmanı zorlayan benken?"

“Sanırım öyle yaptın,” diye fısıldadı.

Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. Pembe rengi biraz solmuştu. Yeniden boyamak için neye ihtiyacı vardı? Her zaman pembe mi boyardı yoksa başka renkleri de dener miydi?

"O zaman sorun ne?"

Hiçbir şey söylemedi ve ben sabırlı olmaya ve sessiz kalmaya zorladım kendimi. Juliet'in aklındaki söylemek için zamana ve biraz ikna edilmeye ihtiyacı olduğunu öğreniyordum.

“Bu bana, eşyalarımı çöp torbalarına koyup yeni bir koruyucu aileye taşındığım tüm o zamanları hatırlatıyor. İlk başta hepsi beni orada görmek istediklerini söylerdi, ama durum asla öyle kalmazdı.”

Kahretsin.

Onu daha sıkı sarıldım. “Bunu sana kanıtlayabilmem için benden ayrılmaman gerek.”

Tereddütle kollarıyla beni sardı ve sarılmama karşılık verdi. “Teşekkürler.” Sesi kırılgan bir fısıltı gibiydi.

“Banyo şurada. Neden yatmaya hazırlanmıyorsun?”

Juliet ihtiyacı olan eşyaları alıp banyoya doğru yöneldi. Kapı kapanır kapanmaz harekete geçtim ve çöp torbalarından tüm eşyalarını çıkardım. Çoğunlukla giysiler ve banyo malzemeleriydi, ama birkaç kitap, günlük ve küçük bir tahta kutu da koymuştu.

Şifonyerin çekmecesini açıp eşyalarımı kenara iterek onun kıyafetleri için yer açtım. Kitapları şifonyerin üstüne koydum ve kutuyu yatağın onun tarafındaki komodinin üzerine yerleştirdim — kapıdan en uzak olanına. Çöp torbalarını toplayıp tam da Juliet banyodan çıkarken çöpe attım. Üzerinde bol bir eşofman altı ve sweatshirt vardı; ben de bunları kendi kıyafetlerimle değiştirmek istedim.

Eşyalarını görünce dudakları aralandı. “Eşyalarını buraya koydum.” Komodini işaret ettim. “Ve bunu çamaşır makinesine atabilirim.” Şaşkın kollarından kıyafetlerini aldım

kollarından aldım. “Bir dakika sürer. Sen yatağına git, bebeğim.” Banyoya girmeden önce onu öptüm.

Sikim taş gibi sertleşmişti ve duşa atlayıp işimi halletmeyi düşündüm, ama gereğinden bir dakika bile fazla ondan uzak kalmaya dayanamazdım. Üstelik, vücudu benimkine kıvrıldığı anda, yine sertleşecektim.

Banyodan çıktığımda, Juliet neredeyse tamamen battaniyelerin altında kalmıştı. Kalbim sızladı. Daha önce hiç bir kadını evime davet etmemiştim. Onlarla sadece otel odalarında yatmışım. Juliet'i yatağımda görmek, o kadınları eve getirmememin sebebinin, buraya ait olan tek kişinin o olduğunu doğruladı. Bana ait.

Sonsuza kadar.

Kendi tarafımdaki yorganı kaldırıp yatağına girdim.

"Yaralarını kontrol edebilir miyim, tatlım?" İyileştğini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu, özellikle de en derin olanını. Yapıştırıcı ya da dikiş gerekebilir.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Gerek yok..."

"İstiyorum." Yorganı yavaşça kaldırdım. "Bakabilir miyim?" Parmaklarımla bel bandını nazikçe çektim, o da başını salladı. Eşofman altını aşağı çektim, sikime bunun hâlâ pantolonumu kabartmak için uygun bir an olmadığını ikna etmeye çalışarak, bandajlara bir göz attım. Biraz kan sızmıştı ama genel olarak her şey iyi görünüyordu.

"Acıyor mu, melek?"

"Sorun yok."

"Ben öyle sormadım," diye homurdandım. Ellerimle vücudunu kavradım, üstüne eğildim.

Dudaklarını sıkıştırdı. "Biraz acıyor, ama sorun yok."

Yavaşça eğildim ve bandajlara ve solgun yara izlerine nazik öpücükler kondurdum. Tereddütlü bir el

saçlarımı okşadı ve ben keskin bir nefes aldım. Juliet nadiren ilk adımı atardı.

Yara izlerini öpmeye devam ettim, o da saçlarımı okşadı. Bu karanlıkta birbirimize sarılmıştık, ama bunu her zaman deneyimlediğim şekilde değildi. Burada uğursuz bir şey yoktu — Juliet'le birlikteyken olamazdı da. Bizi dünyadan koruyan şefkatli bir karanlıktı. Önemli olan tek şey oydu.

Eşofman altını nazikçe yukarı çektim ve sonra vücudunda yukarı doğru ilerleyerek, yüzüne gelene kadar eşofman üstüne öpücükler kondurdum.

"Merhaba," diye
fısıldadı. Kahretsin,
ne kadar da tatlıydı.

"Merhaba." Dudaklarım dudaklarına değdi. "Uyumaya hazır mısın, melek?"

"Sanırım."

Onu tekrar öptüm, sonra sırtını bana dönük ve kollarımı ona dolayarak yatırdım. Bana mükemmel bir şekilde uyum sağladı, tüm yumuşaklığı benim sertliğime karşı.

"Tatlı rüyalar,
bebeğim." "Sana da,
Romeo."

İçinde bulunduğum dar koridor KANLA KAPLIYDI; kan, gri karo zeminde bir nehir gibi akıyordu. Bir kapı görene kadar loş ışıktaki gözlerimi kısarak etrafa baktım. Kan, kapının altındaki aralıktan sızıyordu ve oradan geçmem gerektiğini biliyordum. Kolu tuttum ve kapıyı açtım; kendimi başka bir koridorda buldum. Kırmızı nehir daha da derinleşiyordu, başka bir kapıya rastlayana kadar koşarken ayakkabılarım suya sırıyordu. Kapıyı itip açtım, kanın kaynağını bulmak için kendimi hazırladım ve karşımda yine bir koridor görünce hayal kırıklığıyla bağırdım.

Koridorlar ve kapılar hiç bitmiyordu ve göğsüm o kadar sıkıştı ki nefesim hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. Bazen kapılar kolayca açılıyordu, bazen ise vücudumla kapıyı çarpıp açmak zorunda kalıyordum. Koşarken uzuvlarım titriyordu. Varlığımın her zerresi kanın kaynağını bulmaya ihtiyaç duyuyordu.

Sonunda kendimi, tavandan sarkan çıplak ampullerin ve sonunda metal bir kapının bulunduğu uzun, dar bir koridorda buldum. İşte burasıydı. Aradığım şey oranın ardındaydı. Nehir artık belime kadar gelmişti ve ben zorlukla ilerlemeye çalışıyordum. Sonunda son kapıya ulaştım. Parmaklarımı kapı koluna doladım ve yavaşça iterek açtım.

Orada, kanın üzerinde yüzen babam vardı, solgun ve hareketsiz. Ona ulaşmak için mücadele ettim, ama bacaklarım hareket etmiyordu. "Papà!" Boğazım kanayacakmış gibi hissedene kadar bağırdım. Ona yüzmek için başım önde kanın içine daldım, ama o yüzeyden batana kadar uzaklaşmaya devam etti ve sonsuza dek kayboldu. "Hayır, lütfen, beni bırakma." Gözyaşları yüzümden akıyordu ve göğsümde kocaman, boş bir delik açıldı.

Soldan gelen bir hareket dikkatimi çekti ve hızla döndüm. Başka bir ceset yüzeye çıktı. *Annem*. Açık gözlerinde ölü bir bakış vardı ve ben çılgılık attım. *Hayır, hayır, hayır*. Onu yüzüstü bırakamazdım. Bir daha olmazdı. Kollarım ve bacaklarım güçsüzleşip titremeye başlayana kadar ona ulaşmak için elimden gelen her şeyi yapıp kanın içinde çırpındım. O su yüzeyinin altına batarken ben hiçbir şey yapamadım, onun yerini üçüncü bir ceset aldı.

Cansız Juliet, kanın üzerinde yüzüyordu — *kendi* kanının üzerinde. "Juliet!" Çılgılığım havayı delip geçti; bedenimin kaldıramayacağı kadar büyük bir ıstırapla doluydu. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. "Ne istersen yaparım! Onun yerine beni al!" Ama tek duyduğum sessizlikti. Sevdiğim kadının kendi kanında boğuluşunu çaresizce izlemek zorunda kaldım.

Boğuluyordum, göğsüm sıkışıyordu.

Yumuşak eller yüzümü okşadı. “Şşş, bir şeyin yok. Ben buradayım.”

Bacaklarımı hareket ettirmeye çaresizce çalışırken göğsüm hıçkırıklarla sarsıldı.

"Kabus görüyorsun. Bu gerçek değil. Ben yanımdayım."

Bir şey omuzlarımı salladı ve boğuk bir nefesle gözlerimi açtım. Bir el yüzümü okşadı ve saldırmaya hazır bir şekilde o kişinin bileğini yakaladım. Ama sonra kokusu burnuma geldi—tatlı vanilya.

"Güvendesin. Gerçek değildi. Sadece kötü bir rüyaydı." Bileğini tutan elimi gevşettim. "Juliet?"

“Buradayım.”

Onun tatlı sesini duyunca yine titreyerek hıçkırdım. Karanlıkta elimi uzattım ve onu göğsüme çektim, kollarımı sıkıca ona doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. O da kollarını ve bacaklarını bana doladı, sıkıca sarıldı.

"Gerçekten burada mısın?" diye sordum. Kolumu sıktı. "Buradayım."

“Beni bırakma, Juliet. Sensiz bir dünyaya dayanamam.”

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Nazik parmaklar gözyaşlarımı sildi ve ağladığım için utanmadım bile.

Bugün anılarımı sıkı sıkıya tutmuş, Juliet’e odaklanabilmek için onları zihnimin derinliklerine itmiştim. Ama onu yaralı ve kanlar içinde bulmak, o günü yeniden canlandırmıştı. Babamın öldüğü ve annemi kaybettiğim günü. Onu öldürmeden önce yanına ulaşmışım, ama ona çektirdikleri işkence ve travmadan kurtaramamışım. Ve onu kurtarmaya çalışırken, acısını daha da artırmışım. Küçük bir hainler grubuyla savaştım, onları soğukkanlılıkla öldürürken hiçbir şey hissetmedim. Onların kanıyla kaplı olarak ona ulaştığımda, oğlu

şiddet dolu bir canavar olarak gördü. O gün, içimdeki karanlık tam anlamıyla yüzeye ıktı.

Annem, o günlerden sonra adeta kendi gölgesi haline gelmişti. Evden çıkmıyor, konuşmuyor, yemek yemiyordu. Benim yanımda olmak ona fiziksel acı veriyor gibiydi, bu yüzden kendimi Matteo'nun Don olarak yerini sağlamlaştırmasına yardım etmeye adadım. Bir gün, İtalya'ya geri dönmek istediğini söyledi. Anında rahatladığımı itiraf etmekten utandım; bu, ona yardım etmek için yapabileceğim bir şeydi ve her gün başarısızlığımın kanıtıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Ona geçmişi geride bırakabileceği bir ev aldım, ama o geçmiş beni rahat bırakmıyordu. Aynaya her baktığımda, annemin bende grdğu canavarı hatırlıyordum.

Kim beni bu halde kabul edebilirdi ki?

Yine de Juliet stmdeydi, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, elini yüzüme dokunduruyor, bugün daha önce benim ona yaptığım gibi teselli edici sözler fısıldıyordu.

Onun sevgisine layık bir erkek olmak istiyordum.

Bir ara benden kalkmaya çalıştı, ama ben onu daha sıkı sarıldım.

"Seni ezmek istemiyorum." Konuşurken dudakları boynuma değdi. Elimi başının arkasına götürdüm ve onu daha sıkı sarıldım.

"Ezmeyeceksin."

"Tamam." Biraz kıpırdadı ve daha rahat bir pozisyon aldı.

Göğsüme yaptığı her nefes, paniğimi yatıştırdı, ta ki sonunda tekrar uykuya dalana kadar.

JULIET

I GROANED WHEN A STRIP OF SUNLIGHT HIT MY EYELIDS AND beni uykumdan kopardı. Alarmım çalmadan önce birkaç dakika daha uyuyabilmek için yüzümü yastığa gömmek istedim, ama kafamın yastıkta olmadığını fark ettim.

Başım Romeo'nun üstündeydi.

Geceyi onun üstünde geçirdiğim için paniğe kapılmadan önce, eli sırtımda nazik ve yatıştırıcı bir hareketle yukarı aşağı kaydı. Dokunuşuyla rahatlardım, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için düzenli nefes aldım. Sabahları erken kalkmayı seven biri değildim, ama her gün böyle uyanabilseydim, fikrim değişebilirdi.

"Günaydın, meleğim." Romeo'nun dudakları alnıma değdi ve ben ona daha da sokuldum.

"Günaydın."

Yine sessizliğe büründük ve onun yatıştırıcı dokunuşuyla transa girerken nefesim yavaşladı.

"Gecenin geri kalanında nasıl uyudun? Başka kötü rüya gördün mü?" diye sordum. Beni uyandıran onun çığlıklarıydı. İlk başta paniğe kapılmışım, birinin eve zorla girdiğini sanmışım, ama sonra onun kabus gördüğünü fark ettim. Onu o halde görmekten nefret etmişim, yıkılmış ve korkmuş halde, özellikle de o hissi tam olarak bildiğim için.

Kollarını bana sıkıca doladı. “Kötü rüya görmedim. Belki de her gece üzerimde uyuman gerekiyor. Kabusları uzak tutmak için.” Saçlarımı okşadı. “Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

Kaşlarımı çattım ve onun göğsüne yaslanarak gözlerine bakabildim. “Bunun için özür dileme. Senin için burada olabildiğime sevindim. Özellikle de benim için yaptığın onca şeyden sonra.”

Gözleri yumuşadı ve yanağımı okşadı. “Benim tatlı kızım. İyi uyudun mu? Kötü rüya gördün mü?”

Başımı salladım ve onun dokunuşuna yaslandım.

Romeo mırıldandı. “Birbirimize şans getiriyor olmalıyız.” Bakışlarının yoğunluğu bana fazla geldi ve başımı eğip dudaklarımı boynuna bastırdım. Aramızdaki her şeyin ne kadar yeni ve kırılgan olduğunu, bununla birlikte ne kadar rahat hissettirdiğimi bir türlü bağdaştıramıyordum. Tek bildiğim, hayatımda iyi olan hiçbir şeyin uzun sürmediği idi ve Romeo ile aramızdaki bu şey ne olursa olsun bittiğinde, bunu atlatamayabilirdim.

“Hay aksi, saat kaç?” diye sordum. “İşe gitmem gerek.”

Eli kalçamı daha sıkı kavradı. “Kitapçıya giremezsin.”

"Ne?" Onu itip kendimi kaldırdım ve oturdum.

Romeo da peşimden geldi, böylece karşılıklı oturduk. “Arnavutlar hâlâ dışarıda dolaşırken, güvenliğini sağlayabileceğim tek yer burası.”

Kaşlarımı çattım. “Belki de dairemde geçmeleri sadece bir tesadüftü.”

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Keşke öyle olsaydı, ama belli ki sana değer verdiğimi biliyorlar.” Parmaklarını nazikçe yanağımdan aşağı kaydırды. “Senin benim için önemli olduğunu biliyorlar.”

Göğsümden parlak bir ışık fışkırdı, içimden dışıma doğru beni ısıttı. İstediğim gibi kollarına eriyip gitmek yerine, kendimi konuşmamıza odaklanmaya zorladım. “Hâlâ işe gitmem gerekiyor. Bunu Arturo’ya nasıl açıklayabilirim? O bana güveniyor. Ayrıca kiramı ve diğer masraflarımı ödemek için paraya ihtiyacım var.”

“Arturo’ya gelmeyeceğini zaten söyledim.” Geri çekildim.

“Ne?”

“O da Aile’nin bir üyesi. Onunla iletişime geçtim ve olan biteni anlattım. Arnavutları ortadan kaldırına kadar dükkan kapalı kalacak. Herkesin maaşı yine de ödenecek.”

Tedirgin bir şekilde ondan uzaklaştım. “Arturo ile akraba mısın?”

Kaşlarını çattı, sonra yüzünde bir anlık bir anlayış belirdi. “Hayır, demek istediğim o Aile’nin bir parçası, yani Mafya Ailesi’nin. Neler olduğunu anlıyor ve senin güvenliğin en önemli şey olduğunu biliyor.”

“Ama sen bunu yapamazsın...” Ne demek istediğimi bile bilemeden sözlerim kesildi. Tek bildiğim, itiraz etmem gerektiği idi. Romeo’nun davranışları inanılmaz derecede keyfi idi. “Benim adıma bu kararları veremezsin.”

O, aramızda zorla açtığım mesafeyi kapatarak öne doğru eğildi. “Senin güvenliğin söz konusu olduğunda yapabilirim. Bana istediğin kadar kızabilirsin, ama bu konuda taviz vermeyeceğim.” Saçımın bir buklesini kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Hadi kahvaltı yapalım.”

Mutfağa girerken Romeo’nun eli enseme dolandı ve ben onun dokunuşunu itmeyi düşündüm. İşimle ilgili kararlar aldığı için ona hâlâ kızgındım. Benim güvenliğim için olsa bile.

Ama *zayıftım*. Onun sahiplenici dokunuşu ve beni kendi kıyafetlerini giymemi istediği için ısrar etmesi kalbimi kıpır kıpır ettirdi. Reddetmeli, dik durmalı ve güçlü, bağımsız bir kadın olduğumu kanıtlamalıydım. Ama kendimi durduramadım. Etrafımda onun kokusunu hissetmek ve ona ait olduğumu hissetmek istedim.

kıyafetleri, gözleri beni baştan aşağı tararken alevlendi, bu da beni seksi ve kendinden emin hissettirdi.

Romeo boğazını temizledi ve tezgahın üzerindeki bir kağıdı işaret etti. “Senin için bir şey yazdım.”

Kağıdı aldım ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Sayfanın üstünde "Kendine Zarar Vermeyle Başa Çıkma Yöntemleri" yazıyordu. Listeyi okurken boğazımdaki yumruyu yuttum. Bazı şeyler tanıdık: nefes egzersizleri, buz parçaları tutmak, boyama yapmak, müzik dinlemek, yürüyüşe çıkmak ve bileğime lastik bant çırpmak. Ama sonra kalemle yazılmış bazı eklemeler vardı: orgazm, seni alışverişe götüreyim, sarılmak, üst kattan pişmiş şeyler çalmak.

Romeo olanları görmezden gelmiyordu, ama bu yüzden kendimi utanç içinde hissettirmiyordu. Fırındaki karşılaşmamızdan, ev ve işim konusunda sergilediği otoriter tavırlarından kaynaklanan incinmişliğim yavaş yavaş kayboldu; yerini, önemsendiğimi hissettiren o tatlı, sıcak bir duygu aldı.

Romeo'nun kararsız bakışlarıyla göz göze geldim. Tepkimden mi endişeleniyordu?

"Listede 'başkasının derisini kesmek' olmaması komik," dedim, boğazımda bir düğüm olmasına rağmen alaycı bir şekilde.

Dudakları seğirdi ve eli kalçama uzandı. “Lanet terapistler ne bilir ki? Bu harika bir yeni tedavi yöntemi olabilir.”

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırptım. “Bunu yapmaya, acıyı üstlenmeye istekli birini olan pek fazla insan yok.” Gözlerim kağıda sabitlenmişti. Gözyaşlarım akmaya başlayınca kelimeler bulanıklaştı.

“Ah, stellina.”

Kollarını bana doladı, beni göğsüne sıkıca sarıp yüzümü boynuna bastırdı. Hıçkırıklar boğazımı tıkadı, o da beni daha sıkı sarıldı. Birbirimize yaslanarak sallandık, kollarımı ona doladım, parmaklarım gömleğini sıkıca kavradı.

“Yalnız değilsin. Artık değil. Bir daha asla. Acını dindirmek için her zaman burada olacağım.”

Beni bırakmadı, acele ettirmede, ağlamayı kesmemi söylemedi. Sadece *oradaydı*. Sağlam ve sıcaktı ve benim ona sarıldığım kadar sıkı bir şekilde bana sarılıyordu. Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum ama sonunda gözyaşlarım kurudu ve yorgunluktan ona yaslandım.

Yanağıma öpücük kondurdu. “Fransız tostı sever misin? En iyi yaptığım yemeklerden biridir.”

Başımı göğsünden kaldırıp yüzümü silmeye çalıştım. “Önce mendil lazım.”

“Bence bunun üstesinden gelebiliriz.”

Romeo elimi sıkıca tutarak beni koridordaki dolaba götürdü ve bir kutu mendil çıkardı. Yüzümü sildikten sonra mutfağa döndük. Ne yapmam gerektiğini düşünmeye fırsat bulamadan, beni kucağına alıp tezgahın üzerine oturttu.

"Ee, Fransız tostı
ister misin?" "Fransız
tostunu severim."

Gülümsemesi muhteşemdi, yüzünü çarpıcıdan nefes kesiciye dönüştürüyordu. "Hemen geliyor."

Mutfağa bakındım, ilk kez etrafımı inceledim. Dolaplar koyu renkli ahşaptan, tezgahlar ise siyah sabuntaştan yapılmıştı. Köşede şık bir espresso makinesi duruyordu. Burası, şimdiye kadar gördüğüm en güzel evdi, her yeri sofistike bir sıcaklıkla doluydu.

Romeo yanımdaki bir kasede yumurtaları çırpı, ben de eğilip omzuna bir öpücük kondurdum. Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Bunu bir daha yap."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi ve bu sefer tenini öpebilmek için tişörtünü yana çektim.

"Espresso ister misin?" diye sordum. "Makineyi kullanmayı deneyebilirim."

Saçımdan bir tutamı parmağına doladı. “Evet, Juliet. Bir espresso içmek isterim.”

Elleri yine kalçalarımı sardı ve beni yere indirdi. Bu
biraz banabirdakika dakika sürdü
kurcalama ile ile

makineyi

Bu kadar yakın durmasının sebebi benim buna ihtiyacım olduğunu bilmesi miydi, yoksa kendisinin de buna ihtiyacı olması mıydı, bilmiyordum.

Dün onu korkuttuğum için kendimden nefret ediyordum.

Benim için endişelenecek kadar beni önemsemesi hoşuma gitmişti.

Romeo kahvaltayı hazırlarken mutfakta vanilya ve akçaağaç kokusu yayılıyordu. İkimizin önüne, üzerinde oldukça dengesiz latte sanatları olan iki fincan kahve koydum. Mutfak adasına oturdum ve Romeo hemen sandalyemi kendisine doğru çekti. Yemek yediğimiz süre boyunca eli bacağımın üzerinde kaldı. Bacağımı her sıkıldığında içimden küçük zevk kıvılcımları geçiyordu ve bu, kedi yavrusu gibi kucağına kıvrılmak istememe neden oluyordu.

Yemeğimizi bitirince Romeo bana döndü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Birkaç dakika sonra Matteo ile buluşmam gerekiyor."

"Matteo mu?"

"O Don, New York'taki İtalyan Mafyasının başı. Ben de onun sağ koluyum." Sanki çılgın atarak kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni dikkatle izledi. Belki de kaçmalıyım. Mafyanın gerçek olduğu gerçeğini hâlâ kafamda oturtamıyordum.

Ben hiçbir şey söylemeyince, o devam etti. "Matteo benim için bir kardeş gibidir. Kız kardeşi Sienna, bu katta, koridorun hemen sonunda yaşıyor. Matteo, Sofiya ve kızları Clementine en üst katta oturuyorlar." Yüzümü avuçladı. "Seni burada bırakmak istemiyorum ama senin dahil olamayacağın bazı işler var. Bir süre yalnız kalabilir misin?"

Hayır.

"Evet."

Bana sert bir bakış attı. "Bana yalan mı söylüyorsun, Juliet?"

Başımı salladım. “İdare ederim.”

Bana doğru eğildi ve ben onun kokusunu içime çektim. “Buraya geri dönüp seni kanlar içinde bulmaktan çok korkuyorum. Ben sadece... kendine zarar vermeyeceğine söz verir misin? Ben... yapamam...” Yutkundu ve alnını benim alnıma dayadı. “Seni öyle görmekle baş edemem, meleğim. Bir daha asla öyle hissetmemeni sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim acıyordu. “Seni korkuttuğum için özür dilerim.”

Sesi, beni tutuşu kadar kararlıydı. “Özür dilemek konusunda ne demiştin?”

“Seni korkuttuğum için hâlâ üzgünüm. Bir daha yapmayacağım. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Dün işler biraz çığırından çıktı.”

“Olanların benim hatam olduğunu biliyorum.”

Başımı salladım ama o, tartışmamı engellemek için parmaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Hayır, benim hatam ve bu beni çok üzüyor. Ama yemin ederim Juliet, bir daha asla sana böyle hissettirmeyeceğim. Kendine zarar vermeyeceğine söz vermen gerekiyor.”

Kimsenin beni bu kadar önemsemesi çok uzun zaman olmuştu ve bu beni çok etkilemişti. “Artık başa çıkma yöntemlerimden oluşan koca bir listem var.” Romeo’nun dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı, ben de ona karşılık verdim. “Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum.”

Birbirimize sarılırken ikimiz de derin, titrek nefesler aldık.

Romeo saçımı nazıkçe çekti. “Hadi, Matteo ile buluşmadan önce bir Mario Kart turnuvası için vaktimiz var sanırım.”

ROMEO

MATTEO’NUN OFISINE GIDEN ASANSÖRDE TÜYLERİM DİKEN DİKEN OLDU, ve bunun, kaçınılmaz olan öfkesiyle yüzleşmekle hiçbir ilgisi yoktu; her şey Juliet’ten ayrılmakla ilgiliydi. Onu kanepeye battaniyelere sarıp, yanına atıştırmalık ve sıcak çikolata koymuştum. Bana bu kadar ilgilendiğim için takılmıştı ve iyi olacağına dair beni temin etmişti, ama yine de parmaklarım telefonuma sıkıca sarıldı; mesaj atarsa ya da ararsa kaçırmamak için.

Ofis kapısında tereddüt ettim. Matteo’yu üzmem istemiyordum ve Juliet’i benim kızım olarak kabul etmesini istiyordum.

Kapıyı çaldım. Bu meseleyi ne kadar çabuk halledersek, kızıma o kadar çabuk dönebilirdim.

"Girin."

Matteo masasının arkasında oturuyordu, arkasında New York silüetini gösteren devasa bir pencere vardı. Kar yağıyordu ve Juliet’in özel avluya ya da çatıya çıkıp karda oynamak isteyip istemeyeceğini merak ettim. Daireden çıkacak kadar rahat hissederse hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyordu. Belki ona daha güvenli alanlar yaratmasına yardım edebilirdim.

"Romeo."

Masasının önünde durdum. Oturabileceğim bir sandalye yoktu.

Parmaklarını önünde birleştirmişti. “Bir görevin vardı: Sırları izlemek. Görevini ihmal ettin.”

Çenemi sıkarak başımı salladım.

Don, ifadesiz bir yüzle gözlerime baktı, sonra iç çekerek sandalyesine yaslandı. “Neden yaptığını anlıyorum. Ama cezasız kalamaz.”

Yüzümde hiçbir ifade yokken bile kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. “Bizi ayıramazsın ya da onu gönderemezsin.” Ona doğru bir adım attım. “Arnavutlar onun varlığından haberdar. Onun bana ihtiyacı var ve benim de ona burada ihtiyacım var.” Dün olanları, onun yaptıklarını anlatarak Juliet’in bana duyduğu güveni sarsmak istemedim, ama durumun ciddiyetini anlamasını sağlamam gerekiyordu.

Matteo elini yüzüne sürdü ve küfretti. “Hayatlarımız ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? Onu göndermeyeceğim.”

Omuzlarım rahatlamayla düştü.

“Yüzük. Bu gece,” dedi.

Ona itaatsizlik etmiştim. Bu, ikinci komutanı için bile olsa, görmezden gelebileceği bir şey değildi. Juliet'i yanımda tutabildiğim sürece, bana vereceği her cezayı seve seve kabul ederdim.

Başımı salladım ve ayrılmak için döndüm.

“Peki ya Romeo? Juliet ailemizin bir parçası olacaksa, yakında onunla tanışmak isterim. Sofiya herkesi akşam yemeğine davet etmek istiyor.”

"Ona sorarım," dedim omzumun üzerinden, dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılırken.

JULIET

ROMEO GITTİKTEN SONRA TELEFONUMU BULUP PATRONUMU ARADIM
patronumu aradım.

"Juliet." Arturo'nun sesi rahatlamış gibiydi. "İyi misin?"

"Evet." Sesim cılız çıktı, ben de tekrar denedim. "İyiyim."

"O stronzo," inanılmaz derecede nazik patronum hırladı. "Lanet olası Romeo De Luca. Seni bu hayata sürüklemeye ne hakkı var?"

Romeo'nun kim olduğunu doğruladığını duymak, tüm bunların gerçek olmadığını umut eden son umut ışığını da söndürdü. "Onu tanıyor musun?"

"İyi tanımıyorum, ama yıllar boyunca onu ve Don'u birkaç kez gördüm. O küçük piç, seni hak edebileceğini sanıyor."

Arturo'nun bu ilgisi karşısında içim burkuldu. "Seni bir gangster olarak hayal edemiyorum."

Bir an sessizlik oldu, sonra onun gürültülü kahkahası sessizliği bozdu. "En iyi günlerimi görmeliydin. Kadınlar bana bayılırdı."

Bundan şüphem yoktu. Altmışlı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen Arturo yakışıklı bir adamdı.

“Ama ben hiçbir zaman bir asker olmadım,” diye devam etti. “Babam ve dedem, önceki Donlar için şehirde kaçakçılık yaparlardı. Tüm gizli geçitleri bilirlerdi, ama ne yazık ki babam bu bilgileri bana aktaramadan öldü. Şimdi ben sadece sıradan bir kitapçı sahibiyim.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedim boğuk bir sesle. “Neden bahsediyorsun?”

“Dükkan benim yüzümden kapanmak zorunda.”

O alaycı bir şekilde güldü. “Dükkanın hâlâ açık olmasının sebebi sensin ve bir an bile dükkanı senden daha çok önemseydiğimi düşünürsen, yanılıyorsun.” Heyecanıyla İtalyan aksanı daha da belirginleşti.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. Arturo’nun beni önemseydiğini bilsem de, sözlerinin gücü beni hazırlıksız yakaladı.

"Mümkün olan en kısa sürede işe döneceğim," diye söz verdim. "Sadece tamamen güvenli olduğunda işe döneceksin. “Bu, De Luca ile hemfikir olduğumuz tek konu.”

Arturo bana torunlarının yaramazlıklarını anlatırken ben de dairede dolaştım. Sesi mutlu geliyordu. Eskiden, ailesinden bu kadar sevgiyle bahsettiğini duyduğumda içimi kıskançlık kaplardı, ama şimdi Romeo’nun ev spor salonunda dolaşırken gülümsüyordum. Artık yalnız değildim.

ROMEO

AKŞAMIN GEÇ SAATLERİNDE, BINANIN ALT KATLARINDAN BİRİNDE BULUNAN BÜYÜK spor salonuna girdiğimde akşam geç saatlerdi. Askerlerimiz burada antrenman yapıyordu ve şimdi odanın ortasındaki boks ringinin etrafında toplanmışlardı. Bu cezanın bir parçasıydı; komuta ettiğim askerler de dahil olmak üzere herkes bunu izlemek için buradaydı.

Matteo ringin ortasında duruyordu ve ben başım dik bir şekilde ona doğru yürüdüm. Bu, Juliet için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Onu güvende tutmak için çok daha ağır bedeller ödeyebilirdim.

Halatların altından geçip Matteo'nun önüne geçmeden önce gömleğimi çıkardım.

"Ellerini arkaya koy."

Bir ip parçasıyla bileklerimi birbirine bağladı. "Beni bu şekilde sevdiğinizi bilmiyordum, *efendim*," dedim.

Matteo gözlerini devirdi ve birkaç kıkırdama duydum.

benim adamlar. Güzel. Ortam ortam
olmuştu olmuştu çok lanet olası gergindi.

"Diz çök." Matteo'nun emri yüksek sesli ve emindi, ben de ellerimi kullanmadan beceriksizce diz çöktüm.

Bana yukarıdan baktı ve İtalyanca konuştu. "Don'una itaatsizlik ettiğin için cezayı kabul ediyor musun?"

"Sî."

İlk darbe hızlı ve acımasızdı, doğrudan yüzüme indi. Matteo'nun yumruğunun şiddetiyle başım yana savruldu. Bana toparlanmam için zaman tanımadı. Bir sonraki darbe kaburgalarımın indi ve nefes almaya çalışırken öne doğru eğildim.

Darbeler devam etti—göğsüme, sırtıma ve yüzüme. Ve her birinde, Juliet'i güvende, mutlu ve kaygısız olarak hayal ettim, tam da olması gerektiği gibi. Acıyı neredeyse hissetmiyordum, ama göğsüme gelen özellikle sert bir darbe beni matın üzerine itti. Kanlı yüzüm yere çarptı ve inledim. Burnumdaki keskin acı, muhtemelen kırıldığını gösteriyordu. Umarım Juliet aldırılmaz.

Orada, ipin çekildiğini hissedip ellerim serbest kalana kadar uzandım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve sonra Matteo'nun eli önümde belirdi, beni yukarı çekti. Bu ceza, adamlarımın önünde beni küçük düşürmek için tasarlanmıştı, ama şimdi onlara baktığımda utanmıyordum. Aileye sadık olduğumu, onlar için kurşun yiyebileceğimi, onların da benim için aynısını yapacağını biliyorlardı. Ama artık kızım konusunda ne kadar ciddi olduğumu da biliyorlardı.

Matteo, ringden çıkıp spor salonunu terk etmeden önce omzuma bir el attı. Vücudum acı içinde çığlık atarken, iplerin altından tekrar geçerek iniltiyi içime attım. Adamlarım sırtıma vurarak beni tebrik ettiler; Don gittiğine göre, havada kahkahalar ve şakalar yankılanıyordu.

"Neden bu kadar acele ediyorsun Romeo? Kız arkadaşına dönmeye hazır mısın?"

"Evet, böylece sana bakıp yaralarını temizlesin diye mi?"

"Ah, zavallı Romeo'm! Yaralanmışsın!"

Hepsi gürültülü bir kahkaha attı. Çıkışa doğru ilerlerken omzumun üzerinden onlara orta parmağımı gösterdim. "Bana kıskanç birer pislik gibi geliyorsunuz."

Asansöre bindiğimde gülümsüyordum, her ne kadar bu ifade patlamış dudağımı çekse de. Yüzüm burnumdan ve dudağımdan akan kanla kaplıydı ve kaburgalarımın aldığı darbelerden sonra derin nefes almak zordu, ama Matteo

bana fazla sert davranmamıştı. Sahada görev yapabilmem için benim iyi durumda olmam gerekiyordu.

Asansör kapısı açıldı ve daireye girdim. Juliet'i kanepede battaniyenin altında kıvrılmış halde görünce içimi bir rahatlama kapladı. Cezanın en kötü yanı ondan ayrılmaktı, ama onun güvende olduğunu bilerek artık nefes alabiliyordum.

Ancak bana baktığında bir çığlık attı.

Kahretsin.

Kanepeden atladı, battaniye yere düştü. “Aman Tanrım! Ne oldu?”

Umarım yatıştırıcı bir jest olur diye ellerimi uzattım. "Juliet, bebeğim, merak etme. Ben iyiyim."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, beni baştan aşağı süzerken gözleri yaşardı. “Durumun iyi değil. Bunu sana kim yaptı?” Bana dokunacakmış gibi elini uzattı, sonra geri çekti.

Hayır. Buna izin vermeyecektim.

Elini yakaladım ve yüzüme koydum, dokunuşuna yaslandım.

"Hastaneye gitmeliyiz," dedi, burnunu çekerek.

Cezanın kurallarından biri, ciddi komplikasyonlar olmadığı sürece hastaneye gitmemek ve doktordan yardım almamaktı. Bu çizikler için hastaneye gitmeye hiç de ihtiyacım yoktu.

Elimi onun muhteşem saçlarının arasında gezdirdim. “Çok güzelsin.”

"Kafanı mı vurdun?" Yüzümü buruşturarak elini yüzümden çekti. "Bunu ciddiye almıyorsun."

“Üzgünüm, bebeğim. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz bandaja ihtiyacım var, sonra eskisi gibi olacağım.” Hâlâ somurtmaya devam edince, yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Banyoda ilk yardım çantası var. Onu getirir misin? Lütfen?”

Tereddüt etti ve kapıya baktı. “Bence hastaneye gitsek daha iyi olur.”

Onu göğsüme çekip teselli etmek istedim, ama kanı temizleyene kadar bunu yapamazdım. Onu kirletmek istemedim.

“Çok tatlısın. Aslında, ben duşa gireyim, sonra sen beni tedavi edersin, olur mu?”

Kollarını kavuşturarak homurdandı. Onun dolgun göğüslerine göz diktiğimi saklamadım; avuç içlerim onları sıkmak için kaşınıyordu.

"Peki," diye homurdandı.

Yüzünü son bir kez okşadım ve banyoya doğru yöneldim, kapıyı davetkar bir şekilde ardına kadar açık bıraktım. Kıyafetlerimi çıkardım ve suyu açtım, su ısınmadan önce içine girdim. Buz gibi su başımı berraklaştırdı. Burnuma dokundum. Kesinlikle kırılmış gibi hissediyordu, ama eğrilmemişti ve kanama durmuştu, bu da bir şeydi. Zaten bu konuda yapılacak bir şey yoktu. İyileşmesini beklemem gerekecekti.

Fayans zeminde hafif adımlar duyuldu ve Juliet, öfkeli gözlerini bana dikmiş olarak karşımda duruyordu.

"Bana katılmaya mı geldin?"

"Hayır." Çenesi sıkıydı, sevimli küçük burnu yukarı kalkmıştı ve bu beni daha da tahrik etti. "Sadece bayılmadığından emin olmak için geldim."

Sırıtarak, sikimi avuçladım ve elimi yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdim. "Mmm, başım biraz dönüyor. Beni tutman gerekebilir."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve bakışlarını kasten başka yöne çevirdi. "Bayılırsan, seni duştan dışarı sürüklerim."

Kıkırdayarak güldüm. "Sen olmasan ne yapardım ben?"

Lavabonun altından ilk yardım çantasını çıkarmakla meşgul oldu. Eh, madem benimle birlikte girmiyordu, ben de gereğinden bir saniye bile fazla ondan ayrı kalmaya niyetli değildim. Duşumu çabucak bitirip bir havlu kaptım. Havluyu belime sardım ve Juliet'e doğru ilerledim; o, göğsümden aşağı süzülen su damlacıklarının izini takip ederken, içimden saf bir tatmin duygusu yayıldı.

Başını salladı ve ciyaklayan bir ses çıkardıktan sonra ilk yardım çantasını kapıp banyodan fırladı. Ben de hemen arkasından gittim.

"Otur," dedi, kanepeyi işaret ederek.

Onun otoriter tavrına gülümsemek için dudaklarımı sıkı sıkı tuttum. "Sen ne dersen o, melek."

Otururken kaburgalarım ağrıyordu ama iniltiyi içime attım. Juliet'in titreyen alt dudağı, acımı yeterince gizleyemediğimi gösteriyordu. İlk yardım çantasını, bir kase su ve bir bezle birlikte sehpa koydu. Bacaklarımı açtım ki arasına girebilsin.

"Sana kızgıyım," dedi ve yüzümdeki kalan kanı nazikçe temizlemeye başladı.

O benimle ilgilenirken, ben de bacaklarının arkasını avuçladım ve kendimi son derece mutlu hissettim. "Özür dilerim."

"Bu sık sık olacak bir şey mi? Böyle eve gelmek?"

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Eve" demişti.

"Neden gülümsüyorsun?" diye tersledi. Gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. "Ciddiyim. Bundan hoşlanmıyorum."

Onu aşağı çekip kucağıma oturttum ve yanlarımdaki keskin acıyı umursamadan kollarımı ona doladım.

"Bazen yaralanabilirim, ama sana söz veriyorum, her zaman sana dönmek için elimden geleni yapacağım. Bu sadece bir eğitim tatbikatından kaynaklanıyor. Hiçbir zaman tehlikede değildim."

Dudaklarını büzüştürdü ama yüzümdeki kanı temizlemeye devam etti. Neyse ki gözyaşlarını tuttu. Ağladığında dayanamıyordum.

"Ama bazen tehlikeye giriyorsun."

Sesindeki titremeye içim burkuldu. "Evet, canım. Bazen." Hayatım boyunca tehlikeyi arzulayıp, güvenliğimi hiç düşünmeden kendimi baş aşağı bu maceraların içine atmış olmama rağmen

, eve dönecek birinin olması garipti. Garip ve harikaydı.

“Yüzümü rahatlatacak ne var biliyor musun?” diye sordum, o işini bitirirken.

"Buz mu?"

"Yok. Bence üzerine oturursan daha iyi olur. O tatlı amcığını her tarafıma sürersen."

Yanakları koyu kırmızıya boyandı ve ben güldüm. Omzuma çok hafifçe vurdu — o kadar hafif ki neredeyse hissetmedim — ve dudaklarını büzüştürdü.

"Evet, bunu yapmayacağız."

"Hiç mi?" Ona en sevimli köpek bakışı attım.

"En azından tamamen iyileşene kadar," dedi ciddiyetle.

"Sanırım bu arada yapacak başka şeyler bulmam gerekecek." Onu vücuduma sıkıca çekerek sertleşmiş halimi hissetmesini sağladım.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Tek düşündüğün bu mu? Yüzün berbat durumda, göğsün kesik ve morluklarla dolu iken?"

"Dünyanın en güzel kızı kucağında oturuyor.

Tabii ki sikim sertleşmiş. Senin yanıdayken hep sertleşirim."

Bana doğru eğilirken gözlerini kısarak, sıcak küçük amcığını sikime sürüyordu. Ne yaptığının farkına varmış gibi görünüyordu ve geri çekildi. "Hayır. Olmaz. Bunu yapmayacağız. Yüzün için buz getireceğim, sen de bu kanepede kalıp dinleneceksin."

Yüzümdeki ve göğsümdeki kesikleri sardıktan sonra, sırtımı muayene edebilmesi için beni ayağa kaldırıp döndürdü. Onu tekrar kucağıma çekmeden mutfığa kaçtı ve birkaç buz torbası, bir torba donmuş bezelye, bir şişe su ve bir dilim kekle geri döndü. Buz torbalarını elinden alıp kaburgalarımaya yerleştirdim.

"Arkana yaslan." Bezelyeleri nazikçe burnumun üzerine koydu ve anında hissettiğim rahatlama karşısında inledim. "Bunları al."

elime birkaç hap sıkıştırdı ve ben sorgulamadan onları alıp bol suyla yuttum.

Bu pozisyonda onu görememem hoşuma gitmedi, bu yüzden elimi uzattım ve kalçasını kavradım. “Pasta ne için?”

"Atıştırmalık istersen diye," diye mırıldandı.

Onu kendime doğru çekmeye çalışırken gülümsedim. “Kendim yiyemeyecek kadar güçsüzüm. Beni sen beslemelisin.”

Yine kucağıma oturdu. “Bence bunu abartıyorsun.”

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Kesinlikle öyleydim, ama kızım bana tatlı bir şekilde çikolatalı kek yedirip, iyi olduğumdan emin olmak için morluklarımın üzerinde parmaklarını hafifçe gezdirirken kim beni suçlayabilirdi ki?

"Başka bir şey yemek ister misin?"

Yüzümdeki bezelyeleri temizleyip ona bakabildim. “Hayır.” İki elimle yüzünü kavradım ve dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum. “Ama şimdi sana bakmam lazım.”

"Neden bahsediyorsun?"

Yaralarını tahriş etmemek için ellerimi uyluklarına doğru nazikçe gezdirdim. “Bir bakayım. Lütfen.”

“Buna gerek yok,” diye fısıldadı.

"Gerekli." Güvende olduğunu ve iyileştiğini bilmem gerekiyordu. Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. "Lütfen," diye tekrarladım ve o da razı oldu.

Kucağımdan kalktı ve *benim* eşofmanımı giyen eşofmanını aşağı sıyırdı. Göğsümdeki o sahiplenici pislik memnuniyetle guruldadı ve Juliet’e yepyeni bir gardırop satın alma planımı sorguladı. Belki de tüm kıyafetlerini kazara bir yerlere kaybedip, her zaman benimkileri giymek zorunda kalmasını sağlamalıydım.

Cildini kesen kızıl çizgileri görünce aklım başıma geldi. Onu bacaklarımın arasına çektim, yüzümü karnına dayadım ve kalbimi sakinleştirmek için yavaşça nefes aldım.

Parmakları saçlarımı okşadı. "Ben iyiyim. Dövüşü kaybeden ben değilim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ben kaybetmedim lan." Ona ne olduğunu anlatsam, kendini suçlayacaktı, ama onu koruyamayan berbat bir dövüşçü olduğumu düşünmesine izin vermek, gücümü kanıtlama konusunda içimde yanıp tutuşan bir istek uyandırdı.

"Tamam, bebeğim," dedi.

Ona yaslandım. Daha önce kimse bana *bebeğim* dememişti . Kimse beni böyle kucaklamamış ve saçlarımı böyle okşamamıştı.

Yaralarını inceledim ve en kötüsünü yeniden sardım, cildine yumuşak öpücükler kondurduktan sonra onu tekrar kucağıma çektim. Başını omzuma yasladı ve nazik parmaklarıyla göğsümdeki yarayı okşadı. Dudakları boğazıma değdiğinde inledim. Onun en hafif dokunuşu bile beni ateşe verdi ve sikim altımızda seğirdi.

"Boş ver," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ya istemiyorsam?" diye mırıldandı. Onu durduramadan, kucağımdan kayarak bacaklarımın arasına diz çöktü.

Kahretsin

. Siktir.

SİKİŞ.

Beynim çalışmayı durdurdu. İçimdeki dans grubu bir sıra oluştururken kafam conga müziğiyle doldu.

Ama Juliet belime uzandığında, aklıma geldim.

Elimi onun elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. "Az önce dalga geçtiğimi biliyorsun. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ama yapmak istiyorum." Gözleri parlıyordu, sesi kararlıydı. "Lütfen, geçmişimi ve diğer şeyleri öğrendiğin için bana farklı davranma. *Lütfen.*"

Boynunun arkasını kavradım. "Asla yalvarmana gerek yok. *Asla.* Sana farklı gözle baktığımdan değil, ama..."

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı.

“Sadece bekle.” Öne eğildim ve çenesini tuttum. “Seni üzecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

"Asla bunalmayacağıma söz veremem, ama bunun istediğim şeyi yapmama engel olmasına izin vermek istemiyorum."

“Peki şu anda istediğin şey, o güzel ağzına benim aletimi almak mı?”

Kız başını salladı.

"Tamam, bebeğim. Bana istediğini yap."

İnleyerek tekrar oturdum ve o da kaburgalarımın üzerindeki buz torbalarını hızla yeniden yerleştirdi. Neler olduğunu kavrayamadan, sikim elindeydi ve o da onu çekinerek sıktı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, ona bakarsam çok erken boşalacağımdan korkuyordum.

Yumruğumu ağzıma götürdüm ve o piercingimle oynamaya başladığında bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Bunu seviyorum," dedi yumuşak bir sesle. "İçimde hissettirdiği hissi de sevmiştim."

Ona beni ağzına almasını söylememek için dişlerimi sıktım. Kontrolün onda olmasını istiyordum. Ama parmakları penisimin üzerinde yukarı aşağı kaymaya devam ettikçe, işkence daha da artıyordu, ta ki sonunda dayanamayana kadar. Gözlerimi açtım. "Juliet, lütfen."

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı, gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. "Vay canına, düşündüğümde çok daha uzun süre dayandın."

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

"Mmm, sadece birazcık. Yalvaracak mısın?"

Elimi saçlarına uzattım ve penisimin ucu dudaklarına değene kadar onu kendime doğru çektim. “Ağzını aç,” diye homurdandım.

Gülümsemesi genişledi, sonra dudaklarını araladı ve beni sıcak, ıslak sıcaklığıyla sardı. Dili piercingimle oynadı, sonra beni daha derine aldı ve sertçe emdi. Omurgamın dibinde zevk birikmeye başladıkça vücudumdaki tüm acı kayboldu.

"Siktir, ağzın sihirli."

İnledi ve beni biraz daha derine aldı. Boşalmamayı denedim ama eli testislerimi kavradığında her şey bitti. Bir çığlık atarak boşaldım, o beni yutarken saçlarını daha sıkı tuttum.

Juliet, bitkin haldeki penisimi bırakıp topuklarının üzerine oturmadan önce bana son bir uzun yalamada bulundu.

Ben mahvolmuş, nefes nefese bir haldeydim ve o bana şimdiye kadar gördüğüm en sevimli sırıtışla bakıyordu.

"Kendinle gurur duyuyor musun, güzel kız?" O başını salladı.

"Olmalısın. Buraya gel." Onu daha yakınımnda istiyordum.

Nazikçe kucağıma oturdu, ama ben onu göğsüme sıkıca bastırdım ve yüzümü saçlarına gömdüm, derin nefesler aldım. "Bu, dünyadaki herhangi bir ağrı kesiciden daha iyiydi. Teşekkür ederim."

Dudakları boynuma değdi. "İyi miydin?"

Burnumdan hava üfledim. "İyiden de öte." Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Senin için iyi miydi? Kötü anıların var mı?"

"İyiyim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diye mırıldandı. Parmaklarım saçlarını daha sıkı kavradı. "Şaka yapıyorsun."

Kıkırdadı. "Hayır. İlk kez."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Beni öldüreceksin." Parmaklarım külotuna değene kadar elimi aramıza soktum. Külotu sıırılsıklamdı. "Siktir, tatlı küçük amcığın beni çok istiyor." Onu orgazma ulaştırmak, dağılmasını izlemek için can atıyordum.

Küçük bir inilti çıkardı ve aniden onun o sesi tekrar duymak hayatımın amacı haline geldi. Dudaklarım onunkilere çarptı ve pastanın tatlılığı Juliet'ime kıyasla hiçbir şeydi. Tereddütlüydü, sanki bana zarar vermemeye çalışır gibi hareketleri nazikti ama ben buna izin vermedim. Onu saçlarından kavradım, öpücüğü derinleştirdim ve o karşılık vermek zorunda kalana kadar dudaklarını ısırdım.

"Kendine zarar vereceksin," dedi öpüşmeler arasında. "Buna değer."

"Romeo."

"Juliet."

Ben onunla oynamaya devam ederken, söyleyeceği her neyse bir iniltiyle kesildi. Parmaklarımı onun sıcaklığına daldırmak için külotunu kenara çektim. "Çok sıkı kasılıyorsun." Penisim aramızda sertleşti, parmaklarımın yerini almak için can atıyordu.

"Bu çok iyi geliyor." Sözleri yumuşaktı, neredeyse utangaçtı, sanki zevkini nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyormuş gibi.

"Benden neye ihtiyacın varsa al."

Elimi kalçasına koyarak, bana doğru sallanmasını, şişmiş küçük klitorisini elime sürmesini teşvik ettim. Bileğimi tutup, ihtiyaç duyduğu gücü elde etmek için onu kullandığında gülümsedim. Çok geçmeden etrafımda titremeye başladı ve boşalırken parmaklarımı sıktı.

"İşte böyle," dedim, o göğsüme yığılırken yüzünün yanını öptüm. "Aferin kızım. Benim için çok iyi iş çıkardın."

Onun içinden çıktığımda inledi. Islak parmaklarımı ağzıma aldım. "Tadın çok güzel." Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı, ben de bunu fırsat bilip parmaklarımı ağzına soktum. "Ne kadar tatlı olduğunu görüyor musun? Sana ne kadar bağımlı olduğumu?"

Parmaklarımı emmesi sikimin seğirmesine neden oldu.

Juliet bana doğru eğildi. "Seni yatağa gönderip dinlenmeni sağlamalıyım."

Burnum yüzünün yanından aşağıya doğru kaydı. "Ama bunu yapmayacaksın çünkü sen çok açgözlü bir kızsın, değil mi?"

Gözlerindeki ateş her şeyi anlatıyordu.

"Söz veriyorum, arkanıza yaslanıp tüm işi sizin yapmanıza izin vereceğim." İç çamaşırını yırtarken sırıttım.

"O benim en sevdiğim iç çamaşırlarından biriydi." Dudaklarını büzerek somurtmaya başladı, ben de onu kendime çekip öptüm.

"Sana yenisini alırım." Kalçalarını avuçladım, sikimi girişine dayarken sıkıca kavradım. "Şimdi üstüme bin, melek."

İlk birkaç santim içine girerken inledi. Kendini aşağı indirirken parmak uçlarım titreyen uyluklarına gömüldü. Kalçalarım istemsizce yukarı doğru itildi ve ben tamamen içine girerken ikimiz de inledik. Gözleri kapalıydı, başı geriye atılmıştı ve bir tanrıça gibi görünüyordu. Onu orada tutarken inledi, ıslak amcığı benim boyutuma alışırken bana sürtünüyordu.

"Çok fazla örtünmüşsün." Sweatshirt'ünün altını çektim ve çıkardım, muhteşem göğüslerini ortaya çıkardım. Öne eğildim ve bir meme ucunu ağzıma aldım.

"Tüm işi benim yapmam gerektiğini sanıyordum," dedi nefes nefese.

Dudaklarım meme ucundan ayrıldı. "Durmamı ister misin?"

Eli başımın arkasına gitti ve beni kendine doğru çekti. "Hayır."

Gülümsedim ve diğer meme ucunu nazikçe ısırđım. "Beni sikmeye başlasan iyi olur."

O yukarı kalktı ve sonra aşağı indi, dengede kalmak için ellerini omuzlarıma koydu. Hareketleri tereddütlü bir şekilde başladı, ama çok geçmeden kendine güveni geldi ve zevk almaya başladı.

"Aferin kızıma." Gözlerimi birbirimize değđğimiz yerden ayıramıyordum. Başparmağım klitorisine gitti ve o yukarı aşağı hareket ederken etrafında daireler çizdi.

"Romeo," diye inledi. Öne doğru eğildi, başını başıma yasladı, her itişte göğüsleri göğsüme sürtünüyordu.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Çok iyi gidiyorsun. Şimdi benim için boşalmanı istiyorum. Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster."

Parmakları saçlarıma dolandı ve ben diğer elimle onu okşarken, o da ritmini korumama yardım etmek için sıkıca tutundu.

Kıç. Dudakları kulağıma yapışmıştı, her nefes kesici iniltiyi ve hıçkırığı tadına varabilmemi sağlıyordu. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, amcığı sikimi sıkıca kavradı ve bir çığlık atarak boşaldı. Ben de hemen ardından boşaldım; ikimiz de orgazmın doruklarını yaşarken sertçe içe doğru itiyordum.

JULIET

BİR SÜRE SONRA, TEMİZLENDİKTEN SONRA, ROMEO yatakta birbirimize bakarak uzanırken parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

"Geceleri seninle böyle konuşmak çok normal geliyor, ama şimdi sen buradasın," diye mırıldandım.

Beni göğsüne sıkıca çekti ve bacağını benim bacaklarımın arasına sıkıştırdı, üstteki bacağını kalçasına dolamaya zorlayacak şekilde kaldırdı. "Ben bu şekildeyi çok daha fazla tercih ederim," dedi, sesi alçaktı.

Biraz kıpırdadım, böylece daha da yakınlaştık, alınlarımız birbirine değdi ve o parmaklarıyla tenimi okşadı.

"Daireyi beğendin mi?"

"Evet, harika." Dairenin arka duvarının neredeyse tamamı pencerelerden oluşuyordu ve Central Park'ın muhteşem manzarasını sunuyordu.

"Burada kendini güvende hissediyor musun?"

"Güvenlik önlemlerinin iyi olduğunu biliyorum."

"Hayır, demek istediğim..." Kollarını bana daha sıkı doladı, eliyle başımın arkasını okşarken yüzümü boynunun kıvrımına bastırdı. "Yani, kendini güvende hissediyor musun, sanki senin güvenli yerlerinden biriymiş gibi? Sadece dairende,

, kitapçıda ve simitçide güvende hissettiğini söylemişti. Burasının da senin güvenli yerlerinden biri gibi hissettirmesini istiyorum.”

Boğazımda bir yumru oluştu ve kollarımı ona doladım. “Evet. Burası benim güvenli yerlerimden biri gibi geliyor.” Ya da en azından, öyle bir yer haline gelebilir gibi geliyordu. Burada hâlâ tedirgin hissediyordum, özellikle de Romeo yokken, ama panikle miyordum. Bunun dairenin kendisiyle ya da güvenliğiyle bir ilgisi yoktu, tamamen Romeo ile ilgiliydi.

O nerede olursa olsun kendimi güvende hissedeceğime emindim.

“Yarın halletmem gereken bazı işler var ve günün büyük bir kısmında dışarıda olacağım.” Saçlarımla oynadı, parmaklarının etrafında saç uçlarını kıvrıp açtı.

Kalbim sıkıştı ama ses tonumu hafif tuttum. “Sorun değil. Çalışman gerektiğini biliyorum. Ben burada iyi olurum.”

Dudakları başımın üstüne değdi. “Gitmek istemiyorum. Siktir et işi.”

“Çalışabilecek misin? Hastalık izni almam gerekmez mi?”

Kıkırdadı. “Sadece birkaç çürük. İyiyim.” Boynuna bir öpücük kondurdum. “Eğer eminsen.”

“Eminim. Gün boyunca seni arayıp durumunu soracağım, bir şeye ihtiyacın olursa her zaman beni arayabilirsin.”

Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. Onu şimdiden özlemiştim.

JULIET

İÇ ÇAMAŞIRIMI LEKELEYEN KOYU KIRMIZI KANA BAKTIM.

Kahretsin.

Tabii ki, tahmin edilemezliğiyle ünlü adet dönemim, tam da bugün gelmeye karar vermişti.

Yanımda ne ped ne de tampon olmadığını fark edince tuvalette donakaldım. Son adet dönemimin sonunda bitmişlerdi ve yenilerini almak için bir sonraki maaşımı bekliyordum.

Elimden geldiğince temizlendim, temiz bir iç çamaşırı giydim ve içine yaklaşık yarım rulo tuvalet kağıdı sardım. Reglimin ilk birkaç günü her zaman ağır geçerd, bu yüzden bu beni uzun süre idare etmeyecekti.

Ne yapacağımı düşünmek için telefonuma baktım. Romeo'yu rahatsız etmek istemedim. Ne yapmasını bekliyordum ki —işten çıkıp bana adet ürünleri getirmeli miydi? Sienna bu kattaki diğer dairede yaşıyordu. Kitapçada kısa bir süre tanıştığımızda hoş birine benziyordu. Benden ödünç alabileceğim malzemeleri olabilir, ama numarası bende yoktu, yani evde olup olmadığını görmek için daireden çıkmam gerekecekti.

Kapıya doğru yürürken, sanki bana manevi bir destek verebilecekmiş gibi telefonumu sıkıca kavradım. Bu o kadar da önemli bir şey değildi. Sadece koridora çıkıp diğer kapıyı

. Bagel dükkânına yürümekten daha az adımdı.

Ama simitçi güvenli bir yer.

Koridor ise güvenli değil.

Romeo'nun dairesi güvenli güvenli
çünkü ona aitti aitti

Romeo. Orası onun gibi *kokuyordu*, onun gibi *hissettiriyordu*; zihnim ve bedenim, Romeo ile ilgili her şeyin güvenlik anlamına geldiğine karar vermişti. Ama özellikle son birkaç gün içinde yaşanan her şeyden sonra, bedenim başka hiçbir şeyin güvenli olmadığına kesin olarak emindi. Ön kapının yanında durmuş, elim kapı kolunda, göğsümde o tanıdık panik hissi yükseliyordu. Koltuk altlarım terden ıslandı, başım dönmeye başladı ve göğsüm sıkıştı.

"Hadi ama. Kapıyı aç ve koridora çık. O kadar da zor değil." Kendi kendime söylediğim sözler öfkeliydi, ama bir işe yaramadı. Hızlı nefeslerim havayı doldurdu ve yere çöktüm.

Zaman çarpıtılmıştı, ben yerde donakalmışken hem hızla akıyor hem de sürünerek geçiyordu. *Bir şey yap, Juliet. Kalk. Koridora git. Romeo'ya mesaj at. Ne olursa olsun.* Ama bunu başaramadım, parçalanmış zihnim ve bedenimde sıkışıp kalmıştım.

Telefonun çınlaması beni birdenbire gerçekliğe geri döndürdü. Nasıl oraya geldiğimi hiç hatırlamadan yerde yatıyordum. Önümdeki telefona uzanmak için kolumu yavaşça uzattığımda uzuvlarım sert ve soğuktu.

Ekranda Romeo'nun adı belirdi ve ben düşünmeden telefonu açtım.

"Merhaba."

Bir an sessizlik oldu ve sonra... "Ne oldu?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Beni nasıl bu kadar kolay anladı?

"Juliet. Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme, melek."

"Seni rahatsız etmeye değmez. Meşgul olduğumu biliyorum."

"Senin için asla çok meşgul olmam." Sesini yumuşatmak için . "Kendine bir şey mi oldu?"

Bu soru ve bana olan güvensizliği kalbimi kırdı. Anlıyordum ama yine de canımı yakıyordu.

"Hayır, yemin ederim. Beni aptal sanacaksın."

"Sanmayacağım."

Yavaşça nefes verdim. "Adet oldum." Birdenbire gözlerimden yaşlar akmaya başlayıp yanaklarımdan süzülürken, hıçkırıklar boğazımda düğümlendi. Hormonlarımdan beni bu kadar kırılgan hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Ah, tatlım. Neye ihtiyacın var?"

"Yanımda hiçbir şey yok ve belki Sienna'da vardır diye düşündüm. Kapısını çalacaktım ama panik atak geçirdim." Acınası bir şekilde burnumu çekerek, hala kendimi oturur pozisyona getirecek kadar güçsüzdüm.

"Geri dönüyorum. Birkaç dakika içinde orada olurum."

"Romeo, hayır. Senin..."

"Ağzından çıkacak sonraki kelimeler *daha önemli işler* ise, seni hemen orada durduracağım."

"Ama..."

"Hayır. Geçen hafta tam bir cehennem yaşadın ve bana ihtiyacın varken seni yalnız bırakmayacağım."

Göğsümü küçük bir sıcaklık dalgası sardı. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Aslında öğle yemeğinde ne istediğini öğrenip sipariş vereyim diye aramıştım, ama şimdi seninle birlikte öğle yemeği yiyebileceğim. Daireye sadece birkaç dakika uzaklıktayım. Ne yemek istersin?"

'e ne kadar rahatsızlık verdiğim için midemde bir ağrı hissettim. "Ne istersen ," dedim

boğuk bir sesle.

“Bana güvenip bir şeyler talep etmeye başlamanı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Sana güveniyorum.” Hayatımdaki herkesten daha çok Romeo’ya güveniyordum.

“Tamamen değil, ama sorun değil, meleğim. Bunu hak etmemi sağla.”

Ona güvenmediğimden değildi... daha çok, onu hak edecek kadar kendime güvenmediğimdendi. Evrenin onu bana vereceğine güvenmiyordum.

"Şu anda asansördeyim. Birkaç saniye daha."

Tanrım, yerden kalkmam gerekiyordu. Titreyen kollarımla kendimi zorla oturur pozisyona getirdim, tam da ön kapı açılmak üzereyken.

Romeo hiçbir şey söylemeden dizlerinin üzerine çöktü ve beni kollarının arasına aldı. “Güvendesin. Ben yanıdayım.”

Parmaklarım gömleğine dolandı; beyaz gömlekli siyah bir takım elbise giymişti, gömleğinin yakası açıktı. O ayağa kalkıp beni kanepeye taşıdığı anda kollarımı boynuna doladım.

Beni kucağına oturttu; ben de irkildim ve göğsüne itekledim. “Dur, yapma.”

Yüzümü avuçladı. "Neyi durduralım?"

Yanaklarım kızardı. "Kucağına oturamam." Utançtan gözlerimi kapattım. "Pantolonunu lekeleyebilirim."

Kollarını belime daha sıkı doladı. “Sanki umurumda mı sanki. Ee, adet dönemin için neye ihtiyacın var? Öğle yemeği için karar verdin mi?”

“Hayır, kalkmam lazım.” Pantolonunu lekeleme düşüncesi çok utanç vericiydi.

Romeo içini çekerek beni sıkıca sarılmaya devam etti. “İşimi sana pek anlatmadım çünkü kafayı yemen istemiyorum. Ama en azından şunu güvenle söyleyebilirim ki, biraz kan beni korkutmaz.”

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi tam olarak bilemedim. Romeo bana karşı o kadar nazikti, o kadar şakacıydı ki, onun şiddet uyguladığını hayal edemiyordum

şiddet uyguladığını hayal edemiyordum.

“Yap acıyor insanlara insanlara Ben devam
gözlerimi gözlerimi sabit ellerime ellerime

“Bazen.” Parmakları yüzümün yanından aşağı doğru kaydı.

“Bu seni üzüyor mu?”

"Normal insanlara zarar verir misin?"

"Hayır, tatlım. Masum insanlara zarar vermem."

“Peşimde olanlar... ne istiyorlar?” “Arnavut mafyası, seks
kaçakçılığı yapmak için

böylece seks kaçakçılığı yapabilecekler. Matteo kendi bölgesinde
hiçbir kaçakçılığa izin vermez.”

Boğazım düğümlenmiş, derim kaşınıyordu. “Dur, ne?
Peşimdeki insanlar seks kaçakçıları mı?”

Çenemi kavradı, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım.
“Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim.” Sesindeki şiddet beni
titretmişti. “O kafanın içinde neler dönüyor?”

Kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım.
“Bu beni rahatsız etmeli, değil mi? İnsanlara zarar vermen.”

“Ama rahatsız etmiyor mu?”

Omuz silktim. “Olması gerektiği kadar değil.”

Titrek bir nefes verdi, omuzları gevşedi.

Cevabımdan mı endişelenmişti?

"Sen benim için fazla iyisin, Juliet. Ama ben bencil bir piçim
ve seni bırakmayacağım."

"Ben de seni bırakmak istemiyorum."

Dudakları benimkilere çarptı. Bir çılgılık atarak dudaklarımı
araladım ve o dilini ağzımın içine soktu; dilini benimkine
sürterek beni inlemeye zorladı. Elini kalçama koyup sıkıca sıktı;
ben de ona doğru kıvrıldım, o sürtünmeye can atıyordum.

"Mükemmelsin. Lanet olsun, çok mükemmelsin." Her
kelimeyi bir öpücükle vurguladıktan sonra inleyerek geri
çekildi. "Daha ileri gitmeden önce, neye ihtiyacın var?"

Bir orgazm.

Bir dakika... O neyden bahsediyordu?

"Oh." Şehvetle dolu sersemliğimi atmak için gözlerimi kırptım. "Şey, sadece ped ve tampon." Yanaklarım yanıyordu ve gözlerine bakamıyordum.

Telefonunu çıkardı. "Ne tür?"

"En ucuz olanı ya da indirimde olanı alırım."

Romeo somurtarak baktı. "Siktir et." Telefonuna öfkeyle bir şeyler yazdı, birine bir dizi mesaj gönderdi ve sonra telefonu bıraktı. "Bir dakika içinde malzemeler burada olacak. Atıştırmalıklar ne olacak? Ağrı kesiciler? Isıtma yastığı?"

"Hayır, ben iyiyim. Sen işine dönmelisin."

Kırgın bir ifadeyle baktı. "Panik atak geçirdikten sonra yerde kıvrılmış halde buldum seni, üstelik adet dönemine de yeni girmiştin. Seni neden şimdi bırakayım ki?"

Sesi öfke doluydu, ama başımı göğsüne doğru yönlendirirken dokunuşu acı verecek kadar nazikti.

"Hayatım boyunca bununla başa çıktım. Benim için olağan dışı bir şey değil," dedim.

"Artık bu sona eriyor. Sen benimsin, yani artık bu saçmalıklarla tek başına başa çıkmayacaksın."

"Ben senin miyim?"

Romeo sinirli bir ses çıkardı. "Evet, Juliet. Benim evimde yaşıyorsun, lanet ruhuma yerleşmişsin. *Tabii ki* sen benimsin."

Gülümsememi saklamaya çalışırken dudaklarım büküldü. "Bu demek oluyor ki..." Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım.

"Bu, senin benim olduğun anlamına mı geliyor?"

Gözleri yumuşadı. "Evet, bebeğim. Ben tamamen sana aitim."

"Sadece bana mı?" Bu sefer, gözlerine bakacak kadar cesaretim vardı.

"Sanki başka birini isteyebilir miyim ki?"

Artık gülümsememi durduramıyordum. "Tamam."

O da homurdandı. "Tamam." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Peki, başka neye ihtiyacın var?"

“Sanırım çok zahmetli olmazsa bir ısıtma yastığı iyi olurdu.” Koruyucu ailelerin yanında büyürken, istediğim şeylerin çok pahalı olduğu ve bunu istemekle bile bencil davrandığımı söylenmesine alışmışım.

“Tayland yemeği nasıl olur?” diye sordu.

Karar vermek zorunda kalmadığım için rahatlayarak gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

Yemek siparişini yeni vermiştik ki kapı çalındı. Romeo beni kanepeye oturttu ve kapıya gitti, ama ben hemen ayağa fırladım. Dünyanın en rahat kanepesine kan bulaştırmak istemiyordum.

Romeo birinden birkaç büyük alışveriş çantası aldı ve kapıyı kapattı. “Tamam, melek. Neye ihtiyacın varsa al.”

Çantalara bakarken kaşlarımı kaldırdım. İlki, hayal edebileceğim her çeşit ped ve tamponla doluydu. İkincisi, tonlarca şekerli atıştırılacak içeriyordu. Sonuncusunda ise tüylü çoraplar, terlikler, yumuşak bir battaniye ve ısıtma yastığı vardı.

Başımı kaldırıp Romeo'ya baktım. O da kaşlarını kaldırdı. Bu çok fazlaydı, ama dürüst olmak gerekirse, şımartılmayı seviyordum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

O sırtıttı ve popomu okşadı. “Aferin kızım. Neye ihtiyacın varsa al. Yemeğimiz yakında gelir.”

Utangaç bir şekilde bir paket tampon ve ped aldım — organik olanlardan, ki bunun bir şey olduğunu bilmiyordum — ve işimi halletmek için tuvalete gittim. Dışarı çıktığımda Romeo oradaydı ve bana bir eşofman altı uzatıyordu.

"Daha rahat bir şey giymek istersen diye." onları onları ve fark ettim onların olduklarını bir çift bir *Onun* eşofman altındılar. Ona baktım ve yanaklarında bir kızarıklık gördüğüme yemin edebilirim. Beni onun kıyafetleri içinde görmek, benim onları giymekten hoşlandığımı kadar hoşuna mı gitmişti? Onları giymek için banyoya geri süzıldüm. İkinci kez çıktığımda, o

beni kollarına almadan önce başımdan geçirmem için bir sweatshirt hazırlamıştı.

"Hadi. Seni rahat ettirelim."

Beni kanepeye götürdü ve yeni tüylü çoraplarımı giydirmek için önümde diz çöktü. Isıtma yastığını karnımın üzerine yerleştirirken dizlerinin üzerinde kaldı. "Her şey yolunda mı?" Dizime bir öpücük kondurdu ve ben eridim. Ne zaman bu kadar sevildiğimi hissetmiştim ki?

"Evet."

"Güzel." Yere eğilmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu.

ROMEO

JULIET BOŞ KASESİNİ SEHPAYA KOYDU VE ARKASINA YASLANDI

Kanepeye bir iniltiyle uzandı. “Karnım tika basa dolu.” Ben sııttım. “Beğendin mi?”

"Çok lezzetliydi. Tayland yemeklerini seviyorum." Başını kanepenin yastıklarına yasladı, gözleri kapanmaya başladı.

Bacağıma hafifçe vurdum. "Buraya gel tatlım. Uzan."

Başını kucağıma gelecek şekilde onu yönlendirdim. Isıtma yastığını almak için uzandı ama ben ondan önce davranıp yastığı karnının üzerine yerleştirdim ve üzerini battaniyeyle örttüm. Bana dünyadaki en tatlı gülümsemeyi hediye etti.

Parmaklarımı onun mükemmel saçlarında gezdirdim, pembe uçlarıyla oynadım. Çok geçmeden gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Keşke bu anı dondurup sonsuza kadar burada kalabilseydim.

İçimde her zaman yerinde durmamı imkansız kılan huzursuz bir enerji vardı. Derimin altındaki durmak bilmeyen kaşıntıyı gidermek için kavgalar, tehlike, her türlü aksiyon arardım. Ama Juliet'in yanında bu his yok oldu. Kaslarım gevşedi, içimdeki her şey sakinleşti ve o anda sadece ikimiz vardık.

Ereksiyon olmaktan kendimi alıkoymak için televizyonda sessizce oynayan yemek programına odaklandım. Telefonumu aldım

Angelo'ya haber vermek için elime aldım. Dimitri'nin gönderdiği Bratva askerleriyle çalışıyordum, onlara Arnavut tehdidiyle ilgili bilgi verip şehirdeki görev yerlerine atamalar yapıyordum. Angelo, Juliet'in yanına gitmek için ayrıldığımda görevi devralmayı hemen kabul etmişti.

ROMEO

Durum raporu

ANGELO

Her şey yolunda. Bratva'dan bir adam patlayıcı uzmanı. Daha fazla el bombası kullanmalıyız

Gözlerimi devirdim.

ROMEO

Hemen hallederim

Ama diğer her şey yolunda mı?

ANGELO

Her şey yolunda. Kızına iyi bak

JULIET

ROMEO BU SABAH ERKENDEN ÇIKTI, AMA BENİ UYANDIRMADAN GITMEDİ

Vücudumdan aşağıya doğru uzanan tatlı öpücüklerle başladı, ta ki başını bacaklarımın arasına yerleştirene kadar. Tanrıya şükür, adet dönemim birkaç gün önce bitmişti. Hâlâ rüya görüp görmediğimden emin olamadığım, uykulu bir sersemlik içinde orgazm olana kadar beni yalamıştı. Sonra bana “uslu kızım” dedi, alnımı öptü ve tekrar uyumamı söyledi.

Birkaç saat sonra gerçekten uyandım ve boş yatağı nefret ettim. Dairede tek başıma olmak ürkütücüydü ve güne hazırlanırken parmak uçlarında yürümekten kendimi alamadım. Yağmur düş başlığı oldukça büyüleydi ve berbat dairemden farklı olarak sınırsız sıcak su vardı.

Mutfağa çıktığımda tezgahta bir torba bagel ve buzdolabında çilekli krem peynir buldum.

Hızla gözlerimi kırptım. Bagel yüzünden ağlamayacaktım.

Romeo'nun havalı tost makinesine bir bagel koyarken gözlerimi elimin tersiyle sildim. Hayatımın ne kadar soğuk, sevgi ve ilgiden yoksun hale geldiğini, sadece birkaç aydır tanıdığım bir adamın mutfağında oturup, bana hazırladığı kahvaltıyı yerken ağlayana kadar fark etmemiştim.

Yemeğimi yedikten sonra, bir süre dairede dolaştım, sonra kanepeye uzandım. Bu kadar boş zamana alışkın değildim. Kitap okumaya çalıştım ama zihnim çok hızlı çalışıyordu ve konsantre olamıyordum. Sonunda Mario Kart'ı açmaya karar verdim. Belki Romeo yokken bu oyunda gerçekten iyi olabilirdim.

Geçen hafta hiç olmadığı kadar çok zaman geçirmiştik ama nedense şimdi onu daha da özlemiyordum.

Kapı çalındığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Hemen video oyununun sesini kapattım ve dinledim. Yine çaldı.

Kalbim deli gibi çarptı. Cevap vermem mi gerekiyordu?

Sessizce kapıya yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktığımda kitapçada tanıştığım iki kadını gördüm: Sienna ve Sofiya. Artık Romeo'nun patronuyla evli olan Sofiya olduğunu anladığım Sofiya'nın artık hamile karnı yoktu. Kadınlara o gün onlarla birlikte olan Angelo ve diğer adam eşlik ediyordu.

Telefonumu aldım ve Romeo'ya bir mesaj attım, umarım önemli bir şeyi bölmüyordumdur diye umutsuzca dua ettim.

JULIET

Selam, seni rahatsız etmek istemem ama Sofiya, Sienna, Angelo ve başka bir adam kapıda. Kapıyı açabilir miyim?

ROMEO

Tabii ki, bebeğim. Diğer adam Dante, Sienna'nın koruması.

Ve sen asla rahatsızlık vermezsin

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

“Merhaba!” dedi Sofiya. Koridorda etrafıma bakındım, rehber köpeği yanında mı diye bakmak için, ama onun

yokluğuna hayal kırıklığına uğradım.

“Bizi hatırlıyor musun bilmiyorum,” diye söze Sienna başladı. “Kitapçıdaydık, değil mi?”

"Hatırlıyorum," dedim.

“Yanlış bir bahaneyle geldiğimiz için özür dileriz. Romeo’nun sana ilgi duyduğunu biliyorduk, bu yüzden merak ettik,” dedi Sofiya utangaç bir şekilde.

“Oh.” Beynim hala olan biteni kavramaya çalışıyordu, ama Romeo’nun onlara benden bahsetmiş olması içimden sevinçle dans etmeme neden oluyordu.

"Kitap imza gününe gelemediğimiz için özür dileriz. Dairenden çıkmamızla ilgili bazı güvenlik endişeleri vardı." Sofiya burnunu kırıştırdı. "Ama burada olduğun için çok heyecanlıyız. Romeo seni saklıyordu, bu yüzden seninle vakit geçirebilmek için bu fırsatı kaçırmamalıydık."

“Oh, bunlar da korumalarımız, Angelo ve Dante,” dedi Sienna.

Angelo’ya bakarken kaşlarımı çattım. “Empire Properties için çalıştığını sanıyordum.”

İki kadın ona dönüp baktı ve yemin ederim ki gerçekten kızardı.

“Ahh, seni aldığımda ne kadar çok şey bildiğini bilmiyordum,” diye mırıldandı.

Sienna gözlerini devirdi. “Empire Properties gerçek bir şirket, ama çoğunlukla diğer işlerimiz için meşru bir paravan olarak faaliyet gösteriyor.” Onun sözlerinin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadan, devam etti. “Atış poligonuna gidiyoruz, bize katılmak ister misin?”

Gözlerimi kırptım. “Atış poligonu mu?”

"Alt katta bir tane var ve ben ders veriyorum," dedi Sofiya. "Bu adamların tembellik etmediğinden emin olmalıyım." Arkasında duran iki iri adamı işaret etti.

“Ah, ben silahlardan hiç anlamam,” dedim.

"Sofiya harika bir öğretmen," dedi Sienna gülümseyerek. "Seninle daha yakından tanışmak isteriz, özellikle de eminim ki

bütün bunlar biraz bunaltıcı olmalı. Mafya adamları sınır kavramını pek anlamazlar. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız.”

Mafya adamları.

Vay canına.

Başka birinin bu kelimeleri, özellikle de bu kadar rahat bir şekilde söylemesi, durumu daha da gerçekçi hale getirdi. Romeo'nun yalan söylediğine inandığımdan değil, ama içimden bir parça hâlâ inkâr ediyordu.

Sofiya ve Sienna benimle vakit geçirmekten gerçekten heyecan duyuyor gibi görünüyordu ve ben de bunu istiyordum. Ama daireden çıkma ya da asansörü kullanma düşüncesi bile nefes almamı zorlaştırıyordu.

Onlara neden katılamayacağıma dair iyi bir bahane bulmaya çalıştım.

Akşam yemeğini hazırlamam lazım. *Tabii ya, ben yemek yapmayı hiç bilmiyorum.*

Çalışmam gerekiyor. *Tabii ya. Kitapçada çalıştığını biliyorlar.*

Banyo yapmam lazım. *Tanrı aşkına.*

Onlarla aşağı inemem için iyi bir neden yoktu, tek nedenim, kusurlu bir tuhaf olduğum için *onlarla aşağı inememdim.*

“Asansörleri sevmem,” diye patladım.

Karşımda şaşkın ama nazik bakışlar vardı. Angelo beni dikkatle süzdü ve sonra telefonuna bir şeyler yazdı.

"Oh," dedi Sofiya. "Haklısın. Birçok insan asansörleri sevmez."

"Merdivenleri kullanmak ister misin? Yirmi kat kadar var ama adımlarımızı atarız ve aşağıda Sofiya ve Angelo ile buluşuruz." Sienna omuz silkti, bu fikirden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Merdivenleri kullanabilir miydim? Bu yine de Romeo'nun dairesinin güvenli ortamından çıkıp yeni insanlarla birlikte olmamı gerektiriyordu. Ve dar bir merdiven boşluğu muhtemelen kapalı asansör kabininden çok da iyi olmayacaktı.

Angelo homurdandı ve öne doğru adım atarak telefonunu uzattı.

Kaşlarımı çattım ve telefonu aldım, kulağıma dayadığımda kafam karıştı.

“Alo?”

"Selam, melek."

Romeo'nun sesi, göğsümdeki gerginliği anında yatıştırdı. Omuzlarım gevşedi ve nefes almam kolaylaştı. Üzerimdeki etkisi, bir tür büyü olmalıydı.

“Merhaba,” dedim yine, tam bir aptal gibi.

O, sıcak ve alçak bir sesle kıkırdadı. “Angelo, Sofiya ve Sienna’nın seni atış poligonuna davet ettiğini söyledi.”

"Evet." Onlara doğrudan bakmamak için başımı çevirdim, gerçi onlar da bana aldırış etmiyormuş gibi davranmakta oldukça başarılıydılar.

"Gitmek ister misin, bebeğim?"

"Belki." Sesim boğuk bir fısıltıydı. "Ama daireden çıkmaktan korkuyorum."

Romeo küfretti. "Orada seninle olmalıyım, ama şu anda şehir dışındayım."

"Her gün, bütün gün burada benimle kalamazsın. Ayrıca, sıkılırsın."

"Kesinlikle sıkılmam. Seninle ilgili sıkıcı hiçbir şey yok, özellikle de o tatlı amcığa gömülmüşken ya da başını kucağıma dayayıp tatlı tatlı uyurken."

Yanaklarım kızardı, ama gülümsememi engelleyemedim. "Umarım etrafta söylediklerini duyan kimse yoktur."

Romeo alaycı bir şekilde güldü. "Tek duyacakları şey, kız arkadaşıma ne kadar takıntılı olduğum. Merdivenler asansörden daha mı iyi?"

"Belki." Bu düşünceyle kalbim bir sarsıldı. "Ama yine de daireden çıkmam gerekecek."

"Yeni evinde kendini güvende hissetmene bayılıyorum. Ama dairede tıkılıp kalmanı istemiyorum."

Parmaklarım telefonu sıkıca kavradı. "Biliyorum." Cesur olmak istedim. Zihnimde bu kadar kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyordum.

“Bir fikrim var,” dedi. “Telefonu Angelo’ya ver.”

Telefonu ona uzattım. Romeo’nun söylediklerini dinledi ve başını salladı.

“Hemen dönerim,” dedi Dante’ye. “Onları hallettin mi?”

Çenesini kaldırdı ve üçünü koridorda bırakarak bana bakmalarını sağladı.

"Oh," dedim. "Şey, içeri girmek ister misiniz?" Kapının önünde öylece durarak ne kadar kaba davrandığımı fark edince utandım.

"Bunu sormanı umuyordum," dedi Sofiya, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla. "Romeo'nun dairesine hiç girmedim ve merak ediyorum."

Bu beni gülümsetti. Tekerlekli sandalyesiyle içeri girebilmesi için kenara çekildim, Sienna ve Dante de onu takip etti.

"Oh, burası gerçekten çok güzel," dedi Sofiya, doğruca mutfağa yönelerek. "Belki ışıkları kapatmalıyız."

“Aman Tanrım, kararını ver artık.” Sienna, arkadaşına sinirli bir şekilde bakarak alaycı bir ses tonuyla konuştu.

“Yakında mutfağımı yenilemeye başlayacağız,” diye açıkladı Sofiya. “Tekerlekli sandalyeyle erişilebilir hale getirmek için. Hiper mobil Ehlers-Danlos sendromum var, bu yüzden yürüyebiliyorum ve bazen yürüteç kullanıyorum, ama Matteo, çok fazla yemek pişirdiğim ve fırınladığım için mutfakta sandalyemi kullanmamın daha güvenli olduğunu düşünüyor.”

“Bu konuda haklı,” dedi Dante.

Sofiya gözlerini devirdi. “Evet, ama bu onu daha az otoriter yapmıyor. Her neyse, mutfak tasarımını yakında kesinleştirmemiz gerekiyor, ama hiçbir şeye karar veremiyorum. Sienna’nın bana gösterdiği her şeyi beğeniyorum.”

“İç tasarım benim ikinci tutkum,” dedi Sienna. “Bu daireyi Romeo için tasarladım. Onun için tasarım yapmak kolaydı gerçi.” Sofiya’ya kötü bir bakış attı. “Çoğunlukla hiçbir fikri olmadığı için. Ama senin tarzına daha uygun hale getirmek için bir yenileme yapmayı çok isterim.”

Sanki Sienna başka biriyle konuşuyormuş gibi otomatik olarak arkamı kontrol ettim. “Benim tarzım mı?”

“Evet,” dedi, parmaklarını koyu siyah tezgahın üzerinde gezdirerek. “Daha fazla kişilik katmak için yapabileceğimiz birçok basit değişiklik var: boya, duvar kağıdı, aydınlatma, duvar kaplamaları. Tabii daha büyük bir tadilat yapmak istersen, bunu da kesinlikle yapabiliriz.”

Sözlerini anlamaya çalışırken dudaklarım aralandı, ama sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibiydi. Belki de buraya gelme sebebim hakkında yanlış bilgi almışlardı? “Burası benim evim değil.” Nedense, bu sözler dilimde kül gibi ağırlaşmıştı. “Dairemde güvende değildim, o yüzden Romeo beni buraya getirdi. Bu sadece geçici bir durum.”

Sienna bir şey söylemek istedi, ama Sofiya sözünü kesti. “Sakin ol, Sienna. Herkes bizimkiler kadar hızlı hareket etmez.” Yanıma geldi ve elimi sıktı. “Romeo’nun bunu geçici bir durum olarak gördüğünü hiç sanmıyorum. Ama tüm hayatın değiştiğinde kendini yerleşmiş hissetmenin biraz zaman alabileceğini biliyorum. Ve eğer burayı yenilemeye henüz hazır değilsen, mutfak tasarımı seçmeme yardım edebilirsin. Belki ahşap dolaplar yapmalıyım?”

“Patron rahatlar,” diye espri yaptı Dante.

İrkıldım. Onun burada olduğunu unutmuştum.

Sofiya ona kötü bir bakış attı. “Matteo pembe dolapların sorun olmadığını söyledi.”

Dante sırtıttı, ben de gülümsememi saklamak zorunda kaldım. Mafya hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama bir Don’un pembe mutfak olması normal bir şey değildi herhalde.

Dairenin kapısı açıldı ve Angelo, yanında Noodle ile içeri girdi.

“Merhaba, malysh,” dedi Sofiya şefkatle. “Burada ne işin var?”

“Noodle’ın Clementine’i kendi bebeği sandığından eminim,” dedi Angelo. “O uyurken ona bakıp duruyordu.” Yanıma geldi ve telefonunu tekrar bana uzattı.

“Alo?”

“Lanet olsun, Juliet. Senin sesini duymadan geçen beş dakika çok uzun.”

Tanrım, Romeo böyle şeyler söylerken nasıl normal davranabilirdim ki?

"Noodle'la birlikte daireden çıkabilir misin? Arabada seni rahatlatmış gibi görünüyordu."

Bu kadar düşünceli olması kalbimi sıkıştırdı. Noodle bacağıma kafasını vurdu ve ben eğilip kulaklarını kaşıdım. Gülümserken dili yana doğru sarkmıştı.

"Evet, deneyebilirim."

"Aferin cesur kızıma. Eğer çok zor gelirse, daireye geri dön ve beni ara."

"Tamam." Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim." "Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Lütfen kendine dikkat et." Ne yaptığını hiç bilmiyordum, ama işin içinde en azından bir parça tehlike olduğunu tahmin ediyordum.

"Çok tatlısın. Dikkatli olacağım, güzel kız. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve Angelo'ya geri verdim. Telefonu alırken gözleri şefkat doluydu. "Asansörü denemek ister misin?"

Boğazım düğümlenmiş halde başımı salladım. Bana Noodle'ın tasmağını uzattı, ama ben Sofiya'ya baktım. "Bu uygun mu?"

"Tabii ki," dedi. "Noodle şu anda görevde değil, ama eminim sana manevi destek vermekten mutluluk duyacaktır. Atış poligonunda bizimle kalamaz, bu yüzden benimle değildi. Yüksek ses kulaklarına zarar verebilir."

Noodle'ın tasmağını aldım ve o da bacaklarıma yaslanarak, kapıya doğru ilerlerken bana destek oldu. Her adımda ayaklarım ağırlaşıyordu.

"Hamileyken ateş edemezdin çünkü yüksek sesler bebeğin kulaklarına zarar verebilirdi. Bunu biliyor muydun? Çünkü ben kesinlikle bilmiyordum. Bir insanı büyütme çılgınca bir şey. Her neyse, şimdi çocuklar bana karşı bir şansları olduğuna kendilerini ikna ettiler. Sanki ben hiç paslanacakmışım gibi." Sofiya saçlarını omzunun üzerinden attı ve daireden çıktı.

"Romeo'yu hâlâ yenemedin," dedi Angelo. Ben daireden çıkarken sırtımın üstüne hafifçe elini koydu, ben de parmaklarımı Noodle'ın tüylerine doladım.

"Evet, evet. Sadece zamanımı bekliyorum, onu yok etmeden önce sahte bir güvenlik hissine kapılmasını sağlıyorum."

Hepimiz asansöre bindiğimizde görüşüm bulanıklaştı. Asansör geniş ve aydınlıktı, arka duvarında bir ayna, yanlarında ahşap paneller vardı.

"Patron atış poligonunda fazla mesai yapıyor. Rövanş maçı için antrenman yapıyor," dedi Dante.

"Eminim öyledir," dedi Sofiya. "Ama bunun ona bir faydası olmayacak."

Kapılar kapanırken sesleri giderek azaldı ve bozuldu, panik göğsümü sardı. Dizlerim titredi ve yere çöktüm, kollarımı Noodle'a doladım ve yüzümü onun tüylerine gömdüm.

"Neredeyse vardık," dedi Sienna, yanıma çömelerek. "Beş saniye daha." Benim için saydı ve ben çenemi sıktım, durduğumuzda midem altüst oldu. Kapılar açıldı ve herkes hızlıca inmeme yardım etti.

Sofiya elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Başardın! Bu harika. Şimdi, silahla bir sert kız olmaya hazır mısın?"

Etrafıma bakarken gözlerim dönüyordu. Daha önce hiç atış poligonuna gitmemiştim, ama burası tam da hayal ettiğim gibiydi: uzun şeritleri ve sonunda hedefleri olan büyük, endüstriyel bir alan. Burada zaten birkaç adam vardı —devasa ve tehditkar—ve ben gerildim.

"Onlar sadece Sofiya'dan bir şeyler öğrenmek için buradalar," dedi Sienna aceleyle, benim tedirginliğimi açıkça sezmiş olmalıydı. "Eğer biri seni rahatsız ederse ya da gitmek istersen, bana söyle yeter."

Yutkundum. Hepsi inanılmaz derecede nazikti. Böyle davranılmaya alışkın değildim ve bu, mafiyadan beklediğim bir şey değildi.

"Bir deneyelim," dedim boğuk bir sesle.

Noodle’a isteksizce veda ettim ve Sofiya bana temel bilgileri anlatırken ona odaklandım. Hiç silah tutmamıştım, ateş etmek gibi bir isteğim de olmamıştı, ama hayatım şu anda altüst olmuştu, o yüzden bunu kabullenmek en iyisiydi.

Duruşumu alıp hedefe nişan aldığımda silah elimde ağır geldi.

ROMEO

ARABANIN KAPISINI ARKAMDAN SERTÇE KAPATTIM, JULIET'E ULAŞMAK İÇİN Juliet'e ulaşmak için ne kadar çaresiz olduğumdan tüylerim diken diken olmuştu. Asansörü beklemek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden garajdan atış poligonuna çıkan iki kat merdiveni uçarak çıktım.

Angelo, onların hâlâ burada olduklarını ve Juliet'in durumunun iyi olduğunu söylemişti, ama içim rahat etsin diye kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Atış poligonunun en ucunda birkaç asker talim yapıyordu, ama benim gözüm sadece kızımdaydı.

Kızım, dik durmuş, mermi üstüne mermi sıkıyor, inanılmaz seksi görünüyordu.

Ona yaklaşırken aletim çoktan sertleşmeye başlamıştı. İşini bitirip emniyet kilidini takana kadar bekledim, sonra arkasından kollarıma aldım. Bir anlığına gerildi, sonra bana doğru gevşedi. Yüzümü saçlarına dayadım, tatlı vanilya kokusunu içime çektim.

"O silahla çok seksi görünüyorsun."

Başını geriye eğdi ve ben yanağımı onun yanağına sürttüm. Sakallarımın sertliğine bir çığlık attı.

"Teşekkür ederim," dedi nazikçe. "Sofiya bana öğretiyor."

Nasıl gittiğini görmek için hedef kağıdını geri getirmek için düğmeye bastım.

"Aferin." Hiçbir delik tam isabet etmemişti, ama bazıları yakındı ve hepsi kağıda isabet etmişti.

"Kısa sürede profesyonel olacak," dedi Sofiya. Arkamda bir şey gördüğünde yüzündeki ifade değişti. Matteo, sert bir ifadeyle karısına doğru büyük adımlarla ilerliyordu. Ancak kollarındaki bebek — donut desenli tulum ve pembe gürültü önleyici kulaklık takmış — onun ne kadar korkutucu olduğunu gölgeliyordu.

Sofiya çığlık attı ve kollarını uzattı. Matteo, bebek Clementine'i dikkatli ve nazik hareketlerle kollarına verdi. Sofiya'ya verdiği öpücük ise nazik olmaktan çok uzaktı.

Juliet'ten silahı alıp bir kenara koydum, sonra onu göğsüme sıkıca sarıldım. Çenesini kavradım, başparmağımın alt dudağını okşadım. "Onlar Matteo ve Clementine."

"Birlikte çok tatlılar."

Saçlarını omzunun üzerinden geriye attım, kolumu boynuna doladım ve sabahtan beri can atarak yapmak istediğim şeyi yaptım. Dudaklarım onunkilere çarptı ve çıkardığı o küçük ses — bir nefes kesilme ile inilti arasında bir şey — beni deliye çevirdi. Kalçalarını kavradım, onu sikime doğru bastırırken sertçe sıktım.

"Seninle gurur duyuyorum. Cesur kızım." O da bana doğru eğildi, sersemlemiş gözleri benimkilerle buluştu.

"Noodle yardım etti," dedi boğuk bir sesle. "Güzel."

Juliet kollarını boynuma doladı. Hareketleri hâlâ tereddütlüydü, sanki onu itip atacağımı düşünüyormuş gibi. Oysa ben onu göğsüme sıkıca bastırdım.

"Seni özledim." Fısıldadığı sözler kalbimi paramparça etti.

Kıçını avuçlayıp onu kaldırdım. Kollarını ve bacaklarını bana doladı, sıkıca sarıldı. "Hadi eve gidelim."

Onu odadan dışarı taşıırken diğerlerine el salladı. "Yarın görüşürüz!" diye bağırdı Sofiya.

"Yarın mı?" diye sordum, asansör düğmesine basarken. Juliet yüzünü boynuma gömdü, gözlerini sıkıca kapattı ve parmaklarını takım elbise ceketimin kumaşına geçirdi.

"Sofiya, seninle Matteo'nun bütün gün dışarıda olacağını söyledi, o yüzden beni davet etti." Asansöre adımımı attığımda bana sarılması daha da sıkılaştı ve korkmuş bir inilti çıkardı.

"Sorun yok," diye mırıldandım, elimi başının arkasına götürdüm. Onun korkusundan nefret ediyordum. Onu yok etmek istiyordum. Ona en iyi nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum, bu yüzden dikkatini dağıtmak için konuşmaya devam ettim. "Matteo ve benim bütün gün toplantılarımız var, ama bir şeye ihtiyacın olursa şehirde olacağız. Chicago ittifakı kabul edildi, bu yüzden onlarla çalışıyoruz."

"Sanırım bu bir şirket birleşmesi değildi."

"Şey, bir nevi birleşme. Sadece biz ve Bratva arasında." Asansör kapısı açıldı ve ben aceleyle dışarı çıktım. "Başardın, meleğim."

Titrek bir nefes verdi, vücudu kollarımda gevşedi. "Korkak gibi sana sarılmaktan başka bir şey yapmadım."

Daireye girdim, kapıyı kapattım ve onu kapıya yasladım. "Kendine asla öyle deme. Sen çok cesursun."

Burnunu buruşturdu, o kadar sevimliydi ki öne eğilip onu öptüm.

"Aç mısın?" diye sordum.

Bana doğru eğildi; kıyafetinin altından bile amının sıcaklığı hissediliyordu.

"Evet," dedi. "Ama yemek için değil."

İnledim, yüzümü boynunun kıvrımına bastırıp derin nefes aldım. "Seni sikmemi mi istiyorsun? O muhtaç küçük amını doldurmamı mı?"

"Lütfen. Romeo, sana ihtiyacım var." Parmakları saçlarımı taradı ve saçlarımı çekiştirerek beni küfrettirdi.

"Ben buradayım."

Korkutucu bir şey yaptıktan sonra adrenalin seviyesi yükseldiğinde, kızımın sık sık

sevişmek istediğini fark etmiştim. Bunun dikkatini dağıtmak için mi yoksa o korkuyu başka bir şeye yönlendirmek için mi olduğunu bilmiyordum, ama ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim.

Elleri fermuarımı açmaya çalıştı ve ikimizin de kot pantolonlarını çıkarabilmemiz için onu kısa bir süre yere indirmek zorunda kaldım. Ama sonra tekrar kollarımın arasına döndü, kapıya sıkıştırılmıştı.

"Çok ağırlaşacağım," diye nefes nefese söyledi, ben boynundaki hassas bir noktayı emiyordum.

"Görünüşe göre, benim için çok ağır olduğunu düşünüyorsan spor salonunda daha fazla zaman geçirmem gerekiyor." Gözlerini devirdi ve ben de uyluklarının yanına bir şaplak attım. "Yaramaz."

"Çok konuşuyorsun, çok az sikişiyorsun."

Ona tek bir hızlı hareketle girerken homurdandım, benim boyutuma alışması için ona hiç zaman tanımadım. Beni içine alırken gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesini tuttu.

"Küçük yaramaz kızlar bunu hak eder. Sertçe sikilirler."

Ben sabit ve sert bir tempoyla devam ederken dudakları bir gülümsemeye büründü; bu, cezası yüzünden hiç de üzülmediğini gösteriyordu. Onu sikerken avuçlarımla kalçalarını kavradım, parmaklarım derisine batıyordu. Kalçalarını kaldırmak için ellerimi kullandım, böylece piercingim G noktasına çarptı ve o da inlemeye başladı.

"İşte böyle. Benim için çılglık at, bebeğim."

Zevki arttıkça yüzünde coşku dolu bir ifade belirdi. "Çok yaklaştım," diye nefes nefese söyledi.

"Yaramaz kızımın cezası sırasında boşalmayı hak edip etmediğini bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde homurdandı ve bana daha sıkı sarıldı. "Bunu yapamazsın."

Neredeyse tamamen çekip sonra sertçe ittiğimde, kıkırdamam cildine dokundu. "Yapabilirim." *İtme*. "Ama kızıma bunu yapmayacağım." *İtme*. "En azından bu sefer."

O boşalırken güzel, küçük amcığı beni sıkıca sıktı ve sonra ben de onunla birlikte uçurumdan aşağı düştüm. Kollarını ve bacaklarını

bana sıkıca sarıldı, ikimiz de ağır ağır nefes alırken sikimi ve spermimi içinde hapsetti.

Onu kanepeye taşıdım ve oturdum, böylece o benim üstüme oturdu, sikim hâlâ onun içindeydi.

"Kötü hisleri yok ediyorsun," diye fısıldadı tenime.

Parmaklarımı saçlarına doladım, diğer elimle de belini sıkıca kavradım. Konuşurken boğazım düğümlenmişti. "Hayatıma yıldız ışığını sen getiriyorsun, stellina, ve tüm gölgeleri kovuyorsun."

Gerginliği azaldıkça vücudu gevşedi. Ellerimi saçlarında gezdirdim, sırtından aşağıya, çıplak bacaklarına doğru. Vücudumun her bir parçasına dokunmak, yumuşak teninin ve sıcaklığının vücuduma değmesinin tadını çıkarmak için can atıyordum.

"Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek," diye mırıldandı.

Başının tepesini öptüm ve hayatının kolay, huzurlu ve güvenli olması için elimden gelen her şeyi yapacağıma kendime söz verdim.

Penisim tekrar sertleşene kadar birbirimize sarılıp kaldık. Juliet, nefesini tutarak içini çekerek kalçalarını benimkilere doğru itti.

Bu sefer hareketlerimiz yumuşak ve yavaştı.

Sikişmek gibi gelmiyordu.

Sevişmek gibi hissettiriyordu.

JULIET

BEBEK CLEMENTINE'E BAKTIM. KOLLARIMDA UYUYORDU

kollarımda uyuyordu, göz kapaklarının altında gözleri titriyordu ve kırmızı dudakları büzülmüştü. Onun ağırlığı, Sofiya'nın mutfağında otururken hissettiğim kaygıyı hafifletiyordu. Sienna bugün erken saatlerde Romeo'nun dairesine gelmişti ve birlikte Mario Kart oynamıştık. O kadar normal gelmişti ki, insanların peşimde olduğunu, yeni bir yerde olduğumu ve Romeo'nun bütün gün dışarıda olduğunu neredeyse unutmuştum.

Sofiya bizi akşam yemeği için dairesine davet ettiğinde, reddedebileceğimi sanmıyordum. Ya da daha doğrusu, reddetmek *istemi-yordum*. Dün onlarla geçirdiğim gün çok iyi, neredeyse normal hissettirmişti. Bu yüzden Sienna gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, evet demiştim. Penthouse daireye merdivenlerden çıktık, Sienna yol boyunca bana tezahürat yaptı ve ben panik atak geçirmeden en üst kata kadar çıktım. Ama şimdi, bu büyük, güzel dairede otururken, panik atak geçirmenin eşiğindeydim. Beynime tüm apartmanın güvenli olduğunu ikna etmeye çalıştım, ama görünüşe göre yeterince ikna edici olamadım. Bu yüzden, endişemin artıp beni boğmasını önlemek için kollarımdaki tatlı bebeğe odaklandım.

"Müzik isteği olan var mı?" diye sordu Sienna.

Ona bir şey söylemeyince, bir çalma listesi seçti ve surround ses sisteminden yumuşak bir indie

müzik çalmaya başladı. “Juliet, balzamik sos sever misin?” diye sordu Sofiya. “

Akşam yemeğinde basit bir salata yapmayı düşünüyordum.”

“Kulağa hoş geliyor. Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?”

diye sordum.

"Hayır, hayır, biz hallederiz," dedi.

Sofiya, Angelo'nun yardımcılığıyla akşam yemeğimiz için tavuk parmesan hazırlarken, yürüteçle mutfakta dolaşıyordu. Beni şaşırtan şey, bugün o korumanın yanında kendimi daha rahat hissetmiş olmamdı. Devasa boyu ve iri yapısı, yumuşak sesi ve samimi gülümsemeleriyle tezat oluşturuyordu. Önünde Noodle'ın resmi basılı bir önlük giydiğinde, ondan korkutucu bir izlenim edinmek zordu.

Çok sevimliydi.

"Ayrıca," diye devam etti, "Clementine'i tutarak bana yardım ediyorsun. Onu almamı istersen bana söyle, ya da beşiğine yatırabilirsin."

Söz konusu bebek hafifçe ağladı ve ben de sakinleşene kadar onu nazikçe salladım.

"Onunla çok iyisin," dedi Sienna. "Bebeklerle çok zaman geçirdin mi?"

Omuz silktim, biraz rahatsız hissettim. Kendimden bahsetmeye alışkın değildim, ama sanırım arkadaşlar böyle yapardı. Ve bu kızlarla arkadaş olmak istiyordum.

“Ben koruyucu ailede büyüdüm. Yaşadığım evlerde sık sık bebekler olurdu ve ben de onlara bakmaya yardım ederdim.”

"O zaman benden bir adım öndesin," dedi Sofiya. "Bu bebek gelene kadar bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hamileyken arayışları kapatmak için tonlarca ebeveynlik kitabı okudum."

Sienna burnunu çektirdi. “Kardeşim kadar çok okumamışsın. O, kapolarıyla toplantılar arasında *What to Expect When You're Expecting* kitabını okurdu.”

Angelo güldü, ama Sofiya'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. “O, o kadar iyi ki onunla ” O karıştırmaya başladı

“Çocuk istiyor musun, Juliet?” “Oh, şey...”

“Aman Tanrım, çok özür dilerim,” dedi, yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Bu gerçekten çok kişisel bir soru.”

"Sorun değil," dedim. "Sanırım bunu hiç düşünmemiştim." Bebek sahibi olmayı hayal eden kızlardan biri olmamıştım, belki de dolaştığım kaotik koruyucu ailelerin evlerinde pek çok çocuğa bakmak zorunda kaldığım içindi. Üstelik, kendime bile zar zor bakabiliyordum. Bir çocuğa nasıl bakabilirdim ki?

Noodle yanıma geldi ve başını bacağıma dayadı. Onu okşayabilmek için Clementine'i kenara ittim.

“Herkes seni seviyor,” dedi Sofiya.

"Herkes Juliet'i seviyor," dedi Sienna. "Romeo'nun ona takıntılı olmasına şaşmamalı."

Dikkatlerin odağı olmak beni rahatsız ettiğinden kıvrandım, ama Romeo'nun *takıntılı* olduğu düşüncesi beni gülümsetmişti.

Angelo yine o gür kahkahasını attı. "O piç takıntılıdan da öte. Don'dan ceza almaktan bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmedim. Yemin ederim, sanki bir ödül kazanmış gibi spor salonundan çıkıp gitti."

Bu sözler beni başımı kaldırmaya itti. “Ne cezası?”

Angelo'nun yüzündeki gülümseme kayboldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin."

Sofiya ona öfkeli bir bakış attı ve Sienna fısıldayarak küfretti. Midemde kötü bir his belirdi. “Neden bahsediyorsun?”

“Hiçbir şey. Söylediklerimi unut.” Angelo, konuşmadan kaçmak için balkondan atlamayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Sofiya'ya döndüm. “Ne cezası?”

Bana özür diler gibi baktı. “Romeo seni üzmemek istemediği için sana söylemediğine eminim.”

Zamanlayıcı çaldı ve o fırına bir göz attı. “Angelo, tavuğu benim için çıkarır mısın?”

Koruması hemen harekete geçti, eminim ki yapacak bir işi olduğu için rahatlamıştı.

“Mafya adamlarının pek gelişmiş olmadığını ve şiddetin her şeyi çözdüğünü düşündüklerini anlamalısın,” dedi Sofiya. “Romeo, dairenin gözetlendiği bilgisini aldığında, Matteo için yaptığı işi bıraktı.”

Midemde soğuk, mide bulandırıcı bir his uyandı. “Yani Matteo onu dövdi mü? Romeo bu yüzden mi yaralandı?”

“Patron ona fazla yumuşak davrandı,” dedi Angelo, tavuk tepsisini tezgâhın üzerindeki havluya koyarken. “Üzerinde neredeyse hiç çizik yoktu, ama o Don ve adamlarına, görev yerimizi terk etmenin bedelsiz kalmayacağına dair bir örnek oluşturmaları gerekiyordu.”

Gözlerimdeki yakıcı gözyaşlarına karşı hızla gözlerimi kırıştırdım ve Clementine'e baktım. Kollarımdaki onun ağırlığı, beni ayakta tutan tek şeydi.

"İyi misin, Juliet?" Sofiya'nın sesi yumuşak ve tereddütlüydü.

Boğazımı temizledim. “Sadece çiziklerden fazlasıydı.” Romeo’nun kırık burnu yüzünden iki gözü morarmıştı, göğsü ve sırtı sararmış morluklarla kaplıydı.

Sienna yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıkıca sarıldı. “Barbarca, biliyorum. Bizim dünyamıza yeni geldiğinde çok garip gelmiş olmalı. Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, Matteo bana olanları anlattığında onu fena azarladım.”

Parmağımı Clementine’in burun köprüsünden aşağı kaydırdım. Cildi çok yumuşak ve mükemmeldi. Düzensiz nefesler alırken ona odaklanmaya devam ettim. Artık burada olmak istemiyordum ve kesinlikle Matteo ile akşam yemeği yemek istemiyordum.

Tam da bir bahane uydurup daireye geri koşmak üzereyken, kapı birden açıldı ve Romeo ile

Matteo ortaya çıktı. Don'un gözleri önce karısına, sonra da kollarındaki kucağa kaydı. Kime önce gideceği konusunda kararsız görünüyordu. Sonunda, odayı geçip Sofiya'ya doğru yürüdü, onu kollarına aldı ve başını öptü. "Bilekliklerin nerede, tesoro?"

Sofiya burnunu kırıştırdı. "Takmak istemiyorum."

Sert bir ifadeyle kızın başını geriye doğru eğdi. "Bu isteğe bağlı değil."

Sofiya homurdandı. "Zorba. Yemekten sonra takarım."

Eğilip kulağına bir şey fısıldadı, bu da kızın yanaklarını kızarttı.

"Peki," dedi kız, adam ondan uzaklaşırken somurtkan bir ifadeyle. Adam ona kendini beğenmiş bir gülümseme attı ve onu yürüteç koltuğuna indirdi. Romeo'yu döven adam bu muydu? Mafyayı demir yumrukla yöneten, ama karısına ve bebeğine karşı bu kadar nazik olan bu adamı bir türlü anlayamıyordum.

"Seni tekrar görmek güzel, Juliet," dedi adanın etrafından bana doğru gelirken. Clementine'e baktığında gözleri yumuşaktı. "Merhaba, piccola." Onu almak için elini uzattı ve ben de onu kollarına kaldırdım. Onun devasa vücudunun yanında komik derecede küçük görünüyordu.

Yutkundum, boğazım kelimeleri telaffuz edemeyecek kadar sıkışmıştı.

Romeo'nun eli omzuma konduğunda irkildim. Kaşlarını çattı ve önüme geçti, vücudu Matteo'yu görmemi engelliyordu. "Ne oldu, melek?" Sesi yumuşaktı ve parmak eklemleriyle yanağımı okşadı, ama morarmış yüzü, *benim* yüzümden yaralandığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Göğsüm sıkıştı ve sanki bir pipetten süzülüyormuş gibi nefes aldım.

Romeo kollarıyla beni sardı ve göğsüne bastırdı. "Konuş benimle. Ne oldu?"

"Çok üzgünüm," dedi Sofiya. "Onun bilmediğini bilmiyorduk..."

"Ceza." Sienna cümlesini tamamladı.

Romeo beni daha sıkı tuttu. “Harika. Bunun için teşekkürler.” Sesi hiç duymadığım kadar sertti, ama benimle tekrar konuşurken yumuşadı. "Buraya gel." Beni kucağına aldı ve kollarım ve bacaklarım otomatik olarak ona sarıldı. Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, sadece nefes almaya çalışıyordum. Yeni arkadaşlarım tarafından bu halde görülmenin verdiği panik ve utançtan başım dönüyordu. Romeo, tavandan tabana kitaplıklarla dolu bir odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Beni kanepeye oturttu ve önümde diz çöktü, elleri uyluklarımı sıkıyordu.

"Bebeğim."

Sesindeki şefkat karşısında alt dudağım titredi. “Neden bana söylemedin?”

"Bununla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen kendini suçlayacağını biliyordum."

Göz yaşlarım yüzümden süzüldü. Elbette kendimi suçluyordum. Vücudundaki her bir çürük, beni kurtarmayı seçtiği için oluşmuştu.

"Bu benim kararımdı," dedi kararlı bir sesle. "Ve yine aynısını yapardım. Her seferinde seni seçerdim, Juliet."

Onu yanıma çekerek kanepeye oturttum, ona daha yakın olmaya ihtiyacım vardı. O da hemen anladı ve beni kucağına çekti, kolları çelik gibi beni sardı.

“Yaptıklarından sonra onunla nasıl arkadaş olabilirsin? Anlamıyorum.”

Romeo iç geçirdi. “Şiddet benim dünyamın bir parçası. Senin için yeterince iyi olmamamın birçok nedeninden biri de bu.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma bastırdı. “Sadece dinle. Matteo iyi bir Don. Adil, Aileyi önemsiyor ama New York’u da önemsiyor. Seks ticaretiyle mücadele ediyor ve iktidarını kaybederse başarılı olamaz. Zayıf görünmemeli. Beni cezalandırmaktan başka seçeneği yoktu ve ben de bunu memnuniyetle kabul ettim. Bunların hiçbirisi bizim kardeş olduğumuzu değiştirmez.” Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. “Ayrıca, beni yenme şansı yakalaması onun için iyi olur

Çünkü ringde dövüşürken bana rakip olamaz.”

Espri yapma girişimi başarısız oldu. Aramızdaki her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Romeo’nun mafya üyesi olmasının ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştım. Son birkaç yıldır dünyam çok daralmıştı çünkü kendimi uzaktan da olsa güvende hissedebildiğim tek yer orasıydı. Ve şimdi bir gün içinde aniden tamamen farklı bir dünyaya dalmıştım.

“Bu çok mu fazla?” Romeo’nun sesi neredeyse bir fısıltıydı, dudakları alnıma değiyordu.

Göz yaşlarıyla ıslanmış yüzümü kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim. “Fazla mı?”

"Benimle olmak." Yutkundu. "Senin için çok mu fazla?"

Karmaşık duygularımı çözmeye çalışırken gömleğinin yakasını parmaklarımla oynuyordum, ama en çok hissettiğim şey Romeo’nun yanında olma arzusuydu. Ayrılma düşüncesi, onu bir daha görmemeyi seçme düşüncesi, ona daha da sıkı sarılmama neden oldu.

"Bir daha benim için kendini feda etmeyeceğine söz verir misin?" diye sordum.

"Hayır." Gözlerimi sabit bir şekilde izledi. "Bunu asla söz veremem, Juliet."

"Bunu sevmedim."

"Kötü şans." O çenemi sıkıca tuttu ve eğildi, dudakları *neredeyse* benimkilere değecek kadar.

Kendimi bıçak sırtında dengede dururken hissettim. Bir tarafa eğilmek eski hayatıma geri dönmek anlamına gelirdi. Diğer tarafa eğilmek ise beni tehlikeli, bilinmeyen bir dünyaya sürükleyecekti.

Ama Romeo orada olacaktı.

Ve belki de bu, kendimi bulmam için bir fırsattı, tüm korkularımın altında olabileceğim Juliet'i.

Parmaklarım yavaşça Romeo'nun boynuna dolandı, yumuşak saçlarını okşadı. Bir kez daha yavaşça nefes aldım ve sonra

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öptüm. O da hemen karşılık verdi; dudakları benimkilere sert ve tutkuyla değirken, elini başımın arkasına doladı. Saçımı çekince nefesim kesildi; o da bunu fırsat bilip dilini ağzımın içine daldırdı. Dudaklarımdan bir inilti sızdı ve ona daha sıkı sarıldım.

"Siktir." Beni üzerine oturur pozisyona getirdi. "Sen benimsin, Juliet."

Tereddüt ettim ve aramızda biraz mesafe yaratmak için onu geri ittim. "Beni tutmak istediğinden emin misin?"

Kaşlarını çattı. "Bu ne biçim bir soru?"

Sanki bu sözleri söylemek onun fikrini değiştirecekmiş gibi, korkularımı dile getirmek istemedim ama mecbur kaldım. "Senin dünyana ait biriyle birlikte olmak senin için daha kolay olmaz mı? Ya da bu kadar... berbat durumda olmayan biriyle?"

Romeo beni vücuduna sıkıca çekti. "Hâlâ anlamadın mı?" Sesini yükseltmedi, ama ses tonundaki karanlık beni büyüledi. "O lanet pizzayı tutarken melek gibi görünen gözlerinle ilk kez göz göze geldiğimiz andan itibaren, benim için başka kimse olmadığını biliyordum. Seni seviyorum."

Derin bir nefes aldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ne?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bunun hangi kısmı kafa karıştırıcıydı, bebeğim?"

"Öylece '*seni seviyorum*' diyemezsin," diye homurdandım.

Saçımın bir buklesini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Öyle mi? Beni kim durduracak ki?"

Somurarak baktım.

"Ciddi ol."

"Çok tatlısın." Bana doğru eğildi ve burnumu öptü. "Şimdi uslu bir kız ol ve sen de beni sevdiğini söyle. Sonra beni öp."

Kollarımı kavuşturdum. "Bana bunu söylememi emredemezsin." Kendinden emin sırtışı yüzünden hiç kaybolmadı; kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti, kollarımı aramızda sıkıştırdı. "Kendini bırak. Benimle cesur ol."

"Saçmalıyorsun."

Mırıldandı ve yüzümde bir çizgi çizerek öptü. "Ve?" "Ve..."

Tereddüt ettim, o bıçak sırtında dengede durmaya çalışıyordum

atlamadan atlamadan atlamadan "Evet, tamam, ben seni seni. Mutlu oldun mu?" diye patladım.

Göğsü kahkahadan titriyordu. "Çılgınca."

Vücudumdaki gerginlik, taşıdığımın farkında olmadığım bir yükün kalkmasıyla birlikte dağıldı. Hayatımda hiçbir şey düzelmemişti — Romeo ile olan ilişkim yüzünden hâlâ ölümümü isteyen insanlar vardı, agorafobim sihirli bir şekilde ortadan kalkmamıştı, hâlâ her şeyden korkuyordum — ama anne babamın öldürölüp beni dünyada tek başıma bıraktığından beri ilk kez kendimi güvende hissettim. Kollarımı Romeo'nun boynuna doladım, vücudumu onun sert göğsüne yapıştırdım.

"Juliet'im," diye mırıldandı.

Dudaklarımız birleşti ve Romeo inledi. O sesi tekrar duymak istedim, onu çılgına çevirmek istedim.

Hızlı bir hareketle beni sırt üstü çevirdi ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. O pantolonumu ve iç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı çekip bacaklarımı genişçe açarken, kanepenin altımda bir bulut gibiydi.

O, amımı uzun ve yavaş bir çizgi halinde yalarken, ben keskin bir nefes aldım. Sonra kendime geldim ve başını itmeye çalıştım. "Matteo ve Sofiya'nın dairesindeyiz!" diye tısladım. "Herkes hemen dışarıda."

Bana şeytani bir gülümseme attı. "O zaman sessiz kalsan iyi olur. Tabii çılgılık atsan da umurumda olmaz. O zaman kime ait olduğun konusunda hiç şüphe kalmaz."

O beni tekrar yaladığında, söyleyecek tüm sözlerim çalındı. Artık o klitorisimi yalayıp emirken, elim onun başını yerinde tutuyordu.

"Siktir, tadı çok güzel," diye inleyerek söyledi. "Burada sonsuza kadar kalabilirim." İki kalın parmağını içime soktu ve kalçalarım sarsıldı, içimden geçen zevk kıvılcımlarıyla titriyordum

. Sabit bir ritim tutturdu ve beni gittikçe daha da yükseklerle çıkardı.

"İşte böyle. Aferin kızım. Benim için boşal."

Nefesim hızlanmış ve düzensizleşmişti. Orgazm dalgası üzerime çöktüğünde çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırdım. O vücudumun üzerine gelip içime girdiğinde bacaklarım hâlâ titriyordu. Bu sefer hazır değildim ve dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Sert ve hızlı temposunu sürdürürken, kendini beğenmiş bir sırıtışla bana baktı. Bacaklarımı ona doladım, onun itişlerine karşılık vermek için sırtımı kavisledim. Eli kalçamdaydı, bacağımı yukarı doğru iterek onun için daha fazla açılmamı sağlıyordu.

"Bana bir tane daha ver. Buna ihtiyacım var, melek. O sıkı küçük amcığın beni sıktığını hissetmem lazım."

Parmaklarım kollarına gömüldü. "Bu his..." Orgazmım beni hazırlıksız yakaladı ve Romeo da aynı anda boşalırken küfretti, içime boşaldı.

Üzerime uzanarak ağırlığını daha fazla hissettirdi ve övgü dolu sözler mırıldandı. "Sen çok mükemmelsin." Dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Ağlamamak için hızla gözlerimi kııptım. "Ben de seni seviyorum."

Orada öpüşüp birbirimize dokunarak kaldık, ta ki Romeo inleyip içimden çıkana kadar. Sofiya ve Matteo'nun kütüphanesindeki kanepede olduğumuzu ve herkesin *koridorun hemen aşağısında olduğunu* hatırlayınca küçük bir çığlık attım. Aman Tanrım, beni duymuşlar mıydı?

Romeo, yeni iyileşmiş kesiklerimi nazikçe öptü, sonra hızla külotumu ve kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekti.

"Hayır," diye sızlandım. "Şimdi iç çamaşırım tamamen ıslandı."

O sırttı ve amımı okşadı. "Güzel. Herkesle birlikte yemek masasında otururken içinden spermimin damladığını bilmek istiyorum."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. "Oraya geri dönemeyiz."

"Yani artık burada mı yaşayacağız? En azından okuyacak bolca şeyimiz var." Romeo, sert bakışlarımı görmezden gelerek ayağa kalktı ve pantolonunu giydi, sikini içime boşalmış halimle ıslak bırakarak yerine soktu. Peki ya onu görmek içimi heyecanlandırdıysa ne olur?

Ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Eğer istemiyorsan akşam yemeği için kalmak zorunda değiliz. Hatta seni daireden gizlice çıkarırım, böylece seni görmesinler."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Eminim büyük bir valiz bulurum ve seni onun içinde dışarı çıkarırım."

"Tabii, çünkü bu hiç tuhaf ya da şüpheli gelmeyecek."

Gülümsemesini alnıma bastırdı. "Hadi ama, bebeğim. Ailemi tanımanı istiyorum. Utanacak bir şey yok." Beni kucakladı, yanıtlımı beklerken sıkıca sarıldı. İç geçirdim ve kollarımı ona doladım, göğsüne yaslanarak rahatlardım. Sıcak, güçlü ve *güven* vericiydi.

"Bu ilişkinin bana fazla geldiğini söyleseydim ne yapardın?" diye sordum.

O homurdandı ve kollarını o kadar sıkı sardı ki nefes alamayacak hale geldim.

Cevap vermemesine dudaklarım bir gülümsemeye büründü. "Hmm? Tehlike geçtikten sonra beni bırakır mıydın? Beni daireme geri bırakır mıydın?"

Geri çekildi ve sert bir bakışla gözlerime baktı. "Tabii ki hayır."

Parmaklarımla, sakallarıyla pürüzlü olan sert çenesini okşadım. "Peki, ne yapardın?"

"Bu konuşmayı sevmiyorum." Yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı. "Seni kazanmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ve eğer her şey başarısız olursa, her zaman kaçırma seçeneği vardır."

Kıkırdayarak güldüm ama sonra şaka yapmıyor olabileceğini fark ettim. Yüzünde masum bir ifadeyle

kolunu omzuma doladı, beni yanına çekti ve odadan yarı sürükleyerek çıkardı.

"Dur," koridora çıktığımızda fısıldadım ve onu durdurmak için topuklarımı yere bastırdım. "Tuvalet nerede? Temizlenmem lazım." İç çamaşırım sırlıslıklamdı ve soğuk bir pislik gibi bana yapışmıştı.

"Olmaz," dedi tek cevabı bu olurken beni mutfaka götürdü.

Görünür hale geldiğimizde sohbet aniden kesildi ve tüm gözler üzerimize çevrildiğinde içim cız etti.

"Her şeyi *tatmin edici* bir şekilde hallettin mi?" diye sordu Sienna, gözleri kahkahayla parıltıyordu.

Romeo ona orta parmağını gösterdi ve ben yanaklarım kızarıırken ona sarıldım.

"Kibar ol," diye azarladı Sofiya. "Kalacaksanız akşam yemeği hazır," dedi umut dolu bir ifadeyle.

"Kalıyoruz," dedi Romeo, beni mutfak adasına doğru yürürken. Noodle koşarak geldi ve ıslak burnuyla elime dokundu. Kulaklarını kaşıdım ve o da bana yaslandı.

"Güzel," dedi Sofiya, yüzünde kocaman bir gülümsemeye. Sonra, hâlâ uyuyan Clementine'i kucagında tutan kocasını dürttü.

Matteo gözlerime baktığında neredeyse utangaç görünüyordu. "Bu çocuğu dövdüğüm için senden özür dilemem gerektiği söylendi." Romeo'ya doğru çenesini kaldırdı.

Sienna inledi. "Özür dilemek için, gerçekten "

Matteo o kadar sinirli görünüyordu ki, neredeyse gülümsememe neden oldu. "Ama üzgün değilim," diye mırıldandı. "O bunu hak etmişti."

Sofiya ve Sienna abartılı bir şekilde iç geçirdiler, Romeo ise kıkırdadı.

"Bu durumun size verdiği sıkıntı için özür dilerim. Ve içinde bulunduğunuz tehlike için de, gerçi bu aslında Romeo'nun suçu, o yüzden bunun için neden özür dilemem gerektiğini tam olarak bilmiyorum," dedi Matteo. Karısına döndü. "Nasıl oldu?"

"Bence daha iyisi olamazdı," dedi karısı, gülümsememek için dudaklarını sıkıştırarak. "Hadi masada yiyelim."

Onların şakacı tavırları gerginliğimi biraz hafifletmişti. Matteo'nun yanında hâlâ temkinliydim, ama hepsinin birbirleriyle konuşma ve takılma şekli... sanki bir aile gibiydiler.

Erkekler yemek tepsilerini aldılar ve masaya oturduk. Romeo ile Sienna'nın arasında sıkışmıştım. Matteo karşımda oturdu, Sofiya onun yanında, Angelo da onun yanında.

"Her şeyden biraz ister misin?" Romeo bana yaklaştı ve saçlarımın uçlarıyla oynadı.

Başımı salladım, o da tabağımı alıp doldurmaya başladı. "Bunu ben de yapabilirdim," dedim.

"Ama ben varken neden sen yapasın ki?" Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve ben, bana özen göstermesinden dolayı midemde hissettiğim tatlı zevki görmezden gelmeye çalıştım.

"Sana daha önce söylemek istemiştım, ama saçını çok beğeniyorum," dedi Sofiya. "Nerede yaptırıyorsun?"

"Aslında kendim yapıyorum."

"Olamaz," dedi Sienna. "Ciddi misin? Profesyonelce görünüyor."

"Teşekkür ederim." Bu ilgi karşısında koltuğumda kıpırdanmaya başladım, ama bu hareket yapış yapış iç çamaşırlarımın farkına varmamı sağladı. Romeo masanın altından bacağımı sıktı, sırtışı bana tam olarak neler olup bittiğini bildiğini gösteriyordu.

"Saçımı da yapar mısın?" diye sordu Sofiya, muhteşem sarı buklelerinin uçlarını parmaklarıyla çevirerek. "Bence pembe saç bana yakışır."

"Evet, tabii ki."

"Angelo'nunkini de yapmalısın," dedi Sienna. "Saçları benimkinden daha güzel."

Koruması sırtıttı. Saçlarını hep arkada bağlı görmüştüm, ama görünüşe göre omuzlarına kadar uzanıyordu.

"Pembe saçın yeterince korkutucu olacağından emin değilim," dedi.

Diğerleri sohbeti sürdürdüler, ara sıra beni de dahil etmek için sorular sordular, ama çoğunlukla ben dinlemekle yetindim.

Yemeğimi bitirdiğimde yorgunluk beni sardı. Bu gün çok yoğun geçmişti ve sınırımı ulaşmıştım.

Romeo kolunu omzuma doladı. "Yorgun musun?"

Başımı salladım.

"O zaman gidelim," dedi.

Bir sürü kucaklaşma, yakında görüşme sözleri ve çikolatalı kek dilimleriyle dolu büyük bir cam kavanozla oradan ayrıldık. Koridora çıktığımızda Romeo beni kucağına aldı ve asansöre taşıdı. Yüzümü boynuna dayadım ve kısa yolculuk boyunca gözlerimi sıkıca kapattım.

"Aferin sana, meleğim. Bugünün zor geçtiğini biliyorum." Daireye girdi, kapı arkasından kapandı. Beni yere indirmesini bekleyerek bacaklarımı indirdim, ama kanepeye yerleşene kadar beni kollarında tuttu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Daireden çıktın. Yeni insanlarla vakit geçirdin. Ve sonra, tedirgin olmana rağmen akşam yemeğine kaldın. Bu büyük bir şey."

Yanaklarım kızardı ve gözlerine bakamadım, ama övgüsünün verdiği sıcaklık baştan aşağı beni sardı. O çenemi okşarken gözlerimi kapattım. Onun dokunuşuna doyamayacaktım.

ROMEO

DUŞ ÇIKIP, BELİME HAVLU SARDIM VE

dağınık saçlı Juliet'i çarşafların altından bana bakarken buldum. Kızım sabahları pek uyanık değildi. Bir rutin oluşturmuştuk; ben spor yapar, biraz iş halleder, sonra tekrar yatağa atlayıp onu kucaklayarak uyandırırdım.

Uykulu Juliet, günün en sevdiğim anlarından biriydi.

Yatağa karnım üstü düştüm, bu da onun çığlık atmasına neden oldu. Üzerine yuvarlandım ve yüzüne ıslak öpücükler kondurdum.

“İğrenç, dur!” diye bağırdı arasında gülüşleri
kahkahalar kası

Cildine karşı kıkırdadım ve dağınık saçlarını yüzünden çekip aldım. “Günaydın.”

"Bu sabah keyfin yerinde," diye mırıldandı. "Neden

olmayayım olmayayım ? Juliet Juliet benim
içinde benim yatağında ve

"

Yanakları kızardı ve ona iltifat ettiğimde her zamanki gibi göz teması kurmayı kesti.

“Tatlı dilli.”

“Sadece gerçeği söylüyorum.” Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onu nazikçe öptüm, dudaklarımız birbirine dokunarak dans etti. Altımda yumuşadı, bacaklarını açarak bana yer açtı.

“Antrenman nasıl geçti?” Parmakları çıplak göğsümde yukarı doğru kayd. Karın kaslarım gerildi ve penisi onun dokunuşuyla sertleşti

keşifleri altında sertleşti.

"Bununla kıyaslanamaz bile." Büyüyen sakalımla yüzüne sürtündüm ve kokusunu içime çektim. "Bu gece geç saatlere kadar dışarıda olacağım, ama sabah izinliyim."

Juliet'in elleri aşağıya doğru kayd, sonunda havlunun altına girip sikimi kavradı. "Bu zamanı nasıl doldurmalıyız?"

"Yaramaz kız. Beni sadece sikim için kullandığını biliyordum."

O sıırttı. "Doğru." Parmakları sıkılaştı ve ben inleyerek ona doğru itildim.

Çarşafı kaldırdım ve çıplak vücudunu ortaya çıkardım. Yüzümü göğüslerinin arasına bastırdım ve karnını öperek aşağı doğru indim. "Sen kötü bir etkisin."

Onu iki kez orgazma ulaştırdıktan sonra — ilki ağzımla, ikincisi sikimle — onu duşa sürükledim. Saçlarını şampuanlayıp vücudunu sabunlarken acele etmedim. Kimseyle bu tür evcil anları özleyeceğimi hiç hayal edemezdim, ama Juliet'e sonsuza kadar böyle bakmak istedim.

"Seni seviyorum, güzel kız," dedim, saçlarını durularken.

"Ben de seni seviyorum." Gözleri kapalıydı ve yüzünde rüya gibi bir gülümseme vardı.

"Bundan sonra yapacağımız bir şey var."

"Bence yapabileceğimiz her şeyi zaten yaptık."

"Haydi canım," dedim. "Fantezilerimin daha yüzeyini bile kazımadık, bebeğim."

Gözlerini açtı. "Öyle mi?"

Kıçını sertçe sıktım ve sonra o bölgeyi ovuşturarak rahatlattım. "Dikkatimi dağıtmayı kes. Spor salonuna gidip kendini savunma teknikleri çalışacağız."

Juliet burnunu kırıştırdı. "Bu pek eğlenceli gelmiyor."

Onu duş duvarına sıkıştırdım. "Bu sabah kızımı iyi bir ruh haline sokmak için yeterince çalışmadım mı?" Hâlâ ıslak olan amına bir parmağımı soktum ve o inleyerek parmak uçlarına yükseldi. İçine bir parmak daha soktum. "Sana bir uzlaşma önerim var."

"Neymiş o?" diye sordu nefes nefese.

"Seni burada, duşta orgazm ettireceğim, sonra da uslu bir kız gibi benimle kendini savunma çalışması yapacaksın."

"Ya iyi bir kız olmak istemiyorsam?"

Parmaklarımı içinden çıkarmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. İhanete uğramış gibi görünen bakışları o kadar sevimliydi ki, her şeyi telafi etti.

"Hayır," dedi, bileğimi sıkıca kavrayarak. "Uslu bir kız olacağım.

Söz veriyorum."

Gülerek parmaklarımı onun içine derinlemesine bastırdım.

JULIET, tenine yapışan tayt ve göğüslerini sıkıca saran siyah bir kısa üst giyiyordu.

"Bir sorun mu var?"

Sesini şehvetle dolu sisin içinden duyabildim ve kıyafetine somurtarak baktığımı fark ettim. Kollarımı ona dolarken yüzümü yumuşatmaya çalıştım. "Hiç de değil. Tabii bunu bu dairenin dışında giymediğin sürece."

Juliet gözlerini devirdi. "Mağara adamı."

Kıçına sertçe bir şaplak attım. "Aynen öyle."

"Kız arkadaşının agorafobisi olması iyi bir şey," dedi. Kafam karışmış gibi görünce, açıkladı. "Çünkü ben daireden hiç çıkmam."

Ona baktım, o da gözlerini devirdi. "Eğer açıklamak zorunda kalırsam, bu komik bir şaka olmaz."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Çok komiksin, bebeğim." "Evet, evet, neyse. Hadi bu şovu başlatalım.

"Bana hangi hareketleri göstereceksin?"

"Basit bir tutuştan kurtulmakla başlayalım. Biri bileğini tutarsa, kolunu onun başparmağının yönünde yukarı veya aşağı doğru hareket ettir. Orası tutuşunun en zayıf noktası ve kurtulmak için en iyi şansın."

Bileğini sıkı ama sert olmayan bir şekilde tutuyordum, sanki biri onu gerçekten yakalamaya çalışıyormuş gibi değildi. Birinin Juliet'e zarar vereceği düşüncesi göğsümü öfke ve tedirginlikle doldurdu ve ona bu becerilerin hiçbirini kullanmasına gerek kalmayacağına dair yemin ettim.

Yine de, temel bilgileri bilmesi akıllıca bir hareketti. Özellikle de bizim gibi bir hayat sürerken.

Onu içine soktuğum hayat.

Benim tutuşumdan kurtulmayı birkaç kez denedi.

“Sırada ne var?” diye sordu, gözleri parıltıyordu.

Kollarımı birkaç darbe yastığıyla korudum. “Şimdi darbeleri engellemeyi çalışacağız. Ben yastığı kafana doğru getireceğim, sen de kolunu kaldırıp engelleyeceksin.” Ciddiyetle başını salladı ve denedi. İyi bir ritim yakalaması birkaç dakika sürdü, ama her hareketle kendine güveni artıyordu ve bu derslerin bir başka faydasını fark ettim: Juliet’in kendini güçlü hissetmesine yardımcı olmak. Güçlü.

Arkadaki tutuşlardan kurtulmaya geçtik. “Eğer tehlikeli bir adam arkandan yaklaşırsa” —ellerimi ön tarafında gezdirip yüzümü saçlarına bastırdım—“nasıl kaçacağını bilmen gerekir.”

Bana doğru sırtını kavisleyerek başını omzuma dayadı. “Ya kaçmak istemiyorsam?”

Kıkırdadım, elim göğüslerinden geçip boğazının dibine kadar indi. “Bunu bir oyuna mı çevirmek istiyorsun?” Elimi sıkılaştırdım ve o nefes nefese bir inilti çıkardı.

"Evet."

"Şuna ne dersin: Eğer çok uslu bir kız olup kaçmak için yeterince pratik yaparsan, en az iki kez boşalana kadar o tatlı amını yalayacağım."

“Peki ya iyi bir kız olmazsam?”

Eğildim ve boynunun yanını ısırdım. “O zaman seni dizlerinin üzerine çöktürür ve kusana kadar o dolgun dudaklarını sikerim.”

Kolumu daha sıkı kavradı ve yuvarlak kalçaları kaya gibi sert sikime sürtündü.

"Oh, yaramaz kızımız bunu seviyor, değil mi?" Amını avuçladım ve kaldırdım, böylece ağırlığının çoğu elimde kaldı. Taytının içinden bile ıslaktı.

"Romeo," diye sızlandı.

"Ne var, meleğim?"

"Boşalmam lazım."

Amını birkaç kez sertçe okşayarak bıraktım. "Öyleyse, öğretmene dikkat etsen iyi olur." Kalçalarını kavrayarak beni yüzüne çevirdim, onun acımasız bakışlarına karşı ciddi kalmaya çalışıyordum. Burnuna hafifçe vurdum. "O öfkeyi kullan," dedim göz kırparak.

Hırladı ve sonra bana doğru atıldı, tüm ağırlığını göğsüme vererek itti.

Ben bir milim bile kıpırdamadım, bu da onu sadece sinirli bir çığlık atmaya itti. Kollarımı ona dolayarak ikimizi yere düşürdüğümde, düşüşümüzü bedenimle yumuşatmaya çalışırken kendimi gülmekten alıkoyamadım. O, kollarını ve bacaklarını çırparak benim kollarımdan kurtulmaya çalıştı. Dirseği, kaburgalarımın hâlâ hassas olan bir noktasına çarptı ve ben inleyerek kollarımı gevşettim.

"Dur, canını mı yaktım?" diye sordu, geri çekilmeyi bırakarak. "Bebeğim," dedim, sinirlenerek. "Benden kaçmaya çalışıyorsun ."

"Evet, ama seni incitmek istemiyorum."

Onu yuvarlayarak üstüne uzandığımda çığlık attı, vücudumun ağırlığı onun leziz kıvrımlarına baskı uyguluyordu. Onu öpmekten kendimi alamadım.

"Bir kavgada, sahip olduğun her avantajı kullanmalısın. Saldırganın senden daha iri, daha güçlü ve çok daha acımasız olacaktır."

Dudakları büküldü. "Kimseye zarar verme fikrini sevmiyorum."

Sesi yumuşak, tatlı ve kırılıyordu; onu balonlu naylona sarıp sonsuza kadar güvende tutmak istedim. "Biliyorum, tatlım. Ve umarım asla

“Bu hareketlerin hiçbirini kullanmak zorunda değilsin, ama benim için lütfen birkaçını çalışır mısın? Lütfen.”

“Tamam,” diye fısıldadı. Parmakları saçlarımı okşadı ve yanağını benimkine sürttü. “Elimden geleni yapacağım.”

Onun dokunuşuyla eriyip gittim. Hayatımda eksik olan tüm yumuşaklık buydu.

Kalçalarını kaldırıp bizi yuvarlayarak üstüme çıkmasıyla beni şaşırttı. Kalçalarını kavradım, gözlerim neredeyse göğsüme değecek kadar aşağı sarkan göğüslerine sabitlendi. Sonra dudakları dudaklarıma değdi, alt dudağımı ısırıp dilimi emdiğinde öpücüğü kendinden emin ve talepkardı. Tadı kahvaltıdan kalan tatlı akçaağaç şurubuydu ve aynı derecede tatlı amcığı sikimin üzerinde yukarı aşağı sürtünyordu.

Kendimi savunma düşünceleri aklımdan tamamen silindi. Ta ki o vücudunu benden çekip yuvarlanana kadar. Gözlerimi kırıştırdım, üstümde Juliet'in olmaması beni şaşkına çevirdi.

Onun sevinçli kahkahası kulağıma ulaştı. "Başardım! Kazandım!"

O, çok sevimli bir zafer dansı yaparken ben de ayağa fırladım. Ona doğru yürüdüm ve o birkaç adım geri çekildi. Ben ilerlemeye devam ettim, o da geri çekilmeye devam etti, ta ki arkasını dönüp kaçana kadar.

Düşük bir hırıltı çıkardım ve peşinden koştum, birkaç adımda ona yetişmişim. Bu sefer ikimizi de ayakta tuttum, ama onu duvara ittim. Elleri benim ellerimdeydi ve onları duvara doğru kaldırdım, onu gerdi.

“Hile yaptın,” diye homurdandım.

Kıçını sikime sürttü. "Sanmıyorum. Sadece rakibimin zayıflığını kendi lehime kullandım."

Kıçına bir şaplak atarken sırtarak, çıkardığı çığlığı keyifle dinledim. “Öyle mi?” Vücudumu onunkine yapıştırdım ve dizimi kaldırarak amına bastırdım. Bacağıma doğru sallanmaya başladı.

"Şu haline bak, ne kadar açgözlüsün." Soğukkanlı görünmeye çalıştım ama pek başaramadım, özellikle de Juliet zevkini almak için daha hızlı hareket etmeye başladığında.

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Tamam. Anlaşma anlaşmadır." Sanki onu reddedebilirmişim gibi. Her iki bileğini tek elimle kavradım, diğer elimi ise meme uçlarıyla oynamak için kullandım. Her birine sertçe sıktım, bu da onu inlemeye sevk etti. Elim vücudunda aşağı doğru kaydı ve o bana karşı kıvrana kadar klitorisini okşadım.

"İşte böyle. Benim için çok ıslak. Çok mükemmel." Parmaklarımı tekrar içine soktum ve zevki onu sarana kadar avucumun içini klitorisine bastırdım. Çıglık attı ve duvara doğru öne doğru yığıldı. O orgazmının son dalgalarını yaşarken amına baskı yapmaya devam ettim.

"Sanırım kendini savunmayı seviyorum," dedi dalgın bir sesle.

Ben burun kıvırdım ve onu göğsüme doğru çektim. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Yüzünün yanından aşağıya doğru bir çizgi çizerek öptüm.

Kollarımda dönerek bana doğru baktı. "Teşekkür ederim."

"Ne için, meleğim?"

"Son birkaç yıldır çok fazla zamanımı korkarak geçirdim ve kendini savunma ile atış öğrenmek, eskisi kadar çaresiz olmadığımı hissettiriyor. Hâlâ kimseye zarar vermek istemiyorum ama bu beni daha güçlü hissettiriyor."

"Buna sevindim." Onu sıkıca sarıldım. "Sen çok güçlüsün, çok cesursun. O kadar çok şey atlattın ki, kendini bir hayatta kalan olarak görmeyi hak ediyorsun."

Orada, birbirimizin kollarında hafifçe sallanarak durduk.

"Kırk beş dakika sonra çıkmam gerekiyor," diye mırıldandım.

"Yani

birlikte öğle yemeği yemek istiyorsak, şimdi yemeliyiz."

Bana sarılması bir anlığına daha sıkılaştı ve acaba benden kalmamı isteyecek mi diye merak ettim.

Eğer isteseydi, *evet* der miydim?

Ama o, gergin bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. "O zaman hadi öğle yemeği yiyelim."

ROMEO

MIDTOWN'DAKI APARTMANIN ÖNÜNDE DURUYORDUM.

Sokak lambaları parıldarken, havada kar taneleri uçuşuyordu.

Güzel, sakın bir geceydi.

Ama bu durum uzun sürmeyecekti, en azından Chase Miller için.

Onu bulmak çok uzun sürmüştü. Bana yardım etmesi için Sienna'yı ikna etmiştim; gözünü diktiği yeni çantayla onu rüşvet vermiştim. Gerçi, aradığımız kişinin kim olduğunu söyler söylemez yardım etmeyi kabul etmişti. Rüşvete gerek kalmamıştı.

Juliet'in tecavüzcüsü bu gece çılglık atarak ölecekti.

İçimdeki canavar, hevesli ve kana susamış bir şekilde yüzeye çıkarken gülümsedim.

Lobi kapısı açıldı ve köpeğiyle birlikte çıkan kadına kapıyı tutmak için öne çıktım.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek. Ben de gülümsedim ve binanın içine süzüldüm.

Merdivenleri kullanarak dördüncü kata çıktım. 47 numaralı dairenin önünde dururken burun deliklerim genişledi. Yıllar önce Juliet, tüm güveniyle ve tatlılığıyla tam da bu noktada durmuştu.

Bu adam onu ihanet etmişti.

Kilidi açıp içeri girdim, küçük sırt çantamın sapını sıkıca tutuyordum.

Chase, kapıyı tam olarak görebileceği şekilde kanepede oturuyordu. Ayağa fırlayıp öfkeyle bağırdı, ama ben birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu boğazından yakaladım.

Kollarını çırparak parmaklarımı çekmeye çalıştı ama başaramadı.

Başımı eğdim ve yüzünün kıpkırmızıya dönmesini soğukkanlılıkla izledim.

Tek bir hızlı hareketle onu duvara ittim. Başı geriye doğru savruldu ve boğuk bir inilti çıkardı. Umarım darbe beyin sarsıntısına neden olacak kadar sertti, ama emin olmak için karnına bir yumruk attım. Hırıltılı nefes alıp boğuluyordu.

Önümdeki zavallı adamı süzdüm. Sulu gözlerine ince kahverengi saçlar düşmüştü ve salyası kasık kıllarıyla kaplı sakalına damlıyordu. Konuşmaya çalışırken ağzı açık kalmıştı. Boğuk sesli sözlerini duyabilmek için onu tutuşumu biraz gevşettim.

"Kimsin sen?"

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Ölmeden önce göreceğin son yüz benim."

Cevap veremeden kolunu yakaladım ve omzunu çıkacak kadar çektim. Un çuvalı gibi yere yığıldı. O kıvranıp inerken dudaklarımı kıvırdım.

"Soruna cevap vermek gerekirse, Juliet için buradayım." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kim?"

Kaşımı kaldırdım ve aramızda bir sessizlik hakim oldu.

Yalvarışları giderek daha çaresiz bir hal aldı. "Bak dostum, bilmiyorum kim konuştuğunu konuştuğunu . Sen var yanlış yanlış

kişi

Ben tekmeledim ona bacağından testislerine testislerine Çılgılığı çılgılığı kesildi kesildi o Acıdan kusarken çılgılığı kesildi.

Ayakkabılarıma bulaşmasın diye bir adım geri çekildim.

"Juliet," diye tekrarladım. "Yirmili yaşların başında.

Kahverengi saçlı,

. Onu iki yıl önce eve getirdin."

Gözlerindeki tanıma ışıltısı, ihtiyacım olan tek teyitti. Onu saçlarından tutup yerden kaldırdım. Yüzünden gözyaşları ve sümükler akarken, dizlerini altına almak için çabaladı. Başını acı verecek kadar geriye doğru zorladım. “Ona tecavüz ettin.” Kendimi karanlığa kaptırırken sesim soğuktu. “Kızıma ilaç verip tecavüz ettin. Seni acı çekirken izlemekten zevk alacağım.”

“Üzgünüm! Bekar olduğunu söyledi, yemin ederim! Senin kızı olduğunu bilmiyordum.”

Hırıldadım, boynunu kırılacak kadar sertçe geriye doğru bükmekten kendimi zor tuttum. Bu onun için çok kolay bir ölüm olurdu.

"Sence kadınlara sadece bir erkekle birlikte olduklarında mı saygı göstermek gerekir?"

“Hayır, ben öyle demek istemedim—”

Onu yere bıraktım ve çantamdan koli bandını çıkardım. "O sızlanan sesini duymazsam çok daha iyi olacak."

"Hayır, lütfen, ne istersen yaparım!"

Ağızına bandı yapıştırıp yanağını okşadığımda korkuyla kıvrıldı. “Merak etme. Juliet’e yaptığın gibi senin rızanı da saygıyla karşılayacağım. Şimdi soyun.”

Hareket etmediğinde, büyük bıçağımı kınından çıkardım ve iç geçirdim. “Peki, ben senin için yaparım.”

Tişörtünü kestim, derisini kesip kesmediğimi umursamadım. Kanı, tişörtünün kırmızısıyla aynı renkteydi.

"Pantolonunu da kesmemi ister misin?" diye sordum.

Bu onu harekete geçirdi. Çıplak kalınca göğsüne tekme attım ve sert bir şekilde sırt üstü düştü. Çantama döndüm ve Chase o anı fırsat bilip bacaklarımı kaydırmaya çalıştı.

Başarısız oldu.

Çizmeme göğsüne bastırdım ve onu acı verici bir şekilde yerde tuttum. "Bunu pişman olacaksın."

Eğilip diğer kolunu da çıkardım. Bant, çıgıllıklarını bastırıyordu ve bu sefer çantama döndüğümde olduğu yerde kaldı.

Birkaç parça ip çıkardım ve onları bileklerine ve ayak bileklerine bağladım. Yaratıcı olmak zorundaydım, o yere dört ayak üstüne yayılmış bir şekilde yatana kadar ipleri bağlayacak çeşitli mobilya parçaları bulmam gerekiyordu. Çıkık kollarını sertçe çekmelerini sağladım.

Üzerine dikildim. “Şimdi kendini büyük bir adam gibi hissediyor musun?” Ağlamaları kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Temizlik ekibimizi arayıp Chase'in dairesine gelmelerini istedim.

Eski kiracı ölmüştü ve oturma odasının zemininde kanlar içinde yatıyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve parmaklarımla masaya vurarak, göğsüne kazıdığım kelimeyi inceledim.

TECAVÜZCÜ.

El yazım gittikçe geliyordu.

Chase'in penisi, vücudundan birkaç metre uzakta, buruşmuş ve kanlı bir halde yatıyordu. İçimdeki canavar, onu Juliet'e hediye olarak götürmek istiyordu. Neyse ki, karanlıktan yeterince kontrolü geri kazanmıştım ve Juliet'imın böyle bir hediye karşısında dehşete düşeceğini biliyordum.

Tıpkı beni bu halde görse dehşete düşeceği gibi — kanlar içinde, gözlerimde ahlaksız bir parıltıyla. Annemin olduğu gibi. Onu inciten ve babamı öldüren adamlardan intikamımı aldıktan sonra annemin dehşete kapılmış ifadesi sonsuza kadar zihnime kazınmıştı.

O günden önce, ben rahat ve şakacı bir çocuktum. Annemi o halde görmek içimdeki karanlık bir şeyi uyandırmıştı. Kan susuzluğu ile beni ele geçirmiş ve bir daha hiç gitmemişti.

Ama kimsenin bilmediği bir sır vardı: *O canavarı seviyordum.*

Karanlığa teslim olmak, sıcak bir günde serin bir gölün derinliklerine dalmak gibiydi. Etrafımdaki dünyayı kontrol edemiyordum

ve sevdiğim insanların incinmesini her zaman engelleyemiyordum, ama canavar nasıl tepki vereceğini biliyordu. Şiddet ve intikamdan çekinmiyordu ve bu beni güçlü kılıyordu.

İşte bu yüzden, onu özlesem de bunca yıldır annemden uzak durmuştum. Her ne kadar bu durum ikimizi de incitse de. O çok şey görmüştü ve ben, babamı kurtaramadığım, ona zamanında ulaşamadığım ve yetiştirdiği oğlunun karanlık tarafından lekelenmiş olduğunu öğrenmesinin ona verdiği acı yüzünden, onun hayal kırıklığıyla yüzleşemeyecek kadar korkaktım.

İlk kez, Juliet'e dönme düşüncesi beni dehşete düşürdü. Ya şimdi eve gidip ona gidersem ve içimdeki canavarı görürse? Beni bu halimle kabul edebilir miydi?

Kollarımı salladım. En azından eve gittiğimde o uyuyor olacaktı. Sabaha kadar canavar tamamen kutusuna geri dönmüş olacaktı.

Kapının çalınması temizlikçilerin geldiğini haber verdi. Kızımın yanına dönme vaktim gelmişti.

JULIET

BİR ŞEY BENİ HUZURSUZ UYKUMDAN UYANDIRDI — HUZURSUZ

      yatakta tek ba ımaydım. Du un açık olduğunu fark edince gülümsedim. Romeo geri d nm    .

A ır  parlak telefon ekranım saatin 3:30 olduğunu gösterdi. Soğuk hava beni yorganın altına daha da sokulmak istememe neden oldu, ama Romeo'yu o kadar çok  zlemi tim ki aramızda mesafe bırakamazdım.

Banyoya sessizce girdim ve onu izlerken lavaboya yaslandım. Du  duvarına d nm    , su geniş sırtına d   yordu. Gözlerim sıkı kalçalarına ve kaslı uyluklarına kayd . Hiç erkek vücutlarına hayranlık duyan biri olmamı tım, ama Romeo'nunki mükemmeldi. Hava fırçalı, yapay bir şekilde değil, ham, ilkel bir şekilde.

Ellerimi lavaboya dayadım ve kendimi yukarı iterek tezgahın üzerine oturdum.

Romeo dondu. Çok yavaşça bana doğru döndü. Ba parma ını alt duda ının üzerinde gezdirip beni süzerken gözleri parladı. Üzerimde onun ti  rtlerinden biri vardı, başka hiçbir şey giymemi tim.

"Yataktan çıkıp ne yapıyorsun?" Sesi  ak l ta ı gibiydi.

  Sevgilimin du ta olduğunu duydum.  

Gözleri üzerime dikilmişti, ama nedense ondan yayılan saldırganlık beni korkutmadı. Bu Romeo'ydu. Benim Romeo'm. “Bakın benim yaramaz kızıma, erkeğine bakabilmek için yataktan kalkıyor.”

Gülümsedim, yanaklarım kızardı. "Bir şikayetin var mı?" "Tabii ki yok. İstedğin zaman bana bakabilirsin."

Suyu kapattı ve devasa duş kabininden çıktı, havlu almadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Saçlarını salladı ve su damlacıkları üzerime düşünce ılgık attım. Göğsüne itekledim. “Havlu al.”

Öne eğildi ve kendini kurulamadan önce alnıma ıslak bir öpücük kondurdu. Gözlerimi yarı sertleşmiş penisinden ayıramıyordum ve o da bunu biliyordu. Elini penisinin etrafına doladı ve bana doğru yaklaşırken yavaşça okşadı.

O bacaklarımın arasına girip beni göğsüne çektiğinde kollarımı açtım.

"Seni özledim, melek."

Omzuna öptüm, benim vücut şampuanımı kullandığını fark edince gülümsedim. “Ben de seni özledim. İşler yolunda gitti mi?”

Yüzünü başımın üstüne bastırdı ve kokumu içine çekti. Sessizlik o kadar uzadı ki cevap vermeyeceğinden emin oldum, ama sonra derin bir nefes verdi. “Evet, iyi gitti.” Parmakları kalçalarımın gömüldü ve doğruyu söylediğinden emin değildim. Kasları gergindi ve stresini hafifletmeye çalışarak ona daha sıkı sarıldım.

İşinin ayrıntılarını bilmek istemem beni korkak mı yapıyordu? Her şeyin iyi ya da yasal olmadığını biliyordum, ama Romeo bana böyle sarıldığında, umursamak zordu.

Çenemi kavradı ve bana sert bir öpücük verdi. Ona kendimi kaptırdım, ıslak saçları alnına düşene ve su yüzümden damlayana kadar onun yoğunluğuna karşılık verdim.

O uzaklaştığında kıkırdandım.

“Saçımı kestirmem lazım,” diye homurdandı ve ön saçlarını geriye itti. Saçları hemen alnına düştü

. "Siktir et. Bir makas bulup kendim keseceğim." "Olmaz."

Elini hafifçe tokatladım.

"Saçımı kestirecek vaktim yok ve böyle yaşamaya devam edemem."

Kıkırdadım. "Çok dramatiksin." Saçlarını nazikçe geriye taradım. "Saçını ben keseceğim."

Ellerini yavaşça uyluklarımdan yukarı doğru kaydırды. "Bunu benim için yapar mısın, melek?"

"Tabii ki. Ve bana iyi davranırsan, seni ekstra güzel göstereceğim bile."

Boynumu kavradı, başımı nazikçe geriye eğdi ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Dilimi emdi ve alt dudağımı ısırdı, eli beni titretmeye yetecek kadar sıkıydı.

"Sana çok iyi davranacağım, bebeğim. Çok ama çok iyi."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve sertçe çektim. "En nazik olanı."

Çenemi Romeo'nun omzuna dayadım ve banyo aynasında onun bakışlarıyla buluştum. Belki normal bir çift saç kesimi için sabaha kadar beklerdi, ama Romeo ve ben geceleri canlanıyorduk.

"Aynı kesimi mi istiyorsun?" diye sordum.

Başını yana eğdi ve yanağını benimkine dayadı. "Bana *ne* istersen yapabilirsin."

Dudaklarımı büzüştürdüm. "Saç kesimini seksüel hale getirebilirsin."

Arkasına uzanıp elini çıplak bacağıma doğru kaydırды. "Başla bakalım güzel kız, ki sana teşekkür edebileyim."

Banyoda bulduğum makasla saçını kesmeye başladığımda içimi bir hafiflik kapladı. Erkek saç kesmeyeli uzun zaman olmuştu, o yüzden acele etmedim.

"Saç kesmeyi nerede öğrendin?" diye sordu.

“Breanna öğretti.” O öldüğünden beri ilk kez, grup evinde bizimle yaşayan tüm çocuklarda pratik yapmak için birlikte geçirdiğimiz saatleri düşünmek beni umutsuzluk ya da kendinden nefretle doldurmadı. “O bu işte hep iyiydi. Öldüğünde kozmetoloji okulunu bitirmek üzereydi.”

Romeo’nun başını öne eğdim, boynunu kesebilmek için. “Gençken, grup evimizdeki çocuklardan saç kesimi için bir dolar alırdık.”

“Ne kadar ucuzmuş.”

“Yaptığımız bazı kesimleri görseydin böyle söylemezdin,” dedim gülerek.

“Endişelenmeli miyim?”

“Yok canım. Bunun için senden bir dolardan çok daha fazlasını alıyorum.” Boynunu öptüm, sonra öne geçip her şeyin düzgün görünüp görünmediğini dikkatlice kontrol ettim. Romeo kalçalarımı daha sıkı kavradı ve göğüslerimi yüzüne yaklaştırdığımda, hırıltıya şüpheli derecede benzeyen bir ses çıkardı. “Biraz daha pratik yapmam lazım, ama senin elinden geçen halinden çok daha iyi.” Saç stilini biraz oynadım, belki de parmaklarımı gereğinden biraz daha uzun süre saçlarında gezdirdim, sonra kenara çekildim ki aynada kontrol edebilsin.

Başını sağa ve sola çevirdi. “Şimdiye kadar yaptırdığım en iyi saç kesimi.”

"Eminim bu doğru değildir." Gözlerimi devirdim, ama itiraf etmeliyim ki, iyi görünüyordu.

Ellerini gömleğimin altına soktu ve çıplak kalçalarımı avuçladı. “Karşılığında sana ne verebilirim?”

Parmağı içime girdiğinde nefesim kesildi. "Sanırım bunu kendin anlayacaksın."

Ayağa kalkarken gözleri karardı, parmağı hâlâ içimdeydi. “Mmm, sanırım bulacağım.”

JULIET

KAHVALTI TABAKLARIMIZI VE KAHVE FİNCANLARIMIZI TOPLADIM, lavaboya koydum. Romeo ve ben geç saatlere kadar uyumuştuk, ama onun yakında işe gitmesi gerekiyordu.

Beni lavaboya sıkıştırdı, boynumdan omzuma doğru öpücükler yağdırdı.

“Yine geç saatlere kadar dönemeyeceğim, o yüzden bugün Sofiya ve Matteo’nun evinde kalmanı istiyorum.”

Kalbim kalbim acıdı. Ben zaten zaten onu onu ve o daha gitmemişti bile. “Burada iyi olacağım.”

“Bütün gün tek başına kalmanı istemiyorum.”

Beni kendine doğru çevirdi, ama ben gözlerimi siyah tezgahın üzerinde uzanan ince beyaz çizgilere sabitleyip parmaklarımla onları takip etmeye devam ettim.

Sıkı bir tutuş beni çenemi kaldırmaya zorladı. “Ne oldu?”

Bir sorun olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama tutuşu daha da sıkılaştı.

“Bana yalan söyleme, Juliet.”

Bakışları beni delip geçti, gerçeği ağzımdan dökülmeye zorladı.

"Bana güvenmiyorsun."

Kaşlarını çatarak, göğüslerim göğsüne degecek kadar yaklaştı. "Tabii ki güveniyorum."

"Hayır, demek istediğim..." Gözlerimi başka yere çevirmeye çalıştım ama o buna izin vermedi. Sinirli bir şekilde nefes verdim. Her zaman istediğini elde edemezdi. "Kendime zarar vermeyeceğime güvenmiyorsun."

Yüzündeki ifade anında yumuşadı. "Hayır, melek, mesele o değil." Tereddüt etti. "Bu konuda hiç düşündün mü?"

Başımı salladım. "Buraya geldiğimden beri hayır. Ve geçen günden önce, bunu yapmayalı iki yıl olmuştu."

Alnımı öptü, parmakları saçlarımı okşadı. "Bu çok iyi, tatlım. Ama endişelendiğim şey bu değil. Sana güveniyorum ve bu dairenin güvenli olduğunu biliyorum. Burada kimse sana dokunamaz." Tereddüt etti ve bu kez benim elimi onun saçlarına geçirip onu teselli etme sırası bendeydi. Dokunuşuma doğru eğildi, vücudunu bir titreme sardı. "Senin burada yalnız olduğunu bilirken dışarıda konsantre olamıyorum. Senin için endişeleniyorum."

Dudakları yanağımı okşadı ve eli vücudumdan aşağı inerek kalçamı kavradı. Ona doğru eğildim, hafif dokunuşuyla içim çoktan ıslanmıştı. Penis buna tepki olarak sertleşti ve karnıma bastırdı.

İnledim.

"Benim için uslu bir kız olup günü çatı katında geçirir misin?" Eli amımı avuçladı.

"Bu şantaj," diye inledim. "İşe yarıyor mu?"

"Tamam, evet, yukarı çıkacağım."

"Aferin kızıma." Eli saçlarımı kavradı.

"İşe gitmen gerek." Ona doğru sallandım, dudaklarım boğazına yaklaştı. Cildini emmeye başladığımda inledi, içimdeki açgözlü taraf, herkesin onun bana ait olduğunu bilmesi için bir iz bırakmaya kararlıydı.

"Sen bir baştan çıkarıcısın." İki eli de kıçıma kaydı ve o kadar sertçe sıktı ki inledim ve parmak uçlarımda yükseldim.

Daha fazlasını istedim.

"Bu lanet olası kıvrımlar." Romeo o kadar kızgın konuşuyordu ki gülümsememi tutamadım. Hırladı ve beni tekrar döndürdü,

göğsüm mutfak tezgahına yapışana kadar beni aşağı doğru yönlendirdi. Eli kıcıma indi ve sert şaplaklar yağdırdı, bu da beni ateşli ve ağrılı bir hale getirdi. "Beni kızdırmanın komik olduğunu mu sanıyorsun, stellina?"

Kıçımı onun sertleşmiş penisine doğru sürttüm. "Belki."

Vücudunu benimkine doğru eğdi. "Seni saatlerce orgazmın eşiğinde tutup, dizlerinin üstünde ağlayana ve bana rahatlamam için yalvarana kadar orgazmını reddedince, hâlâ aynı şeyi düşünecek misin merak ediyorum."

Oh, *lanet olsun*.

Nefesim hızlandı ve yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bunu istemiyordum, boşalmak istiyordum, o halde neden bu beni tahrik ediyordu?

"Özür dilerim." Sesimdeki nefes nefese kalmışlık beni hiç de inandırıcı yapmıyordu.

"Hmm, özrüne inandığımı sanmıyorum." Ayağa kalktı, beni tezgahtan çekip göğsüne yapıştırdı. Elleri göğüslerimden aşağıya doğru kayd, meme uçlarımı çimdikledi ve cinsel organımı avuçladı. "Ne kadar üzgün olduğunu bana göstermen gerekebilir."

Kollarında dönerek onun ateşli bakışlarıyla göz göze geldim. Göz teması kurmayı kesmeden dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi bacaklarından yukarı doğru yavaşça gezdirip fermuarına ulaştığımda kasları gerginleşti.

Elini elime koydu ve sıktı. "Emin misin, bebeğim?"

Yanağımı bacağına dayayıp başımı salladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Dizlerimin üstünde oturan bendim, ama bakışları beni içten dışa ısıtırken kendimi güçlü ve arzu edilen hissettim.

Elini nazikçe itip, takım elbisesinin fermuarını yavaşça açtım ve siyah boxerını ortaya çıkardım. Onu pantolonuyla birlikte aşağı sıyırdım ve kalın, ıslak sikini ortaya çıkardım.

"Ne yapmam gerektiğini söyler misin?" Ona son oral seks yaptığımdan beri biraz araştırma yapmıştım, ama yine de kendime tam olarak güvenemiyordum.

Romeo küfretti, başını geriye eğip tavana baktı. "Beni öldürüyorsun." Sonra elleri yüzüme geldi,

çenemi okşadı. "Hoşuna giden ne varsa onunla başla, güzel kız, ben de oradan itibaren sana yol gösteririm."

Tamam.

İyi hissettiren şeyden başla.

Romeo saçımı sertçe çekti. "Fazla düşünme."

Onun sahiplenici tutuşu endişemi hafifletti ve elimi ereksiyonunun dibine doladım. Elimde sıcak ve kalındı ve dün gece beni nasıl gerdiğini hatırlayarak uyluklarımı sıktım.

Eğildim ve ucundaki bir damla ön sıvıyı yaladım. Tadı hafif ve tuzluydu. Mırıldandım ve tüm uzunluğunu yalamak için eğildim. Kendimi keşfetmeye ne kadar izin verirsem, o kadar rahatlardım. Uzunluğunu ağzıma aldım, dilim piercingiyle oynuyordu. Romeo yüksek sesle küfretti ve saçımı tutuşu neredeyse acı verici hale geldi.

"Vay canına, Juliet. İşte benim uslu kızım."

Övgüsü beni cesaretlendirdi ve onu daha derine aldım.

"Bunu duymayı seviyor musun? Benim için ne kadar iyi bir kız olduğunu duymayı seviyor musun? Beni ne kadar memnun ettiğini?"

Onu içime daha derine alırken inledim, daha da ıslandım, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. Çenem, onun kalınlığından dolayı ağrıyordu ama onun yakıcı bakışları beni asla durmak istememe neden oluyordu. Boğazımın arkasına çarptı, beni öğürttü ve geri çekilmeme neden oldu.

"Şşş," diye mırıldandı, benden tamamen uzaklaşmama izin vermeden. "Nefes al, melek."

Onun emrini yerine getirdim ve o yavaşça daha derine itti. Artık tempoyu o belirliyordu, beni kendi zevki için kullanıyordu ve ben tamamen onun büyüüne kapılmıştım.

"Beni yutacaksın, değil mi güzel kız? Aynen öyle, çünkü sen benim için çok mükemmelsin."

İnledim ve daha sert emdim, yanaklarımı içe çektim ve sonra o boğazıma boşaldı. Gözlerim yaşardı ve yeterince hızlı yutamadığımda dudaklarımdan sperm damlaları sızdı

Yeterince hızlı yutamadığımda gözlerim yaşardı ve dudaklarımdan sperm damlaları sızdı. O, başparmağıyla onları topladı ve sertçe ağzıma geri itti.

Düzensiz nefeslerimiz havayı doldururken bir utangaçlık dalgası beni sardı, ama Romeo kendimden şüphe etmem için bana bir an bile zaman tanımadı. Hızla pantolonunun içine geri girdi ve beni yerden kaldırdı. O yatak odasına doğru ilerlerken ona sarıldım ve beni nazikçe yatağa bıraktı, burnu benim burnuma değene kadar vücudumun üzerinde sürünerek ilerledi.

“Bu, hayatımda aldığım en harika oral seksti.” Sesi boğuktu ve gözleri, benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyordu.

Benim biraz beceriksiz çabamın onun şimdiye kadar aldığı en iyisi olduğunu sanmıyordum, ama yine de dudaklarım bir gülümsemeye büründü. Ta ki onun sözleri, muhtemelen yüzlerce olmasa da onlarca kadının ona oral seks yaptığını hatırlatana kadar. Yüz ifadem, saf kıskançlıkla beslenen bir somurtkanlığa dönüştü.

Yüzünü avuçlarımla kavradım. "Bundan sonra sana oral seks yapacak tek kişi ben olacağım."

Benim bu iddiam karşısında kızmadı ya da savunmaya geçmedi. Bunun yerine, burnumun ucuna tatlı bir öpücük kondururken kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. “Ben seninim, Juliet. Bundan asla şüphe etme.”

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve öpücüğü derinleştirdim, kollarımı ve bacaklarımı vücuduna doladım ve onu kendime doğru çektim. Hâlâ bir heyecan denizinde yüzüyordum, amım hiçbir şeyi sıkıştıramadığı için çaresizce boştu. "Sana ihtiyacım var."

Romeo hiç vakit kaybetmeden elini iç çamaşırlarımın içine soktu. Parmakları sıcaklığımın içine daldığında utanç verici, ıslak bir ses çıkardı. İnleyerek yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı. "Juliet'im. Sıcak, ıslak ve kaygan, sikim için hazır." Üç kalın parmağını içime soktu, bacaklarım zevkten titreyene kadar parmaklarını kıvırdı.

Ve sonra telefonu çaldı.

"Siktir, bu Matteo'nun zil sesi." O arka cebinden telefonunu çıkarırken ona öfke dolu bakışlar attım.

Ve.

Cevap

verdi.

Cevapladı.

Parmakları hâlâ içimdeydi.

Başparmağı klitorisime değdiğinde, nefesim kesildi. Bana sert bir şekilde onaylamayan bir bakış attı, ama beni tahrik etmeye ve zevkimi artırmaya devam etti. Orgazmım yaklaşırken çığlık atmamak için ağzımı kapattım.

"Siktir. Tamam, beş dakika sonra garajda buluşurum."

Boşalmaya o kadar yakındım ki, parmakları amımdan çıkana kadar sözlerini zar zor algıladım.

"Hayır!" Beni doruğa ulaştırması için çaresizce bileğini tuttum, ama o çoktan yataktan kalkmıştı.

"Üzgünüm, canım. Bu acil bir durum."

Mantıklı ve anlayışlı biri olmak istedim, ama orgazm olamamış olmam beni çileden çıkarmıştı.

"Bekle, bir fikrim var." Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve şifonyerinin çekmecelerinden birini açtı. Geri döndüğünde elinde mor bir nesne tutuyordu. "Bu bir vajina tıkacı." Giysilerimi aşağı çekti ve sırlıslam vajinamı ve iç uyluklarımı ona açıkta bıraktı. Homurdandı ve penisini ayarladı.

"Kızımın doldurulması gerekiyor, değil mi? Onu bütün gün boş bırakmak benim için sorumsuzluk olur, o yüzden bu"—tıkacı girişime doğru itti—"ben dönene kadar seni dolu tutacak." Tıkacı tek bir hızlı hareketle içime sonuna kadar itti. Orgazmım üzerime çökünce çığlık attım, beni zayıf ve titrek bir halde bıraktı.

"Aferin kızım." Pantolonumu yukarı çekti ve oturmam için bana yardım etti. "Seni çatı katına bırakacağım, sonra gitmem gerekiyor."

O kadar tahrik olmuşum ki mantıklı bir cümle kuramıyordum, bu yüzden ayakkabılarımı giydirdiğinde ya da beni kapıya doğru ittiğinde itiraz etmedim. Göğsüne bir silah bağladığını ve kemerinde bir tane daha olduğunu görünce tahrik sisinden birden sıyrıldım. Asansöre binerken beni sıkıca tutabilmek için silahların yerini değiştirdi. Her seferinde daha kolay oluyordu ama yine de Romeo'ya sarılırken gözlerimi kapalı tuttum.

“Lütfen dikkatli ol,” diye fısıldadım.

O da başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Eğer bu, sana eve dönmek anlamına geliyorsa, her zaman dikkatli olacağım.”

Bizi asansörden çıkardı.

"Bekle." Göğsüne itekledim. "Bu şey hâlâ içimde."

Amımı okşadı. "Ve ben çıkarmana izin verene kadar içinde kalacak."

İtalyan mafyasının patronu, yeni doğmuş bebeğini göğsüne bağlamış halde öğle yemeği için waffle yapıyordu.

Sanki başka bir boyuta girmiştim.

Romeo, mafya işlerini halletmek için koşuşturmaya başlamadan önce beni hızla çatı katındaki daireye davet etmişti. Ne yazık ki Sofiya, alt katta fizik tedavi randevusuna gitmek üzere kapıdan çıkmak üzereydi. Anlaşılan Matteo, fizik terapistine karısına bir kez daha zarar verdiği için bağırıdıktan sonra seanslara katılmaktan men edilmişti.

Bu yüzden şu anda dairede sadece ikimiz vardık. Aslında, biz ve Clementine.

"Teşekkürler," dedim, önüme bir tabak waffle koyduğunda. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır."

O sadece homurdandı.

Tamam. Pek konuşkan değilmiş.

Çok aç değildim — kahvaltıdan bu yana çok zaman geçmemişti — ama waffle yemek bana yapacak bir şey verecekti. İlk ısırık beni duraksattı. “Bunlar *gerçekten çok* lezzetli.”

Bir lokma daha alırken Matteo'nun gülümsediğini sandım, ama başımı kaldırıp baktığımda yüzü yine ifadesizdi.

Garip bir sessizlik çöktü. Clementine bile babasının göğsünde uyurken sessizdi.

Waffle'larımı bitirip tabağımı lavaboya koyduğumda Matteo konuştu.

"Benimle gel."

Mutfaktan çıkıp koridora doğru ilerledi, benim onu takip edip etmeyeceğimi beklemedi. Mafya babası olarak, emirlerine itaat edilmeye alışkın olduğundan emindim. Romeo'ya zarar verdiği için ona hâlâ kızgın olan kindar tarafım, emrini görmezden gelmeyi düşünmeme neden oldu, ama bunun için yeterince cesur değildim. Ayaklarımı sürüyerek onu koridordan geçip spor salonuna kadar yavaşça takip ettim. Romeo'nun dairesindeki benziyordu, sadece biraz daha büyüktü.

Matteo, uyuyan bebek Clementine'i köşedeki beşik içine koyarken ben de gömleğimin eteğiyle oynuyordum. Her odada bunlardan olduğunu neredeyse emindim.

Matteo bana döndü, kollarını kavuşturdu. "Tamam, Juliet, hadi bunu halledelim."

Kaşlarımı kaldırdım, kalbim küt küt atıyordu. “Ee, ne?”

Saçlarını karıştırdı, kendinden emin maskesinin bir anlığına düştüğünü gördüm. “Romeo benim için bir kardeş gibidir ve sen onun için önemlisin. Onun kadınının benden nefret etmesine izin veremem, o yüzden bu meseleyi halledeceğiz.”

Bir adım geri attım. “Kavgada beni yenebileceğinden eminim.”

Matteo burnundan soludu, bu ses onun her zamanki stoik tavırlarıyla tam bir tezat oluştuyordu. “Sana zarar verirsem Romeo beni öldürür. Seninle dövüşmeyeceğim, ama sen beni cezalandıracaksın.”

Gözlerimi kııptım.

"Romeo'ya zarar verdiğim için bana kızgınsın. Öyleyse intikamını al." Kollarını yanlara doğru uzattı.

Durumun absürtlüğü göğsümde bir kahkaha patlamasına neden oldu. Bir kez başladı mı, durduramadım. İkiye katlandım, kahkaha vücudumu sarsarak ağlayana kadar devam etti.

Agorafobik bir kitapçı olarak yalnız ve tek başına yaşadığım hayatımdan, nasıl oldu da İtalyan mafyasının ikinci adamının kız arkadaşı oldum? Ve şimdi New York'un, hatta belki de dünyanın en tehlikeli adamlarından biriyle baş başa kalmıştım ve o benden ne istiyordu? Ona yumruk mu atmamı? Hem de içimde bir vajina tıkacı varken?

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Matteo. "Seni mahvettim. Romeo beni gerçekten öldürecek."

Bu beni daha da güldürdü. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlayamıyordum ve histerik bir yanı olsa da bu iyi geliyordu.

Sonunda kendimi kontrol altına aldım ve gözlerimden yaşları sildim. "Gerçekten sana vurmamı mı istiyorsun?"

Matteo başını salladı.

"Tamam. Tamam." Kollarımı salladım ve ona yaklaştım.

Yumruk atma alıştırmaları yapıyordum ama şu ana kadar sadece kum torbasına vurmuştum. Parmak uçlarımda zıplarken, o gece Romeo'nun eve geldiğinde üzerindeki tüm yaraları düşündüm. Çürük kaburgaları. Kırık burnu. Göğsündeki kesikler. Öfkemi kendime güç kaynağı olarak kullanarak kaburgalarına doğru bir yumruk attım.

Elimde keskin bir acı hissettim.

Matteo kaşlarını çatarak bana baktı. "O da neydi? Neredeyse hissetmedim bile. Hayır, bu kabul edilemez." Öfkeyle odanın diğer ucuna gitti, dolaptan bir şey aldı ve geri döndü. "Ellerini ver."

"Ne?"

"Ellerini, Juliet."

Ellerimi sardıktan sonra boks eldivenlerini giydirdi.

"Benim kız kardeşim asla öyle yumruk atmaz. Buraya gel."

Kız kardeşim.

Tanrım, bu kalbimi sızlattı.

Deri kum torbasıyla bir saat antrenman yaptıktan sonra, Matteo bana tekrar yumruk atmamı söyledi.

"Aslında bunu hissettim, yani bir gelişme var," dedi hafif bir yüz buruşturma ile; yüzündeki ifade, benim zayıf denememin bir sonucu olduğu açıktı, ona verdiğim acıdan kaynaklanmıyordu.

Gülümsedim ve dirseğimle onun kaburgalarına hafifçe vurdum. "Bu övgü dolu yorumun için teşekkürler."

Dairenin ön kapısı açıldı ve Sofiya neşeyle *merhaba* dedi. Matteo'da anında bir değişiklik oldu; tüm vücudu tam bir tetikteydi, karısına mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı. Clementine'i kucağına aldı, göğsüne sıkıca sarıp kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu.

"Artık her şey yolunda mı?" Sanki cevabımı beklermişçesine gerildi. "Evet, her şey yolunda."

Başını salladı ve spor salonundan çıkarken, sanki yeni bir kardeş kazanmış gibi hissettim.

ROMEO

ŞOFÖR ARABANIN KAPISINI AÇARKEN KAR TANELERİ ETRAFIMDA UÇUŞUYORDU

. Ayaklarım, Boston'un en seçkin lüks oteli ve etkinlik mekanı olan The Sovereign'in dışındaki kırmızı halıya değdi. Bu gece, şehrin en zenginleri bir bağış etkinliği için bir araya gelmişti. Bu galada ne için bağış toplandığını hiç bilmiyordum ve katılımcıların çoğunun da bildiğini sanmıyordum. Bu etkinlik, statü, para ve gücü sergilemek içindi.

Merdivenlere doğru ilerlerken kameralara el salladım ve halkın görmeye alışık olduğu playboy sırtışını yüzüme zorla yerleştirdim. Ceketimi bir görevliye verip ana balo salonuna girerken göğsümde bir öfke yanıyordu. Burada olmak istemiyordum. Kız arkadaşımın yanına, New York'a dönmek istiyordum.

Dün gece, ben duş alırken Juliet banyoya girdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim. Ruhumdaki lekeyi görüp beni reddedeceğinden çok korkmuştum, ama nedense reddetmedi. Bana doğrudan baktı, bana dokundu, *saçımı kesti*. Ve sadece bu da değil, canavarı yatıştırdı. Genelde kendimi karanlığa teslim ettikten sonra kendime gelmem biraz zaman alırdı. Ama onunla birlikte, her şey farklıydı. Bir keresinde o saçımı bitirince

Saçımı kestirdikten sonra onu yatağa götürdüm ve seviştik. Vücudu benimkine karşı çok yumuşaktı, çok sıcak ve *canlıydı*.

Juliet'in yanındayken, artık kim olduğumdan kim olduğumdan utanmıyordum.

Bugün erken saatlerde bana mesaj atıp vajina tıkaçını çıkarmak için izin istemişti, ben de izin vermişim, ama bunu yapmak için orada olamadığım için sinirlenmişim. Ve şimdi, o yatana kadar şehre bile yetişemeyecektim.

Artık benimle birlikte yaşıyordu, ama onu neredeyse hiç görmüyor gibi hissediyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Kalabalığın arasından geçtim, bana ilgiyle bakan birçok kadını görmezden geldim. Önceki on yıllarımı halkın ilgisiyle coşarak geçirmiştım, ama şimdi kanepede yemek, Mario Kart ve sikimin üstüne gelen leziz çıplak Juliet ile sessiz geceler arzuluyordum.

Odayı taradım, burada olma nedenimi arıyordum. Sienna, tüm güvenlik kameralarımızda sürekli yüz tanıma yazılımı çalıştırıyordu. Bugün erken saatlerde, Long Island'daki Kasap ile pozitif bir eşleşme bulmuştu. Hemen bir ekibi onun peşine düşürdüm, ama o yine duman gibi ortadan kaybolmuştu. Matteo ve ben, insan avında uzman birinin yardımına ihtiyacımız olduğu sonucuna varmıştık, bu yüzden Boston'daydım.

Kırmızı bir parıltı gözüme çarptı ve ben de büyük adımlarla ilerledim. Kalabalıkta bile Leona Byrne'ın ateşli saçları odanın diğer ucundan bile bir fener gibi göze çarpıyordu. Etrafı, adeta ona hayran hayran bakan bir grup erkekle çevriliydi. Yeşil payetli elbisesinin sırtı açıktı ve ön tarafının da en az o kadar cüretkar olduğunu tahmin ettim.

"Oh, MFA'daki yeni sergi muhteşem," dedi. "Oh evet. Kesinlikle büyüleyici." Kolumu

. Bir anlığına gerildi, sonra dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Romeo."

"Seni beklettiğim için üzgünüm, hayatım."

Toplanan erkekler hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, Boston'un en güzel mirasçısını kapma hayalleri gözlerinin önünde yok oluyordu. Sanki içlerinden herhangi biri, dünyanın en iyi suikastçılarından biri olan onu alt edebileceğini hayal edebilirdi de.

"İzninizle, beyler." Erkeklerle göz kırptım ve Leona'yı büyük bir yapay bitkinin arkasındaki تنها bir köşeye yönlendirdim.

Leona, etkilenmemiş bir ifadeyle bana döndü. "Burada ne işin var, Romeo?"

"Sana olan borcunu ödemek için geldim." "Ne borcu?"

"*Ne iyiliği* mi, diye soruyor. Geçen yıl Sofiya'yı tehlikeye attıktan sonra Don'un seni öldürmemesi karşılığında ona borçlu olduğun iyilik."

Leona'nın çenesi sıkıldı. Hepimiz, onun Sofiya'yı tehlikeye atmak gibi bir niyeti olmadığını ve onu korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorduk, ama Matteo için ailesinin güvenliği söz konusu olduğunda niyetin hiçbir önemi yoktu.

"Ve anlaşmayı daha cazip hale getirmek için," diye devam ettim, "bize yardım ettikten sonra, kurallarımıza uyduğun sürece Don'un önceden izni olmadan New York'a girebileceksin."

Leona'nın gözleri ilgiyle parladı. Annesi bir İtalyan mafya liderinin kızıydı ve Boston'daki İrlandalı mafyanın ikinci adamıyla gizli bir ilişki yaşamaya başlayana kadar New York'ta yaşamıştı. Leona'nın annesi hamile olduğunu öğrenince onunla birlikte olmak için kaçmış ve Leona, Matteo'nun babası tarafından New York'a girmesi yasaklanarak Boston'da İrlandalı bir ailede büyümüşü. Matteo, çoğunlukla Sienna'nın isteği üzerine istisnalar yapardı, çünkü Sienna ve Leona arkadaşı, ancak bu yeni anlaşma İrlandalı suikastçıya önemli ölçüde hareket özgürlüğü verecekti.

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Kasap."

Kaşlarını kaldırdı. "Onu bulmak mı?"

Başımı salladım.

Bir iç çekerek kırmızı buklelerini eliyle taradı. "Varım, ama önce burada bitirmem gereken bir iş var." Tartışmaya kalkıştığımda sözümü kesti. "Bu tartışmaya açık değil. Ronan bu konuda bana baskı yapıyor. Ama yardım etmek istersen işleri hızlandırabilirsin."

"İş ne?" "Bir sanat eserini başka bir yere taşımak."

Gözlerimi devirdim. "Taşımak mı?"

O sadece mırıldandı. "Var mısın?"

Reddetmek ve ona hemen benimle New York'a dönmesi gerektiğini söylemek istedim. Ama Leona ne yapacağı belli olmayan biriydi ve onu ancak belli bir yere kadar zorlayabilirdim.

"Peki."

Gözlerinde bir anlık eğlence parladı. "Tanıdığım Romeo, biraz kaos yaratma fırsatını kaçırmazdı. Neden evden uzak kalmaya bu kadar tereddüt ettiğini merak ediyorum."

"Leona," diye uyardım.

Başını geriye attı ve güldü. "Hadi, diğerleriyle kaynaşırken sana detayları anlatırım. Bu elbiseyle görünmemek suç olur."

İlk kez aşağıya doğru göz attım. Elbise vücuduna yapışmış gibiydi ve göğüslerinin arasında derin bir dekolte oluşturuyordu. Vücudum en ufak bir tepki bile vermedi. Peki ya Juliet böyle bir elbise giyseydi? O zaman odadaki herkesin gözünü kör ederdim, sonra da onu duvara dayayıp becerirdim ki, onun bana ait olduğunu anlasınlar.

Ana salona geri dönerken, Leona parmaklarını kolumun kıvrımına doladı. Tüylerim diken diken oldu ve onu itme dürtüsüyle mücadele ettim. Juliet'in yanımda olmasını, bana sarılmasını, kulağıma alaycı yorumlar fısıldamasını istiyordum.

"New York'taki bekar kadınlar, Romeo De Luca'nın artık piyasada olmadığını öğrendiklerinde yıkılacaklar. Bazı evli kadınlar da." Leona, benim somurtkan tepkime gülerek karşılık verdi.

"Sanki onları umursuyormuşum gibi," diye mırıldandım. "Peki, bu iş nedir?"

"Haruto Ito, Bostonlu bir sanat koleksiyoncusunun elinde Katsushika Hokusai'ye ait daha önce hiç görülmemiş bir ağaç baskı olduğunu keşfetti ve bizim onu almamızı istiyor."

İnledim. Neden yeraltı dünyasındaki tüm suçlular birdenbire sanata bu kadar ilgi duymaya başlamıştı? Sırlardan bu konuyu yeterince duymuştum.

"Ne zamandan beri Yakuza'nın başıyla çalışıyorsun?"

Leona elini salladı. "Henüz resmi bir ittifak yok, ama Ronan her zaman yeni arkadaşlar edinmeye açık."

Matteo bunu duymak isteyecektir. Yakuza şu anda Los Angeles'ı elinde tutuyordu. Matteo ve ben, iki yıl önce buna benzer bir partide Haruto Ito ile tanışmıştık. Şiddet eğilimi sayesinde *oyabun*, yani patron pozisyonuna tırmanmış olan bu adamın benden üç yaş küçük olduğunu öğrenince şaşırmıştım.

"Onun bu kadar sanatsever olduğunu kim bilebilirdi ki."

Ana salondan ayrılan, sessiz müzayede ürünlerinin bulunduğu daha küçük bir odaya girdik.

"Ah tatlım, bak. Vail'e kayak gezisi. Teklif versek mi?"

Dişlerimi gıcırdattım.

"Rahatla biraz." Omzuma hafifçe vurdu. "Bu gece benim daireme gel. Planları konuşabiliriz."

"Tamam," dedim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, Juliet'in yanına o kadar çabuk dönebilirdim.

ROMEO

Günün nasıl geçti, meleğim?

JULIET

İyi. Matteo ile yumruk atma çalışması yaptım ve Sofiya ile kurabiye pişirdim.

Kızımın Matteo ile kendini savunma çalışması yaptığı düşüncesi beni çileden çıkardı. Ona yardım etmesi gereken kişi ben olmalıyım. Ama umarım bu, Matteo'nun beni fena halde dövdüğü için onu affettiği anlamına geliyordur.

ROMEO

Kulağa eğlenceli geliyor

JULIET

Yakında geri dönecek misin?

Göğsüm sıkıştı. Tuvaletin dışında Leona'yı bekliyordum. Yakında galadan kaçıp onun evine dönecek ve sanat eseri hırsızlığı planını son haline getirecektik.

ROMEO

Üzgünüm, güzel kız. Planlarda bir değişiklik oldu ve bu gece geri dönemeyeceğim

JULIET

Oh

Seni özleyeceğim

Yarın dönecek misin?

ROMEO

Birkaç günlüğüne gitmiş olabilirim. Ben dönene kadar Matteo'nun evinde kalabilirsin

JULIET

Burada kalmak istemiyorum. Bizim yatağımızda olmak istiyorum

Kalbim sızladı. O yatağa "*bizim* yatağımız" demişti.

ROMEO

Tamam, bebeğim. Ama yanında bir koruma olmadan daireden çıkma

JULIET

Bunun olma ihtimali çok düşük

ROMEO

Yara

maz. Uslu dur. Mümkün olduğunca çabuk

döneceğim.

Seni seviyorum

JULIET

Ben de seni
seviyorum

Kendine dikkat et.

JULIET

SAAT SABAHIN İKİSİYDİ VE UYUYAMIYORDUM.

Romeo olmadan yatak çok büyüktü. Yüzümü yastığına gömdüm, çaresiz, yalnız bir tuhaf gibi kokusunu içime çektim.

Dakikalar geçiyordu ama ben hâlâ uyanıktım. Sonunda sinirli bir şekilde telefonumu aldım. Uykum gelmiyorsa, zaman geçirmek için yeni bir kitaba ihtiyacım vardı.

Arama uygulamamı açtım ve önerilen haberleri kaydırarak kendimi kaptırdım. Genellikle kitap önerileri içeren bir tür makale olurdu. Biraz kaydardım ve tam vazgeçmek üzereydim ki bir şey gözüme çarptı.

*New Yorklu playboy, Boston Çocuk Hastanesi galasında
mirasçı Leona Byrne ile görüldü.*

Neye baktığımı tam olarak anlamadan kalbim hızla çarpmaya başladı. Makalenin kapak fotoğrafında, tüm güzelliği ve çekiciliğiyle kameraya bakan muhteşem bir kızıl saçlı kadın vardı. Eli bir erkeğin pazısına dolanmıştı.

Romeo'nun pazısı.

O, kadına bakarken başını eğdiği için yüzünü tam olarak göremiyordum.

Midem bulanırken, uyuşmuş bir halde makaleye tıkladım.

Milyarder playboy Romeo De Luca, her zamanki sosyete mekanlarından birkaç ay uzak kaldıktan sonra Boston sosyetesini şereflelendirdi. Bu geceki The Sovereign Gala'ya katılması kalabalığın arasında dalgalanmalara neden oldu, özellikle de Boston'un en seksi hayırseveri Leona Byrne'in dikkatini çektiğinde.

Romeo ve Leona'nın dans ettiği başka bir fotoğraf daha vardı. O fotoğrafa o kadar uzun süre baktım ki gözlerim bulanıklaştı. Sonunda kendime geldim ve telefonumu bir kenara attım.

Romeo bana Boston'a gideceğini söylememiştii, ama ben de bu gece ne yapacağını sormamıştım. Belki de bu kadınla bir iş anlaşması yapıyordu.

Ama bu, neden dans ettiklerini açıklamıyor.

Ona nasıl baktığını görüyor musun? Onun yanında ne kadar mükemmel göründüğünü?

Romeo beni seviyordu. Bunu bana birkaç saat

Öyleyse neden sana Leona'dan bahsetmedi?

Gözlerimi sıkıca kapattım. O korkunç sesin kaybolmasını istedim, ama onu dinlemekten kendimi alıkoyamadım. Romeo benden sıkılıyor muydu?

Onunla asla bir galaya katılamayacaksın.

Her gece seninle kanepede takılmaktan mutlu olacağını mı sanıyorsun?

O, ona çok yakışıyor. Güzel, zayıf ve seksi. Senin asla olamayacağın her şey.

Gözlerim yaşlarla doldu ve Romeo'nun yanına taşındığımdan beri ilk kez kendimi kesme dürtüsü hissettim. uyluklarımdaki deri kaşınıyordu, sallanıyordu olasılığı

duygularımdan kurtulmak. Ama ona yapmayacağıma söz vermişim... ve daha da önemlisi, kendime söz vermişim.

Yatakta yuvarlandım ve kendimi onun yastığına sardım. Güvensizliğimin ilişkimizi mahvetmesine izin vermeyecektim. Fotoğraflar için tamamen masum bir açıklama olduğundan emindim. Bu gece kendime ağlamaya izin verecektim, ama sonra kendimi toparlayıp Romeo'ya bunu yüz yüze sorana kadar sakın kalacaktım.

ROMEO

Bu gece bir daha gelmeyeceğim, meleşim

JULIET

Ne yapıyorsun?

ROMEO

Bir iş anlaşması yapıyorum, ama beklediğimden uzun sürüyor

JULIET

Ah, tamam

ROMEO

Keşke orada seninle birlikte olsaydım

JULIET

Bu akşam telefonda konuşabilir miyiz?

ROMEO

Çok üzgünüm ama dışarıda olacağım. Keşke Seninle konuşmak. Aslında, sadece sana sarılmak istiyorum

Nasılsın? Kendini yalnız hissedersen her zaman Sofiya ya da Sienna'nın evinde kalabilirsin

JULIET

İyiyim. Ama bu gidişle Mario Kart'ta çok iyi olacağım

ROMEO

Beni de dahil olmak üzere tüm rakiplerini ezip
geçeceksin

Gitmem gerek. Seni seviyorum, Stellina

JULIET

Seni
seviyorum

ÜÇÜNCÜ GECE Romeo gitmişti, kendimi karanlıkta kanepede otururken buldum. Güneş saatler önce batmıştı ve dairenin sessizliği boğucuydu. Biraz müzik açmalı, bir dizi izlemeli, kitap okumalı, *bir şeyler* yapmalıydım. Ama donakalmıştım.

Daire çok büyük geliyordu. Lambalar duvarlara uzayan gölgeler düşürüyordu ve bu gölgeler zihnimle oyunlar oynuyordu.

Yalnız uyanmıştım ve günü yalnız geçirmiştim. Tıpkı dün ve ondan önceki gün gibi.

Romeo sadece meşgul. Seni unutmadı. Senden bıkmadı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o karanlık düşünceleri kafamdan atamadım.

Bütün gece kanepede oturup ön kapıya bakakaldım.

Sabah güneş ışığı pencerelerden içeri dolduğunda ve Romeo'dan hâlâ tek bir mesaj bile gelmemişti, kalbimin kırıldığını neredeyse duyabiliyordum.

Alarmin çalmasına hazırlıklı olarak daire kapımı YAVAŞÇA AÇTIM.

Saçmalıyordum. Kimse dairemden çıkamayacağını söylememişti —aslında Sofiya beni defalarca davet etmişti— ama yine de başımın belaya gireceğini hissediyordum.

Koridorda bekleyen koruması Dante, çenesini kaldırdı. "İyi misin, Juliet?"

Başımı salladım ve ona doğru birkaç adım attım. "Şey, Sienna evde mi diye bakmak istedim. Sorun olmazsa tabii?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki."

Dudaklarımı ısırdım ve cesaretim kırılmadan kapıyı çaldım. Romeo dört gündür yoktu.

Sadece karanlık düşüncelerimin eşlik ettiği, dairede tek başıma geçirdiğim dört uzun gün.

Kitapçada çalışmayı özlemiştim. Bana bir amaç vermişti. Son birkaç gündür tek yaptığım dairede dolaşmak, okumaya çalışmak (ve başaramamak) ve Romeo'nun *Leona*'yla yaptığı tüm korkunç şeyleri hayal etmekte.

Dünyamın daha da küçülebileceğini, son birkaç yıldır olduğumdan daha da acınası bir hale gelebileceğimi hiç düşünmezdim, ama işte buradaydım.

Ayrıca, daha fazla izole kalırsam neler yapabileceğimden de biraz korkuyordum.

Kapı açıldı ve ipek pijamaları giymiş, kalın bir battaniyeye sarılmış Sienna ortaya çıktı.

"Juliet! Aman Tanrım, içeri gel."

O koyu yeşil kadife kanepeye doğru sürünürken ben de peşinden gittim.

"Seni görmek ne güzel. Gel, otur. Bir şey ister misin?"

Başımı salladım ve kanepenin kenarına oturdum. "İyiyim, teşekkürler."

Sienna koltuğa çöktü. "İstediğin kadar şeker al." Önündeki sehpa, fıstıklı M&M'ler, nerd cluster'lar ve çikolata kaplı krakerler içeren birçok kase duruyordu.

"Nasılsın?" diye sordu. "Bu kadar ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Seninle vakit geçirmek istiyordum ama işlerim başımdan aşkındı."

Başımı eğdim. Sienna'nın bir işi olduğunu bilmiyordum. "İşini mi bölüyorum?" Saat gece sekizdi, ama dizüstü bilgisayarını yanında açtı.

"Hiç de değil. Biraz ara vermek bana iyi geliyor. Başka bir insanla konuşmak."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Hackerım. Matteo *sonunda* bana yardım etmem için beni işe aldı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hacker mı? Bu çok havalı."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kardeşim şimdiye kadar beni aile işlerine dahil etmek istememişti, bu yüzden beni kovamayacak şekilde onu etkilemeye çalışıyorum."

Kanepeye yaslandım. "Ne değişti?"

Yüzü biraz asıldı. "Hacker'ı Franco'nun kendisine ihanet etmiş olabileceğinden şüpheleniyor." Parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesine hafifçe vuruyordu. "Ama bence öyle bir şey yapmadı. Franco'yu gerçekten seviyorum, ayrıca çok yetenekli bir hacker. Sadece Kasap ondan daha iyi."

"Kasap mı?"

"Arnavut mafyasının başı. Ya da klan mı? Terminolojiyi hiç doğru kullanamıyorum. Her nasılsa, Kasap ve askerleri fark edilmeden şehirde dolaşıyorlar. Her semtte adamlarımız ve Bratva askerlerimiz var, hem kendi kameralarımızı hem de hacklediğimiz şehir ve polis kameralarını izliyoruz. Buna rağmen, Arnavutlar hâlâ hayalet gibiler."

Arnavutların seks kaçakçıları olduğunu bilmek midemi bulandırdı.

"Bana tüm bunları anlatman gerekiyor mu?" diye sordum. Sienna dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Artık Aile'nin bir parçasısın."

Omuz silktim. "Romeo bana bu tür şeyleri pek anlatmaz. Bütün gün ne yaptığını bile bilmiyorum." Kahretsin, sanki sızlanıyormuşum gibi geliyordu.

Sienna eğilip elimi sıktı. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Sorun bu mafya adamları—onlar

doğaları gereği aşırı koruyucular. Yıllardır Matteo'ya beni de işe dahil etmesi için yalvarıyorum, o da bunu son çare olarak şimdi izin veriyor.”

Bu mantıklıydı, ama içimdeki o kötü hissi bir türlü atamıyordum. “Romeo'nun artık beni istemediğinden korkuyorum,” diye patladım.

Sienna'nın ağzı açık kaldı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. “Bu konuşma şarap gerektiriyor. Ya da margarita. Viski? Bilmiyorum, istediğini seç.”

Cevap vermediğimde, elini sallayarak mutfağa doğru yöneldi. “Margarita yapalım. Viski çok sıkıcı.”

Mutfaktan blender sesi geldi ve kendimi tekrar telefonuma bakmaktan alıkoyamadım. Hâlâ Romeo'dan mesaj yoktu. Dünden beri ondan haber almamıştım.

Bu bir şey ifade etmez. Sadece meşgul. Kimse muhtaç bir kız arkadaş istemez.

"Al bakalım." Sienna kanepeye tekrar oturdu ve bardağı uzattı. Bardağı aldım, parmağımı kenarındaki tuza sürttüm.

“Teşekkürler.”

"Şimdi, bana Romeo'nun artık seni istemediğini düşündüğün nedenleri söyle, ben de sana neden yanıldığını söyleyeyim."

Dudaklarımın köşesinde bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen sadece aptalca davranıyorum. Son birkaç gündür ondan pek haber almadım." Margaritadan bir yudum aldım ve en son alkol içtiğim anı hatırladım — Romeo ile kitapçada geçirdiğimiz o ilk geceyi.

"Bunun seninle bir ilgisi yok." Sienna'nın sesi nazikti. "Leona'yla bir işe bulaştı."

Onlar hakkındaki makaleyi okuduğumu belli etmek istemediğimden yüzümü ifadesiz tuttum. “Leona kim?”

“Oh, o İrlanda mafyasının en iyi suikastçısı.”

Gözlerimi kırpıttım. “Ne?” Görünüşe göre önyargılarımla yüzleşmem gerekiyordu, çünkü Leona'ya bakıp onun bir suikastçı olduğunu asla

suikastçı olduğunu düşünmezdim.

“O aynı zamanda bir casus ve hırsız. Şu anda Romeo’yla birlikte bu işin peşindeler. Ayrıntıları bilmiyorum, sadece Matteo’nun Leona’dan Kasap’ı bulmalarına yardım etmesini istediğini ve anlaşmanın bir parçası olarak Romeo’nun, Leona’nın İrlandalı Mafya’nın başı Ronan için yaptığı bir işte ona yardım edeceğini biliyorum.”

“Oh, tamam.”

Romeo son dört gününü muhteşem bir suikastçı-casus-hırsızla mı geçirmişti? Eve gelmek ya da benimle telefonda konuşmak için can atmaması hiç de şaşırtıcı değildi.

Sesi pek inandırıcı gelmemiş olmalıydım ki, Sienna’nın kaşları arasında küçük bir kırışıklık belirdi. “Onunla Leona arasında hiçbir şey yok, söz veriyorum. Eskiden biraz çapkındı ama tanıdığım en sadık insanlardan biri olmuştur hep. Onu hiç kimseye bu kadar takıntılı ya da bu kadar mutlu görmemiştim. O tamamen sana bağlı, Juliet.”

Sözlerini sindirmeye çalıştım, ama terk edilmeye geçen bir hayatın ardından, sözleri benden sekip gitti.

Yüzüme bir gülümseme yaptırdım ve Sienna ile otuz dakika daha takıldıktan sonra yalan söyleyip yatmaya gittiğimi söyledim.

Daireye döndüğümde, karanlık düşüncelerimden uzaklaşmak için kendimi oyalayacak bir şey aradım. Tanıştığımız ilk andan itibaren Romeo’ya uygun olmadığımı biliyordum. O seksi ve tehlikeliydi. Onu Leona’nın yanında görmek gayet mantıklıydı. Böyle bir kadına sahipken neden benimle ilgilensin ki?

ROMEO

BİR DAHA O LANET OLASI SANAT ESERİNİ GÖRMESEM BİLE,
çok erken olurdu.

Dört günlük planlama sonunda bizi bu ana getirmişti. Leona'nın hacker'ı evin güvenlik sistemini başarıyla devre dışı bırakmıştı ve evin sahibi—bir karaborsa sanat tüccarı—bugün erken saatlerde Hamptons'a gitmişti.

“Donup kalacağım,” diye mırıldandım. “Lanet olsun, ne kadar da bebedisin. O kadar da soğuk değil ki.”

Leona, siyah, vücudu saran bir takım giymişti. Ben ise daha bol kesimli siyah bir taktik üniforma giymiştim.

"Parmaklarım dondu."

Leona sadece gözlerini devirdi. “Hadi ama. Ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk kız arkadaşına kavuşursun.”

Juliet'i özlemekten kalbim sızlıyordu. Leona ve ben son birkaç gecemizi bu evi gözetleyerek, gündüzleri de hırsızlığı planlayarak geçirmiştik, yani Juliet'le telefonda bile konuşma fırsatım olmamıştı.

Dişlerimin takırdamaması için onları sıkıca kenetledim. “Bir daha sana iyilik yapmayacağımı bil yeter.”

Çatının kenarına gittik ve emniyet kemerlerimizi ve ekipmanlarımızı hazırladık. Çatıdan iple inmenin içeri girmenin en iyi yolu olduğu

çatıdan iple inmenin içeri girmek için en iyi yol olduğu sonucuna varmıştık.

"Hazır mısın, aşk adamı?" diye sordu Leona, gözleri parıldayarak. İrlandalı suikastçıyla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun ne kadar tehlikeli olduğunu o kadar iyi anlıyordum.

"Hazırım."

LEONA ve ben karanlık SUV'ye bindik. Şoförü Aidan, ona başını salladı ve kaldırımdan uzaklaştı.

"Bu çok kolaydı." Leona, kucağında sarılı sanat eseriyle adeta somurtuyordu.

"Daha büyük bir meydan okuma mı istiyordun?" Kaşımı kaldırdım. "Bu sadece çok hayal kırıklığı bundan sonuçta o gün planlamanın planlamadan sonra."

Aidan kıkırdadı ve ben sadece gözlerimi devirdim. Sıkıcı, olaysız soygunumuzdan gayet memnundum çünkü bu, Juliet'e daha çabuk kavuşmak anlamına geliyordu.

"Sanırım heyecanımı başka bir yolla gidermem gerekecek. Bunu Ronan'a bırakıp New York'a gideceğiz." Leona'nın gözlerindeki ışıltı geri döndü. "Ve ben de bu aşk delisi çocuğun kalbini çelen kızla tanışacağım."

Cep telefonumu çıkarırken gülümsememi engelleyemedim.

ROMEO

Bu gece geç döneceğim, meleğim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum

JULIET

Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum. Saat kaçta döneceksin?

ROMEO

Emin değilim, ama geç olacak. Beni bekleme. Seni öperek uyandıracağım.

JULIET

BİR ŞEY BİLEĞİMİ ÇEKTİ. BİR inleyerek onu bir kenara itip dönmeye çalıştım.

Romeo olmadan yatak bana çok boş geliyordu, o yüzden kanepede yatıyordum ama o gece eve geleceğine söz verdiği için o gece bizim odada yatmayı planlamıştım.

Bileğime bir okşama daha.

Romeo.

Göğsümde bir parlaklık patladı. O eve gelmişti.

Uykunun sisi hâlâ üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu, ama ona dokunmaya çalışarak elimi uzattım. Onun yakınımda olmasına ihtiyacım vardı, vücudunu benimkine sarmasına ve son birkaç gündür hissettiğim tüm yalnızlığımı ve kıskançlığımı silip atmasına ihtiyacım vardı.

Ağzımı kapatan sert bir el beni uyandırdı.

Nefesim kesilirken gözlerim birden açıldı.

Bir erkeğin gölgeli yüzü üzerimde beliriverdi. Boğazımdan bir çığlık kopuverdi ve onu itmeye çalıştım, ama eli sesimi bastırdı. Metal bileklerime batıyordu. Kelepçeler.

"Sessiz ol yoksa yan odadaki küçük arkadaşını öldürürüz."

Sienna. Aman Tanrım. Dante neredeydi? Bu adam içeri nasıl girmişti? Romeo neredeydi?

Bağlı kollarımı salladım ve adamın yüzünü tırmalamaya çalıştım, ama başka biri kelepçeler arasındaki zinciri yakaladı ve beni hareketsiz hale getirdi. İkisi de erkekti

tanımadığım bir dilde konuşuyorlardı. Ağzımı kapatan el beni bıraktı, ama çığlık atamadan, yerine kalın bir koli bandı yapıştırıldı, ardından da başıma bir başlık geçirildi. Onu yırtıp atmaya çalıştım, ama tek başardığım şey cildimi yaralamak oldu.

İçlerinden biri beni ayağa kaldırdı; iğrenç elleri, yere yığılmamı engelleyen tek şeydi.

“Yangın merdiveninden aşağı iniyoruz. Direnirsen, aşağıya atılırsın. Anladın mı?” Kalın aksanını tam olarak tanıyamadım, ama kulağıma tanıdık geliyordu.

Başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Neden binanın alarmı çalmıyordu?

Adamlar beni dairenin içinden sürüklediler ve cildime çarpan soğuk rüzgâr karşısında irkildim. Yangın merdivenine açılan pencerenin önünde olmalıyız. Topuklarımı yere bastırdım, dışarısı buz gibi olmasına rağmen ter tüm vücudumu kaplamıştı. Bant, panik içindeki seslerimi ve nefes almamış seslerimi boğuyordu.

Yarı kaldırılıp yarı itilerek pencereden dışarı çıkarılırken, acımasız parmaklar kollarımı sıkıca kavradı. Çoraplı ayaklarım metal yangın merdivenine çarptı.

Bayılma.

Bayılırsan, düşüp ölürsün.

Belki de bu adamların bana yapacakları şeyleri düşününce, ölmek hayatta kalmaktan daha iyidir.

Hayır, böyle düşünemezdim. Binada güvenlik vardı. Birisi kaçırıldığımı fark edip peşimden gelirdi.

Her basamakla birlikte, içerdeki birinin benim yokluğumu fark etmesini sessizce diledim. Uzuvarım o kadar donmuştu ki bükme bile zordu ve birden fazla kez tökezledim. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve midem bulanıyordu. Eğer şimdi kusarsam, kusmuğum boğazıma kaçır ve ölürdüm.

Boğuk hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışırken burnumdan sümük akıyordu.

Romeo'yu istiyordum.

JULIET

HAVA NEMLIYDI, ZEMİN ENGEBELİYDI VE HER DÜZENSİZ NEFES ALIŞIMDA her nefes alışımında yüzüme yapışıyordu.

Yangın merdiveninden aşağı indikten sonra, şehrin sesleri uzaklaşırken bir dizi merdiven daha aşağı sürüklendim. Nerede olduğumuzu hiç bilmiyordum.

"Nefes alamıyorum." Bağırmaya çalıştım ama koli bandı sesimi kesmişti. Bağlı ellerimle başlığımı tırmaladım. "Çıkarın şunu. Boğulacağım. Lütfen!" Kafamın içinde bu sözleri haykırdım ama burada kurtarıcı yoktu.

Bir şeye takılıp yere düştüm, ellerim düşüşümü zar zor yumuşattı. Gözyaşlarım başlığımı ıslattı ve bir adam bana kalkmam için bağırırsa da, uzuvlarım o kadar şiddetli titriyordu ki ayakta duramıyordum.

Romeo peşimden gelecek. O beni seviyor.

Beni unutmayacak.

Sert eller beni ayağa kaldırdı, kollarımı sıkıca kavrayarak karanlığın içinden çekip götürdüler.

Benim için geliyor. Beni kurtaracak.

Peki ya beni bulamazsa? Mafya ile Arnavutlar arasındaki savaşın ayrıntılarını bilmiyordum, ama Sienna ile yaptığım konuşmadan, mafyanın

Kilometrelerce yürüdüğümüzü hissettim. Düşersem ya da bayılırsam diye bağlı ellerimi önümde uzatmışım. Her adımda uzuvlarım daha fazla titriyordu ve başım daha da dönüyordu. Ara sıra tren sesine benzeyen yüksek bir gürültü sessizliği yırtıyordu. Yeraltında mıydık?

Her şey garip, kopuk geliyordu. Duygusal durumum paniğin ötesine geçmişti, zihnim bedenimden ayrılıyordu, ta ki çevremde neler olup bittiğinin, hatta kim olduğumun bile farkında olamayacak hale gelene kadar.

"Dur," diye emretti derin bir ses. Kolumdaki el acı verecek şekilde etime batarak beni aniden durdurdu.

Etrafımızda ağır ayak sesleri yankılandı. Nereden geliyorlardı? Yeni gelenler de aynı bilinmeyen dilde konuşuyorlardı. Gözyaşlarım uyuşmuş bir halde yanaklarımdan süzülüyordu. Hayat ne kadar da adaletsizdi. Son birkaç yılımı zar zor hayatta kalarak geçirmiştim ve tam da yeniden canlanmaya başlamışken, her şey sona erecekti.

Biri beni dizlerimin üzerine itti. "İçeri gir."

Nereye? Direnmeye ya da karşı koymaya fırsat bulamadan kendimi yerde buldum. Yabancılar kollarımı ve bacaklarımı tutup vücuduma sıkıca bastırırken çığlık attım. Sert bir şey kaburgalarımın çarptığında yan tarafımda bir ağrı hissettim ve kendimi korumak için kıvrıldım. Bu yanlış bir hareketti çünkü bir fermuar sesi duyuldu ve kumaş etrafımı sardı. Beni bir tür spor çantasına hapsedmişlerdi. Bacaklarım göğsüme sıkıca bastırılmıştı, nefes almamı zorlaştırıyordu. Havaya savrulurken sıkılmış dişlerimin arasından bir inilti kaçtı. Bir şeye tutunmak için çabaladım, ama parmaklarımın dokunduğu tek şey kaygan kumaştı.

Beni nereye götürüyorlardı?

Oraya vardığımda bana ne yapacaklardı?

Yere sertçe çarpıldığımda, bir o yana bir bu yana savrulmanın etkisiyle midem bulantıyla kıpır kıpır olmuştu ve saçlarım, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme terle yapışmıştı.

Çantanın fermuarı açıldı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdüler. Yüzümden yırtılıp çıkarılan bant acı verici bir şekilde yanıyordu. Parlak ışığa karşı gözlerimi kısıarken, derin ve düzensiz nefesler göğsümü sarsıyordu. Nerede olduğumu fark edince kalbim sıkıştı.

Lanet olası bir uçağın içindeydin.

Hayır, hayır, hayır.

Koltuklar geniş ve aralıklı olduğu için buranın özel bir uçak olduğu belliydi. Silahlı ve acımasız yüzlü adamlar etrafımı sarmıştı, ama sadece biri oturuyordu ve ben tam onun önünde diz çökmüştüm. Kalın, kaslı bir vücuda ve kel bir kafaya sahip, heybetli bir adamdı. Koltuğuna yaslanmış, bacaklarını açmış, gözlerini bana dikmişti. Ona bakarken birden onu tanıdım.

"Ben... sizi tanıyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Hatırlanabilir biri olduğumu bilmek hoşuma gitti." Ağır bakışları, sanki cildimde karıncalar dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Kitapçıya gelmiştin." Onu iri cüssesi ve aksanıyla hatırlıyordum. İmza gününe kısa bir süreliğine katılmıştı, ama dükkana ilk geldiğinde...

Vay canına.

Kitap, New York metrosunun tarihi hakkındaydı. Arnavutlar bunca zamandır yeraltında hareket ediyorlardı ve ben ona tünel haritasını satmıştım.

Adam güldü. "Parçaları birleştiriyor musun, Juliet? Tüm sorunlarımın cevabını senin küçük kitapçığında bulacağımı kim bilebilirdi?"

Adımı onun ağzından duymak midemi bulandırdı. "Benden ne istiyorsun?"

“Sen benim sorunlarımın çözümü sensin. Klanımızı dünyada hak ettiği yere geri getirecek olan sensin.”

Bu adam deliydi. Beni başka biriyle karıştırmış olmalıydı.

“Romeo beni bulacak.” Kendimi zorlayarak başımı dik tuttum ve gözlerimi onunkilere dikip baktım. Korkup sinmeyecektim.

Kıkırdaması, ürkütücü ve korkunç bir sestti. “Seni bize teslim eden o iken, neden seni kurtarsın ki?”

Beynim durdu.

Ne?

Hayır.

"Ah, o İtalyan'ın onu gerçekten sevdiğini sanıyor. Onun *stellina'sı*." Adamları da ona katılarak güldüler. "Rolünü çok inandırıcı oynamış olmalı. Ya da belki de sen, Romeo De Luca gibi bir adamın seni gerçekten sevebileceğine inanacak kadar saf bir orospusun."

Hayır, hayır, hayır.

Başım dönmeye başladı, midem bulanmaya başladı. Ter damlaları cildimde karıncalanmaya başladı.

Bu doğru olamazdı. O... O beni sevdiğini söylemişti.

“Romeo’nun kendini nasıl bulduğunu hiç merak etmedin mi? Kitapçında mı? Onun gibi zengin ve güçlü bir adamın, *senin* gibi hüzünlü, zavallı, şişman bir sürtüğe ilgi duymasını tuhaf bulmadın mı? O gece onu kitapçıya kadar takip ettim. İlk başta orasının sadece saklanmak için bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama geri döndüğünde, onu oraya tekrar tekrar çeken şeyin ne olduğunu merak etmeye başladım. Ve sonra anladım.”

Bu adamın söyleyeceği tek bir kelimeyi bile duymak istemiyordum. İçimden çığlık atıyordum, ama dışarıdan bakıldığında yüzüm ifadesizdi. Sert metal kelepçelerin bileklerime batma hissine odaklandım. Acı beni kendime getirdi, tamamen parçalanmamı engelledi.

“Üçüz olduğumu biliyor muydun?” diye devam etti. “Babam, doğum sıramızı her zaman bilmemiz için bize bebekken dövme yaptırmıştı.” Pantolon paçasını sıyırdı ve baldırında solmuş mavi bir “2” dövmesi ortaya çıktı. “Thanas benden yedi dakika büyüktü, bu yüzden babamızın yerine Krye olarak geçmesi için yetiştirildi. Ben onun sağ koluydum, Kryetar’ıydım. Ve küçük kardeşimiz Mihal ise infazcıydı. Ta ki Thanas *onunla* tanışana kadar. Hana. Her şeyi feda etti — ailemizi, *kaderimizi* — sırf bir kadın için.” Yere tükürdü. “Sevgili kardeşim kendi ölümünü sahte olarak düzenledi ve ben klanın hükümdarı oldum. Ama kardeşimi tanıyordum. Onun dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Onu bulmam birkaç yılımı aldı, ama insanları bulmak her zaman benim yeteneğim olmuştur.” Dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve ellerini birbirine sürttü.

Onunla konuşmayı reddettim. Dizlerimin dizlerimin kirli halıya gömüldüğü yere baktım.

Çenesini sıkarak hikâyesine devam etti. “Onları New York’a kadar takip ettim ve planımı yaptım. Karısının hayatını bağışlamam için yalvarırken gözlerindeki korkuyu hâlâ hatırlıyorum. Bu en güzel anılarımdan biri; Krye olması gereken o işe yaramaz ağabeyimin, dizlerinin üstüne çöküp önümde sızlanmasını görmek.”

Yüzünde şeytani bir gülümseme yayıldı. “Karısını onun gözü önünde öldürdüm. Sonunda ölmek için yalvardı.” Ruhsuz gözleri benimkilerle buluştu. “Ama ağabeyimin gizli tutmayı başardığı bir şey vardı. Anlayacağın, o orospu karısı ona bir kız vermişti. Ben ebeveynlerini öldürürken dolaba kilitlenmiş iki yaşında bir kız. Adı Juliet Leka olan iki yaşında bir kız.”

Kapana

kısılmış.

Karanlık.

Çıglıklar ve ardından gelen gürültülü patlamalar.

Bozuk hatıralar koparıldı doğrudan koptu
gözlerimin önünden geçti.

Aç.

Soğuk.

Yalnız.

Yalnız.

Yalnız.

“Geçmişini araştırmaya başladığımda parçaları birleştirmek zor olmadı.

. Romeo De Luca'nın dikkatini çeken sıradan bir kız olan Juliet Smith, hangi sırları saklıyordu? Okul ve koruyucu aile kayıtlarını bulmak kolaydı. Zavallı küçük Juliet, kendini keserek tüm koruyucu ailelerini o kadar korkutmuştu ki, onu evlat edinmeyi reddettiler.” Çenesini ovuşturdu, eliyle çarpık gülümsemesini gizledi.

“Leka'dan Smith'e isim değişikliğiyle ilgili kayıtların bulunduğu mühürlü mahkeme belgelerine ulaşmak zor olmadı. O kayıtların arasında seni o dolapta bulan dedektifin adı da vardı. Onu bulmak kolaydı. Onu konuşturmak daha da kolaydı. O, anne babanın cinayetinin çete bağlantılı olduğuna inanıyordu, bu yüzden NYPD'yi senin varlığını basından gizlemeye ikna etti. Bilinen akrabaların ve yeni bir soyadın olmadığı için koruyucu aileye verildin. Orada, herkesin gözü önünde saklı bir şekilde yaşadın, ta ki rakiplerini yok etmek için bir yol arayan İtalyan Mafyası tarafından keşfedilene kadar.”

Adam hikâye anlatmaktan büyük zevk alıyordu, her kelimenin bana verdiği acıyı tadını çıkarıyordu. Yüzümüz birbirine birkaç santim kalana kadar öne eğildi, eliyle yanağımı okşadı. Gözlerimi sıkıca kapattım, evrene bu kabustan uyanmam için yalvardım.

Tısladı ve yüzümün yanına hafifçe bir şaplak attı. “Bu kadar nankör görünme. Sana harika bir hediye verdim. Seni o acınası, sefil hayatından kurtardım ve seni aldatan bir adamdan kurtardım. O, bu savaşta ne kadar değerli olacağını biliyordu.” Parmakları, saçımdaki solmuş pembe rengi parmaklarıyla çevirdi. “Çünkü sen, Juliet Leka,

Arnavut mafyasının prensesisin. Ve senin için büyük planlarım var.”

JULIET

ARNAVUT MAFYASININ PRENSESİ Mİ?

Bu bir şaka mıydı?

“Yanılıyorsun.” Sesim zayıf ve acınası geliyordu, ama onun sözlerini kabul edemedim. Ben önemli biri değildim.

“Babam her zaman anavatanımıza odaklandı ve Amerikan klanımızı başkalarının yönetmesine izin verdi,” dedi adam, sanki ben konuşmamışım gibi. “Ama bu büyük bir hataydı. Benim daha büyük bir vizyonum vardı, uluslararası bir vizyon. İtalyanlar bilmiyordu, ama Arben’i öldürmek bana verebilecekleri en büyük hediye idi. O ortadan kalktıktan ve Amerika’daki Arnavut grubu dağıldıktan sonra, harekete geçmeye hazırdım. Sadece babamın ortadan kalkması gerekiyordu.”

Düşüncelere dalmış bir şekilde pencereden dışarı baktı ve ben de bu fırsatı değerlendirip omzumun üzerinden arkamı kontrol ettim. Henüz havalanmamıştık; uçağın kapısı açıktı ve mavi gökyüzünün cezbedici bir parçası görünüyordu.

Etrafım sarılmıştı ve silahsızdım. Beni durdurmadan önce ayağa kalkabileceğimi sanmıyordum, ama denemeden kendimle barışık yaşayabilir miydim? Bir yerde, kaçırın kişinin seni ikinci bir yere götürmesine asla izin vermemeli diye okumuştum. Bu uçak havalanırsa, beni asla bulamazlardı.

Beni arayan biri olsa bile.

Boğazımdaki acı verici yumruyu yuttum. New York'taki onca dükkandan Romeo'nun tam da benim dükkanıma gelme ihtimali ne kadardı ki? Romeo'nun aşılmaz dediği daireye Arnavutlar nasıl girmişti? Neden bana bu kadar ilgi göstermişti? *Çünkü seni seviyor*, içimden gelen yumuşak bir ses dedi. Ama hayatım bana defalarca ne kadar sevilemez biri olduğumu gösterdiği için bu bana hiç mantıklı gelmemişti.

Hayır. Bu adam yalan söylüyordu. Romeo beni asla ihanet etmezdi.

Peki ya ihanet ederse? Kafamın arkasında sinsi bir ses fısıldadı.

Bir uçuş görevlisi ortaya çıktı ve uçak kapısını gürültülü bir *sesle* kapattı; kaderim böylece kesinleşti.

"Takma adımı nasıl aldığımı biliyor musun?" diye sordu adam.

Cevap vermeyi reddederek gözlerimi sıkıca yumuşatılmış ellerime dikmişim, ama o yılmadan devam etti.

"Küçük bir çocukken, babamız bizi ava gönderirdi. Avımızı getirmeden eve dönmemize izin verilmezdi. Avımı yakalamaya çalışıp başarısız olarak, ormanda birçok gece yarı donmuş halde geçirdim. Ölüm her zaman yakındaydı, beni bekliyordu, ama ben ondan kaçtım ve bu beni güçlü yaptı. Sadece kendi ellerimizle derisini yüzüp parçaladığımız etleri yememize izin verilirdi ve ben kısa sürede bu işin ustası oldum. Büyüdükçe, bu becerilerimi düşmanlarımıza karşı kullandım. Babamın kendi yarattığı canavar tarafından öldürülmesi bana oldukça şiirsel geliyor. Kendi yatağında derisi yüzölüp parçalanmış."

Boğazımın arkasında kusmuk yükseldi. *Kasap.*

"Artık babam ortadan kalktığına göre, Krys olarak tahta çıktım ve New York'u ele geçirmek için vizyoner planımı hayata geçirebiliyordum. Bir gece arşivleri incelerken, uzun süredir terk edilmiş New York tünelleri hakkında bilgi buldum—yeraltında unutulmuş eski metro hatları. Tabii ki, bana şehrin yeraltının tam haritasını ortaya çıkaran kitabı sen sattın—şehri fark edilmeden dolaşmamı sağlayacak tüneller ve mezarlıklar. Yani,

görüyorsun, bana şimdiden çok büyük fayda sağladın. Ve önümüzdeki günlerde, daha da fazlasını yapacaksın.”

Tam o anda başımı kaldırdım ve Kasap’ın tehditkar gülümsemesini ve silahın parlamasını gördüm; ardından silah başımın yan tarafına isabet etti ve beni bayılttı.

ROMEO

AIDAN'A YER ALTI OTOPARKIMIZA

garajına dönmesini söyledim. Bacağım sabırsızlıktan titriyordu. Juliet'e yaklaştıkça, onu kollarımda tutma isteğim daha da güçleniyor ve daha da acı verici hale geliyordu. Şehre dönüş için dört saatlik yolculuk işkence gibiydi, ama Leona'nın hazırda bekleyen bir jeti yoktu, bu yüzden araba ile gitmek en hızlı seçeneğimizdi.

Garaja girdiğimiz anda bir terslik olduğunu anladım. Telefonumda Matteo'nun adı belirlediğinde bu his daha da güçlendi.

"Güvenliğimiz ihlal edildi."

Telefonu o kadar sıkı kavradım ki, kırılacağını sandım. Gerginlikten kaslarım kaskatı kesildi.

"Garaja yeni girdik. Işıklar sönmüş," dedim.

"Bütün binanın elektriği kesilmiş."

"Juliet nerede?" Arabanın kapısını açıp merdiven boşluğuna koştum. Leona da hemen arkamdan geldi.

"Sofiya ve Clementine'i güvenli bir yere götürdüm. Sienna ve Juliet'i kontrol etmek için aşağı iniyorum."

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve bunun merdivenleri çıkma hızımla hiçbir ilgisi yoktu. Ona ulaşmam gerekiyordu.

"Arnavutlar mı?" diye sordum.

Matteo'nun ayak sesleri, benden bir düzine kat yukarıda merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

"Öyle düşünüyoruz. Franco, Sienna'ya birinin güvenlik sistemimizi aştığını haber verdi."

Matteo onu ev hapsine almışken Franco'nun sistemimize nasıl hâlâ erişebildiğini sorgulamaya fırsat bulamadan, o küfretti. "Dante düştü. Dikkatli olun."

Hiç bu kadar hızlı merdivenleri çıkmamıştım.

Juliet.

Lütfen iyi ol.

Silahımı kaldırarak merdiven boşluğundan çıkıp katıma koştum. Eğer biri kızıma dokunmuşsa, hatta ona bakmışsa bile, işimi bitirdiğimde cehennemin kapılarının onları sıcak karşılayacağından emin olmak için beni hiçbir şey durduramazdı.

Dairemin kapısı aralık kalmıştı.

"Arkanı kolluyorum," diye mırıldandı Leona. Nefes nefese bile değildi.

Kapıyı itip açtım ve bana doğru gelen silueti görünce gerildim, ama sonra onun Matteo olduğunu fark ettim.

"Siktir. Az kalsın seni vuruyordum." Silahımı indirdim. "O gitti."

Beynimde bir bomba patladı, dünyam altüst oldu.

Bazı anılar beni sonsuza kadar takip edecekti:

Matteo ve Sienna'nın amcaları anne babalarını öldürdükten sonra ailemin evine geldikleri gece. Sienna ağlarken küçük vücudunun benimkine yaslanıp titrediğini hâlâ hissedebiliyordum, kardeşi ise ifadesiz bir şekilde yanında duruyordu.

Babamın öldüğünü, annemin ise işkence nedeniyle yarı baygın halde olduğunu görmek için o depoya daldığım an.

Juliet'i banyo zemininde kanlar içinde bulduğumda, ona o umutsuzluğu yaşatanın ben olduğumu bildiğimde.

Ama o zamanlar, tüm bu durumlarda bir şeyler *yapıp* karşılık verebiliyordum. Şimdi ise Juliet gittiğine göre,

beynimden asla silemediğim anılar içimde birleşti, canavarımı besleyip güçlendirdi.

"Nerede bu lan?!" Kükremem boş daireyi yırttı.

Yatak odasına koştum, umutsuzca onun sadece banyoda ya da yatağın altında saklandığı yanılısamasına tutunuyordum.

"Juliet!"

Sessizlik.

Saçımı yolarak odayı taradım. Yatak, sanki hiç uyumamış gibi yapılmıştı ve yorganın üstünde tanımadığım bir kitap açık duruyordu.

Bir paragrafın altı çizilmişti. Kelimelere odaklanmam biraz zaman aldı.

Ah aşkım! Karım!

Nefesinin balını emen ölüm

Güzelliğin üzerinde henüz bir gücü yok.

Kitabı kapatıp kapağına baktığımda göğsümde bir rahatsızlık hissettim.

Romeo ve Juliet.

ROMEO

TOPLANTI ODASINDA BIR O YANA BIR BU YANA YÜRÜYORDUM. DUVARLAR
ÜZERIME ÇÖKÜYORDU

.

Yirmi dört lanet saat.

Juliet kaçırıldığından beri geçen süre buydu. Ruhum, sanki güneş ışığından mahrum kalmış bir çiçek gibi soluyordu. Ya da stellinamdan mahrum kalmış bir ay gibi.

Onu kaçırın kişi, tüm mahallenin elektriğini kesmeden önce jeneratörlerimizi sabote etmişti. Franco, onun bir hain olduğuna inanmayan Sienna'nın yardımıyla güvenlik sistemlerimizi izliyordu ve bir terslik olduğunu ilk fark eden oydu. Ancak Arnavutlar çok hızlı davranmış, Juliet'i yangın merdiveninden aşağı indirip ortadan kaybolmuşlardı.

Artık buna dayanamıyordum; düşmanlarımız kızımı kaçırmışken, burada oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdin.

Evden çıkmaktan ödü kopan Juliet'im.

Hayatında zaten çok fazla acı çekmiş olan Juliet'im.

"Arnavutluk'a gitmeliyiz," dedim onuncu kez. Franco, dün

New Jersey'deki Teterboro

Havaalanı'ndan başkent Tiran'a giden bir özel uçak tespit etmişti.

“Jet hazır durumda,” dedi Matteo, Noodle’ın yanındaki kanepede kıvrılmış duran Sofiya ve Clementine’e bir göz atarak. “Ama kesin bilgi olmadan yola çıkamayız. O uçakta olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

"Yerdeki bağlantılarımızdan haber bekliyorum," dedi Sienna sabırla. "Onu Arnavutluk'a götürmeleri mantıklı değil. Eğer fidye için onu rehin tutuyorlarsa, şimdiye kadar bir haber almış olmamız gerekirdi."

Romeo ve Juliet kitabını duvara fırlattım. Sayfadaki altı çizili kelimeler aklımdan çıkmıyordu. Benim Juliet'im ölmemişti.

Onsuz bir dünyada yaşayamazdım.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun." Franco öfkeyle klavyesine tıklıyordu, ben de hızla ona döndüm.

"Ne?" diye bağırdım.

"Biri sistemime sızmış ve uzaktan kontrolü ele geçirmiş." Sienna'ya bir dizi acele talimat verirken yüzü şaşkınlık içindeydi.

Omzunun üzerinden bilgisayara baktım. Fare kendiliğinden hareket ediyordu ve sonra ekran karardı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

Ekranda parazitler belirdi, ardından Kasap'ın yüzü ortaya çıktı. Vücudum ısındı, ekranın içinden atlayıp onu boğmak için çaresiz bir istekle derim kaşınmaya başladı. Kamerayı Juliet'e çevirdiğinde kendimi tutamadım.

"Seni orospu çocuğu! Onu geri getir!" İçimdeki canavar, acımasız ve kana susamış bir şekilde kükredi.

Matteo omzuma sarıldı, parmakları derime batıyordu. "Ona daha fazla malzeme verme," diye aceleyle İtalyanca mırıldandı.

Yumruklarımı sıktım. Çok geçti. Patlamam, Juliet'in benim için ne kadar önemli olduğunu çoktan ortaya koymuştu.

Karanlık bir odada metal bir sandalyeye bağlanmıştı, tavandan sarkan tek bir ampul üzerine ışık ve gölgeler düşürüyordu. Gözlerim yanıyordu ama bakmaktan vazgeçmedim. Kolları arkasına bağlanmıştı ve ağzı bir bez parçasıyla tıkanmıştı. Yutkundum. Yıllar önce annemi bulduğum pozisyonun aynısıydı. Tarih tekerrür ediyordu ve bir kez daha ben lanet olası bir işe yaramazdım.

Kasap ona yaklaştı, ekran morarmış yüzü ve dehşete kapılmış gözleriyle doldu. "Seni ihanet eden adama bir mesajın var mı?" diye sordu karanlık, alaycı bir sesle.

Ne? Ne? Ne? Onu
ihanet mi etti?

Bu piç kurusu ona böyle mi demişti? Bunun benimle bir ilgim olduğunu mu?

Matteo parmaklarını koluma geçirdi, konuşmamam için beni uyardı. Onun için durumu daha da kötüleştirmemem için. Söyleyemediğim sözler boğazımı tıkadı. *Senin için geliyorum, meleşim. Seni asla terk etmeyeceğim ya da ihanet etmeyeceğim.*

Ağızındaki tıkaç konuşmasını engelliyordu. Gözlerini kırıştırdı ama yanaklarından akan gözyaşlarını durduramadı.

"Aynen öyle. Ona söyleyecek hiçbir şeyin yok çünkü o senin için öldü. Senin eski hayatını ben yok ettim. Romeo'yu bir daha asla göremeyeceksin ve eğer bana karşı gelirse ya da kaçmaya çalışırsan, onu öldürürüm."

İkimizden biri ölecek ve o ben olmayacağım, orospu çocuğu.

"Sen burada kal, Juliet. Romeo ile konuşmamız gereken önemli meseleler var." Sanki çok komik bir fıkra anlatmış gibi kıkırdadı ve kızın yüzünü okşadı.

Kör bir bıçakla parmaklarını tek tek keserdim, çığlıklarını tadını çıkararak yavaşça ileri geri testere gibi hareket ettirirdim.

Kasap odadan çıktı, ama kapıyı kapatmadan önce kamera Juliet'in üzerinde durdu. O kadar küçük ve korkmuş görünüyordu ki. Işığı kapattı ve onu karanlığa gömdü.

“Artık o sürtük dinlemeden konuşabiliriz.”

Görüşüm kızardı ve kontrolümü kaybetmemek için harcadığım çabayla göğsüm inip kalkıyordu. “Ne istiyorsun?”

“Ne kadar düşmanca, Romeo. Sana bir hediye bile bıraktım. Shakespeare hayranı değil misin?”

Matteo uyarı olarak beni daha sıkı tuttu. Gözlerim Sienna'nın oturduğu yere kaydđ, dikkatini tamamen bilgisayar ekranına vermişti.

"Ne istiyorsun?" Bu sefer Matteo konuştu.

“Ahh, Don Rossi. Sonunda sözde lm Meleği ile tanışmak ne güzel. Senden istediğim şey sana bir hikaye anlatmak.”

Kasap, ofis gibi görünen başka bir odaya geçti. Büyük bir deri koltuğa yaslandı ve on yıllar önce Arnavut mafyadan ayrılan kardeşi hakkında bir hikaye anlatmaya başladı. Aile geçmişi umurumda bile değildi, ama telefonda ne kadar uzun kalırsa, Sienna ve Franco'nun onu bulma ihtimali o kadar artıyordu.

“Kimse klanđ terk etmez,” dedi, sıkıcı monologuna devam ederek. “Bu bizim kanımızda var. Biraz zaman aldı, ama sonunda kardeşimle o fahişeyi New York'ta buldum. Onları öldürmek kolaydı. Zayıftđlar ve aile aęacđmđ budamaktan tatmin oldum. Arnavutluk'a döndüm, ama özlediğim bir şey vardı.”

Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. Zihnim, ellerimin onun kanđyla ıřlandđęđnđ hayal etmekle o kadar meşguldü ki, hikayenin nereye gittiğini anlayamıyordum.

“Yıllar sonra, Amerikan klanđmđzđn feci bařarısızlıęđnđ ardından hakimiyetimizdi yeniden kurmak için şehre döndüm. Ama Romeo De Luca beni bir kitapđnđn müdürüne götürdüğünde, beklediğimden çok daha fazlasđnđ buldum.”

Çenemi o kadar sıkıyordum ki kırılmak üzereydi. Juliet'e ihanet etmemiştim, ona zarar vermektense *lmeyi* tercih ederdim. Ama Kasap bir konuda haklıydđ: bu benim hatamdđ. Onu doğrudan kadđnđma götürmüştüm.

“Bu kızın Bay De Luca için cazibesi neydi? İlk başta ilginç bir şey bulmayı beklemiyordum. O, evlat edinilmeye layık olmadığı için bir grup evine yerleştirilmiş bir koruyucu aile çocuğuydu. Ama geçmişinde bazı garip tutarsızlıklar vardı. Juliet’in anne babasının öldürüldüğünü biliyor muydun?”

Matteo içinden küfretti.

“Sevgili kardeşimle karısını öldürdüğümde fark etmediğim şey, dairede yalnız olmadığımızdı. Dolabın içinde kilitli kalan küçük Juliet vardı. Juliet Smith, aslında Juliet Leka’dır — eski Krye’nin kızı ve mafya prensesi.”

Masanın kenarını sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Ne? Hayır. Bu mümkün değildi. Onun sözlerini inkar etmeye çalıştım, ama söylediği her şey Juliet’in bana geçmişiyle ilgili anlattıklarıyla tam olarak örtüşüyordu.

“Hatamı fark ettiğimde ne kadar sinirlendiğimi bir düşün. Ama hayat her şeyi yoluna koyar, değil mi? İki yaşındaki Juliet’i öldürseydim, benim için hiçbir faydası kalmazdı. Ama şimdi, son derece faydalı olabilir.”

“Nasıl faydalı?” diye sordu Matteo. En azından o hala kelimeleri bir araya getirebiliyordu, çünkü ben kendimden nefretle boğulurken bu yetenek benim için çok zordu. O, Kasap’ın pençesinden kurtulmuştu... ta ki benimle tanışana kadar.

“Juliet, yeni Kryetar’ım Spiro Abazi ile evlenecek. Bize New York City ticaret rotalarına tam erişim hakkı vereceksin, yoksa sevimli Juliet’i her gördüğünde, vücudundan yeni bir parça eksik olacak.”

Görüşümde siyah noktalar belirdi ve kusmamak için burnumdan nefes aldım.

"Bu yeterince iyi bir teşvik değilse, şunu bir düşün: Senin dairene girip Juliet'i kaçırmak benim için çocuk oyuncağıydı. Sofiya ve Sienna'yı benden saklayabileceğin bir yer olduğunu mu sanıyorsun?"

“Peki kabul edersem ne olacak?” Matteo’nun sesi buz gibiydi.

"Haftaya, düğünden sonra, şartları netleştirmek için New York'ta buluşacağız."

İstem dışı bir hırıltı göğsümde yankılandı. Kızımın sapık bir piçe zorla evlendirilmesini seyretmektense, tüm dünyayı yerle bir ederdim.

Matteo çenesini kaldırdı. "Peki."

Başımı çevirip ona baktım, ama o ekrana bakıyordu, gözleri Kasap'la kilitlenmişti.

"Ama buluştuğumuzda," diye devam etti, "Juliet orada olacak ve kendisine bir şey olmadığını gösterecek."

Kasap cevap vermeden önce biraz bekledi. "Romeo buluşmada sorun çıkarmadığı sürece." Kameraya doğru eğildi. "Son birkaç ayda benimle baş edemeyeceğin açıkça ortaya çıktı. Bana karşı gelmek istemezsin."

Telefonu kapattı ve odaya sessizlik çöktü. "Siktir!" diye bağırdım. Nefes nefese kalmıştım ama hiçbir şey dünyanın dönmesini engelleyemiyordu kontrol.

"Gerçekten gitti mi? Dinlemiyor mu?" diye sordu Matteo.

Sienna başını salladı ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Sadece o da değil, aramanın şifrelemesinde bir hata vardı."

Kafamı kaldırdım. "Konumunu buldun mu?"

"Buldum." Açtığı haritayı görebilmemiz için ekranını bize doğru çevirdi. "Tiran'ın dışında, Adriyatik Denizi kıyısındalar."

Matteo omzuma dokundu. "Yirmi saniye sonra kalkış."

Senin için geliyorum, bebeğim. Ve bir şekilde, bu lanet durumu düzelteceğim. Sadece biraz daha dayan.

JULIET

“JULIET, AŞKIM, BİR OYUN OYNAYACAĞIZ. BURADA KAL ve sessiz ol.” Parmağıyla dudaklarıma hafifçe bastırdı. “Tek bir ses bile çıkarma.”

Bir alt katta gürültülü bir çarpma sesi duyuldu ve ben çığlık atarak tombul kollarımı annemin boynuna doladım. Ama her zamanki gibi beni sıkıca kucaklamak yerine, beni koridordaki dolaba itti. Orası karanlık ve dardı. Annem beni birkaç karton kutunun arasına sıkıştırdı.

“Ne olursa olsun, buradan çıkma. Bana söz ver, Juliet.” Başımı salladım.

“Aferin kızıma. Seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Cevap veremedi. Kapıyı kapattı ve beni karanlıkta bıraktı.

"Anne," diye hıçkırdım. Kapıya sürünerek gittim ve kulağımı kapıya dayadım. "Baba."

Yüksek bir çığlık ve ardından gelen bir gürültü beni haykırmaya itti. Ellerimi kapıya dayadım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Zaman geçti ve annemin gelip beni almasını bekledim.

Ama gelmedi.

Kabusun üzerinde süzülüyordum, çocuk halimin ağlamaya başladığını izliyordum. Onu teselli etmek, başına geleceklerden kurtarmak istedim, ama çaresizdim.

Bir başka yüksek sesli patlama duyuldu. Babamı öldüren kurşun.

Çocuk Juliet kutuların arasına geri çekildi, kollarını bacaklarına doladı.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi diledim. Ama bu acımasız bir yalan olurdu.

Rüyalarım ve gerçeklik o kadar iç içe geçti ki, ayırt edemeyecek hale geldim. Bu odada mahsur kalmak, çocukken o dolapta geçirdiğim günleri geri getirdi. O zaman olduğu kadar zayıf ve umutsuzdum.

Gerçi... şu anda neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Sıkıca bağlandığım için uzuvları uyuşmuş bedenimi de, tamamen kapanmış gibi görünen duygularımı da. Bu uyuşukluk tanıdık, neredeyse hoş gelmişti. Hayatımdaki tüm travmaları böyle atlatmışım — koruyucu ailelerimin evlerinde yatakta donmuş halde duvarı boş boş seyrettiğim günler, tecavüze uğradıktan sonra kaybettiğim aylar, zihnimdeki boş bir boşluğa kaybolmak.

Bazen hissetmemek için kendimi keserdim. Diğer zamanlarda ise, hâlâ hissedip hissetmediğimi görmek için yapardım.

Bende herhangi bir duygu uyandıran tek şey Romeo'yu düşünmektir. Sesi, beni ne kadar sevdiğini ve beni nasıl kurtaracağını anlatan tatlı sözler fısıldıyordu, ama ikinci bir ses bunları zehirliyor, acımasızca onun beni aldattığını söylüyordu. Beni terk etti.

Gözlerimi kırptım, ama gözyaşı akmadı. Belki de içim bu kadar kurumuş ve boş olmasaydı ağlardım.

Kasap gittikten sonra, içeri girip ağızımdaki tıkaçları çıkaran ve gitmeden önce bana bir yudum ılık su veren bir gardiyan dışında kimseyi görmemiştim. Bu saatler önce de olmuş olabilirdi. Ya da dakikalar. Ya da yıllar.

Garip bir tırmalama sesi, bulanık kabuslarımı böldü. Başım göğsüme düştü ve zihnimde üzerimde sürünen farelerin olduğu bir korku filmi canlandı.

Bir şey kucağıma kondu ve ben çığlık attım. Bağlarımla mücadele ederek o şeyi üzerimden atmaya çalıştım, ama keskin pençeler ve yumuşak bir *miyavlama* panik halimi bozdu.

Karanlıkta gözlerimi kısarak baktım ve iki parlak, altın rengi gözle karşılaştım. Kalbim hâlâ çarparken, boğuk ve rahatlamış bir nefes aldım.

"Merhaba, kedicik," diye fısıldadım. "Nereden geldin?"

Yavru kedi karnıma kafasını vurdu, mırıldanması giderek yükseldi. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla, siyah tüylü minicik bir şeydi.

"Keşke seni okşayabilseydim."

Kucağıma yerleşti, hafif ağırlığı beni gerçekliğe bağlayan tek şeydi.

Bilinç kaybı yaşayıp kendime geliyordum. Bir sonraki sefer kendime geldiğimde, kedi omzumda kıvrılmış yatıyordu. O kadar *sıcaktı* ki, *hayat doluydu*. Bu his beni ürperti, özellikle de ölüme bu kadar yakın hissettiğim bir anda.

"Adın var mı?" Pürüzlü bir dil boynumu yaladı. "Küçük tahtında oturmayı seviyor musun?" Mırıldandı ve beni tekrar yaladıktan sonra, hafif bir ciyıklama sesiyle yerine yerleşip uykuya daldı.

"Tamam, küçük Kraliçe. İstedğin kadar uyu." Yorgunluğum ve açlığım beni bir kez daha uykuya daldırana kadar çenemi onun yumuşak tüylerine sürttüm.

JULIET

GICIRDAYAN HÜCRE KAPISI BENİ BAŞKA BİR

kabustan çıkardı. Bağlandığım korkunç pozisyon ve kaslarımdaki bitmek bilmeyen gerginlikten dolayı vücudumdaki her kas ağrıyordu.

Tavandaki çıplak ampul yandı. Parlaklığa gözlerimi kısarak Kasap'a hazırlandım. Bunun yerine, iki kadın odaya girdi ve arkalarında metal bir küveti sürüklediler. Koridordaki gardiyan sert bir homurtuyla bir şeyler söyledi ve kapıyı çarpıp bizi içeride kilitledi.

Sırtımda hissettiğim bir tüy dokunuşu, Queenie'nin arkamda saklandığını gösterdi. Ona sessiz kalmasını ve görünmemesini söyledim. Onu benden alacaklar mıydı?

Genç kadın benim yaşlarımda görünüyordu. Duvardaki musluğa bir hortum taktı ve küveti doldurmaya başladı. Kırklı yaşlarında olan diğer kadın ise beni sandalyeden çözmeye başladı.

"Lütfen." Sesim kısılmıştı. "Lütfen bana yardım edin."

Yumuşak bir Arnavutça mırıldanıyordu, dokunuşları nazikti. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken içimi şükran duygusu kapladı. Bu kadınların beni öldürmek için burada olmaları ne kadar da saçmaydı; peki ben, yalnız kalmamak için o kadar çaresiz olduğum için onlara *minnettar* mıydım?

İp gevşedi ve sonunda kollarımı hareket ettirebildim. Bunu yaptığım anda pişman oldum. Kollarım binlerce iğneyle delinmiş gibi hissettiren ateşli bir acıyla sarıldığında ağzımdan bir çığlık çıktı. Kadınlar kanın uzuvlarıma geri dönmesi için masaj yaptılar ve ben göğsümü sarsan hıçkırıklarla çenemi sıkıca kapattım.

Ağrı nihayet gözlerimi açabileceğim kadar azaldığında, Queenie kucağıma gelmişti. Uyluklarıma tünedi, gözleri bana sabitlenmişti. Işıktaki çok güzeldi—her pençesindeki dört adet mükemmel beyaz çorap izi dışında tamamen siyahtı. Ama o kadar küçük ve zayıftı ki. Daha önce birlikte vakit geçirdiğim tek kedi, eski dairemın hemen yanında yaşayan şişman bodega kedisiydi. Queenie yeterince yemek yiyor muydu? Yine de tüyleri yumuşak ve temizdi ve artık ellerim serbest olduğu için onu okşayabiliyordum, bu da onu çok mutlu ediyor gibiydi.

Onu kucağıma aldım ve kadınlar şaşkınlıkla izlerken onu göğsüme sıkıca bastırdım. Queenie'nin mırıldanışının hafif titreşimi gözlerimi yeniden yaşarttı. O, benimle birlikte bu korkunç yerde tıkılıp kalmaktan çok daha iyisini hak ediyordu.

Kadınlar bana dokunduğunda irkildim, ama Queenie'yi almaya çalışmak yerine, dikkatlice ayağa kalkmama yardım ettiler. Bacaklarım titriyordu ve gözümün önünde siyah noktalar belirliyordu, muhtemelen yemek, su ve uykusuzluktan dolayı. Banyoyu işaret ettiler ve giysilerimi, kaçırıldığımda giydiğim pijamaları gösterdiler. Açığa çıkma korkum, temiz olma isteğimle çatışıyordu. Cildim kurumuş ter ve kirle kaplıydı.

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Beni soyarken, zihnimin derinliklerine çekildim ve beni pek çok kez koruyan o uyuşuk, kopuk duruma girdim. Çıkardıkları benim giysilerim değildi. Çok soğuk suya dalan benim bedenim değildi. Bütün bunlar başka birine oluyordu.

Vücudumdan ve bu yerden uzaklaştıkça zaman bükölüp çarpıtılıyordu. Gözlerimi kırptım ve küvetin dışındaydım, kocaman bir battaniyeye sarılmış, kollarımda Queenie vardı. Sonra tekrar sandalyeye oturdum, bu sefer kadınların giydiği elbiselerle aynı sade siyah bir elbise giymişti.

Zihnim yine karıştı ve bana yemek yediriyorlardı. Dudaklarıma bir bardak tutuldular ve bana sunulan suyu yudumladım.

Kollarımı arkamda birleştirip yeniden bağladıklarında inledim, ama kollarımı eskisinden biraz daha fazla hareket ettirebileceğim kadar gevşek bıraktılar.

Sıcak eller yüzümü kavradı. Kadının bulanık yüzü benim yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Eğildi ve alnımı öptü.

Gözlerimi tekrar açtığımda, gitmişlerdi ve ben de tüm bunları hayal mi ettim diye merak ettim.

GENÇ KADIN GERİ DÖNDÜ; elinde kahverengi bir kağıt torba ve bir şişe su vardı. Ben omuzlarımı gevşetirken, o da bileklerimdeki bağları çözdü ve torbayı bana uzattı.

Elbisesinin cebinden bir şey çıkardı ve yere koydu. Küçük bir kutu... kedi maması mıydı? İçimi bir rahatlama kapladı ve Queenie'yi yanına bıraktım. Hemen yemeye başladı ve birkaç dakika içinde kutunun tamamını silip süpürdü.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Çok teşekkür ederim."

Kadın elimi tuttu ve sıktı. Sert tavan ışığı, yüzünün yan tarafını kaplayan bir çürüğü aydınlattı. Parmaklarımla nazikçe çürüğü okşadım ve o bakışlarını kaçırđı.

"Sana zarar verdiler."

Tek cevabı hüznölü bir gülümseme oldu.

Benim için su şişesini açtı ve çantadan yiyecek çıkardı: üç adet kabarık çörek ve bir elma.

Yere oturdu, Queenie'yi nazikçe okşadı ve ben yemek yerken bana eşlik etti.

"JULIET." Yüzüme hafif bir tokat, beni irkiltip kendime getirdim.

"Odaklan," diye tısladı ses. Yine dalmıştım.

Su boğazımdan aşağı süzüldü ve yuttum. Boğazım kuruduğu için ağrıyordu ve şiddetli açlığım mide bulantısına dönüşmüştü. Suyu bitirdiğimde nefes nefese kaldım ve nihayet ağır gözlerimi açacak gücü buldum.

Daha önce gördüğüm yaşlı kadın karşımda duruyordu. Elinde, karanlık hücredeki tek ışık kaynağı olan bir fener tutuyordu.

"Juliet, fazla vaktimiz yok. Beni dinlemen gerekiyor. Anladıysan başını salla."

Cevap vermediğimde, omuzlarımı tuttu. Işık gözlerinde dans ediyordu. Gözleri benimki gibi yeşildi.

"İngilizce biliyor musun?" Sözlerim geveleniyordu. Rüya mı görüyordum? Başım tuhaf hissettiriyordu, sanki boynum için fazla ağırmış gibi.

"Odaklan. Düğünün yarın."

Başımı salladım, hareketim garip ve beceriksizdi. "Hayır. Romeo'yu istiyorum."

Parmakları omuzlarıma saplandı. "Dinle. Resepsiyonda erkekler alkollü shot bardaklarını dolaştıracaklar. Sakın içme."

Aklım karışmıştı. "Evlenemem."

Koridordan gelen bir ses ikimizi de dondurdu. Birkaç ıstırap verici saniye geçti. Hiçbir şey olunca, bana döndü. "Rakıyı içme. Anladın mı? O zehir. Seni öldürür."

Gözlerimi kırıştıtırırken kalbim hızla atıyordu. *Odaklan.* Bu bir tür karmaşık halüsinasyon mu?

“Kimsin sen?” diye boğuk bir sesle sordum. “Neler oluyor?”

Yüzümü avuçladı ve teninin sıcaklığı konsantre olmama yardımcı oldu. “Adım Elira.” Koridorda başka bir ses yankılandığında kapıya doğru geri çekildi. “Söylediklerimi unutma.”

Geldiğı kadar çabuk, bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

JULIET

ZINDAN KAPISI GÜRÜLTÜYLE AÇILDI VE BAŞIMI ZORLA KALDIRIP
ve kabuslarımı süsleyen adamı gördüm.

Kasap ellerini ovuşturdu. “Bugün büyük gün, Juliet. Düğün için hazır mısın?”

Ona boş bir ifadeyle baktım.

“Haydi ama, o tavrını bir değiştirsen iyi olur.” Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar çömeldi. Kokuşmuş nefesi alkol kokuyordu. “Yeni kocan senin kullanılmış bir kadın olduğunu biliyor. Ona, bakire olmayan birini gelin olarak kabul ederse, ondan başka bir yolla kan alabileceğine söz verdim.” Dudakları kulağımı okşadı ve kurumuş boğazımdan yukarı çıkmak üzere olan kusmuk hissini yuttum.

Ayağa kalktı ve yanağımı çimdikledi. “Yakında görüşürüz yeğenim.”

O çıkarken, iki kadın içeri girdi; daha önce gördüğüm genç kadın ve tanımadığım bir kadın. Sanki ateşli bir rüyada görüldüğü Elira, onlarla birlikte değildi.

Büyük bir sandığı içeri sürüklediler ve arkalarından hücre kapısını kapattılar. Genç kadın bağlarımı çözdü ve cebinden bir rulo ile bir kutu kedi maması çıkardı. Queenie yemeye başladığında minnettarlık gözyaşları gözlerimi ıslattı.

Diğer kadın sandığı açtı ve korsajında ve kollarında altın işlemeli kan kırmızısı bir elbise çıkardı.

Beni kurtarmaları, buradan çıkarmaları için yalvarmak istedim, ama genç kadının yüzündeki morluğun giderek kötüleşmesinden, bu durumda onların da benim kadar güçsüz oldukları belliydi.

Sade siyah elbisemi üzerimden çıkardılar ve kalın kıvrımlarımın üzerine, derin nefes almamı zorlaştıran sıkı bir şekillendirici giydirdiler. Elbisenin arkasındaki fermuarı kapatmakta hâlâ zorlanıyorlardı; sonunda kapattıklarında özür dilercesine mırıldandılar. Ardından, saçımı ve makyajımı yapmak için beni tekrar koltuğa yönlendirdiler. Oturmak nefes almamı daha da zorlaştırdı ve gözümün önünde siyah noktalar dans etmeye başladı.

Queenie, yerdeki yerinden memnuniyetle *miyavladı*. Konserve kutusu boştu. Koşarak zıpladı ve elbisemin eteğine tırmandı. Genç kadın yumuşak bir kahkaha attı ve ben de neredeyse gülümseme isteği duydum.

Kadınlar hızlıca makyajımı yapıp saçımı topuz haline getirdiler. Silahlı bir gardiyan hücre kapısını açana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Kadınlara bir şeyler bağırdı. Kalbim çarpıyordu ve göğsüm sıkışmıştı. Queenie'yi yakaladım ve elbisenin büyük cebine soktum, gizli kalması için dua ettim. Kadınlar beni odadan dışarı itti; dışarıda üç gardiyan daha bekliyordu.

Beni bir dizi koridordan geçirdiler. Tuğla döşeme eski ve düzensizdi ve ben ayak uydurmaya çalışırken dar topuklu ayakkabılarım ayak parmaklarımı sıkıyordu. Sonunda, birçok kilitli kapıdan geçtikten sonra dışarı çıktık. Hücrede olmaktan nefret etmişim, orada öleceğime ikna olmuşum, ama şimdi dışarıda olmak kalbimin patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bunu yapamazdım. Duyusal girdiler neredeyse acı vericiydi. Güneş gözlerimi kamaştırıyordu ve gürültü, insanlar, *her şey*, hepsi çok fazlaydı.

Elimi cebime soktum. Queenie'nin yumuşak kürkü parmaklar ma değdi ve o, cildimi yalamakla nazikçe ıs rmak arasında gidip geldi. Bu beni yeterince sakinleştirdi ve çevremdeki her şeyi algılayabildim.

Ortaçağ kalesini andıran devasa bir evin  n ndeysdik. Koyu renk camlı on siyah araba, dairesel araba yolunu sıralamıştı; her birinin üzerinde bir  i ek aranjmanı ve bir tür arma bulunan bir bayrak vardı. Bir dizi gürültülü silah sesi havayı doldurdu.  ığlık atıp   melmiştim, ama tek duyduğum gürültülü kahkahalar ve tezah ratlardı. Arabaların yanında duran adamlar tüfekleriyle havaya ateş ediyorlardı.

Muhafızlar beni tekrar ayağa kaldırdı ve arabalardan birine doğru götürdü, arkaya binmemi işaret etti. İçeri binmeden önce iki kadına son bir kez baktım. Yüzlerindeki sert ifade nefesimi kesti.

O bakışı sindiremeden arabanın kapısı kapandı ve ben, kendimi kaybetmemek için avuçlarını gözlerime bastırıp gözlerimi sıkıca kapattım. Bu günü atlabilecek miydim?

Queenie elbisemin cebinden kafasını çıkardı; o kadar tatlıydı ki, gözlerimden yaşlar akarak güldüm. “Sadece sen ve ben varız, tatlım,” diye fısıldadım. “Ama bana söz vermelisin, işler ters giderse ka malısın.” K  k beyaz patisiyle parmağıma hafifçe vurdu.

Sürücü kapısı açıldı ve ben de Queenie'yi hemen cebimin içine sakladım.

Uzun araç konvoyunu takip ederek evden uzaklaştık. Yeşil manzara pencerenin dışından hızla akıp gidiyordu. Ben neredeydim acaba?

Hiç bu kadar kaybolmuş ve yalnız hissetmemiştim.

JULIET

Hiç evlenmeyi hayal eden bir kız olmamıştım, ama birkaç kez düşündüğümde, kendimi iki katından fazla yaşlı ve bana bir et parçasıymışım gibi bakan bir adamla evleneceğimi hiç hayal etmemiştim.

Spiro Abazi evlilik cüzdanımızı imzalarken bana sarkıntılık ediyordu. Kalemı bana uzattı ve parmakları benimkilere değdiğinde titredim. Evlilik cüzdanına baktım.

Hükümet memuruna benzeyen bir adam, Kasap ve iki askerle birlikte küçük bir odadaydık. Ben büyük bir halka açık düşün töreni bekliyordum, ama belki de işte bu muydu? Boş satıra eğilip adımlı yazarken, sanki varlığımın her zerresine ihanet ediyormuşum gibi içim suçluluk duygusuyla burkuldu. Neden bir savaşçı olamadım ki? Neden bu kadar zayıftım?

Kasap, Spiro'nun omzuna elini koydu ve odadan çıkarken gürültülü bir kahkaha attı. Yeni kocamı öpmek zorunda kalacağım anı çok korkuyordum, ama törenin o kısmını atlıyorduk galiba. Askerler beni itekleyerek, yüzlerce insanla dolu devasa bir salonun girişine varana kadar, labirent gibi koridorlardan geçerek o iki adamı takip etmemi sağladılar. Kulaklarımı yüksek bir çınlama doldurdu ve bir baş dönmesi dalgası beni sendeletti.

bunların hiçbirini yapamazdım, ama arkamda silahlı askerler varken başka seçeneğim yoktu.

Elimi dikkatlice cebime soktum. Queenie'nin yumuşak kürkü, beni dağılmaktan alıkoyan tek şeydi. Kırmızı gelincikler, altın tabaklar, mumlar ve asılı kristal avizelerle özenle süslenmiş uzun masaların iki yanını süslediği orta koridordan yürürken, tezahürat eden kalabalık gözümün önünden bulanık bir şekilde geçiyordu.

Biri beni baş masadaki koltuğuma itti. Spiro yanımdaki sandalyeye yığıldı, eli hemen uyluğuma uzandı. Ben şiddetle irkildim, o ise parmaklarını daha da sertçe bastırdı. Dudaklarımı ısırdım, dokunuşunu görmezden geldim. Burada kimse benim tarafımda değildi. Tamamen yalnızdım. Nefesim kesik kesik ve düzensiz hale geldi. Tamamen kendimi kaybetmek üzereydim ki onu gördüm. Elira. Ateşli gözleri benimkilerle bir anlığına buluştu, sonra yanındaki adama döndü. Mantıklı değildi ama onu görmek kendimi daha az yalnız hissettirdi, sanki sonunda benim tarafımda biri varmış gibi.

Spiro eğilip kulağıma bir şey fısıldadı. Sözlerini anlayamadım ama vücut dilini çok iyi anladım. Dudakları dağınık bir şekilde yanağıma değdi ve tam ona yumruk atmak üzereydim ki masanın diğer ucundan gelen bir bağırış dikkatini dağıttı.

Parmaklarım seğirdi, tabağımın yanındaki bıçağı alıp derime saplama dürtüsüyle yanıyordu. Uçsuz bucaksız bir okyanusta sürükleniyordum ve kendime gelmek için acıya ihtiyacım vardı. Etimi dilimlediğimi ve parlak kırmızı kanın, elbisemle çiçeklere uyumlu bir şekilde yere döküldüğünü hayal ettim.

Bir gelincik çiçeğinin üzerinde parmağımı gezdirdikten sonra, yapraklarını tek tek koparmaya başladım. Gelincikler düğün çiçeği olarak pek alışılmadık bir seçim gibi görünüyordu. O kadar narinlerdi ki. Son yaprağı koparmak üzereyken parmaklarım dondu ve Kasap'a doğru bir göz attım. Onların *iki* kişi olduğunu fark edince bir an şaşkınlık içinde kaldım; bu onun ikizi olmalıydı. Yakınımdaki adam

zaten bana bakıyordu, yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı. İmza töreninden sonra masamda bırakılan gelincik buketini hatırlayınca midem düğümlendi. Hemen başka yere baktım. Bu adamlar, muhtemelen benim asla bilemeyeceğim şekillerde her adımımı takip ediyorlardı. Ben onların köşeye sıkıştırılmış avıydım.

Romeo'yu istiyordum. Bu odadaki tüm adamları yok etmesini ve beni kollarında dışarı taşımasını istiyordum. Onun korumasını, ilgisini, *sevgisini* istiyordum.

Ama o burada değildi ve belki de hiç var olmamıştı. En azından aşık olduğum Romeo yoktu.

Onlar Arnavutça konuşurken kimse benim sessiz paniğimi fark etmedi, bu da neyse ki beni sohbete katılma baskısından kurtardı. Aslında, bu benim düğünüm olmasına rağmen, insanlar gelin olarak bana hiç ilgi göstermiyor gibiydi. Adamlar bağırmaya ve kadeh kaldırmaya devam ediyordu. Birinin Matteo Rossi dediğini duyduğumu sandım, ama emin olamadım. Bu, tüm bunların İtalyanlar ve Arnavutlar arasında planlanmış olduğu anlamına mı geliyordu?

Bir kalp tamamen pes etmeden önce ne kadar acıya dayanabilirdi?

Önüme bir tabak et, bir tabak et konuyordu. Günlerdir tam bir öğün yemek yememiştım ama tek bir lokma bile mideme indiremiyordum. Bunun yerine, küçük parçaları Queenie'ye veriyordum. Mutlu mırıldanması vücudumda titreşiyordu. En azından şu anda ikimizden biri sakindi. Elbisemin koyu rengi kumaşı, cildimde beliren ter lekelerini gizlediği için minnettardım.

Kasaplardan biri, odanın dört bir yanından yükselen coşkulu tezahüratlar ve haykırışlar eşliğinde ayağa kalktı. Kalabalık sakinleşince, bir kadeh kaldırmaya başladı. O konuşurken, içki tepsileriyle kadınlar masaların arasından dolanıp geçiyordu. Erkekler, bulanık beyaz içkiyle dolu uzun shot bardaklarını aldılar.

Elira'nın sözleri aklıma geldi. İçeceklerin zehirli olduğunu söylemişti.

Şüpheli görünmemek için gözlerimi başka yöne çevirdim, ama kalbim deli gibi atıyordu. Acaba doğruyu mu söylüyordu? Bu adamlar zehirlenmek üzere miydi? Beklenmedik bir umut, uyuşmuş ruhuma sızdı. Bardaklar dolaştırılırken tek bir kadın bile shot bardağını almadı.

Daha fazla erkek sırayla ayağa kalkıp kadeh kaldırdı, her biri bir shot daha içerek bitirdi. Herkesin keyfi yerindeydi ve kısa süre sonra canlı bir grup neşeli halk müziği çalmaya başladı. Siyah etekler, beyaz gömlekler ve altın ve kırmızı süslemeli yelekler giymiş kadınlar odanın ortasına doğru ilerleyip dans etmeye başladı.

Erkeklerin yere yığılmasını veya bayılmasını bekleyerek saniyeleri saydım. Ama kimse uzaktan bile olsa rahatsız görünmüyordu. Belki de etkisinin ortaya çıkması biraz zaman alıyordu? Ya da belki de zehirli olan içkiler bunlar değildi?

Odanın her yerinde yüksek bir çığlık yankılandı ve aniden eller bana dokundu, beni Spiro'nun odanın ortasında durduğu yere doğru itti.

“Raki!” diye bağırdı bir adam. Elime bir bardak tutuşturuldu. Başımı salladım ve geri vermeye çalıştım, ama Spiro parmaklarını bileğime doladı ve bardağı dudaklarıma zorla dayadı. Ağzımı sıkıca kapalı tuttum ve sıvı cildime sıçradı. Yüzü karardı ve çenemi o kadar sıkı kavradı ki acıdan çığlık attım, bu da ona alkolü boğazıma dökme fırsatı verdi. Yanma hissiyle öksürdüm ve boğuldukça boğuldukça.

"Düğün gecesi için onun rahatlaması lazım!" Kasap, yüksek sesli bağırışlar eşliğinde İngilizce olarak haykırdı.

*Siktir, siktir,
siktir. Aman
Tanrım.*

Ölecek miyim?

Oda bulanıklaştı. Konuklar etrafımızı sararken, yüksek sesli davulların ritmine uyarak havada mendillerini sallarken, cildim bir sıcak bir soğuk oluyordu. Spiro bana döndü ve müziğe dans ederken kalabalıktan bir tezahürat daha kopardı.

zar zor ayakta durabiliyordum ama bunun panik, yorgunluk ya da zehirden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kasap çemberi yarıp Spiro'nun ve benim ellerimi havaya kaldırdı. Bir şey bağırdı, bu da gürültülü kahkahalara yol açtı, sonra Spiro beni konuk kalabalığından uzaklaştırdı.

Beni resepsiyon salonundan dışarı çektiğini fark ettiğimde, ayaklarımı yere sağlam bastım. Bu adamla baş başa kalamazdım. Mücadelem, onun devasa vücuduna ve ezici kavrayışına karşı neredeyse hiçbir etki yaratmadı. Omzumun üzerinden son bir kez bakmayı başardım ve Elira'yı gördüm. Bana sırtı dönmüştü.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yalan mı söylemişti? Yoksa planı mı başarısız olmuştu? Daha önce hissettiğim kısa süreli umut, mide bulandırıcı bir umutsuzluğa dönüştü.

Spiro aniden yön değiştirdi ve ben sendeleyerek bileğimi burktum. Ağrıdan bir çığlık attım; ardından, bu hareketin Queenie'yi cebimden düşürdüğünü görünce acı dolu bir “*hayır*” haykırdım. O, hüzünlü bir *miyavlama* eşliğinde yere düştü; Spiro beni bir kapıdan içeri çekip kapıyı güm diye kapattığında gözleri üzerimdeydi.

Bir yatak odasındaaydık. Yumuşak yastıklar ve kadife battaniyeyle donatılmış büyük bir dört direkli yatak, karanlık bir kehanet gibi karşımızda duruyordu. Bana döndü, gözlerinde acımasız bir parıltı vardı. Konuştu ve sözlerini anlamasam da anlamı belliydi.

Terli ellerim kapı koluna yapıştı, ama kapıyı açamadan Spiro üzerime atıldı. Vücudu benimkine çarptığında çığlık attım. Romeo'nun bana öğrettiği savunma hareketlerini hatırlamaya çalışırken, zihnim korkudan boşalmış, başım dönüyordu. Tekme attım ve Spiro'nun dizine isabet ettirdim. O homurdandı, ama bu onu beni yatağa doğru sürüklemekten alıkoymadı.

Sırtım yatağa çarptı, kalp atışlarım kulaklarımda gümür gümür yankılanıyordu ki, o üstüme çöktü. Kafamı birden yukarı kaldırdım, alnımla burnuna sertçe vurdum; o da

öfkeli bir kükreme çıkardı. Yüzüm, onun ters vuruşunun şiddetiyle yana doğru savruldu. Elbisemi yırttı, önünü açarak çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Çığlık attım. Bunu bir daha yaşamayacaktım. Kesinlikle *reddediyordum*.

Kollarım ve bacaklarım gittikçe ağırlaşa da, ona vurmaya devam ettim. Spiro'nun hareketleri beceriksizleşti ve sözleri gevelenmeye başladı.

Zehir.

Gücü sonunda tükendi ve homurdanarak üstüme yığıldı. Ağırlığı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı. Zayıf kollarımla onu itip attım ve nefes nefese yatakta uzandım.

Kalk.

Kaçmalısın. Harekete

geç.

Ama yapamadım.

Oda dönüyordu, kırmızı ve altın rengi bir bulanıklık, ta ki gözlerim kapanana kadar.

Bilincimi kaybetmeden önce son düşüncem, son bir kez Romeo'yu öpebilmeyi dilediğimdi.

ROMEO

“TIRAN’DAKI BAĞLANTILARIMIZ DÜĞÜNÜN YAPILACAĞI YERİ BULDU buldu.” Sienna’nın sesi telefonun hoparlöründen geldi. “Eski bir kale.”

Sienna ve Franco, ihtiyaç duydukları tüm ekipmana ulaşabilmek için geride kalmışlardı; biz diğerleri ise – Matteo, Leona, bir grup askerimiz ve Aria – jetimize binmiştik. Atlantik’i aşan uçuş işkence gibiydi ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti, ama artık Arnavutluk’a varmak üzereydik.

"Doğru yer olduğundan emin misin?" diye sordum. Boğazım o kadar sıkışmıştı ki, zar zor konuşabiliyordum. Bu lanet olası *bir cehennem*di. Kendimi zar zor toparlayabiliyordum.

“Kalenin içindeki kameralara erişemedik. Kahretsin, erişebileceğimiz kamera bile olmayabilir, ama uydu görüntülerinde yüzlerce arabanın o yöne doğru gittiği ve otoparka park ettiği görülüyor. Burası olmalı,” dedi Franco.

Leona ve Matteo strateji geliştirmeye devam ederken, ben koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum, öfke bir çığ gibi damarlarımı dolduruyordu. Hayatımda ilk kez, içimdeki canavarı utanç duymadan ortaya çıkmaya çağırdım. Juliet'i kurtarmak için elimden ne gelirse yapacaktım. Sonra ona zarar veren herkese öfkemi boşaltacaktım.

Üzerinde büyük bir çiçekçi firmasının logosu bulunan beyaz minibüslerle büyük kaleye vardık. Daha hızlı bir araç kiralamak istemiştım, ama sahile giden dar arka yollarda hızın bize bir faydası olmazdı. Üstelik minibüs, güvenlik görevlileri tarafından durdurulmadan otoparka girmemiz için ihtiyacımız olan gizliliği sağladı.

"Unutmayın, içerisi bir labirent gibi. Partnerinizden ayrılmayın ve koridorlara yayılın, tüm odaları kontrol edin. Düğün resepsiyonunun yapıldığı büyük salonda buluşacağız." Leona, tabletine yüklediği bina planlarını kaydırarak, gitmemiz gereken yolları işaretledi. Bu görevde ikimizin ortak olacağına karar vermişti ve ben itiraz edecek kadar umursamıyordum. Beni yavaşlatmadığı sürece sorun yoktu.

Tüylerim diken diken olmuştu. Gizli sürprizlerle karşılaşmamak için resepsiyon salonuna giden odaları kontrol etmemiz gerekiyordu, ama tek istediğim Juliet'e ulaşmaktı.

Minibüs durdu. Kapı kayarak açıldı.

Ve dışarı çıktık.

Kaleye ilk giren bendim, Leona hemen arkamdan gelerek kirli bir koridora daldım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, her bir adımım *Ju-li-et* ritmini oluştıuruyordu.

Her şey kayboldu, ta ki karanlıkta *kalana kadar*; canavar tam kontrolü ele geçirirken insanlığımın son parçaları da yok oldu.

İlk koridordan ilerlerken silahım elimin bir uzantısı gibiydi. Duvarların iki yanında dört kapı sıralanmıştı. İlkinı açtığımda, bir masanın etrafında oturmuş kart oynayan bir grup adam gördüm. Tereddüt etmeden onları vurdum ve kanlı cesetleri yere yuvarlanırken hiçbir şey hissetmedim. İkinci ve üçüncü odalar boştu. Dördüncü oda ise

sigara içme odasıydı ve üç adam puro dumanı bulutunun içinde oturuyordu. Canavar, gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlerken memnuniyetle mırıldanıyordu.

Leona bana doğru bir bakış attığında kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi; yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Ben bunu umursamadım ve bir sonraki koridora doğru büyük adımlarla ilerledim. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü, bende ne *gördüğü* umurumda değildi. Tek önemli olan Juliet'ti.

Kale ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Ortamda hastalıklı, çarpık bir his hakimdi.

Bir sonraki odayı
temizledim. Sonra bir
sonrakini.

Canavar huzursuzlaşmış, kana susamıştı.

Ayak seslerinin yankısı Leona ve beni aniden dönüp silahlarımızı doğrultmaya itti. Karşımızda, bulanık bir sıvıyla dolu shot bardakları taşıyan genç bir kadının dehşete kapılmış kahverengi gözleri vardı.

Silahımı indirdim.

Kadınlara zarar vermezdik, ama ona birkaç soru soracaktım.

Ona yaklaştığımda donakaldı. "Gelinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini kırptırdı ve titrek bir sesle Arnavutça konuştu.

Telefonumu çıkardım ve sorumu bir çeviri uygulamasına yazdım. Ekranı boş boş baktı ve ben vazgeçmek üzereydim ki başını salladı.

Beni ona götür, yazdım.

Koridorda titrek adımlarla ilerlemeden önce gözleri silahıma kaydı. Leona kaşlarını kaldırdı, ama onu takip etti.

"Sence gerçekten biliyor mu?" diye sordu.

Cevap vermek yerine omuzlarımı silktim. Ya bizi Juliet'e götürüyordu ya da bir tuzağa sürüklüyordu. İlki beni sevgilimle yeniden bir araya getirecekti, ikincisi ise bana cinayet işleme fırsatı verecekti. Her iki sonuç da kabul edilebilirdi.

Kadını bir dizi dar koridordan takip ettik, ta ki büyük bir ahşap kapıya gelene kadar. Titrek bir eliyle kapıyı işaret etti.

"Ona göz kulak ol," diye mırıldandım ve Leona onaylayarak çenesini kaldırdı.

Kapıyı itip açarken kalbim heyecanla çarpıyordu. Ortasında kocaman bir yatak bulunan, büyük ve gösterişli bir yatak odasıydı.

Yatağın üzerinde ise iki hareketsiz figür yatıyordu.

Yatağın başucunda iri yarısı bir adam yığılmıştı, ama benim dikkatim yanındaki kadına takılmıştı. Kırmızı ve altın tonlarında yırtık bir elbise giymişti, kafasındaki topuzdan kahverengi saç telleri sarkıyordu.

Tüm dünya durmuş gibi, kanım dondu ve damarlarımdan buz gibi bir his yayıldı. Gördüklerimi değiştirebilecekmiş gibi gözlerimi kapattım ve tekrar açtım.

Ama önümdeki dehşeti hiçbir şey silemedi.

Boğuk, acılı bir ses boğazımdan çıktı ve ben ileri atıldım.

"Juliet, meleğim, hayır, hayır, hayır." Hareketsiz bedenini göğsüme sıkıca sarıldım. "Uyan, bebeğim. Uyan. Lütfen, beni bırakma."

Gözyaşları yüzümden akıp, morarmış yanağına düştü. Onları silip, yerine bir öpücük kondurdum.

"Bana geri dön."

Nabzını bulmaya çalışırken nefesimi tuttum.

Hiçbir şey yoktu.

Daha önce hiç hissetmediğim bir karanlık içimde yankılanıyordu. Onu benden almışlardı.

Birlikte yaşamamız gereken hayatı çalmışlardı.

İkinci cesede baktım ve onun Spiro Abazi olduğunu fark ettim.

Ateş gibi öfke ruhumu sardı. İçimdeki canavar öfkeyle kükredi.

Juliet'im gitmişti ve bu pisliğin suçu vardı.

Bıçağımı kınından çıkardım ve onun göğsüne saplarken öfkeyle kükredim, onun çoktan ölmüş olması umurumda değildi. Kan fişkırdı ama bu yetmedi.

Onu sevgilimden uzaklaştırmak için cesedini yataktan sürükledim.

Yumruğumu göğsüne indirdim.

Tekrar.

Ve bir kez daha.

Göğsü kanlı bir et yığınınına dönene kadar. Hâlâ yetmedi.

Hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı. Hiçbir şey zamanı geri alıp Juliet'imi bana geri getiremezdi.

Bir el omzuma dokundu ve ben geriye çekildim. Leona'nın donuk gözleri benimkilerle buluştu. "Bırak onu. O artık bir hiç."

Çılgılık atmak istedim.

Bunu düzeltmek için bir şey, *herhangi bir şey* yapmam gerekiyordu, ama Juliet'i yüzüstü bırakmışım. Bütün bunlar benim hatamdı.

Yaşamayı hak etmemiştim.

Kan, titreyen ellerimi ıslatmıştı. Kanlı ellerimle sevdiğimi kirletmeyi reddederek, onları yatak örtüsüne sildim. O piç kurusunun ona dokunduğunu düşünerek ağzımdaki acıyı yutarken, yırtık elbisesini düzelterek onu örttüm. Korkmuş ve yalnız bir şekilde ölmüştü.

"Çok üzgünüm. Lanet olsun, çok üzgünüm."

Yüzünü okşadım ve dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum. Dikkatlice saçındaki tokaları çıkardım ve saçlarının omuzlarına dalgalar halinde dökülmesini izledim. Juliet'imın dünyadaki en güzel saçları vardı.

"Kimse seni benim sevdiğim gibi sevmedi." Gözlerimi sıkıca kapattım. "Sen hayatıma girene kadar hayatım bir hiçti, ve şimdi sensiz de bir hiç. *Hiçbir şey.*"

İçimdeki canavar huzursuzca dolaşıyor, Juliet'in acı çekmesine neden olan herkesten intikam almam için beni kışkırtıyordu. Onlar benim ellerimde ölmeliydi.

Ama bu, onu terk etmek anlamına gelirdi.

Dudaklarımı göz kapaklarına değdirdim. “Geri döneceğim, stellina. Söz veriyorum. Bu işi halletmem gerekiyor, sonra sana döneceğim.”

Onu kollarımdan bırakıp o yatakta bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama Juliet’in var olmadığı bir dünyada yaşamaktan daha kötü olan tek şey, ona eziyet edenlerin hâlâ nefes almasıydı.

Meleğime son bir kez baktım ve Leona'nın yanından geçerek odadan çıktım.

“Romeo, bekle,” diye seslendi Leona, bana yetişerek. “Bunu iyice düşünmeliyiz. Nasıl öldüler? İkisinde de belirgin bir dış yara yok. Bir plana ihtiyacımız var...”

Silahımı kaldırdım. “Artık tek bir planım var.”

Buradaki tüm Arnavutları yok edecektim. Her biri ona zarar vermede suç ortağıydı. Peki ya savaşta ölürsem?

Daha da iyi.

İki devasa kapı gözüme çarptı. Büyük salon.

Leona'nın tıslayarak verdiği uyarıları görmezden geldim ve silahlarımı ateşleyerek kapıları açtım.

Karşımda gördüğüm manzara beni olduğum yerde durdurdu.

ROMEO

"SILAHLARINIZI BIRAKIN!"

Bir düzine silah bana doğrultulmuştu.

Aklım durdu. Bu da neydi böyle?

Geleneksel düğün kıyafetleri giymiş, yüzün üzerinde kadın gibi görünen bir grup, askerlerimizi çevreledi; dikkatleri artık Leona ve bana odaklanmıştı. Daha da garip olanı, etraflarında yere yığılmış, ölmüş yüzlerce erkekti. Cesetleri yere dağılmış, uzun, süslü masaların üzerine yığılmıştı.

Kadınlar onlara aldırış etmiyordu.

"Bırak şunu!" diye bağırdı uzun kahverengi saçlı güzel bir kadın. Lider gibi davranıyordu, dik durarak silahını bana doğrulttu. Bir saniye bile olsa teslim olacağımı, hayatımı umursadığımı düşündüyse, çok yanılmıştı.

Silahımı ona doğrulttum. "Bana tek bir iyi neden söyle." Sesim alçak ve düzdü, karanlık ruhumu tamamen ele geçirmişti.

"Juliet'i bir daha canlı görmek istiyorsan, silahını bırak," dedi.

Öfke içimi yaktı. "Çok geç. Juliet öldü!" Matteo, kederle dolu yüzümle karşılaştığında gözleri parladı.

“Juliet ölmedi,” dedi sinir bozucu bir sakinlikle. “Ama silahını indirmezsensin yakında ölecek.”

Kalp atışlarım kulak zarlarımda yankılanıyordu. "Yalan söylüyorsun."

Kafasını yana eğdi. "Bu riski almaya hazır mısınız?"
Siktir.

Çılgın gözlerim Matteo'nunkilerle buluştu ve o başını salladı. Silahı ayaklarının yanında yerde duruyordu. Yanımda, Leona yavaşça silahını yere bıraktı.

Yavaşça çömelip silahımı yere koyarken içimdeki her şey buna karşı çıktı, ama belime sıkıştırdığım silahı arkamda olduğu yerde tuttum.

Kadın silahını hafifçe indirdi. “Hoş geldin, Romeo De Luca. Bize katıldığına sevindim.”

“Adımı nereden biliyorsun?”

"Adından çok daha fazlasını biliyorum."

"O zaman belki bana da adını söyler misin?" diye hırladım, yüzümde küçümseme dolu bir ifadeyle.

O sırtıttı, yüzünde son derece rahatsız edici bir ifade vardı. “Adım Elira. Elira Leka. Ben Arnavut Mafyası’nın yeni Krye’siyim ve siz” —odanın içindeki herkesi işaret etti —"hepiniz benim istediğim için buradasınız."

“Ne demek istiyorsun?” Matteo’nun sesi güçlü ve gürdü.

“Sence Kasap’ın sana yaptığı aramanın şifrelenmemiş bir sunucu üzerinden yapılmasını ve böylece konumumuzu bulmanı kim sağladı? Sence bu düğünle ilgili bilgileri sızdıran kimdi de, senin o küçük muhbirlerin sana yeri söyleyebilsin? Burada hiçbir şey tesadüfen olmadı.”

“Ne amaçla?” Matteo dikkatlice sordu, ama benim sabrım tükenmişti.

“Juliet’e ne olduğunu söyle! Bana onun ölmediğini kanıtla,” diye bağırdım.

Elira dudaklarını büzştürdü, sonra masaya yığılmış bir adamın yanına yürüdü. Adamın saçını çekerek başını geriye doğru eğdi

sonra cebinden küçük bir şişe çıkarıp içeriğini boğazından aşağı döktü.

“Bu benim sevgili kocam. Bujar, beni duyabiliyor musun?” Adamın yanağına bir tokat attı.

Ölü adam inleyip seğirdi ve hayata döndü.

Beni ezici bir umut dalgası sardı. Bir an sendeledim, aniden başım döndü. Juliet'in de hayatta olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydim?

Adam — Bujar — gözlerini yavaşça açtı.

“İşte buradasın,” dedi Elira, bana dönerek. “Gördün mü, hayatta ve sağlıklı.” Sonra, metal bir parıltıyla bıçağı kocasının göğsüne sapladı. Yaradan kan fışkırdı. Zayıf eli bıçağı yakalamak istercesine kalktı, ama ona dokunamadan yere yığıldı. “Artık hayatta ve sağlıklı değil, ama sanırım amacımı kanıtladım.”

Askerlerimiz, kadının hareketlerinden tedirgin olarak kıpırdadılar, ama Leona etkileyici bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Bu kadının odadaki her erkeği deşip deşmemesi umurumda değildi. Tek ihtiyacım olan, kollarımda hayatta ve uyanık olan sevgilimdi.

"Juliet'in yuttuğu zehirin panzehiri bende, ama sadece önümüzdeki..." Elira saatine baktı.

—“On iki dakika. Ondan sonra, o gerçekten ölecek.”

Ona doğru atıldım ve hemen düzinelerce silah bana doğrultuldu.

"Haydi ama Romeo, uslu durmanı bekliyorum. Juliet'in hayatı buna bağlı."

Öfkeyle ayaklarım yere yapıştı. Juliet'in hayatıyla oynuyordu ve bunun bedelini ödeyecekti.

“Bizden ne istiyorsun?” diye sordu Matteo.

"Yeni Arnavut Mafyası ile İtalyan Mafyası arasında bir ittifak kurmak istiyoruz." Matteo cevap vermeye başladı, ama Elira sözünü kesti. "Ama ittifakımız sizinle olmayacak."

Matteo ve ben kaşlarımızı çatıp birbirimize baktık.

“Kiminle olacak?” diye sordu.

"Juliet'le. Yeğenimle," dedi Elira. Yeşil gözleri benimkilere delici bir bakış attı. Tanıdık gözler. Juliet'in gözleri.

“Juliet, İtalyan mafyasının başı değil,” dedi Matteo. “Hayır. Ancak, ittifak kurmaya hazır olduğumuz kişi o. Erkeklerle anlaşma yapmayız.”

Vücudum panik ve sabırsızlıkla titriyordu. “Juliet ile ittifak kurabilmemiz için onun hayatta olması gerekiyor.” Elira’ya atlayıp ondan panzehiri zorla almaya saniyeler kalmıştı. Juliet uyanırsa, tüm kadınların bana tüm şarjörlerini boşaltması umurumda değildi.

“Anlaştık mı, Don Rossi?” Elira’nın çelik gibi sesi küçümsemeyle doluydu.

Kardeşıme baktım, sessizce kabul etmesi için yalvardım. Elira’nın önerisi Matteo’nun otoritesine büyük bir hakaretti, ama hayatımın aşkını kurtarmanın tek yolu buydu. Ve gördüğüm kadarıyla, bu kadınları düşman olarak istemiyorduk.

"Juliet iyileştiğinde şartları görüşeceğiz," dedi.

Elira başını salladı. "Mükemmel."

Cebinden başka bir şişe çıkardı. Onu kapıp o lanet olası yatak odasına koştum.

Onu bıraktığın oda. Bunu nasıl yapabildin, seni piç kurusu?

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve Spiro’nun kanlı cesedini görmezden gelerek Juliet’in yanına koştum. Göğsünde kıvrılmış minik siyah bir kedi fark edince bir an durup tekrar baktım. Onu kenara çekince kedi öfkeyle miyavladı, ama ben Juliet’i kollarımın arasına alırken onu görmezden geldim.

"Tatlım, ben buradayım." Parmaklarımı çenesinin iki yanına bastırdım ve dudaklarını aralayacak kadar sıkı bastırdım. Elim titriyordu, panzehiri açıp ağzına döktüm.

"Uyan, meleğim. Benim için uyanman gerekiyor. Hadi."

Geçen her saniye bir sonsuzluk gibiydi. Alnına, yanaklarına ve dudaklarına öpücükler kondurdum, her öpücükle uyanması için yalvardım.

Yavru kedi, yüksek sesle mırılayarak Juliet'in göğsüne geri tırmandı. "Merak etme," dedim kediye. "Uyanacak. Ölmedi."

Arkamda kapı açıldı ve içeriye insanlar girdi, ama ben başımı kaldırmadım. Hiçbir şey bakışlarımı Juliet'ten ayıramazdı.

Ama gözleri hala kapalıydı.

Umutsuzluk vücudumdaki her hücreyi sardı. Çok geç kalmıştım.

Ve sonra hissettim — koluma hafif bir dokunuş. Aşağı baktığımda Juliet'in elinin hareket ettiğini gördüm.

"Juliet, beni duyabiliyor musun?" Göz kapakları titredi.

Boğuk bir kahkaha attım. "Uyan benim için, stellina. O güzel gözlerini göreyim." Onu kollarımın arasına aldım, göğsüme sıkıca bastırdım. Bir daha benden iki adımdan fazla uzaklaşmasına izin verirsem çok şanslı sayılırdı. Saçlarını yüzünden çekip, gözleri nihayet açılana kadar onu ileri geri salladım.

"Juliet," diye boğuk bir sesle söyledim.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, kokusunu içime çektim. Gözyaşlarım yüzümden süzülüp onun tenine damladı.

"Romeo." Boğuk fısıltısı, hayatımda duyduğum en güzel sestti.

Kendimi yukarı itip yanaklarımı sildim. "Buradayım. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Yavru kedi bileğimin altından içeri girip Juliet'in göğsünde kıvrıldı.

"Queenie," dedi. "Buradasın."

"Queenie mi?"

"Hücremde bana eşlik etti."

O benden çalındığından beri dünyadan kaybolan tüm renkler, nefesimi kesen bir güçle geri döndü.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun."

Gözleri tekrar kapanırken göğsüm sıkıştı. "Gözlerini kapatma. Bana bakmaya devam et." Sesimden paniği gizlemeye çalıştım ama başaramadım.

Gözlerini açtı, ama bunun ona ne kadar zor geldiği belliydi. "Başım dönüyor."

"Tamam, meleğim. Tamam." Korkum tüm gücüyle geri döndü. Ya panzehir yeterince güçlü değildiyse? Ya ona zamanında ulaşamamış olsaydım?

"İyi olacak," dedi Elira arkamdan. Dudaklarım hırslayarak kıvrıldı. Bu kadın, sevgilime zarar vermekten sorumluydu. Kızımı daha sıkı sarıldım, onu Elira'nın görüşünden korudum.

"Onu içmeye zorladılar," diye devam etti. "Bu planımızın bir parçası değildi."

Juliet'i göğsüme sıkıca bastırdım, onu kucağıma alırken mırıldandım, Queenie ise göğsündeki yerini korudu.

Elira'ya döndüğümde Matteo yanımda duruyordu.

"Matteo ile ne tür bir anlaşma yaptığın umurumda değil. Juliet'le ancak o isterse ittifak kurabilirsin. Ve onun güvenliğini tehdit edenin sen olduğunu asla unutmayacağım. O neredeyse ölürken sen sadece kenarda durdun."

Elira'nın çenesi sıkıldı ama tartışmadı. "Yeğenime iyi bakacağına güveniyorum."

"Senden daha iyi bakarım," diye sertçe söyledim ve Leona'nın nöbet tuttuğu kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm.

"Bir şeye ihtiyacı var mı?" diye sordu.

"Doktorumuz uçakta," dedi Matteo. omzumu sıktı. "Önce 'a gidip 'ın önünü temizleyeceğiz,

Dante ve Niccolò arkana bakacak.”

Çıkarken kimseye rastlamadık, ama ana salondan geçerken durdum. Canavar, acımasız ve talepkar bir şekilde nabız gibi atıyordu. Bunu sonuna kadar götürmeden gitmeme izin vermeyecekti.

“Matteo, bir saniye Juliet’i al.”

Kollarımdaki boşluk işkence gibiydi, ama uzun sürmezdi.

Adamlar tam bıraktığımız yerdeydiler. Arnavut kadınlar, katliamdan hiç etkilenmemiş gibi etraflarında oturuyorlardı. Cesetlerin üzerinden geçerek, Kasap’ı bulana kadar hepsinin yüzlerine baktım. Yerde yatıyordu, kolu uzanmıştı. Ve yanında...

Ne. Oluyor.

Toplanan kadınlara baktım. “İki tane mi var?”

Biri başını sallayana kadar beni anladıklarından emin olamadım. “Üçüzler.”

Donakaldım. "Üçüncüsü de mi var?" "O çoktan öldü. Uzun zaman önce."

Kafam allak bullak oldu. Demek Kasap’ın aynı anda hem New York’ta hem de Arnavutluk’ta olmasının sebebi buydu. Aklımda milyonlarca soru vardı ama hiçbirisi Juliet’e geri dönmekten daha önemli değildi.

Bıçağımı kınından çıkardım ve ilk Kasap’ın göğsüne sapladım. Bıçağı karnına kadar aşağı doğru sürükledim, iç organları dışarı dökülene kadar onu deşip içini boşalttım. Bir adım geri çekilip kanlı manzarayı içime çektim. Bu yetmemişti. Parmaklarım bıçağı daha sıkı kavradı ve pantolonunun üzerinden aletini bıçakladım. Henüz ölmemiş olmasını ve bilinçsiz haldeyken her şeyi hissedebilmesini umuyordum.

Aynısını ikizine de yaptım, sonra geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla seyrettim. Kan ve bağırsaklar zemini kaplamıştı. Onların

ölümleri

xml-ph-0003@deep

Juliet'e ve tüm insan ticareti mağduru kadınlara çektirdikleri acılar için çok daha kötüsünü hak ediyorlardı.

Derin bir nefes aldım. Canavar tatmin olmaya yakın değildi, ama belki de bu iyiydi. Karanlık, adaletsizliğe karşı durmamı ve değer verdiğim insanları korumamı sağlayan şeydi, ama artık ruhumda merkezi bir konuma sahip değildi. O yer, Juliet'e olan aşkım tarafından ele geçirilmişti.

Artık dünyanın etrafında döndüğü kişi oydu.

Kasaplara sırtımı döndüm ve uzaklaştım. Aşka doğru.

Hayata doğru. Kız

arkadaşıma doğru.

ROMEO

JULIET, MINIBÜSLE YOLCULUĞUMUZU TERSİNE ÇEVİRİRKEN BİRKAÇ KEZ UYANDI minibüsle uçağa doğru geri dönerken birkaç kez uyandı. Gözlerini her açışında, rahatlama tüm vücudumu sardı. Ama gözleri kapandığında, panik bir kez daha beni sardı.

Ben sıkıca ona bilek bileğini ve nazik nabız kalp kalp atışının hafif nabzı, beni çıldırmaktan alıkoyan tek şeydi. “Yemin ederim onu bulduğumda nabzı yoktu. Kontrol ettim.” “Eminim etmiştir,” dedi Leona. “Bazı zehirler, kişinin kalp atışını o kadar yavaşlatabilir ki, çok zayıf bir nabız kalır.

Bunu bilemezdin.”

Haklıydı, ama Juliet'i o odada tek başına bıraktığım için duyduğum suçluluk duygusunu bir türlü atamıyordum.

Onu bu kadar çabuk vazgeçtiğim için.

Juliet'ten ayrılmayı kesinlikle reddeden Queenie'yi nazikçe okşadım. Kızın kucağında kıvrılmış yatıyordu. Kızım yalnızken onun yanında olduğu için kediye garip bir minnettarlık duydum.

Sonunda Tiran Havalimanı'nın özel bölümünün pistine girdik. Matteo ve Leona minibüsten ilk inenlerdi; geri kalan adamlarımız ise bizi korumak için etrafa dağıldı.

"Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Matteo.

Başımı salladım ama Leona'nın Queenie'yi taşımasına izin verdim.

Juliet'i göğsüme sıkıca bastırdım ki, uçağın merdivenlerini çıkarken sarsılmasın, ve doğrudan arkadaki yatak odasına doğru ilerledim. Aria çoktan oradaydı, ilk yardım çantası yan masanın üzerinde duruyordu. Juliet'e endişeli bir bakış attı ve yatağı işaret etti. Bir an tereddüt ettim, Juliet'i kucağımda tutarak bu durumdan kurtulabilir miyim diye düşündüm. Ama onun iyice muayene edilmesi gerekiyordu, bu yüzden isteksizce onu yatağa yatırdım.

"Romeo?" Juliet'in sesi kısılmıştı, ben de bir şişe su aldım.

Kolumu sırtına dolayarak onu destekledim. "Al bakalım melek. Bunu iç."

Birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi itti. "Neredeyiz?"

"Özel uçak. Eve dönüyoruz." Sesim çatladı ve onu tekrar kollarımın arasına aldım. "Çok üzgünüm, Juliet. Çok ama çok üzgünüm."

"Sen..." Durakladı ve muhteşem yeşil gözleri benimkilerle buluştu, biraz odaklanmamış ve donuk bir bakışla. "Beni Kasap'a mı verdin?"

Fısıldadığı soru damarlarımda buz gibi bir ürperti yarattı.

"Bu yaptığın dedi söyledi... biliyordun biliyordun biliyordun Arnavutlarla bağlantımı biliyordun ve beni kullanıyordun."

Yavaşça içime çöken bir dehşet, ağır taşlar gibi içimi doldurdu. O korkunç kaosun içinde Kasap'ın sözlerini unutmuştum. "Hayır. *Hayır*. Ben asla... Kahretsin, ona inandın mı tatlım? Seni asla ihanet etmem. Seni seviyorum meleğim." Gözyaşları yüzümden süzülüyordu ama umursamıyordum.

Derin bir nefes verdi ve bana yaslanarak gevşedi. "Hayır, ona inanmadım."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Emin misin? Yemin ederim, asla seninle çalışmazdım..."

"Biliyorum. Sorduğum için özür dilerim. Sadece bunu senden duymam gerekiyordu." Parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve ben titredim. Bunu özlemiştim. Onu tamamen özlemiştim.

“Sensiz çok acı çektim,” diye mırıldandım. “Seni ne kadar sevdiğimi anlıyor musun? Juliet’im olmadan yaşayamam.”

“Romeo’m. Ben de seni seviyorum.”

Göz kapakları kapanmaya başladı ve ben onu hafifçe salladım. “Benim için uyanık kal, meleğim.” Sesinde yine panik belirdi ve Aria’nın bize mahremiyet sağlamak için kenarda durduğu yere baktım.

Aria hemen yanımıza koştu. “Juliet, beni duyabiliyor musun?” “Evet.”

"Ben Dr. Aria Amato. Seni muayene etsem olur mu?"

Juliet gözleri hala kapalıyken başını salladı. Elini iki elimle tuttum, buz gibi olmalarından nefret ediyordum. Hâlâ o korkunç gelinlik giyyordu. Neden ona giyecek bir şeyler getirmeyi düşünmemiştim ki? Geri dönene kadar benimkileri giymek zorunda kalacaktı.

Aria önce kan aldı ve Juliet’e hangi zehirin verildiğini öğrenmek için test yaptıracakını söyledi.

“Hayati fonksiyonların stabil, ama kan şekerin düşük, tansiyonun düşük ve susuz kalmışsın. Birkaç hafta boyunca bol bol dinlenmen ve bakıma ihtiyacın olacak.”

"Bunu alacak," dedim sertçe.

Juliet’in gözleri hâlâ kapalıydı, ama bacağıma hafifçe dokunmayı başardı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Beni aşırı koruyacaksın, değil mi?"

Dudaklarımı alnına değdirdim. "Biliyorsun."

Aria, Juliet’e vücudunun geri kalanında başka yaralanma olup olmadığını kontrol edebilir miyim diye sordu. Onu sıcak tutmak ve mahremiyetini korumak için battaniyelerle örtülü tutarak elbisesini yavaşça çıkardık. Derisindeki her çürük ve sıyrık, iki Kasabı da yeniden öldürebilmeyi dilememe neden oluyordu.

“Juliet, özel olarak konuşmak isteyebileceğimiz bazı sorularım var. Romeo biraz dışarı çıksa nasıl olur...”

"Hayır," dedik Juliet ve ben aynı anda.

Aria'nın dudakları seğırdi. "Peki, o zaman." O boğazını boğazını temizledi. "Kimse sana cinsel tacizde bulundu mu?"

Cevabını beklerken titreyerek nefes aldım.

"Hayır. Denedi, ama onu üstümden ittim ve sonra sanırım ikimiz de bayıldık."

Aklıma kendimekendime hatırladım bunu zaten öldürdüğümü ve ve maalesef bunu bir daha yapamayacağımı

Juliet kaşlarını çatı. "Dur, herkes uyandı mı? Ne oldu?"

"Biz yapabiliriz konuşabiliriz bunu bunu bunu bunu daha diye diye mırıldandım.

Gözlerini zorla açtı. "Hayır, şimdi söyle."

Diye iç geçirdim. Bilmeye hakkı vardı, ama onu korumak istiyordum. "Teyzen Elira, sana bir panzehir verdi. Diğerleri öldü."

"Teyzem mi?"

"O da öyle demişti."

Juliet gözlerini kapattı ve yine bana sarıldı. "Oh."

"Uyuması güvenli mi?" diye sordum Aria'ya.

"Uyuması iyi olur. Ona serum takacağım ve hayati fonksiyonlarını izleyeceğim."

Küçük çantamdan bir çift boxer ve sweatshirt çıkardım ve Juliet'i dikkatlice giydirdim.

"Eminim yakında yola çıkacağız," dedi Aria. "Size biraz mahremiyet sağlamak için öne geçeceğim, ama bir değişiklik olursa beni çağırın."

Yatak odasının kapısını açtığında Matteo'nun Queenie ile birlikte orada durduğunu gördü.

"Kedi üzgün," dedi.

Aria, yanından geçerken gülümsedi. Matteo, Queenie'yi yatağa bıraktı ve kedi, Juliet'e doğru koşarak göğsüne kıvrıldı.

"Durumu iyi mi?" diye sordu Matteo.

"Sanırım. Zehirin uzun vadeli bir etkisi olacağından endişeleniyorum." Juliet'in uykusunda sözlerimi duymasını istemediğim için sesimi alçak tuttum.

Matteo başını salladı. "Uçak iner inmez ona mümkün olan en iyi bakımı sağlayacağız. Beş dakika sonra kalkıyoruz."

"Teşekkür ederim," dedim sert bir sesle. "Sofiya ve Clementine'i bırakmak zorunda kalmana rağmen burada olduğun için."

"Ailemiz için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Artık Juliet de buna dahil."

Boğazım düğümlenmiş halde başımı salladım. Matteo'nun onu kabul etmesi benim için çok önemliydi.

ROMEO

GARAJA GİRDİĞİMİZDE, JULIET ÇOK

daha uyanık ve kendindeydi. Kollarımı sıkıca kavradığında ve tırnaklarını derime batırdığında bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

Boynunu kavradım ve hafifçe sıktım. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum, yapamıyorum—” Nefesi hızlandı.

Kahretsin. Panik atak.

Arabayı park eder etmez, ikimizin de kemerlerini çözdüm ve onu kucağıma çektim. “Ben yanıdayım. Sadece sesimi dinle ve güzelce, yavaşça nefes al.”

O göğsüme kıvrıldı, ben de ona rehberlik etmek için yavaşça nefes alıp verdim.

"Karanlığı sevmiyorum. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum," diye nefes nefese konuştu. O sandalyeye bağlanmış, o hücreye kilitlenmiş hali zihnimde canlandı. Yer altı garajımızda ışıklar vardı, ama penceresiz o alan kesinlikle hiç de sıcak bir yer değildi.

"Sadece bana sarıl ve gözlerini kapat, meleğim. Ben sana göz kulak olacağım."

Başını salladı. “Hayır, hayır. O daireye geri dönemem. Yapamam.”

Aniden farkına vardım. Ona değişiklikten bahsetmemiştim.

“Oraya geri dönmüyoruz, canım.” Juliet’in orada neler yaşadığını bildiğim için tüm binayı yakmak istedim. Diğer sakinler kundaklamayı hoş karşılamayabileceğinden, Sienna ve Sofiya’dan bizim için boş dairelerden birini hazırlamalarını istemiştim. Juliet’in, güvenli olması gereken bir yerde kötü anılarını hatırlamasına gerek yoktu.

"Yeni bir dairemiz var. Kendini daha iyi hissettiğinde, istediğin mobilyaları ve dekorasyonları alabilirsin. Tamam mı?"

Elini uyuyan Queenie’nin etrafına dolayarak, titrek bir şekilde başını salladı.

"Cesur kızım." Alnına öptüm, dudaklarım cildinde biraz daha kaldı.

Matteo arabanın kapısını açtı ve Juliet kollarını ve bacaklarını bana doladı. Matteo, Leona, Angelo ve Dante'nin çevresinde, kızım için bir koruma duvarı oluşturarak asansöre girdik. Asansör kapısı çınlayana kadar Juliet'in dikkatini dağıtmak için yeni daire hakkında anlamsız sözler mırıldanmaya devam ettim.

Yeni apartman kapısı parmak izimle programlanmıştı. Juliet'i içeri götürmeden önce arkadaşlarıma minnetle başımı salladım.

Daire eskisinden biraz daha küçüktü, ama bu dairede Juliet'in hoşuna gideceğini umduğum, Central Park'a bakan bir balkon vardı.

“Şu anda biraz boş olduğunu biliyorum.” Oturma odasında bir kanepe ve televizyon vardı, yatak odamız ise yatak dışında boştu. “Eğer daha kolay olacaksa, tüm evi tasarlaması için birini tutabiliriz, ama senin de fikirlerini almak isteyebileceğini düşündüm. Odalardan birini senin için kütüphaneye çevirebiliriz. Sienna kitaplıkların planlarını çoktan yaptı.”

Sözler, endişemden dolayı dudaklarımdan döküldü. Artık Juliet bilinci yerine geldiğine göre, bana tüm bunların fazla olduğunu, ilişkimizin fazla olduğunu söyleyeceğinden ödüm kopuyordu. Onu tehlikeye atmıştım.

onu koruyamamıştım. Bu binadan tamamen ayrılmak istese bile onu suçlamazdım... *benden* ayrılmak istese bile.

Ama bunu yapamadım. Onu bırakamazdım, bu yüzden sadece onun güvenini yeniden kazanmam gerekiyordu.

Sevgisini.

Lanet olsun, ya beni bir daha asla sevemezse?

Bunu bir olasılık olarak kabul etmem gerekiyordu. Dünyada önemli olan tek şey, onu güvende ve mutlu tutmaktı.

"Bir kütüphane iyi olurdu," diye mırıldandı.

Titrek bir nefes verdim. Tanrıya şükür. Belki de doğru bir şey yapmıştım.

"Gerçekten duş almam lazım," dedi.

İhtiyacı olan pek çok şey vardı. Uçuş sırasında her uyandığında, ona mümkün olduğunca çok yemek yedirmeye çalışmıştım. Zehir midesini bulandırmıştı ama bir protein içeceğini midesinde tutmayı başarmıştı.

"Buna karşılık banyo yapmaya ne dersin?" diye sordum, banyoya doğru ilerlerken. Duşta ayakta duracak gücü olduğunu sanmıyordum.

O başını salladı ve ben onu nazikçe lavabonun üzerine oturdum. "Queenie'yi yatağımıza yatıracağım, tamam mı? Leona ihtiyacımız olan kedi malzemelerini bırakacak."

Juliet isteksizce yavru kediye bıraktı. Onu yatak odamıza yerleştirdim ve hemen banyoya geri koştum. Ellerim banyoyu hazırlamakla meşguldü, ama gözlerim Juliet'e kilitlenmişti, bayılma ihtimaline karşı. Çok sessizdi, çok solgundu. Bu beni çok korkuttu.

"Angel?" Karışık saçlarını parmaklarımla taramak için elimi uzattığımda irkildi. Yanmış gibi elimi çekti. Benden mi korkuyordu?

Elimi tuttu ve göğsüne doğru çekti. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Özür dileme, stellina. Bana değil. Ama umarım sana asla zarar vermeyeceğimi biliyordur."

Elimi sıkıca sıktı. "Biliyorum. Söz veriyorum. Ben sadece..." Sesi titredi ve gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Lanet olsun." Yavaşça kollarımı ona doladım, elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Ben buradayım. Artık güvendesin."

Çok yavaşça, kaskatı kollarını belime doladı.

Ağlaması durunca, ondan uzaklaştım ve gözyaşlarını sildim. "Hadi girelim."

Onu nazıkçe soyup, yara izlerini ve morluklarını öptüm, sonra banyoya girmesine yardım ettim. Onun arkasından ben de girdim, sırtı göğsüme gelecek şekilde yerleştim ama o hemen kıvrılıp dönerek üstüme oturdu.

Gözleri donuklaşmış, alt dudağı titriyordu. "Seni görmem lazım."

"Ne istersen."

Çilekli vücut şampuanını avuçlarıma döktüm ve onu özenle yıkadım. Her hareketime tüm sevgimi ve özenimi katmaya çalıştım. Omuzlarını ovarken, o göğsüme doğru öne doğru yığıldı. Gözleri kapanıp açıldı ve ben bunu en büyük zafer olarak gördüm.

Saçlarını yıkadım ve tüm düğümleri nazıkçe taradım. Pembe uçlar neredeyse tamamen solmuştu ve bundan nefret ediyordum. Canlılığına kavuşması gerekiyordu.

Juliet yarı uykulu haldeyken onu küvetten çıkardım, kuruladım ve tişörtlerimden birini giydirdim. Onu yorganın altına soktum ve alnına bir öpücük kondurdum. "Hemen dönerim."

Hıçkırarak ağladı ve bileğimi tuttu.

"Sadece dairenin güvenliğini kontrol edeceğim. Sadece birkaç dakika sürer."

Onu bırakmak çok zordu ama birinin içeri girme riskini göze alamazdım. Kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol ettim, alarmı kurdum ve apartman kapısının dışında ve yangın merdiveninde bekleyen dört adamla koordinasyon sağladım.

Her şeyin güvenli olduğundan emin olduktan sonra, meleğime geri koştum.

"Buraya buraya." Ben onu kollarımı kollarımı uzattım ona ona ve o çaresiz elleriyle bana sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başparmağımı morarmış yanağına sürdüm. "Ne için?"

"Benim için güvenli bir liman olduğun için."

Bu sefer gözyaşlarımı tutamadım. "Bu dünyada tek istediğim senin güvende ve mutlu olman. Seni çok seviyorum."

Dudakları çıplak göğsüme değdi. "Ben de seni seviyorum. Sonsuza kadar."

ROMEO

“Yani üçüz müydüler diyorsun?”

Matteo’nun şok olduğunu görmek nadirdi. Don olarak geçirdiği on beş yılın ardından onu pek bir şey şaşırtmazdı, ama gizli üçüzler gerçekten çılgın bir şeydi.

Herkes yeni oturma odamızda toplanmıştı, burada çeşitli katlanır sandalyeler oturma yerlerini tamamlıyordu. Juliet daha dün eve gelmişken neden şimdi bu toplantıyı yapmamız gerektiğini anlamıyordum. Bütün gün onu şımartıp kucaklayarak dinlenmesine izin vermem gerekirdi, ama bunun yerine o kucağımda sert bir şekilde otururken Matteo, Sofiya, Sienna, Angelo ve Leona odanın her yerine yayılmışlardı.

Juliet, Aria’nın verdiği ilaçlar sayesinde bütün gece uyumuştı, ama ben uyanık kalmıştım. Aklım durmadan karışıyordu. Gözlerimi her kapattığımda, cansız bedeninin görüntüsü beni rahat bırakmıyordu.

Juliet, kanepenin arkasındaki minderde kendine yer edinmiş olan Queenie’yi okşamak için eğildi. Ben de kendimi tutmadan ona daha sıkı sarıldım.

"İyi misin, bebeğim?"

Göğsüme yaslandı. "Hâlâ iyiyim, üç dakika önce sorduğunda olduğu gibi."

İnledim ve yüzümü onun saçlarına gömdüm. “Sana söz verirdim ki sormayı bırakırdım, ama ben emin değilim

kontrol.”

“Sorun değil.” Yanağıma öptü, yumuşak dudakları tatlı ve yatıştırıcıydı. “Bana çok iyi bakıyorsun.”

Umarım bu doğruydı. Aria bir saat önce laboratuvar sonuçlarının çıktığını haber vermek için bizi aradı. Juliet’in vücudundaki madde bilinen hiçbir ilaç ya da zehirle eşleşmiyordu. Fiziksel olarak iyileşiyordu ama zehirin uzun vadeli etkileri olabileceğinden hâlâ korkuyordum. şu anda bilinmeyen ve kontrolüm dışında olan o kadar çok şey vardı ki, bundan nefret ediyordum.

Juliet kaçıırıldığından beri olan biten her şeyi konuşmuştuk; o esaretini anlatmış, biz de Arnavut kalesine yaptığımız baskının tüm ayrıntılarını birbirimize aktarmıştık. Onun yaşadıklarını dinledikçe öfkem daha da alevleniyordu.

"Buna hazır mısınız?" diye sordu Matteo, Juliet'i dikkatle süzerek.

Elira Leka ile bu görüşmeyi, benim kızım la kurmak istedikleri ittifakın şartlarını görüşmek üzere ayarlamıştı.

Elira hafifçe başını salladı ve Matteo aramayı hoparlöre aldı. Elira cevap verdi ve Matteo, “Artık bir Krye olduğun için planların neler?” diye sormadan önce, giriş formalitelerini hallettiler.

“Burada, kendi ölkemizde yeniden inşa çalışmalarına odaklanacağız. Uzun süredir yozlaşmış insanlar tarafından yönetiliyoruz ve bu, topluluklarımızda derin izler bıraktı,” diye yanıtladı Elira, sözlerinde hafif bir aksan vardı.

“Odak noktanız buysa, bizimle kuracağınız ittifaktan ne bekliyorsunuz?”

“Juliet ile olan ittifakımızdan,” diye açıkladı.

Tüm gözler ona çevrilirken, Juliet parmaklarını gömleğime doladı. “Ama neden ben? Bu konularda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sen Krye olması gereken adamın kızı sın. Kız kardeşim Hana’nın kızı. Sen bir prenses

tarafından doğuştan. Eğer eğer kararkarar
karar ayrılmaya karar İtalyanları “O gitmiyor,” diye
hırladım, onu sıkıca tutarken.

“O gitmiyor,” diye hırladım, onu daha da
sıkıca

“Onu kendi iradesine karşı burada mı tutacaksın?”

Karanlık içimi kapladı, Juliet'i korumamı emrediyordu.
Göğsüme konan nazik bir el, saldırmamı engelledi.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Dudakları benimkilere değdi.
Matteo'ya döndü. “Gücünü elinden almaya çalıştığımı
düşünmeni istemem.”

Gözleri yumuşadı. “Elbette öyle düşünmüyorum.” Kolunu
Sofiya'nın omzuna dolayarak koltuğuna yaslandı. “Juliet kabul
ederse, İtalyan Mafyası adına bir ittifak kurmasına izin
vereceğim.”

"Kimse benden mafyanın sert kızı gibi davranmamı
beklemediği sürece," diye mırıldandı.

"Sen sert *birisin*," dedim, dudaklarım kulağına değdi.

"Anlaştığımıza sevindim," dedi Elira.

"Juliet aracılığıyla bizimle ittifak kurmak istiyorsan, neden
onu böyle tehlikeye attın?" diye sordum, sesime acı bir ton
karışmıştı.

“Bu darbe, üç yıllık planlamanın sonucuydu,” dedi Elira.
“Saldırmak için doğru zamanı bekliyorduk ve Juliet
mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu.”

"O, senin kullanabileceğin bir dikkat dağıtıcı değil," diye
hırladım. Bu kadına duyduğum nefret öfkemi körükledi. Belki de
ona bu kadar suç atmak yanlıştı, ama o Juliet'in hayatıyla
oynamıştı.

“Gerekli olanı yaptık. Kasap ve kardeşi, kaçakçılık
faaliyetleriyle klanlar arasında ve dünya çapında sonsuz şiddet
yarattılar. Bazen yüzlerce kişinin hayatını kurtarmak için geçici
bir acı çekmek gerekir.”

Juliet kolumu sıktı; bu, kendimi tamamen kaybetmemi
engelleyen tek şeydi. Asla

Onun acı çekmesi kabul edilebilir bir şey değil.

"İnsan ticareti mağduru kızlardan bahsetmişken," dedi Sofiya, söylemek istediğim sert sözleri keserek, "şehirde ve kuzeyde bir sığınma evleri ağı kurduk, ama bulamadığımız daha fazla kadın olduğunu düşünüyoruz."

"Geri kalanlarının nerede olduğunu biliyoruz," dedi Elira. "Kasap'ın kullandığı tüm ticaret rotalarının ve çalıştığı alıcıların kayıtları elimizde. Bu yüzden New York'a girmek için izne ihtiyacımız var. Onları kurtaracak ve evlerine getireceğiz."

Onlara *hayır* demek istedim. Juliet'in yüz mil yakınında olmalarını istemiyordum, ama bu benim kararım değildi.

Matteo arkasına yaslandı, dalgın dalgın bakıyordu. "Senin için sorun olur mu, Juliet?"

Sanki kendisine danışılmasına şaşırmış gibi irkildi. Bana baktı, bakışlarında hafif bir panik vardı. "Bilmiyorum. Sadece herkesin güvende olmasını istiyorum."

Onu daha sıkı kucakladım. "Ben yanımdayım tatlı kızım." Nefesi hızlı ve sığ geliyordu. Şu anda hiçbir stresle uğraşmamalıydı. Ya da hiçbir zaman. Ona yumuşak ve rahat bir hayat sunmaya kararlıydım.

"Bu kadınları kurtarmak amacıyla bizim bölgemize girmenize izin verilecek," dedi Matteo. "Ve adamlarımla birlikte çalışacaksınız."

"Biz erkeklerle çalışmayız," dedi Elira.

"Yani, iyi bir politika," diye mırıldandı Leona; bu söz üzerine Matteo ona bıkkın bir bakış attı.

Juliet sessizce güldü ve ben o sesi bir şişeye doldurup saklamak istedim.

"Şehrimizde size serbest hareket etme hakkı veremeyiz," dedi Matteo. "Ya şartlarımıza uyarsınız, ya da Arnavutluk'ta kalıp bize istihbarat gönderirsiniz, böylece kadınları kurtarabiliriz."

Elira cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. "Bunu daha ayrıntılı olarak tartışmaya açalım."

Odadaki gerginlik biraz azaldı. Yüzümü Juliet'in saçlarına gömdüm. Bir şeyler atıştırması mı gerekiyordu? Kahvaltıdan bu yana bir saat bile geçmemişti, ama ona bir şeyler yedirme dürtüsü mantığımı bastırıyordu. Esaret altında kaldığı süre içinde kilo kaybetmişti ve onun çektiği acıları hatırlatacak her şeyden nefret ediyordum. Cebimden bir paket meyveli atıştırmalık çıkardım ve eline sıkıca tuttum. Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü ve ağzına bir jelibon attı.

"Kasap güvenlik sistemimizi nasıl hackledi?" diye sordu Sienna, kaşlarının arasında sinirli bir kırışıklık belirdi. Arnavutlar tarafından alt edilmesinin onu çok üzdüğünü biliyordum.

"Bunu Kasap yapmadı," dedi ağır bir aksanı olan bir kadın alaycı bir şekilde.

"Kimsin sen?" diye sordu Matteo sert bir sesle. "Ben Arta, hacker."

Sienna koltuğunda öne doğru eğildi. "Hepsini sen mi yaptın? Kasap'ın binamıza girmesine izin mi verdin? Konumlarımızı mı takip ettin?"

"Yapmam gerekeni yaptım."

Matteo öfkeyle ayağa fırladı. "Hepimizi tehlikeye attın! Sienna ve Romeo saldırıya uğradıklarında ölebilirdi. Juliet dövüldü ve bir hücrede tutuldu."

"Hayatınızı defalarca kurtaran bir kadına sesini yükseltmeden önce iki kez düşünürdüm." Elira'nın sesi buz gibiydi.

Matteo donakaldı ve odaya sessizlik çöktü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Juliet.

"Arta, Kasap'a birçok kez yanlış bilgi verdi ve video görüntülerini tahrif etti. Ve tabii ki, Juliet'i bulabilmen için sana Kasap'ın yerini verdi. O, benim kadın koalisyonumla çalışmasaydı, hepiniz ölmüş olurdunuz."

Matteo tekrar oturdu ve Sofiya'yı kucağına çekti. Ben de Juliet'i daha sıkı sarıldım, de öyle. Ben Elira'nın

gerçeği söylediğine inandım, ve Juliet'i kaybetmeye ne kadar yaklaştığının farkına varmak beni panikle doldurdu. Bir daha asla onun güvenliği konusunda rehavete kapılmayacaktım.

“Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum,” diye patladı Sienna. “Ne?” Matteo ve Elira aynı anda sordu.

“İttifakımızın bir parçası olarak, Arta'nın bana nasıl daha iyi bir hacker olunacağını öğretmesini istiyorum.”

Matteo inleyerek başını ellerinin arasına aldı. Sofiya, gülümsemek için dudaklarını sıkıştırarak onun boynunu ovuşturdu.

Elira ve Arta Arnavutça fısıldayarak konuştular. “İşin fena değil. Seni öğrencim olarak kabul edeceğim,” dedi Arta sonunda İngilizce.

“Bunu tartışmamız gerekecek...” Matteo söze başladı.

“Teşekkürler. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım,” dedi Sienna.

Matteo, kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Bence bugünlük burada duralım,” dedi Sofiya. “Bu hafta çok yoğun geçti. Hepimiz yorgunuz ve gerginlik yüksek. Detayları halletmek için birkaç gün sonra bir görüşme ayarlayalım.”

“Kabul,” dedi Elira.

Juliet'in saçlarıyla oynarken sırttım. Biz erkekler bu konuşmada açıkça gereksizdik.

“Juliet,” dedi Elira, Juliet'i irkiltti. Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek onu sakinleştirdim. “Her şeye bu kadar karıştığın için üzgünüm.” Sesi gerçekten pişmanlık dolu geliyordu, ama bu onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmede. “Benim istediğim bu değildi. Belki bir gün annen hakkında konuşabiliriz.”

Juliet bakışlarını kucağına dikti, parmaklarını sıkıca birbirine doladı. Elimi parmaklarının üzerine koyup hafifçe sıktım.

“Konuşmak isterse kendisi arar,” dedim.

Matteo, stresin yol açtığı sersemlikten yeterince toparlanarak görüşmeyi sonlandırdı. Telefonu kapattı ve hepimiz birbirimize bakakaldık.

"Bu ittifakı bundan sonra nasıl yöneteceğimizi buluruz." Matteo'nun Juliet'e söylediği sözler nazikti. "Ama bilmen gereken önemli şey, yanında insanlar olduğu. Biz tabii ki senin yanındayız, ama Elira ve kadınları da öyle. Eğer tehlikeye girersen, yardım isteyebileceğin yüzlerce insan var."

"Bu gerçekten güzel bir bakış açısı," dedi Juliet. Açıkça yorgun düşmüş bir halde göğsüme yaslandı.

Matteo ayağa kalktı ve karısını kollarında tuttu. "Biz çıkıyoruz, sen dinlen."

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi Sofiya.

"Çikolatalı keke hayır demem," dedim. Juliet'in en sevdiği kekti.

Matteo homurdandı ama Sofiya gülümsedi. "Hemen getiririz."

Herkes daireden çıkıp kapıyı arkalarından kapattı.

Juliet derin bir nefes verdi.

"İyi iş çıkardın, tatlım. Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum."

Cevap vermedi, ben de konuşması için onu zorlamadım. Juliet için sabırlı olmayı öğrenecektim.

"Bir ailem olduğunu bilmek tuhaf bir duygu," diye fısıldadı. "Ya da en azından bir teyzem. Hep hayalini kurduğum bir şeydi, ama şimdi onu tanımak istediğimden bile emin değilim. Her şey o kadar çok acıyla iç içe ki."

Alnına bir öpücük kondurdum. Geçmişteki acı ve travmalar yüzünden aileden uzak yaşamak ne demek olduğunu biraz biliyordum, ama benim durumum Juliet'inki kadar kötü değildi. "İstemiyorsan onu tanımak zorunda değilsin. Tamamen senin seçimin."

"Evet, doğru."

Elini sıktım. "Biraz uyumak ister misin?"

Başını salladı. "Yorgunum ama aynı zamanda kendimi gergin hissediyorum. Şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum, meleşim." Ben de aynı şekilde hissediyordum. Sanki bir kavgaya hazırlanıyormuşum gibi vücudumdaki her kas gergindi. "Mario Kart oynamak ister misin?"

Gözleri parladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Evet, oynamak isterim.”

Oyunu kurup kanepede yanına oturdum. Hemen yanıma yanaştı ve başını omzuma dayadı.

“İyi misin?” diye sordu.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. “Ben mi? Ben iyiyim.”

O mırıldandı ve tekrar kucağıma oturdu. “Olan biten her şey senin için korkunç olmuş olmalı.”

Bir kez olsun, nutkum tutuldu. Kaçırılan ve uyuşturulan oydu. Neden benim nasıl olduğumu soruyordu?

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi ve bu his o kadar güzeldi ki gözlerim kapandı. Dudakları yanağıma değdi. “Bununla zorlanman normal. Senin öldüğünü düşünseydim ne yapardım bilmiyorum.”

Onu daha sıkı sarıldım, göğsüme bastırdım. “Seninle bir daha asla konuşamayacağımı düşünmek ve seni hayal kırıklığına uğratan kişinin ben olduğumu bilmek, hayatımda hissettiğim en kötü şeydi.”

“Neden bahsediyorsun? Beni hayal kırıklığına uğratmadın,” dedi sertçe. “Beni kurtardın.”

“Burada güvende olman gerekirdi.” Arnavutlar—daha doğrusu Arta—New York Şehri elektrik şebekesindeki bir zayıflığı kullanarak apartmanımızdaki alarm sistemlerini devre dışı bırakmıştı. Franco ve Sienna, kimsenin bunu bir daha yapamayacağından emin olmak için gerekli değişiklikleri çoktan yapmıştı ve Matteo, güvenliğimizin denetlenmesi için özel bir şirket tutmuştu. Ama ben hâlâ tedirgindim. Juliet’i benim dünyama getirerek onu tehlikeye atmıştım. Onu koruyamazsam ne işe yarardım ki?

“Dünyanın asla tamamen güvenli olmadığını uzun zaman önce kabul etmek zorunda kaldım. Ve bazı risklerin buna değdiğini.” Yüzümü avuçlarıyla kavradı ve gözlerime dikkatle baktı. “Şu anda biraz olsun işlevsel olabilmemin tek nedeni sensin

. Çünkü ölümden uyandığımda gördüğüm yüz seninki idi.”

"Angel," dedim, sesim duygudan boğulmuştu. "Seni her zaman bulacağım."

Bana doğru eğildi ve dudakları benimkilere değdi, tatlı ve yumuşaktı. Başının arkasını avuçladım, öpücüğü derinleştirirken daha iyi ulaşabilmek için başını geriye eğdim.

Juliet'in verdiği hisse kendimi kaptırdım; kucağımdaki ağırlığı, çıkardığı yumuşak sesler, ağzının tatlılığı. Onun gittiğini öğrendiğimde paramparça olan içimdeki bir parça onarılmaya başladı.

JULIET

BİRİ ÇIĞLIK ATIYORDU.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez çığlık kesildi. Hırıltılı nefesler havayı doldurdu ve sesin kaynağının *ben* olduğumu fark ettim.

Yavaşça kendime geldiğimde, onu duydum. *Romeo*. "Seni tuttum. Güvendesin."

Vücudu benimkine sarıldı ve elini sırtımda yavaşça yukarı aşağı gezdirdi. Ona sarıldım, yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Uykusunu böldüğüm için kendimi çok kötü hissettim. Yatağın iki yanındaki komodinlerdeki lambalar odayı aydınlatıyordu. *Romeo*, lambaları kapatmama izin vermedi, lambalar açıkken de gayet iyi uyuyabileceğini söyledi. Belki de haklıydı, ama benim çığlıklarım yüzünden kesinlikle uyuyamamıştı.

Bana sarılması daha da sıkılaştı. "Özür dileme. Asla bana."

Sesindeki yoğunluk boğazımda bir düğüm oluşturdu. "Olanlar yüzünden kendini suçlu hissetmeyi bıraktığında ben de özür dilemeyi bırakacağım."

"Juliet..."

"Hayır, sadece dinle. Sen yapamazsın her şeyi. Bazen kötü şeyler olur. Fark şu ki, bu

, beni kurtaracak biri vardı.” Parmaklarımı onun saçlarına doladım. Yakında yine saçını kestirmesi gerekiyordu.

“Sana olanlar benim hatam değildiyse, Breanna’ya olanlar da senin hatan değildi,” dedi Romeo. “Sen de her şeyi kontrol edemezsin.”

Breanna’nın intihar ettiğini öğrendiğimden beri ilk kez, utancımın bir kısmı beni biraz rahatlattı. Kendimi suçlamak, aslında yapabileceğim hiçbir şey yokken durumu değiştirebilirdim gibi bir yanılsamayı sürdürmenin bir yoluydu. Kabul etmesi zor bir gerçek olsa da, belki de bu benim için ileriye doğru adım atmanın yoluydu.

"Sen de bırakırsan ben de suçluluk duygumdan kurtulmaya çalışacağım," dedim. "Seni seviyorum, bebeğim. Bu yükü sırtında taşımana izin vermeyeceğim."

Dudakları alnıma değdi. “Deneyeceğim. Söz veriyorum.”

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda etrafımızı sükunet sardı. Sürekli kabuslar görmeme rağmen, gece yarısı onunla uyanık olmakta özel bir şey vardı.

"Rüyandan bahsetmek ister misin?" Başımın arkasını avuçlayarak saç derimi nazıkçe masaj yaptı.

"Her zamanki gibiydi. Karanlıkta tek başıma mahsur

kalmıştım." "Bir daha asla . Asla.” O Kaşlarını çattı.

“Keşke keşke keşke seninle
sana sana sana kabuslarına kabuslarına ve
savaşkaranlıkla karanlıkla

Gülümsememi onun boğazına bastırdım. Nasıl oluyordu da travmamın içine çekilirken aynı anda mutlu olabiliyordum? Kabuslar, panik ataklar, agorafobi ve kendimi kesme dürtüsü hepsi geri dönmüştü, ama bunlarla başa çıkarken yalnız değildim... ve belki de bu, bir daha boğulmayacağım anlamına geliyordu.

Boynunu öptüm, omzuna doğru inip köprücük kemiğini okşadım. Deri, tuz ve benim çilekli duş jeli gibi kokuyordu.

Kalçamı daha sıkı kavradı ve ben de ona doğru eğildim. Eve geldiğimden beri ilk kez *arzu duyduğum*. Vücudumda olmak istedim. *Hissetmek* istedim.

Ellerim göğsünden aşağı kayd1.

İnledi. "Tatlım, emin misin..." "Seni istiyorum."

Eli kalçama kayd1 ve sıktı. Kalbim duygu dolu bir acıyla sızladı. Onun dokunuşunu, seksi ve arzulanan hissetmeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Elimi boxerının içine sokup penisini sıktım. Vajinam boşluktan sıkıştı. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

O homurdandı ve beni ters çevirerek sırt üstü yatırdı.

"Bu gece ilk boşalmayacakmışsın gibi bir ihtimal olduğunu düşünüyorsan, beni tanımıyorsun, güzel kız." Dudakları dudaklarıma çarptı ve ben bacaklarımı kalçalarına doladım, onu kendime doğru çektim. İkimiz de inledik, ellerimizi açgözlülükle birbirimizin vücudunda gezdirdik. Zevk kıvılcımları içimden karnıma doğru fırladı.

Romeo ellerini yanlarımdan ve kalçalarımdan aşağıya doğru kayd1rdı ve ilk kez, kendimi utangaçlık hissetmedim. Neredeyse ölmek, görünüşe göre beden imajı sorunlarımı çözmüştü.

Vücudumun aşağısına doğru öperek indi, ben sıırılsıklam olana kadar uzun dakikalar boyunca meme uçlarımı emdi, sonra da içime doğru indi. Amım onu arzulararak, beklentiyle kasıldı.

Yavaşça başladı, nazik dokunuşlarla beni yavaş yavaş hazırladı. Dili klitorisime bastırırken, parmakları girişimi okşayarak beni daha fazlasını istemeye zorladı.

"Lütfen," diye haykırdım.

"Benim açgözlü kızım, beni bu kadar çok istiyorsun." Pembe yanaklarıma sıırarak bakmak için biraz geri çekildi. "Buna bayılıyorum."

Sonunda kalın parmağını içime bastırdığında nefesim kesildi. Ağzı tekrar amıma döndü ve klitorisimi emdiğinde hıçkırarak inledim.

"Romeo. Çok iyi geliyor."

"Adımı haykırmanı duymaya bayılıyorum."

Vücudum boşalmaya can atarken, ağzına doğru kıvrıldım. "Neredeyse geliyorum." Yüzümü kollarımla kapattım

, zevk neredeyse beni alt ediyordu.

Romeo'nun parmakları tenimde yukarı doğru kayarak göğsümü avuçladı ve meme ucumla oynadı. "Ben yanıdayım, bebeğim. Kendini bırak." Onun bu güven verici sözleri beni doruğa çıkardı. Zevk dalgaları arasında beni yaladı, ta ki bunlar yeni bir orgazma dönüşene kadar. O yoğunluk nefesimi kesti, ta ki kendimi

vücudumdan süzülüp gidiyormuşum gibi hissettim.

Sonunda tekrar kendime geldiğimde, uzuvlarım gevşemiş ve ağırlaşmıştı, Romeo ise hâlâ bacaklarımın arasındaydı.

Yüzünü amıma bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Siktir, sen her şeysin." Yavaşça vücudumun yukarısına doğru ilerledi. Hassaslaşmış tenime değen hissi hem çok fazlaydı hem de yetersizdi. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, ağırlığına ihtiyacım vardı.

Burnunu yüzümün yanından aşağı doğru kaydırды. "Seni seviyorum, meleğim. Çok."

Ona daha sıkı sarıldım. "Ben de seni seviyorum."

Penisi girişime hafifçe değdi ve ben başımı sallayana kadar bekledi. Yavaşça içime girerken gözleri gözlerimden ayrılmadı. O yüzümü okşarken ben de ona doğru eğildim. Onun şefkatine gözlerim doldu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken o onları silip aldı.

"İyi misin?"

Yanağına bir öpücük kondurdum. "İyiden de öte. Lütfen. Devam et."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve yüzünü tamamen değiştirdi. O, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı ve bir şekilde o benimdi.

"Bunu yapabilirim."

Neredeyse tamamen dışarı çıktı ve tekrar içeri girdi, bu da benim sırtımı kavisletip çığlık atmama neden oldu. Sanki birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyormuşuz gibi senkronize bir şekilde hareket ediyorduk, ama ilişkimiz başından beri böyleydi. Bunu düşünerek kıkırdandım ve o kaşlarını kaldırdı.

"Burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum, güzel kız, sen ise gülüyorsun?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, parmaklarımı kafa derisine sürttüm. "Sadece mutluyum ve beni dükkanımda rehin tutarken bile bana hiç yabancı gibi davranmadığını düşünüyorum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Seni rehin almadım."

Ağzım bir gülümsemeye büründü ve bu kez gülme sırası ondaydı.

"Peki. Belki ben yaptım, ama ben üzgün
üzgün Bunu seni seni ne zaman istersem rehin alırım."

Uyluklarımdan tuttu ve kaldırdı, böylece ona karşı daha da açık hale geldim. Sertçe içeri girdi, beni yatağın üstüne itti.

"Sen saçmalıyorsun," diye nefes nefese söyledim.

"Yok canım, sadece Juliet'ime tamamen takıntılıyım."

Parmaklarım derisine gömüldü. O kadar yumuşak, sıcak ve *gerçektir ki*. Son birkaç günü uyuşmuş ve bedenimden kopmuş halde geçirdikten sonra, bedenime geri dönüp zevk ve güven hissetmek büyük bir rahatlamaydı.

Romeo benim güvenliğimdi.

Elini aramıza soktu ve başparmağıyla klitorisimi okşadı. Tekrar boşalmam için neredeyse hiçbir şey gerekmedi.

"Siktir, beni çok sıkı sıkıyorsun." Boşalırken yüzünü saçlarıma gömdü. Nefes alış ve inlemeleri beni tekrar doruğa çıkarmaya yetiyordu.

Parmaklarımı çenesinden aşağı kaydırarak onu dudaklarıma geri çektim. Sonunda içimden çıktığında, çarşafların her yerine akmamak için bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Burnuma bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim."

Bir havluyla geri geldi ve beni temizledi. Am dudaklarımı ayırıp dikkatle bakmaya başladığında yanaklarım kızardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Beni nazikçe okşayarak bıraktı. "Sadece seni kontrol ediyorum."

Kızımın çok acı çekmediğinden emin olmam lazım."

Yatağa geri uzandığında gözlerimi devirdim. Yan yana, yüz yüze uzandık.

"Sana bir şey getirdim," dedi. "Öyle mi?"

Komodinin çekmecesinden bir şey aldı ama benden sakladı. Parmağıma bir şey takıldığını hissedene kadar elini kolumdan aşağı kaydırды. Alnımı kırıştırdım ve elimi onun elinden çektim.

Kalbim bir an durdu.

Parmağımda, hayatımda gördüğüm en muhteşem nişan yüzüğü vardı. Ortadaki elmas prenses kesimdi ve etrafı güneş ışını deseninde dizilmiş elmaslarla çevriliydi.

Ağzım açık kaldı ve Romeo'nun gözlerine baktım.

"Bu deseni seçtim çünkü bana bir yıldızı hatırlattı ve sen benim stellinamsın. Karanlığımdaki ışık."

Ona hayretle baktım. "Şey, bir adım atlamadın mı?"

"Hangi adım?"

"Oh, bilmiyorum. Bu yüzük bir *soru* ile mi geliyor?" "Hayır."

"Hayır mı?" Yüzüğe tekrar baktım. Onu çok sevmiştim, ama belki de bu bir nişan yüzüğü değildi? Yanlış mı anlamıştım?

Romeo çenemi tuttu. "Bir sorum yok çünkü benimle evleneceksin, Juliet. Seni asla bırakmayacağım, bu yüzden beni asla bırakamayacağın kadar bana sıkı sıkıya bağlanman için elimden geleni yapacağım."

Dudaklarım seğirdi.

Yüzüğü parmağımdan çıkardım ve ona geri verdim. "Diz çök ve bana düzgünce sor."

Hırladı ve ceza olarak dudağımı ısırды, ama yataktan kalktı. Beni yatağın kenarına çekerken elleri uyluklarımı kavradı. Önümde diz çöktü ve yüzüğü uzattı.

"Juliet, meleğim. Kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeydi. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözlerim doldu. "Seni çok seviyorum." "Ee?" diye sordu sabırsızca.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, boğuk bir kahkaha attım. "Evet, tabii ki seninle evleneceğim."

"Elbette evlenirsin." O sırttı, sonra yüzüğü parmağıma taktı.

Loş ışıktaki bile parıldıyordu. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

Romeo dizimi öptü. "Senin için her şeyi yaparım." Ellerini bacaklarımdan yukarı doğru kaydırды, yara izlerimi hafifçe okşadıktan sonra belime doğru ilerledi. Bana kurt gibi sırttı. "Madem burada diz çökmüş durumdayım, bu konumdan yararlanayım bari."

"Mmm, neden olmasın."

Beni kendine doğru çektiğinde çığlık attım. Bacaklarımı genişçe açtığında geriye düştüm.

Ve o, cevabımdan ne kadar mutlu olduğunu bana defalarca gösterdi.

Beklenmedik bir şekilde dinlenmiş hissederek uyandım. Gözlerimi açtığımda yaptığım ilk şey, yeni yüzüğüme bakmak oldu.

Sırtımda hafif bir kıkırdama hissettim. "Yüzüğü kıskanmalı mıyım?"

Romeo'nun kollarının ve bacaklarının arasında yavaşça döndüm ve ona baktım. "Merak etme, senin yüzün çok daha güzel."

Kıçımı sertçe sıktı. "Yaramaz."

Ona doğru kıvrandım. Dün gecedan dolayı biraz ağrı vardı, ama bu, amımın tekrar doldurulmak için çaresizce kasılmasını engellemedi.

Romeo beni öptü. "O bakışı tanıyorum. Sikişmen lazım, değil mi bebeğim?"

Bacağını bacaklarımdan arasına sıkıca bastırduğunda inledim. Kendimi ona sürttüm, zevk harikaydı, ama

bu yetmiyordu.

"Aferin kızıma. Adımı haykırana kadar seni sikeceğim. Bunu istiyor musun?"

"Evet. *Lütfen*."

"Bana çok güzel yalvarıyorsun. Ama önce başka bir şey yapmalıyız."

Alnımı kırıştırarak hoşnutsuz bir şekilde kaşlarımı çattım. "Başka bir şey mi?"

"Evet. Ve eğer çok uslu bir kız olursan, bir ödül alacaksın."

O uzaklaşırken ona sarıldım, ama komodinin içinden bir şeye uzandığında birden canlandım. Belki de bana daha fazla hediye alacaktı. Ama Romeo'nun çekmecedan çıkardığı şey kesinlikle mücevher *değildi*.

Elindeki şırıngayı ve gazlı bezi görünce kalbim küt küt atmaya başladı. "Şey, bu ne?"

Bizi başlığa yaslanana kadar kaydırdı. "Bu lidokain ve bu..." çekmecedan başka bir şey çıkardı, "bir takip cihazı için otomatik enjektör."

"Takip cihazı mı?"

Gözlerini kısarak başını salladı. "Leona'dan aldım. İrlandalılar, deri altına enjekte edilebilecek kadar küçük ama nerede olursan ol telefonuma sinyal gönderebilecek kadar güçlü bir GPS çipi geliştirdiler."

Ağzım açık kaldı. "Bunu içime mi yerleştirmek istiyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yüzüğüne zaten bir takip cihazı yerleştirilmiş."

Yüzüğüme bakarak, izleme cihazının nerede saklanıyor olabileceğini anlamaya çalıştım. Çok küçük olmalıydı. "Yüzüğümde bir tane varsa, neden bana bir tane daha enjekte etmen gerekiyor?"

"Çünkü riske girmiyorum, Juliet. Yüzüğünü çıkarabilir ya da bir yerde kaybedebilirsin. Biri yüzüğünü alıp ülkenin öbür ucuna götürürken, seni tam ters yönde kaçırabilir."

Romeo'nun çenesi, bu konuda taviz vermeyeceğini gösteren o inatçı şekilde sıkışmıştı. Bu, hayal edebileceğim en çılgın, en absürt, en sahiplenici şeydi... peki neden hoşuma gitmişti? Hayatım boyunca kendimi kaybolmuş hissetmişim. Ne kadar çarpık olsa da, sevdiğim adamın beni her zaman bulabileceğini düşünmek bana güven veriyordu.

Derin bir nefes aldım.

"Tamam." "Tamam mı?"

Kolumu uzattım. "Tamamen uyanıp, bunu yapmak istediğin için gerçek bir psikopat olduğunu fark etmeden önce çabuk ol."

Romeo beni bekletmedi. Cildimi temizlerken alkollü mendilin serinliği tenimde hissediliyordu. "Önce lidokain enjekte etmeliyim."

İğnenin batışını görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım.

Acıyla burnumu buruşturdum ama çabucak bitti.

Kolum uyuşunca Romeo enjektörü cildime dayadı.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordum, cihaza bakarak.

Romeo, üst pazı kasındaki küçük bir yara izini gösterdi. "Güvenli olduğundan tamamen emin olmasaydım sana asla böyle bir şey yapmazdım."

Parmağımı cildindeki o noktaya hafifçe dokundum. "Takip cihazın mı var?"

Başını salladı.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bu, seni takip edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Çenemi kavradı ve öpmek için eğildi. "Elbette. Beni bulup istediğini yapabilmeni istiyorum."

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi devirdim. "Hemen benimle flört etmeyi kes."

"Asla." Otomatik enjektörü koluma dayadı. "Derin nefes al, bebeğim."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ciğerlerime hava doldurmaya çalıştım. Enjektör tıkırdadı ve kolumda, sanki morarmış gibi, derin bir baskı hissettim.

Sonra Romeo'nun dudakları benimkilere yumuşakça değdi.
"Benim için çok iyi iş çıkardın."

Cesaretimi toplayıp bir göz attım. Romeo, küçük iğne izinin etrafına gazlı bez sarmıştı.

"Ağrımaya başlarsa ya da herhangi bir şekilde rahatsız ederse bana söyle." Hala adrenalin doluyken iç çekerek yatağa uzandım.

"Şu anda beni rahatsız eden *başka* bir şey var ."

Romeo üzerime eğildi, sırtarak. "Şimdi kim flört ediyor?"

Göğsümden beklenmedik ve harika bir kahkaha patladı. Romeo'nun gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Bana sanki sihirliymişim gibi baktı, ama hepsi onun sayesinde. Onun sevgisi beni tamamen değiştirmişti.

JULIET

SOFIYA

Bugün gelinlik günü, ahhh!

SIENNA

Keşke Sofiya da heyecanlı
olsaydı!

SOFIYA

Hey, gelinliğimi ben seçmedim ki. Juliet'in yerine
kendimi yaşıyorum.

Gelinlik mağazasından gelen kişi bir saat içinde burada
olacak. Hazırlıklarını çatı katında mı yoksa senin
dairede hazırlık yapsın? İkisi de bizim için fark etmez

HER ZAMANKI GIBI, SIENNA VE SOFIYA BENİ SUÇLU HISSETTIRMEDEN
. Romeo bu sabah erkenden bir iş için çağrılmıştı, ama
Queenie ve ben asansöre tek başımıza binmeyi çalışıyorduk.

JULIET

Sana geleceğim

Telefonumu bırakmak üzereydim ki tekrar titredi.

ROMEO

Seni düşünüyorum, meleğim. Karım olmanı sabırsızlıkla
bekliyorum

JULIET

Birazdan yukarı çıkıp gelinlik deneyeceğim. Bir isteğiniz var mı?

ROMEO

Tehlikeli derecede seksi bir şey

Dur, hayır. Konuklarımızın gözlerini kamaştırmak

istemem Seni tamamen örten bir şey

Beyaz olmalı

JULIET

Vay canına. Bu çok yardımcı oldu

ROMEO

Yaramaz. Seni seviyorum

JULIET

Seni seviyorum.
Kendine dikkat et

ROMEO

Sana geri dönebilecekken nasıl dönmeyeyim ki?

Aptal gibi telefonuma gülümsedim. Aslında elbise denemek konusunda biraz gergindim. İnternette elbiselere bakmıştım ve tasarımcıların elbiseleri belirli bir vücut tipi için tasarladıkları hemen anlaşılmıştı. Ancak Sienna ve Sofiya her şeyi halledeceklerini ve benim için mükemmel bir şey bulacaklarını ısrarla söylemişlerdi.

Bir latte hazırladım, bir bagel aldım ve parka bakan küçük balkona çıktım. Henüz daireden çıkmaya cesaret edemiyordum ama artık balkona ve çatıya çıkarken endişelenmiyordum. Bahar New York'a gelmeye çalışırken, Central Park'taki ilk birkaç ağaç yeşermeye başlamıştı.

Queenie kucağıma atladı ve ben onu durduramadan bagelimden bir ısırık aldı.

"Aslında kraliçe olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bana pişmanlık duymayan gözlerle baktı ve dudaklarını yaladı.

Ben burun kıvırdım. O, kendi alanındaki herkese hükmediyordu.

Kahvaltımı bitirdikten sonra dışarıda kaldım ve nefes alma tekniklerimi uyguladım. Bir terapistle gitmeye başlamıştım. Haftada iki kez video seansları yapıyorduk ve Romeo bile birkaçına katılmıştı. Bana çok destek oluyordu ve beni desteklemek için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Döndükten sonraki ilk birkaç hafta bir bulanıklık içinde geçti, ama Romeo, Queenie ve arkadaşlarımız hep yanımdaydı. Clementine beşiğinde şakır şakır uyurken, Matteo ile ben bir kez daha kendini savunma dersi almıştık.

Penthouse'a gitme vakti geldiğinde, Queenie'yi kollarımda kıvrılmış halde ön kapıya doğru yürüdüm. Son terapi seansımın çoğunu asansörde maruz kalma terapisi yaparak geçirmiştım. Queenie, duygusal destek uzmanı rolünü çok ciddiye almıştı.

Asansör düğmesine bastığımda kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Artık panik atak geçirmeden bu kısa yolculuğu atlatabiliyordum, ama yine de kolay değildi. Yine de asansöre adımımı attığımda, binadaki herkesin benim için yazdığı renkli resimler ve el yazısı notlarla karşılandığımda gülümsememi engelleyemedim.

Korkumun içinde bile sevgiyle çevriliydim.

Birkaç saniye sonra asansör zili çaldı ve Queenie ile birlikte dışarı çıktık. Angelo, çatı katı dairesinin önündeydi ve beni görünce gülümsedi.

"Şu haline bak, kendi başına asansöre biniyorsun." Telefonuna bir şeyler yazıyordu ve ben gözlerimi kısarak ona baktım.

"Hareketlerimi rapor mu ediyorsun?"

Göz kırptı. "Juliet raporu almazsa erkeğinin dramatikleşmeye meyilli olduğunu bilirsin."

Dudaklarımı büzüştürdüm ama gülümsememi tamamen engelleyemedim. Angelo , , , , , Queenie'ye , , "Senin "Majesteleri," dedi daire kapısını açmadan önce. "İyi eğlenceler."

Kapıdan geçer geçmez Queenie kollarımdan atladı ve Noodle'a havalı bir şekilde yürüdü. Kuyruğu onun yüzüne çarptı — tabii ki Noodle bunu umursamadı.

Noodle, Queenie'yi en iyi arkadaşı olarak görüyordu, ama ben onun Queenie'yi kraliyet tebaası olarak gördüğünden emindim.

"Merhaba!" diye seslendi Sienna. "Buradayız!"

Mutfağa doğru ilerledim ve tezgahın üzerinde meyve, peynir ve hamur işlerinden oluşan devasa bir şarküteri sofrası görünce gözlerimi kırptım.

Kızlar beni kucakladı ve elime bir mimosa ikram etti.

"Her şey oturma odasında hazır," dedi Sofiya. "Noodle hariç tüm erkekleri kovduk ve Clementine Matteo'nun yanında, böylece tamamen sana odaklanabiliriz."

Sienna, benim için çok fazla şey yaptıklarını söylemeye fırsat bulamadan beni oturma odasına sürükledi.

"Bu, bugünkü olağanüstü düğün danışmanımız Charlie," dedi Sienna, iki uzun beyaz gelinlik askısının arasında duran kadını tanıtarak.

"Müstakbel gelinimizle tanışmak ne güzel," dedi Charlie gülümseyerek elimi sıkarken. Kot pantolon ve tişört giymişti, saçları da sevimli uzay topuzları şeklinde toplanmıştı; ama beni anında rahatlatan şey, onun da benim gibi büyük beden olmasıydı. Göğsümdeki gerginlik, kibirli bir danışman tarafından yargılanma endişesi kayboldu ve yerini heyecana bıraktı. Bunun *eğlenceli* olması gerekiyordu. Hayallerimin erkeğiyle evleniyordum ve bunu muhteşem, şık bir gelinlikle yapacaktım.

Charlie hiç vakit kaybetmeden bana elbiseler seçti ve hangi tarzları sevdiğimi sordu. Telefonumda gözüme çarpan elbiselerin fotoğraflarını ona gösterdim ve sonra işe koyulduk. Misafir odasında elbiseleri giymeme yardım etti ve ben de Sienna'nın tam boy bir ayna kurduğu oturma odasında onları denedim. Tüm elbiseler bana oldukça iyi uydu sadece birkaç düzeltme gerekiyordu—

düğün çok yakındı, bu yüzden önemliydi—ama hiçbiri doğru gelmiyordu.

"Belki de fazla seçici davranıyorum," dedim, aynada dönerek. Bu elbise tam da istediğim gibiydi—dantel kollu, üst kısmı vücuda oturan, belimden itibaren geniş bir eteğe dönüşen.

"Fazla seçici değilsin," dedi Sofiya sertçe. "Denemen gereken daha çok elbise var!"

"O haklı." Charlie parmaklarıyla koluna vuruyordu. "Sana harika duracak bir tane biliyorum." İkinci askıdan bir elbise çıkardı. Uzun kollu, derin dekolte ve her tarafı boncuklarla süslenmişti. Çok güzeldi, ama denediğim diğer elbiselerden çok daha dar olacağı belliydi.

"Evet! Onu dene," dedi Sienna, bana hafifçe dürterek.

Parmaklarımı koluma vurarak sabırsızlanıyordum ama biraz merak ettiğimi itiraf etmeliyim ki, Charlie'yi yatak odasına kadar takip ettim.

Elbise giydiğim andan itibaren farklı hissettirdi. Sienna ve Sofiya'nın yanına döndüm, ikisi de aynı anda hayretle nefeslerini tuttular.

"Juliet, muhteşem görünüyorsun," dedi Sofiya nefes nefese. Tam boy aynanın önünde döndüm.

Boncuk işçiliği, aksi takdirde sade olan silüet üzerinde güzel çizgiler oluşturunuyordu, ama elbisenin en çarpıcı kısmı, şüphesiz ön ve arkasındaki derin dekolteydi. Elbisenin üst kısmı, sütyen giymeme gerek kalmayacak kadar sağladı ve göğüslerim yine de dik duruyordu. Muhtemelen şimdiye kadar gösterdiğimden daha fazla dekolteydi, ama kendimi çok seksi hissediyordum.

Elbise vücudumun hatlarına tam oturuyordu; geniş kalçalarımı ya da karnımı gizlemiyordu.

"Mükemmel," dedi Sienna.

"Sence de bana yakışmıyor mu?" diye sordu, karnımı işaret ederek. İkisi de aynı fikirde olmadıklarını haykırdılar, Charlie de onlara katıldı.

"Tamam, tamam!" diye bağırdım, onların ateşli açıklamalarını keserek ki ben a *seksi tanrıçası*

gördükleri en güzel göğüslere sahipti. Gülmekten yanaklarım ağırıyordu. “O zaman sanırım bu elbise.”

Mutlu çığlıklar yükseldi ve sabahın geri kalanını içip atıştırırken düğün planları hakkında konuşarak geçirdik.

Yatakta göğsüne kıvrıldığımda ROMEO’NUN ELİ sırtımı okşadı. Neredeyse gece yarısıydı ve o sadece otuz dakika önce eve gelmişti. Düğün günümüz ve sonrasında “balayımız” için her şeyi hazırlayabilmek amacıyla şu anda fazladan iş alıyordu. Seyahat etme planımız yoktu ama Romeo görünüşe göre dairede bizim için tam bir haftalık aktivite programı hazırlamıştı.

Onu bir hafta boyunca kendime ait olacağı için çok heyecanlıydım.

"Bugün konuk listesi hakkında konuştuk," dedim. "Annemi davet ettin mi diye merak ediyordum."

Romeo annesinden neredeyse hiç bahsetmezdi. Çok nadiren telefonda konuşurlardı ve annesinin İtalya'da yaşadığını biliyordum, ama bunun dışında annesi benim için bir gizemdi.

Eli sırtımda dondu. “Emin değilim.” “Zamanı yaklaştı.”

Cevap vermediğinde, kendimi onun çıplak göğsüne dayadım. "Bana ondan pek bahsetmedin. Çocukken ailenle yakın mıydın?"

Parmakları saçlarımın uçlarıyla oynadı. "Çocukken hepimiz yakındık. Ailem harikaydı. Görüşmeden evlenmişlerdi ama babam, annem düğün töreninde yürüyüşe çıktığında ona aşık olduğunu söylemişti. Harika bir çocukluğum oldu."

“Bunu yaşadığın için çok mutluyum,” dedim.

İki kolunu da bana doladı ve beni göğsüne sıkıca sarıldı. “Keşke sen de öyle bir çocukluk geçirmiş olsaydın, melek.”

Mırıldandım. “Sonra ne oldu?”

“Matteo’nun babası Aurelio Rossi, Don’dur. Kardeşi Aldo, güce açtı ve Aurelio’yu öldürdü. Matteo ve Sienna canlarını zor kurtardılar. Sonraki iki yılı savaş halinde geçirdik; ailem ve birçok kişi Matteo’nun hak talebini destekliyordu, ama bazıları Aldo’yu destekliyordu. Matteo’yu destekleyen herkesi hedef aldılar. Aldo’nun adamlarından oluşan bir grup annemle babamın evine zorla girdi ve onları günlerce rehin tuttu. Onlara işkence ettiler, sonunda babamı öldürdüler. Anneme zar zor yetişebildim.”

Acısını dindirebilmeyi dileyerek yanağına nazikçe bir öpücük kondurdum. Konuşması çok zor olduğu için ya da beni bundan korumak istediğı için söylemediğı çok şey olduğundan emindim, ama bu kadarını paylaştığı için ona minnettardım.

“Çok üzüldüm,” dedim. “Hepinizin bunları yaşamış olması korkunç.”

Derin bir nefes aldı. “O olaydan sonra annem İtalya’ya taşındı ve o zamandan beri aramızdaki ilişkiler gergin.”

“Onu hiç ziyaret ediyor musun?”

Omuz silkti. “Birkaç yıl önce İtalya’daydım ve onu gördüm. Artık yeni bir partneri var—oraya taşındıktan sonra tanıştığı Francesca adında bir kadın.”

“Bu seni rahatsız ediyor mu? Yeni biriyle birlikte olması ve onun bir kadın olması?”

Başını salladı. “Hayır, onun mutlu olmasını istiyorum. Francesca’yla sadece bir kez tanıştım, ama birbirlerine çok yaklaşıyorlar.”

“O, sana kalan tek ailen. İkisini de davet etmeliyiz.” Cevap vermediğinde, elimi yanağına koydum. “Bana neyi söylemiyorsun?”

Bana hızlıca gülümsedi. “Hiçbir şey. Eminim annem gelmekten çok heyecanlanacaktır. Seni sevecektir.”

Hâlâ bir şeyler sakladığını hissediyordum, ama onu zorlamayacaktım. Hazır olduğunda bana söyleyeceğine güveniyordum.

“Sende söyledim söyledimneheyecanlı olduğumu
neevlenmek evlenmek seninle diye mırıldandı.

Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum. “Bunu bir iki kez
söylemiş olabilirdin.”

JULIET

YATAK SALLANDI VE BEN INLEYEREK YUVARLANDIM.

saatin kaç olduğunu bilmiyordum, sadece *çok erken* olduğunu biliyordum. Romeo'ya uzandım, ama elim boşluğa çarptı.

Kulağımın dibinden gelen alçak bir kıkırdama beni rahatlattı. “Uykunda bile beni bu kadar istemen hoşuma gidiyor.” Dudakları yanağıma değdi.

"Yatağa geri gel," diye sızlandım, arkamı uzanıp onu yakalamaya çalıştım.

"Yapamam. Yapmam gereken çok önemli düğün işlerim var." Gözlerimi zorla açtım. "Ne tür işler?"

Beni öpmek için eğilirken elleri vücudumu sardı. "Gizli işler."

Onu üstüme çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı. "Ne zaman döneceksin?" Somurtuyordum ama bugün düğün günündü, o yüzden buna hakkım vardı.

"Damat, düğünden önce gelini göremez." Somurtarak baktım. "Şu anda beni görüyorsun."

O, alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle kıkırdadı. “Sabahın çok erken saatleri. Bu sayılmaz.” Üzerime yarı yarıya uzandı. “Bana öyle bakma. Sürprizi seveceksin. Ayrıca, bu gece telafi edeceğim.”

Yanaklarım kızardı ve amım sıkıştı, onun söz verdiği şeye can atıyordum. “Öyle olsa iyi olur.”

“Vay canına, ne kadar tatlısın. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, karıcığım.”

Onun kokusunu içime çektim ve vücudunun üzerimdeki ağırlığını tadını çıkardım. “Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, kocacığım.”

Beni nazikçe öptü, ben öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştığımda gülümseyerek geri çekildi. “Sofiya ve Sienna yakında kahvaltıyla gelecekler. Bugün eğlenmene bak, meleğim. Seni bir dahaki görüşümde, düğün töreninde yürüyecek olacaksın.”

“Saç ve makyaj ekibi birkaç dakika içinde burada olacak,” dedi Sienna, kahvaltı tabaklarımızı kaldırırken.

“Bu da demek oluyor ki, bunun zamanı geldi!” dedi Sofiya, gümüş kağıda sarılmış küçük bir kutuyu uzatarak.

Hediye etiketinde Queenie'nin adını görünce gülümsedim. “Hey, tatlım, buraya gel. Babacığın sana bir hediye aldı.” Queenie kanepenin üstünden atladı ve yavaşça gerindi, Romeo'nun onun için ördüğü pudra mavisii süveteri gösterdi; bu, giderek büyüyen minyatür giysi koleksiyonunun bir parçasıydı.

“Oohh, ne bu?” Sienna, ben paketi açarken yanına yaklaştı

“Aman Tanrım. Yapmış olamaz.” Altın rengi, kedi yavrusu büyüklüğünde bir taçtı elmas gibi görünen taşlarla.

“O işte en şey şey gördüğüm gördüğüm dedi Sofiya heyecanla. “Hadi kraliçede görelim.”

Queenie bize doğru koştu, ben de onu kucağıma alıp tezgahın üzerine oturttum. “Onlar gerçek elmas değil, değil mi?”

Sofiya burun kıvırdı. “Hayır, tabii ki değil. Bu tamamen saçma bir şey olurdu.”

“Kahretsin, gerçekler, değil mi?”

Sienna güldü. “Dur, bu aklıma bir şey getirdi. Noel’den önce aldığın hibe var ya?”

Nereye varacağını merak ederek başımı salladım.

“O mektubu ben uydurdum ve Romeo parayı gönderdi.”

Ağzım açık kaldı. “Dalga mı geçiyorsun?”

"Hayır. Sana yarım milyon dolar göndermek istiyordu ve bunun inandırıcı olamayacak kadar fazla olduğunu söylediğimde çok sinirlendi."

Gülümsememeye çalışırken dudaklarım kıvrıldı. Ne komik adamım. Bu konuyu daha sonra ona haykırırdım, ama şu anda şımartılmanın tadını çıkaracaktım. Ne de olsa bugün benim düğün günümüdü.

Tiara'yı Queenie'nin başına taktım. "Tam bir kraliçe gibi görünüyorsun." Onu başından atacağından endişelenmiştim, ama o sadece etrafına haşmetli bir şekilde baktı.

"Oh, sen kraliçe olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sienna çenesini kaşıdı ve Queenie mırıldandı.

Taçını çıkardım. "Düğün zamanı geldiğinde tekrar takarız." Onu tezgâhın üzerindeki kutuya geri koymak için uzandım ve yanında daha büyük bir kutu gördüğümde donakaldım.

"Sıra sende," dedi Sofiya, sırtarak.

Bu hediyein etiketinde benim adım yazıyordu. Gümüş kağıdı açıp altındaki siyah kadife kutuyu açarken parmaklarım titriyordu; içinden bir taç daha çıktı. Ama bu seferki insan boyundaydı ve daha da muhteşemdi. Üstte bir nokta oluşturacak şekilde birleşen küçük altın dallardan oluşuyordu. Dalların uçlarına gömülmüş küçük elmaslar, organik tasarımı bozmadan ışıltı katıyordu. Nişan yüzüğüm dışında gördüğüm en güzel şeydi.

Ağzım açık bir şekilde Sofiya ve Sienna'ya baktım. "Bana bir taç verdi."

"Sana çok yakışacak," dedi Sofiya, ellerini çırparak.

Bunun eski bir yetimhane çocuğu için fazla abartılı olduğunu söylemek istedim ama ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kapının çalınması, saç ve makyaj ekibinin geldiğini haber verdi ve daire bir anda hareketli bir telaşla doldu. İki kadın beni bir koltuğa oturttu ve işlerine koyuldu. O an boyunca,

taç tutarak, o anda kalmaya ve kendime gelmeye çalıştım. Bu benim günümdü, benim hayatımdı. Bunun tadını çıkarmayı hak etmiştim.

Saçlarım gevşek dalgalar halinde şekillendirildikten sonra — pembe uçlar Romeo'nun ısrarı üzerine yeni boyanmıştı — kuaför taçımı başıma yerleştirdi. Beni aynaya doğru çevirirken derin bir nefes aldım. Taç saçımla mükemmel uyum sağlıyordu ve makyajım yumuşak ve doğalken bir şekilde en güzel özelliklerimi öne çıkarıyordu. Karnımda bir heyecan tohumları filizlendi. Bir prenses gibi görünüyordum. Hayalimdeki adamla evlendiğimde böyle görünecektim.

Hayat gerçekten inanılmazdı.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Hiç böyle görünmemiştim."

"Nefes kesici görünüyorsun," dedi Sofiya, Clementine'i kucağında sallarken. Matteo onu emzirmek için biraz önce getirmişti.

Sienna kollarını nazikçe omuzlarıma doladı. "Yeni kız kardeşimin bu kadar muhteşem olduğuna inanamıyorum. Romeo çıldırarak."

Yüzümün önüne ellerimi salladım. "Beni ağlatma."

"Ağlamak yasak!" dedi Sofiya. "Asla ağlamam," diye alay ettim.

"Merak etme, gerekirse düğün törenine kadar burada olup son rötuşları yaparım," dedi stilist göz kırparak.

Ön kapıdan gelen bir bağırış üzerine yatak odasından çıktım.

"Merak etmeyin millet. Eğlence geldi!" Leona bir enerji fırtınası gibi daireye girdi, kızıl saçları etrafında bir bukleye patlaması yaratıyordu. "Bugün için gerekli olan her şeyi getirdim: bir düğün gecesi hediyesi, şampanya ve kayınvalideleriniz!" Kenara çekilerek iki kadını ortaya çıkardı.

Romeo'nun bana gösterdiği, çocukluğunda ailesiyle çekilmiş bir fotoğrafta Allegra De Luca'yı tanımıştım. Yüzündeki çizgiler zamanın geçişini gösteriyordu, ama zeytin rengi teni ve kısa siyah bob saçlarıyla hâlâ muhteşemdi. Elini tutan kadın ise gümüş rengi kısa saçlı biriydi.

“Merhaba Juliet,” dedi kayınvalidem, sesi neredeyse utangaç geliyordu.

İkimiz de ne yapacağımızı bilemeden bir an için donakaldık, sonra birbirimize sarıldık. Boylarımız yaklaşık aynıydı ve kolları sıcak ve güçlüydü.

"Çok güzel görünüyorsun. Oğlumun sana neden bu kadar aşık olduğunu anlamak hiç zor değil."

"Sizinle tanışmak çok güzel. Geldiğiniz için çok teşekkürler," dedim ayrılırken. Allegra gözünün köşesindeki bir damla gözyaşını sildi. Yanındaki kadına döndüm. "İkinize de."

"Ben Francesca," dedi ve beni kucakladı. "Burada olmaktan onur duyuyoruz."

"Yolculuğunuz nasıl geçti?" diye sordum.

"Oh, her şey çok sorunsuz geçti," dedi Allegra.

"Romeo bize birinci sınıf bilet aldı, bu yüzden çok şımartıldık," diye ekledi Francesca.

"Bu iyi." Ne diyeceğimi bilemeden bornozumla oynadım. "Şimdiye kadar konuşamadığımız için üzgünüm."

"İleride birbirimizi tanımak için bolca vaktimiz olacak," dedi Allegra. "Eğer istersen tabii."

Francesca kolunu Allegra'nın omzuna doladı. Bu kadında tanıdık gelen bir kırılganlık vardı.

"Bunu çok isterim," dedim. "Aslında ailem yok, o yüzden..." Boğazımı temizledim ve sözlerim garip bir şekilde kesildi.

"Her zaman bir kızım olsun istemişimdir," dedi Allegra, sesi gergindi. Çantasından küçük bir kutu çıkardı. "Bunu senin için getirdim."

Siyah kadife kutunun içinde, minik güneş ışınlarına benzeyen zarif altın küpeler duruyordu.

"Çok güzeller," diye fısıldadım.

"Tabii ki bugün takmak zorunda değilsin, ama sana vermemi istedim. Bunlar anneme aitti."

Bugün neden her şey beni ağlatıyordu? Gözlerimden akan yaşları silerek, onun benim

bana bir aile yadigarı vermek istemesi beni çok etkiledi. Böyle bir şeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

“Onları çok beğendim ve bugün takmaktan onur duyarım. Yüzüğümle çok uyumlu. Ama bana vermenizi istediğinize emin misiniz?”

“Evet, elbette.”

Oturma odasındaki aynaya döndüm ve onları takarken kapı tekrar açıldı. Bu sefer, şık yeşil bir takım elbise ve ona uyan bir papyon giymiş Arturo içeri girdi. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Kitapçı dükkanının sahibini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve onu özlemiştim.

“Juliet. Çok güzelsin.” Beni sıkıca kucakladı ve sesini alçaltarak konuştu. “Bunu yapmak istediğinden emin misin? Kaçmak istersen diye arabamı getirdim.”

Arturo mafya ortamında büyümüşü; teklifiyle ne kadar risk aldığını çok iyi biliyordu, ama onun samimi olduğundan hiç şüphem yoktu.

Dudaklarım seğirdi. “Evet, çok eminim.”

Biraz hoşnutsuz görünüyordu, ben de koluna hafifçe vurdum. “Neşelen. Her şey harika olacak. Bizi evlendirmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim bizi evlendirdiğin için teşekkür ederim.”

Arturo’ya evleneceğimi söylediğimde, *sevgilimi* ondan sakladığım için bana bir sürü azarladı – kendi ifadesiyle. Nişanlığımın kim olduğunu öğrendiğinde mi? Mafya adamlarının tehlikeleri hakkında, nasıl bu kadar aptal olabildiğim konusunda ve Romeo De Luca’nın güvenilmez, nam salmış bir çapkın olduğu konusunda daha da uzun bir nutuk çekmeye başladı.

Ertesi gün beni arayıp, düğünümü yönetmesini istersem diye evlilik memuru lisansı için başvurduğunu söyledi.

Tabii ki evet demiştim.

"Bu Bayan De Luca, müstakbel kayınvalidem," dedim Arturo'ya.

"Oh hayır, Juliet. Lütfen bana Allegra de," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Arturo onun yanaklarını öptü ve

aynısını Francesca'ya da yaptı.

"Birkaç yıldır Arturo'nun kitapçısında çalışıyorum. Aslında Romeo'yla da orada tanıştım."

Kitapçıyı düşününce içim sızladı. Terapide ilerleme kaydetmiş olsam da, işe dönmeye hazır hissetmiyordum. Bir yanım, hiçbir zaman hazır olamayacağımı düşünerek endişeleniyordu. Arturo son derece anlayışlı davranmıştı ve ben de ona yeni bir müdür bulmasında yardım etmiştim, ama yine de içim acıyordu. Sienna ve Sofiya, okuduklarımı paylaşabilmem için sosyal medyada bir kitap hesabı açmamı söyleyip duruyorlardı ve ben de bunu düşünüyordum.

"Juliet neredeyse torunum sayılır," dedi Arturo kararlı bir sesle.

Ağlama. Makyajını bozamazsın.

Sienna hepimizi geç öğle yemeği için hazırlanmış büyük bir masaya yönlendirdi. Romeo bana sürekli mesaj atıp, zamanın çok yavaş geçtiğini ve neden gün batımı törenine karar verdiğimizizi soruyordu.

Nihayet, *nihayet* giyinme zamanı geldiğinde, Sienna ve ben yatak odama gittik ki o bana fermuarımı çekebilsin.

"Ne dersin?" diye sordu, arkamda dururken çenesini omzuma dayayarak.

"Çok beğendim."

O sırtıttı. "Güzel, çünkü o kadar seksi görünüyorsun ki Romeo ne yapacağını şaşırarak."

Yatak odasından çıktığımda, toplanan misafirlerim hayret ve gözyaşlarıyla karşıladı beni. Arturo bile duygulanmıştı. Herkes etrafımda telaşla dolaşıp ne kadar güzel göründüğümü söylerken, sonunda anladım ki artık bir ailem vardı.

JULIET

GÜNEŞ BATMAYA BAŞLADIĞINDA GÖKYÜZÜ PEMBEYE BOYANMIŞTI, Matteo ve ben çatı katına çıkan merdivenlerin dibinde durmuş, tören müziğinin başlamasını bekliyorduk. Hiçbir zaman lüks bir düğün hayal etmemiştim ve Romeo ile sadece evlilik cüzdanını imzalayıp günü bitirsek de benim için sorun olmazdı, ama şimdi bu gelinliği giymiş, arkadaşlarımızın bizi beklediği bu anda, onun neden bunu ısrarla istediğini anladım.

İlişkimiz, hayatımda yaşadığım en harika şeydi ve kutlanmayı hak ediyordu.

Midem kelebeklerle doluydu. "Düğününden önce gergin miydin?"

Matteo kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Peki o zaman.

"Ama dünyanın en mükemmel kadınıyla evleneceğimi bilseydim, gergin olurum."

Gülümsedim. Birkaç hafta önce, Matteo ve ben kendini savunma çalışması yapıyorduk ve o, beni mihraba kadar götürmeyi teklif ederken biraz beceriksizce davranmıştı. Evet dediğimde, yemin ederim ki yüzü kızardı.

Romeo ile evlenmek beni sadece hayallerimin erkeğine bağlamakla kalmayıp, beni resmen bu ailenin bir parçası yapıyordu.

Müzik başladı ve Matteo bana nadir görülen bir gülümseme hediye etti. "Hazır mısın?"

U uzattığı koluna girdim. "Hazırım."

Merdivenleri çıkıp tamamen baştan aşağı değişmiş çatıya çıktık. Sofiya ve Sienna daha önce burayı görmemi yasaklamışlardı ve beynim gördüklerimi zar zor kavrayabiliyordu. Beton zemin, çim gibi görünen bir şeyle ve rengarenk bahar çiçekleriyle kaplanmıştı. Üzerimizde asılı olan ışık zincirleri, yaylı dörtlüsü en sevdiğim şarkılardan birini çalarken yumuşak bir ışık saçıyordu.

Romeo'nun tören için ısrar ettiği tek şey pembe çiçekler olmasıydı. Pembe, dedi, saçımın rengi ve hayatına kattığım parlaklık için.

İşte oradaydı, çiçekli bir kemerin altında duruyordu.

Benim Romeo'm.

Ben hızlanarak yürürken Matteo kıkırdadı. Çevremiz, dekor, misafirlerimizin gülümseyen yüzleri, tek görebildiğim o olana kadar hepsi birbirine karıştı. Siyah smokini geniş omuzlarına yayılmıştı ve açık pembe bir yaka çiçeği ile vurgulanmıştı. Mükemmel dağınık saçlarını parmaklarımla taramak istedim. Ama nefesimi kesen ve neredeyse mutluluk gözyaşlarına boğulmama neden olan şey gülümsemesiydi.

Matteo ve ben koridorun başına vardığımızda, Romeo hiç vakit kaybetmeden beni belimden yakaladı ve göğsüne sıkıca bastırdı. Kollarımı ona doladım, endişem anında yok oldu.

"Lanet olsun, bebeğim," dedi, dudakları kulak mememe değiyordu. "Sana, tüm konuklarımızın gözlerini oymak zorunda kalmayacağım bir elbise seçmeni söylemiştim sanırım."

Ben de burun kıvırdım. "Göz oymak yok, lütfen."

Arturo yüksek sesle boğazını temizledi ve ben kızarak ondan uzaklaştım. Matteo oturmadan önce ona sarıldım, sonra ellerim yine Romeo'nun ellerine geçti.

“Bugün burada Juliet Leka ile Romeo De Luca’nın evliliğini kutlamak için bir araya geldik,” dedi Arturo. “Bu, Romeo için çok özel bir gün; çünkü o, Juliet’i asla hak edemeyeceğini ve onu bir gün bile incitirse ölümünün yavaş ve acı verici olacağını biliyor.”

“Arturo!” diye bağırdım, ama Romeo sadece güldü.

“Haklısınız efendim. Ne kadar şanslı olduğumu asla unutmayacağım.” “Unutma,” dedi Arturo sert bir sesle, sonra bana göz kırptı

Gözlerimi devirdim, ama içten içe onun bu kadar önemsemesini seviyordum.

Kısa törenin geri kalanı bir sis bulutu içinde geçti. Romeo, yeminlerimizi okurken beni ayakta tutmak için ellerimi sıkıca tuttu. Yüzükleri takas etme zamanı geldiğinde, Arturo yüzüklerin üzerine bir dua okudu ve bize uzattı.

Ancak o anda, Romeo'nun parmağına altın yüzüğü takmaya hazırlanırken, onu gördüm.

"Ne yaptın sen?" diye patladım, düğün törenimizin ortasında olduğumuzu unutarak.

Romeo sırıttı. "Ne kadar sürede fark edeceğini merak ediyordum."

Elini avucumun içine aldım, ağzım açık kaldı, çünkü artık her tarafı dövmelerle kaplıydı. Parmaklarındaki harfler “*angel*” yazıyordu ve elinin üstünden bileğine doğru uzanan büyük bir gül vardı. “Bir tane daha var ama onu sana sonra göstereceğim,” dedi göz kırparak.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Gözyaşlarım makyajımı mahvetmek üzereyken boğazım düğümlendi.

Sert eller yüzümü kavradı. "Sonsuza kadar sen ve ben, meleşim. Benim stellinam, sevgilim. Seni seviyorum."

Yıllarca koruyucu aileler tarafından seçilemediği, yalnız ve izole kaldığı yıllar geçirdikten sonra, Romeo kendini benim için kalıcı olarak işaretlemişti. Beni seçmişti.

"Ben de seni seviyorum." Sesim kısılmıştı ve duygularla doluydu.

Romeo alnıma bir öpücük kondurduktan sonra elimi sıktı. "Şimdi o yüzüğü parmağıma tak, karıcığım."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Sen ne dersen o, kocacığım."

Yeni dövmesini tahriş etmek istemediğim için yüzüğü parmağına nazikçe geçirdim. O da hiç vakit kaybetmeden benim alyansımı parmağıma taktı.

"Tamam, bu kadar duygusallık yeter," diye homurdandı Arturo. "Artık yüzüklerinizi takarak yeminlerinizi mühürlediğinize göre, sizi karı koca ilan ediyorum. Romeo, gelinini öpebilirsin."

Kocam bir kolunu belime dolayarak, diğer koluyla yüzümü okşayarak beni kendine doğru çekti. Dudakları benimkilere değdi, yumuşak ve ısrarcı bir şekilde.

Onu öpmek, eve dönmüş gibi hissettirdi.

Konuklarımızın tezahüratları beni gerçeğe geri döndürdü. Allegra, Sienna ve Sofiya hep birlikte gözlerini siliyorlardı. Angelo sevinç çığlığı attı; Matteo'nun kollarında oturan Queenie ise tacıyla asil bir havada dururken kuyruğunu sallıyordu.

Romeo elimi tuttu ve koridordan ilerlemeye başladık. Konuklarımız çiçek yaprakları atmaya başlayınca çığlık attım. Çiçeklerin ve kahkahaların arasında dünya bana kesinlikle mükemmel geldi.

ROMEO

JULIET, DIZILI IŞIKLARIN ALTINDA PARILDIYORDU VE GÖZLERİMİ gözlerimi ondan ayıramadım. Sofiya ve Sienna ile dans ediyordu, kollarında Queenie vardı. Kahkahası havada yankılanıyordu, sesi müzikten bile daha büyüleyiciydi.

Matteo yanıma geldi ve omzumu tuttu. "Senin adına mutluyum, fratello. Bunu hak ediyorsun."

"Siktir, gerçekten duygusal birine dönmüşsün." Omzuma bir yumruk attı.

Angelo da yanımıza geldi ve üçümüz sohbet etmeye başladık. Birkaç dakika sonra, Juliet'i görmek umuduyla dans pistine baktım ama orada değildi.

O gözden kaybolduğunda her zaman hissettiğim panikle kalbim küt küt atıyordu. Çatı katını taradım ve onu annemle birlikte kenarda dururken gördüğümde ancak o zaman derin bir nefes alabildim.

Annem, geldiğinden beri yüzüne bakmaya utandığım için kaçındığım annem.

Konuştukları yerin hemen önünde durdum. Dinlememeliydim, ama lanet olsun, ben aziz değildim.

"Bugün ne kadar güzel bir gün oldu," dedi annem. Gözlerini sildi. "Romeo beni davet etmek için aradığında çok şaşırdım, ama çok da minnettar oldum."

"Seni burada istiyor. İkimiz de istiyoruz," dedi Juliet.

Mamma tereddüt etti ve ben gözlerimi sıkıca kapattım. Onun iyiliği için ilişkimizden uzaklaşmıştım, ama bu yine de beni mahvediyordu.

"Keşke onu benden uzaklaştıran hatamı bilseydim." Boğazını temizledi. "Beni dinlemeyin. Bugün tamamen siz ikiniz ve mutluluğunuzla ilgili."

Juliet kaşlarını çattı. "Bence yanlış bir şey yapmadın," dedi tatlı bir sesle.

Anne, Juliet'in yanağına hafifçe dokundu. "Bu, tüm ebeveynlerin gerçekleşmesini dilediği bir şey, ama çoğu zaman öyle olmaz. Kocama ne olduğunu biliyor musun?"

Juliet başını salladı. "Yıkıcı bir olay olmalı."

"Hayat bazen çok acımasız olabiliyor," dedi Mamma. "Yeni evlendiğimde, dünyaya bir çocuk getirmek konusunda çok endişeliydim, ama Romeo her zaman çok tatlı bir çocuktur. Matteo'nun annesiyle çok iyi arkadaşlık ve aralarında sadece altı ay farkla hamile kaldık. Bebeklerimizi birlikte büyütmek ve oğullarımızın en iyi arkadaş olmalarını görmek en büyük hediye idi. O yıllar hayatımın en mutlu yıllarıydı. Matteo çocukken bile hep çok ciddiydi, ama Romeo onun içindeki neşeli tarafı ortaya çıkardı." Konuşmaya devam ederken sesi giderek kısıldı. "O gün her şeyi mahvetti. Romeo nihayet bize ulaştığında, ben işkence görmüştüm ve babası çoktan ölmüştü. Tatlı oğlumda hiç bu kadar umutsuzluk, bu kadar öfke görmemiştim." Burnunu çekti ve kalbim parçalandı. Bunu ona ben yapmıştım, ona bu kederi ve acıyı ben yaşatmıştım.

"Ama sen yanlış bir şey yapmadın," diye ısrar etti Juliet.

"Yapmış olmalıyım," diye yanıtladı Mamma. "Romeo bunca yıldır benden uzak durdu ve nedenini bilmiyorum. Beni görmek ona kötü anıları hatırlattığı için olduğunu sanıyordum, ama şimdi yaptığım bir şey yüzünden olmalı diye düşünüyorum."

Bir dakika, ne? Öyle mi düşünüyordu?

Onlara doğru büyük adımlarla yürüdüm. Juliet beni ilk gördü ve elini uzattı. Onu kendime doğru çektim; ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

“Nasıl bunu bunu bunu bunu Sen hiç hiç yapmadın, anne.”

Geniş gözleri benimkilerle buluştu. “O zaman neden uzak durdun?” diye sordu, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

Çenemi sıktım ve Juliet’e daha sıkı sarıldım. Mükemmel karım. O beni bir kahraman, iyi bir adam olarak görüyordu.

Şimdi, gerçeği öğrenecekti.

“O adamları öldürdüğümde yaptıklarım yüzünden.” Bu, durumu nazikçe ifade etmenin bir yoluydu. Onları bir katliamda acımasızca öldürmüştüm ve Mamma her şeye tanık olmuştu. “Gözlerinde gördüm. Benden korkuyordun ve dönüştüğüm canavardan dehşete düşmüştün. Sana acı çektirmemek için uzak durdum.”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı, sonra yumuşakça gülümsedi. “Ah, benim şapşal oğlum. Senden hiç korkmadım. Sadece korkmuştum. Hayatımın aşkı az önce gözümün önünde öldürülmüştü ve taht gaspçısının adamlarının sana ne yapacağından dehşete kapılmıştım. Ve...” Tereddüt etti, bakışlarını başka yöne çevirdi. “Senin için korkuyordum. Karanlığın seni yutmasını, tüm parlaklığını kaybetmeni istemedim.” Gözleri tekrar benimkilere döndü, gözyaşlarıyla parlıyordu. “Ama kaybetmedin. Her zamanki gibi güzel oğlumsun ve şimdi yanında muhteşem gelinin var. Senin için tek istediğim buydu: benim tanıdığım gibi aşkı tanıman. Önce babanla, şimdi de Francesca ile. Aşk olmadan hayat hiçbir şey değildir.”

Orada, şaşkın bir şekilde durdum. Bunca yıldır annemin benden dehşete düştüğüne, gizlice benden nefret ettiğine o kadar emindim ki.

“Ah, canım.” Bana doğru uzandı ve neredeyse kollarına atılacaktım. Bir an için kendimi yine annemin kollarında sarılan küçük bir çocuk gibi hissettim.

“Ti voglio bene, Mamma. Uzakta kaldığım için özür dilerim.”

Geri çekildi ve yüzümü okşadı. “Yine eve dönüş yolunu buldun. Ve bana bir kız getirdin.” Şimdi

sıra Juliet'teydi. Annem onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. "Senin annen olmak isterim."

Juliet gözyaşları arasında sadece başını salladı, ama annemin anladığını biliyordum.

İki kadın da birbirlerinden ayrıldıklarında gözyaşlarını sildiler.

"Beni ziyaret etmeni çok isterim," dedi Mamma utangaç bir şekilde. "Sana gösterebileceğim çok fazla Romeo'nun bebeklik fotoğrafı var."

Juliet elbisesiyle oynuyordu, ben de onu tekrar yanıma çektim. "Juliet seyahat etmekte zorlanıyor. Ama sen buraya her zaman hoş geldin. Sen ve Francesca."

Mamma meraklı bir şekilde bakıyordu ve Juliet'i üzecek bir şey söylerse onu kesmeye hazırdım. Ama gelinim cevabıyla beni şaşırttı.

"Agorafobim var," dedi. Kendisi hakkında bu kadar açık konuşması nadir bir durumdu.

Annenin gözleri yumuşadı. "Zavallı küçük kız."

"Belki bir gün." Juliet omuz silkti. "Asla bilemezsin. İtalya'nın çok güzel bir yer olduğunu hep düşünmüşümdür."

Ona sarıldım. Benim kızım. Ne kadar cesur.

"Kesinlikle bir gün, hazır olduğunda," dedi annem.

Bir havlama ve öfkeli bir *miyavlama*, kaosun başlamasından önceki tek uyarıydı. Queenie, ağzında kocaman bir şey ile bacaklarımın arasından koştu, Noodle da hemen arkasından.

"Elinde ne var, Queenie?" diye sordu Juliet, kediye kucağına almak için çömelerek. "O Noodle'ın kemiği mi? O senin değil."

Noodle, Juliet'in ayaklarının dibine oturdu, dudaklarını yalarken acınası gözlerini kemiğe dikti.

"Onu geri vermelisin tatlım. Hadi." Juliet, hoşnutsuz Queenie'nin ağzından kemiği çekip aldı ve Noodle'a geri verdi. "Seni küçük baş belası."

Sienna ve Matteo bize doğru koştular.

"Oh, ne güzel, onu yakaladın," dedi Sienna.

Matteo kaşlarını çatı. "Oğlum kendini savunmayı öğrenmeli." Noodle kuyruğunu sallayarak bacağına kafa attı.

"Lanet olası çılgın aile," dedim.

Queenie kollarında uykuya dalarken Juliet güldü. "*Bizim* çılgın ailemiz."

Onun bu sözlerini duymak içimde bir şeyler uyandırdı. Yüzünü avuçlarımla kavradım ve etrafımız insanlarla dolu olmasına pek yakışmayacak bir öpücüğe çekip kendime yaklaştırdım. Etrafımızdan gelen yuhalama ve ıslık seslerini görmezden geldim. Buna, ona doyamayacaktım. Onunla tanışmadan önceki hayatım fena değildi, ama artık bunu onunla birlikte yaşamışken?

Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

JULIET

ROMEO BENİ YATAK ODAMIZA ÇEKERKEN KIKIRDADIM.

Bol miktarda Chicago usulü kalın hamurlu pizza yemiştik ve kocamın sabrı tükenene kadar gece geç saatlere kadar arkadaşlarımızla dans etmiştik. O, tam bir mağara adamı gibi beni omzuna atmış ve uzaklara taşımıştı.

Bundan hiç rahatsız olmadım.

"Sana vereceğim bir hediye daha var," dedi.

Ne vermek isterse istesin, ben hazırdım ve kaşlarımı kaldırdım.

Gülerek, "Tamam, iki hediye daha var, çünkü şu anda aklında ne varsa kesinlikle onu yapacağız. Önce bunu vereceğim," dedi.

Gömleğinin düğmelerini açtı ve gömleği ayırarak başka bir dövmeyle ortaya çıkardı.

Kalbinin üzerine yazılmış ismim.

"Tanıştığımız ilk geceyi hatırlıyor musun?" Elleri yanlarımdan aşağı kaydılar, kalçalarımı kavradılar ve beni kendine doğru çektiler. "Beni tam buraya işaretledin ve o anda senin benim olacağımı anladım."

Gözlerimi dövmeden ayıramıyordum, bu da aşkımızın bir başka kalıcı sembolüydü.

"O zaman bilemezdin," dedim.

Dudakları yanağımdan aşağı kaydı, sakalının pürüzlülüğü tenimi ürpertti. “Biliyordum, stellina. O sabah, senden ayrıldığımda, beni sonsuza dek değiştirdiğini biliyordum. Ve artık bütün dünya biliyor. Ben sana aidim, Juliet’im.”

“Beni *bir daha* ağlatamazsın. Bugün tek yaptığım şey ağlamaktı.”

Kıkırdaması göğsümde titreşti. Derisindeki ismime hafifçe bir öpücük kondurdum.

"Şimdi adının dövmesini istiyorum."

Romeo donakaldı ve beni daha sıkı kavradı. “Lanet olsun, böyle şeyler söyleyemezsin.” Beni kucağına aldı ve nazikçe yatağa attı. “Böyle saçmalıklar söylediğinde kendimi kontrol etmem beklenemez.”

Karanlık gözlerle üzerime doğru süründü.

Boynunun arkasını kavradım. “Güzel. Kontrolünü kaybettiğin zamanları seviyorum.”

Beni karnımın üstüne çevirirken, ancak bir hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Çıplak sırtımda fermuarıma ulaşana kadar bir çizgi boyunca öpücükler bıraktı.

“Bu elbise sana çok yakışmış. Koridorda yürüyen bir melek gibiydin.”

Leona’nın bana hediye ettiği dantelli beyaz külotum kalana kadar elbisenin çıkmasına yardım ettim. Sırt üstü döndüm. Artık Romeo’nun koyu renkli gözlerini görebiliyordum; o, benim genellikle giydiğim yüksek bel iç çamaşırlarından çok farklı olan tangamla oynuyordu. Dudakları meme ucumu kavradığında gözlerim kapandı; ben yataktan sırtımı kaldırana kadar emip ısırdı.

“Daha fazla,” diye nefes nefese söyledim.

İnledi. “Bütün gün bunu düşündüm.”

Beni bekletmedi; titrek parmaklarım onun pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken, o da benim külotumu yırttı.

Romeo'nun elleri bana dokunduğunda sertti — kalçamı kavradı, bacağıma bacaklarının arasına sıkıştırdı,

Çenemi sıkıca kavradı. Dili benim dilimle birleşti, daha fazlasını istemeye başlayana kadar zevkimi artırdı.

Ellerimi göğsüne bastırdım ve ikimizi yuvarlayarak üstüne ıktım.

"Siktir, evet," diye inledi Romeo.

Daha önce hiç böyle üstte olmamıştım ve bir an için utangaçlık dalgası sardı beni. Buradan her şeyi görebiliyordu ama gözlerindeki karanlık, hevesli bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, tam da istediği şey buydu.

"Bu benim yeni fantezim. Kucağımda oturmuş, tahtında çok seksi görünüyorsun." Meme ucumu çimdikledi ve ben inledim. "Kraliem."

O böyle şeyler söylediğinde utangaç kalmak imkansızdı. Kendimi şaşıtarak uzandım ve meme uçlarımla oynadım, sanki dünyadaki en seksi insanmışım gibi bana bakışından zevk aldım.

Ben kalkarken kalçalarımı yönlendirdi ve sikini girişime dayadı. Piercingli başını klitorisimin üzerinde ovuşturdum. Onun için çoktan ıslanmıştım.

"Beni daha fazla kızdırma. Beni o güzel, küçük amcığına al."

İki insanın birbirine olabildiğince yakınlaşana kadar onun penisine otururken uzun bir inilti çıkardım.

Ritmimi bulmam biraz zaman aldı, ama ne kadar beceriksizce yapsam ya da kekelesem de Romeo beni övmekten hiç vazgeçmedi.

"şu haline bak, sikimi ne kadar da iyi alıyorsun. O açgözlü amcığına beni emiyorsun."

Elleri göğüslerimdeydi, ben boşalmanın eşiğine gelene kadar sıkıp imdikliyordu.

Onu öpmek için çaresizce eğildim. Açının değişmesi klitorisimi onun pürüzlü cildine bastırdı. Bana verdiği zevkle acımasızca öpücüğüme karşılık verirken inlemelerimi yuttu.

"Benimle birlikte gel, bebeğim," diye teşvik etti. "Uslu bir kız ol ve benim için boşal."

Başparmağı klitorisime bastırdı, zevkim artarken daireler çizip beni tahrik etti. İnledim, vücudumun dayanamayacağı noktaya gelene kadar omuzlarını sıkıca kavradım. Zevk vücudumda patladı, beni sonsuz dalgalarının altına çekti. Romeo benimle birlikte boşaldı, içime derinlemesine boşalırken göğsünden bir inilti kopardı. Orgazmım boyunca onun üzerinde zıpladım, bu hissin hiç bitmemesini istedim.

Sonunda göğsüne yığıldığımda kolları beni mengene gibi sardı, penisi hâlâ içimdeydi.

"Romeo'm," diye
mırıldandım. "Juliet'im."

"Hikayemizin bir trajedi olmadığına çok sevindim. Mutlu sonumuzu yakaladık."

"Sana söz veriyorum, meleğim. Bu sadece başlangıç."

Son.

Henüz veda etmeye hazır değil misiniz? Romeo ve Juliet'in evde geçirdikleri balayında neler yaptığını görmek ister misiniz? [Heyecan verici bonus sahneyi buradan edinin!](#)

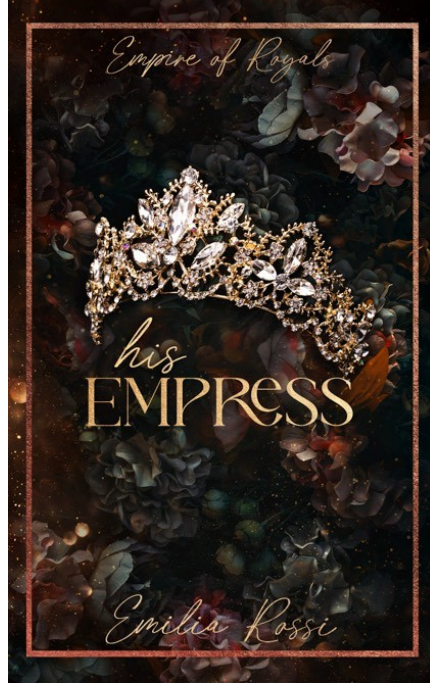

EMILIA ROSSI'DEN DİĞER ESERLER

Empire of Royals evreninin bir sonraki kitabı *His Empress*'i ön sipariş verin!

Eğer serinin ilk kitabı olan, Matteo ve Sofiya'nın aşk hikâyesini anlatan **His Tesoro**'yu henüz okumadıysanız, ne bekliyorsunuz? Hemen okuyun!

Emilia Emerson adındaki diğerk takma adımla Why Choose Romance serisi kitapları da yayınladım. *His Juliet'i* beğendiyseniz, şunlar da hoşunuza gidebilir:

A Pack for Autumn

Büyüleyici bir kasabada geçen bir Why Choose Omegaverse romanı. Olive, Starlight Grove'a yeni deniz feneri bekçisi olarak taşınır. Tek istediğı, yalnız ve sakin bir hayat sürmektir... ama üç müteahhit alfa ona göz dikmiştir! Hurt/comfort, hızlı gelişen tutkulu sahneler, tuhaf yan karakterler, meraklı bir kedi ve PMDD/PCOS temsili içerir.

THE LUNA & SOL OMEGAVERSE

Forbidden: Part One & Forbidden: Part Two

Kız arkadaşlarına adeta takıntılı üç erkeğin yer aldığı, karanlık bir dünyada geçen bir Omegaverse düeti. Travma yaşamış bir kadın başkahraman, incinme/teselli temaları, kaderinde yazılı eşler, üç koruyucu alfa ve tüm o heyecan dolu unsurlar.

Cherished

Luna & Sol evreninde geçen bir "neden omegaverse" seti. Bu kitap, *Forbidden*'in devamı niteliğinde ancak tek başına da okunabilir. Maceracı Westin ve dört erkeğine aşık olun. *Cherished*'da ayrıca kronik hastalık teması da var!

TEŞEKKÜRLER

His Tesoro'yu yazarken, Matteo'nun ikinci adamına birkaç farklı isim verdim ve sonunda Romeo'da karar kıldım. Adını belirlediğim anda, bir kitapçada Juliet adında bir kadınla tanışacağını biliyordum. Bu ikisi uzun süredir aklımı meşgul ediyordu, ancak onları tanımam biraz zaman aldı. Juliet ve Romeo, biri onları gerçekten görürse ne olacağından korktukları için gerçek kimliklerini saklıyorlar ve ben de onları anlamaya çalışırken epey uğraşmam gerekti!

Bu hikâyeye daldıkça, onlara daha da aşık oldum. Romeo ve Juliet ikisi de acı çekmiş olsa da, birbirlerinin karanlık yanlarından korkmuyorlar. Juliet'in acısı Romeo için katlanılamayacak kadar büyük değil. Juliet rol yapmasına ya da Romeo'yu bundan korumaya gerek duymuyor ve bunun tersi de geçerli. Romeo, Juliet'e yıllardır yaşamadığı bir neşe getiriyor ve Juliet, gerçek benliğini saklamaya alışkın olan Romeo'nun hayatına ışık ve samimiyet katıyor.

Bazen ruhsal hastalıkların çok karanlık bir hava yaratacağından endişelendim. Ama umudum, bu hikayenin rol yapmamaları gerektiğini bilmesi gereken insanlara ulaşması... ya da en azından doğru insanlarla birlikteyken rol yapmaları gerekmeyeceğini bilmeleri.

Şimdi, teşekkürlerime geçelim:

İlk teşekkürüm, Empire of Royals'a gösterdiğiniz tüm sevgi ve destek için *sizlere*, benim harika okuyucularıma gidiyor. Bu kitapların sizin için ne anlama geldiğine dair mesajlarınız benim için her şey demek ve gelecek hikayeler için çok heyecanlıyım!

Ella'ya — Juliet'in hikayesini yazarken seni kalbimde taşıdım. Sevgiyle dolu parlak bir hayatı hak ediyorsun. Senin kız kardeşin olmak hayatımın en büyük onurlarından biri.

Pappaw'a — Arturo için soyadını kullanmama izin verdiğin ve her zaman en iyi İtalyan büyükbaba enerjisini yansıttığın için.

Harika beta okuyucularıma: Aimee, Blair, Bri, Erika, Katherine ve Kendra. Bana verdiğiniz tüm destek ve geri bildirimler için teşekkür ederim. Bu kitapta yaptığım düzeltmelerden çok gurur duyuyorum ve bunların büyük bir kısmı sizin geri bildirimleriniz sayesinde oldu!

RE May'e, namı diğer Rachel'a, en iyi mafya suç ortağıma. Sedona'daki bir evde, arka planda Crown ve Chernobyl dizileri oynarken, onunla birlikte öfkeyle taslak yazmayı tercih edeceğim başka kimse yok.

Eliana'ya — coşkulu tavırların, esprili geri bildirimlerin ve Kasap ile iki kardeşi, Vejetaryen ve Peskataryen hakkında yazdığın kapsamlı hayran kurguları için.

Yazma ortaklarıma — Jenny, Robyn ve Darcy — sonsuz teşvikleriniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, ARC okuyucularıma ve kitaplarımı okuyan, yorumlayan ve paylaşan herkese teşekkür ederim! Tam zamanlı bir yazar olmak hayallerimin gerçekleşmesidir ve sizler olmadan bunu başaramazdım.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Rossi, kıskanç/sahiplenici erkekler ve onları parmağında oynatan inanılmaz kadınların yer aldığı ateşli mafya romanları yazıyor. Ayrıca Emilia Emerson takma adıyla omegaverse kitapları da yazıyor.

Emilia seyahat etmeyi, harika yemeklerin tadını çıkarmayı ve köpeği Charlie ile birlikte sakin günler geçirip yazmayı sever.

Haberler ve duyurulardan haberdar olun:

Facebook Grubu: Emilia's Romance Universe

Haber Bülteni Kaydı: www.emiliaemerson.com

Instagram: @authoremiliarossi